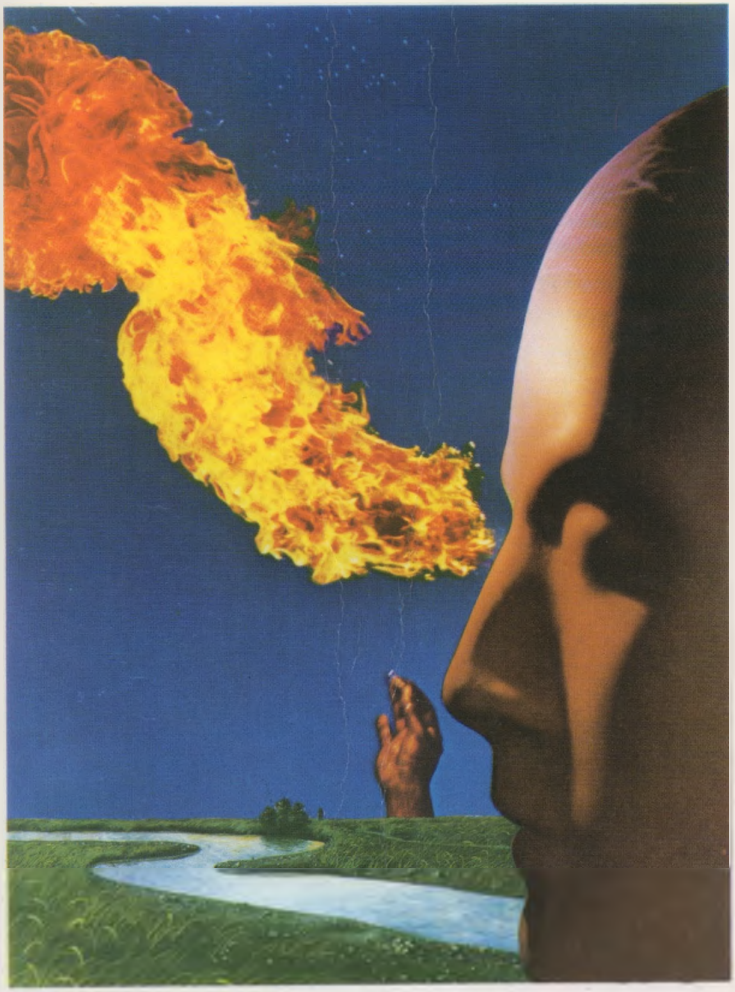
Erich von Däniken

TANRILARIN MUCİZELERİ



Yayınlarımız arasında daha önce, TANRILARIN AYAK İZLERİ, YILDIZLARA DÖNÜŞ, TANRILARIN STRATEJİSİ, TOHUM VE EVREN, KİRİBATİ'ye YOLCULUK, TANRILARIN ARABALARI, TANRILARIN GELDİĞİ GÜN, YOKSA YANILDIM MI? adlı kitapları çıkan ünlü İsviçreli araştırmacı Däniken'in daha önce ülkemizde yayınlanmamış ve genellikle bahsettiği konulardan çok değişik bir konuyu ele alan bir yapıtı TANRILARIN MUCİZELERİ.

Däniken'in bütün dünyada 50 milyonun üstünde basılmış olan kitaplarının ülkemizde gördüğü ilgi, **Tanrıların Arabaları**'nın elli iki baskıyla rekoru elinde tutmasının nedenidir.

ERSCHEINUNGEN
TANRILARIN MUCİZELERİ
ERICH VON DÄNIKEN'in araştırması
Türkçeleştiren: Kayhan Şentin

© 1998 Erich von Däniken/ Cep Kitapları A.Ş.

ISBN: 975-480-062-6

1977 Heyne Verlag baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

Cep Kitapları: 46/ Bilgi Dizisi:13
Birinci baskı: 1985
İkinci baskı: 1990
Üçüncü baskı: 1992
Dördüncü baskı: 1995
Beşinci baskı: 1998

Ofset hazırlık: Cep Kitapları A.Ş.
Baskı: Mart Matbaası, İstanbul

ERİCH VON DÄNİKEN

TANRILARIN MUCİZELERİ

cep KİTAPLARI A.Ş.
Piyerloti Caddesi 7-9 Çemberlitaş - İstanbul

ÖNSÖZ

Bu kitabı can-ü gönülden yazmam gerekirdi. On yıl boyunca yanımda dolaştırıp durdum. Umut ve umutsuzluk yanında, ciddi bir ticaretin de gelişip yaygınlaştığı o Lourdes kervansarayını ilk ziyaretimden beri bu böyleydi. Birtakım imajlar ve ağıtlar beni izlemekteydi.

Benim astronot tanrılarımın izlerini tüm kıtalarda izlemeyi sürdürürken, erişilebilir durumdaki hayal merkezlerini de ziyareti ihmal etmedim. Özünde birbirlerine ne kadar da benziyordu bu yerler! Yavaş yavaş bu olgunun hepimizde var olan bir şey olduğunu farketmeye başladım. Astronot tanrımı hiç unutmadım; ama öyle kitaplar vardır ki, bunlar sonbahar meyvaları gibi kendiliğinden olgunlaşır.

Birtakım vizyonları (görüntüleri) görmeye yetenekli olan kişiler nasıl birileridir? Psikolojik yönden dengesiz, aşırı dindar insanlar mıdır? Hıristiyan kiliselerinin "gerçek" olarak kabul ettiği mucizelerin bir geçerliliği var mıdır? Kilise makamlarının kararları konusunda tek ve son merci olan Tanrı kelâmının Kutsal Ruh tarafından ilham edildiği gerçekten kabul edilmekte midir? Görüntüler konusunda büyük önem taşıyan Katolik Kilisesi'nin doğmaları Tanrısal bir esin sonucu mu ortaya çıkmıştır? Pek çok hac yerinde oluştuğundan kuşku duyulmayan çeşitli mucizeler bir kandırmaca, ya da kendi kendini aldatma mıdır? Bu mucizeleri inanılır ve açıklanabilir bir hale getirecek, bilimsel gerçekler var mıdır?

Bu konudaki belgelerin dağlar gibi yığıldığı şu sıralar, ben de bu yerlere yolculuklar yaptım ve kocaman kütüphaneleri karıştırdım. Eskilere kolayca inanan bir yapıda olmadığım ve Kutsal Ruh gibi adsız, ayrıca çok kötüye kullanılan bir şeye de baş vurmak istemediğim içindir ki, akıl yoluyla nelerin açıklanabileceğini bulmak amacıyla çalışmaya giriştim.

Bu çalışmalarım sonucu, ancak şunu söyleyebilirim: Benimki gibi özlü bir çalışma bu alanda yapılmamıştır. Kuşkusuz, ortaya birtakım sorular çıkacak; ama umarım ki geleceğin yetenekli bilim adamları ve dinsel makamları, görüntüler, mucizeler gibi geniş ve karmaşık bir alandaki 'neden - etki' amacına yönelik çalışmalarımı kabul edecekler ve halen ortalıkta dolaşan bazı yanlış kavramları ötekilerden ayırt edebilme durumuna gelecekler.

Erich Von Däniken / Zürich, 1974

Bonstetten bei Zürich
Ağustos 1974

GÖRÜNTÜLER... VAR MI BÖYLE BİR ŞEY?

Ne yazık ki hiçbir görüntü olayına tanık olmadım. 12.000 tane azizden hiçbiri bana bir kez olsun "Merhaba" demedi. Ama Lourdes'i on yıl önce ilk ziyaret ettiğimden beri, bu görüntü olgusunun az çok hepimizle ilgisi olduğu sonucuna vardım. Haz içinde insanlar gördüm, bunların acıklı ağıtlarını duydum, sonsuz acılarını izledim ve inançlı kişilerin istismar edilmeleri karşısında iğrenme hissine kapıldım. Hiçbir mucizeye tanık olmadım. Bundan 125 yıl önce, 14 yaşında bir kız Lourdes'de hayaller gördü; günümüzde, her yıl beş milyon hacı buraya akar durur. Lourdes, aşağı yukarı benzer şekilde "işlemekte" olan binlerce yere ait bir örnektir.

Bu gizem, katoliklerin deyimiyle "İnsandaki tanrısal rahmet" nasıl açıklanır?

Başlangıçta tek bir kişi veya küçük bir insan grubu, Tanrısal aileyi oluşturan bireylerden birinin görüntüsüyle karşılaşır; Batı ülkelerindeki başlıca durum, İsa'nın annesi Meryem'in, başmeleklerden birinin, hatta İsa'nın kendisinin veya Tanrı'nın "şahsen" görünmesidir. Görüntü olarak izlenenler tarafsız ve hareketsiz bir durumda kalmazlar. Görünen şekiller gülümser, takdis eder ve insanlara neyi yapabileceklerini, neyi yapmaları gerektiğini ve de asla yapmamaları gereken şeyleri belirtir. Bir kişilik halindeki bu her görüntü, tanrısal bir haberci olarak gökyüzünden gönderildiğini bildirdikten sonra insanları iyileştirecek, kurtaracak hatta mahvedebilecek bir güce sahip olduğunu da ifade eder. Bunlar dinsel ve politik işlere karışır, savaşan insan sürülerinin beyinlerine kadar süzülürler. "Gökler" yeryüzüne mi yönelmektedir yoksa?

Ben hep astronot-tanrıların peşinde oldum, ama Lourdes'in üzerindeki etkisini de unutmadım. Nerede bir görüntü olduysa hemen ziyaret haline geliveren yerlerde satılmakta olan yazı ve etüdleri, "resmi" açıklamaları toplayıp biriktirdim. Her olayda ve her yerde tek bir "kâhin" ya da küçük bir "kâhinler" grubu, ardı arkası gelmeyen bir olaylar dizisini başlatıyor ve bu böylece devam edip gidiyor; kilise ister bu "mucizeyi" tanısın, ister yasaklasın ya da sessizlik

içinde göz yumsun, durum bu. "Kilise önleyemediği şeyi takdis eder." (Kurt Tucholsky) İnsanın mucizelere inanma konusunda duyduğu istek, her zaman yasaklamalardan güçlü olmuştur

İnsanların yarısından fazlası mucizeye inanıyor

Birkaç yıl önce Batı Almanya ve Berlin'de bir kamuoyu anketi yapıldı. Soru yöneltilenlerden yüzde 53'ü mucize ve hayallere inanıyor, yüzde 36'sı inanmıyordu; kalan yüzde 11 ise kararsız durumdaydı. Ben bu sonucun yalnızca o yöreyi ve oradakileri temsil edeceğine inanmıyorum. Pek çok ülkede, özellikle katolik olanlarda mucizelere olan inanç çok daha yüksek düzeydedir.

Mucizelere duyulan inanç hangi temelden kaynaklanıyor?

Zaman tanımazlığı belli olan hangi güç geliştiriyor bunu? Yer, zaman ve kültürden bağımsızlık mı? Farklı dinlerin şekil ve niteliğinin etkisinde kalmamış olmak mı?

Aslında bu olguyu anlayıp kavrayabilmek için bunda payı bulunan "kâhin"lerin, yerin ve ilgili koşulların bilinmesi gerekir. Bu nedenle başlangıçta, bu tür mucizelerin önemli özelliklerini içeren şaşırtıcı birkaç görüntü olayını ayrıntılı olarak veriyorum.

Rosa mystica

1947 ilkbaharındaki bir olay, gözlerin Brescia'nın (İtalya) 10 kilometre güneyindeki Montichiari'ye çevrilmesine neden oldu.

Pierina Gilli adlı genç bir hemşire hastanenin küçük kilisesinde, mor renkli giysiler içinde havada yüzen güzel bir bayan gördü. Bu yabancı bayan ağlıyordu; göğsüne üç tane kılıç saplanmıştı, ama bir damla bile kan akmıyordu. Gizemli görüntü üzgün bir sesle şöyle diyordu: "Dua, kurban, kefaret."

Dindar Pierina şaşkın bir durumdaydı. Bir hayalet miydi karşısındaki? Gözleri ve aklı ona oyun mu ediyordu? Yoksa, basit biri olan kendisi gerçek bir görüntüyle mi karşı karşıyaydı? Önceleri bu olağanüstü olayı kendine sakladı.

13 Temmuz 1947'de mucize tekrarlandı. Güzel bayan bu kez beyazlar içindeydi; o korkunç kılıçlar yok olmuştu, bunların yerinde üç tane gül vardı; beyaz, kırmızı ve sarı güllerdi bunlar. Pierina kor-

kuyla sordu: "Kimsiniz siz?" Bayan dostça ve gülümseyerek karşılık verdi: "Ben İsa'nın ve herkesin annesiyim... Her yılın 13 Temmuzunda 'Gizemli güller' (Rosa mystica) onuruna kutlamalar yapılmasını istiyorum..." Daha sonra görüntü silikleşerek kayboldu.

Bu olağanüstü olay 22 Ekim'de, 16 ve 22 Kasım 1947'de köy kilisesinde tekrarlandı. Bu tekrarlanışlar sırasında yabancı bayan, Pierina'nın bir sürü sorusuna yanıtlar verdi. Olayların en son tarihli olanı özellikle dramatikti, çünkü görüntü ciddi şekilde söz vererek, 8 Aralık günü öğle üzeri yeniden köy kilisesinde ortaya çıkacağını belirtmişti.

Montichiari'deki büyük gün

Pierina'nın ilginç olaylar hakkında anlattıkları çoktan Montichiari'yi aşmış, Lombardiya'da bile duyulmuştu. Bu yüzden, 8 Aralık günü birkaç bin kişinin oraya akıp kiliseyi ve sokakları tıka basa doldurmasına şaşmamak gerekir. Oyunun baş kişisi Pierina Gilli büyük bir zorlukla milletin kibarca sağa sola itiştirilmesi sonucu kiliseye girebildi. İçeri girince de, doğruca orta yere giderek, köylülerin daha şimdiden "Kutsal Bakire" adını taktıkları güzel bayanı üç kez gördüğü yerde diz çöktü. Daha sonra o bir sürü inançlı kişiyle ve meraklılarla birlikte dua okumaya başladı. Birden haykırdı: "Ah, işte Madonna!"

Ortalığı bir ölüm sessizliği sardı. Hiç kimse bir şey göremiyordu; bazıları da bir şeyler görüp görmediklerinden emin değildi. Ama hepsi de gözlerini Pierina'ya dikmiş olup, hemşehrilerinin Kutsal Bakire'yle olan ikili konuşmasından hiçbir şey kaçırmak istemiyordu. İnsanlar birbirleriyle fısıldayarak konuşup, kilisenin önünde bekleyen kalabalığa haber uçuruyordu.

Öyküye göre, Pierina Kutsal Bakire'nin kar beyazı bir merdivende durduğunu görüyordu; üzerinde yine beyaz, sarı ve kırmızı güller vardı. Bayan başka dünyalara ait bir gülümseyişten sonra şunları söyledi: "Ben lekesiz hamileyim. Ben Tanrı'nın oğlu İsa'nın annesi Meryem'im."

Görüntü, bembeyaz merdivenlerden aşağı inerken konuşmasını sürdürdü: "Montichiari'ye gelmemin nedeni, 'Gizemli gül' diye

adlandırılmak isteyişimdendir." En alt basamağa vardığında ise şöyle dedi: "Kim bu taşların üstünde dua eder ve pişmanlık gözyaşları dökerse, o benim analık kalbimin aracılığıyla himaye görecek, hayır bulacak ve gökyüzüne varan güvenilir bir merdiven elde edecektir."

19 yıl boyunca hiçbir şey olmadı.

Hemen her zaman olduğu gibi, insanların bir kısmı Pierina'yı alaya alırken, ötekiler onu azize yapmışlardı bile. İşte o 8 Aralık 1947 gününden beri, görüntü olayının yaşandığı kilise, mucizeye inananların ve şifa arayanların hedefi olmuştur; çünkü bu yerde ardarda bir sürü mucizenin gerçekleştiğinden kuşku duyulmamaktadır.

Fontanelle'deki pınar

Pierina 17 Nisan 1966 tarihindeki "Beyaz Pazar" komşu köy olan Fontanelle'de geçirdi; burası Montichiari'den üç kilometre ötedeydi. Pierina küçük bir pınara inen merdivenlerde oturduğu sırada ve hiç beklemediği bir anda, "gizemli gül"ün suyun üzerinde havada durduğunu gördü. Görüntü Pierina'ya, basamakları en üstten aşağıya kadar üç kez öpmesini ve en alttaki sol basamağın yanına da bir haç dikmesini emretti: Her hasta bu pınardan su almadan önce, günahlarının bağışlanması için İsa'ya dua etmeli ve haçı öpmeliydi.

Pierina bu emri yerine getirdi.

13 Mayıs 1966 günü saat 11.40'da, yaklaşık 20 kişinin pınarın yanında dua ettiği bir sırada "gizemli gül" yeniden göründü ve özel isteğini belirtti: "Hastaların içine rahatça girebilmeleri için burada geniş bir küvet yapılmasını istiyorum." Artık kendini ona oldukça yakın hisseden Pierina sordu: "Bu pınarın adı ne olsun?" Bayan ona şu yanıtı verdi. "Fazilet Pınarı." Pierina yine sordu: "Bu pınarda neyin yapılmasını istersiniz?" "Buraya gelecek hastalara hayır işi yapılsın" şeklinde karşılık veren Göksel Bakire kayboluverdi.

"Fontanelle'deki pınarda hastalar iyileşebilir!" Bu haber bir orman yangını gibi ülkeye yayıldı. "Hastaları buraya getirin!" Adeta bir emirdi bu. Gerçekten de mucizevi iyileşme olaylarına rastlanıyordu bu yerde.

8 Haziran 1966, öğleden sonra. Yüzden fazla insan pınarın

orada diz çökmüş dua ediyor. Saat 15'i biraz geçe Pierina geliyor. Ziyaretçilere, kendisiyle birlikte dua etmelerini söylüyor. Birkaç saniye sonra da duayı keserek haykırıyor: "Gökyüzüne bakın!"

Bu kez inançlı birkaç kişi de Kutsal Bakire'nin yerden altı metre kadar yüksekte, kaynağın üzerinde havada asılı durduğunu görüyor.

Fatima, Papa ve inanmışlar için kutsal ekmek

Görüntü yine o üç gülü taşımaktadır; isteği, mısır başaklarının tohumlarından ekmek yapılmasıdır. Bu ekmekler Roma'ya ve 13 Ekim'de Portekiz'deki Fatimaya gönderilmelidir. Hanım tam bu talimatı verip ayrılmak üzereyken, Pierina onun birazcık daha kalmasını rica eder. Kutsal Bakire, seçilmiş bir kişi olan; rahiplerin, hastaların ve inançlı kişilerin isteklerini, sorularını kendisine aktaran Pierina'nın bu arzusuna uyar.

6 Ağustos 1966, öğleden sonra. İki yüzden fazla kişi suyun yanında dua ediyor. Saat 14.30'da oraya gelen Pierina yeniden herkesin kendisiyle birlikte dua etmesini rica ediyor. Duanın dördüncü bölümünde Pierina'nın sesi duyuluyor: "Sevgili hanımımız burada!"

Konuşma ve dualar kesiliyor. Herkes, kendilerinin görmediği bir varlıkla konuşan Pierina'ya kulak veriyor. Pişirilen ekmeklerin ne yapılacağı konusunda daha fazla bilgi istenmesi üzerine, "gizemli gül", tohumların bir kısmının "sevgili oğlu Papa Paul'a" gönderilmesini ve onun varlığının bu tohumlara kutsallık kazandırmasını belirtiyor. Kalan tohumlardan ise ekmek yapılacak ve kendisinin Fontanelle'ye gelişinin bir anısı olarak dağıtılacaktır.

İşte o zamandan beri, Montichiari'de olduğu gibi, Fontanelle'de de bu umutla dua ediliyor. Hem de gece gündüz. Görüntü olaylarına rastlanmış olan başka pek çok yerde olduğu gibi.

Olguyu bir çerçeve içine almak

Genel olarak ele alındığında, yukarıdaki olay, görüntü olgusuna klasik bir örnektir. Mucizevi olaydan önce tanınmayan birisi "bir şey" görüyor; olaydan ötürü şaşırıyor, bunu çevreye duyuruyor ve inançlı kişileri oraya topluyor. Görüntüyle karşılaşanlar birtakım

özelliklere sahip kişiler midir? Başkalarına kıyasla daha mı dindardırlar? Dindarlıkları yobazlık düzeyinde midir? Dışa dönük kişiler olup, ilgiyi üzerlerine çekmeyi mi istemektedirler?

Bir sorunu belli çözüm çerçeveleri içinde görmek benim buluşum değildir. "Hissi görüş" olarak da tanımlayabileceğimiz bu "görüntü" fenomeni, ender rastlananlar ve mucize olarak tanımlananlar kategorisine girmekle, metodik bir çalışma gerektirir. Olayla ilgili belge ve kanıtların mümkün olduğunca ortaya konması ve onun belirlenmesi gerekir. Ancak bundan sonradır ki ilk değerlendirmelerle başlangıçta kabul edilen şeylerin dışında kalanların yakalanması mümkün olur.

On yıl boyunca "Görüntüler" konusunda bulduklarımı topladım. Bu arşiv işine başladığımda, bu alanda ne kadar çok yayın bulunduğunun farkında değildim. Bu nedenle sayısız olayların karakteristiğini kendinde taşıyanları bir yana ayırarak, bu olguya bir açıklama getirmeye çalıştım.

Yalnızca Hıristiyan dünyasındaki tahmini vizyon sayısının 40.000'in üstünde olduğunu söylersem, konuyla ilgili malzemenin ne büyük sayıda olduğu anlaşılabilir. Ben de tarih içinden günümüze kadar uzanan bir engelli yarışa yiğitçe katılarak, belgelenmiş, durumdaki görüntü olaylarını gözler önüne sereceğim. Bunlardan nasıl bir sonuç çıkarılabileceği, ne tür açıklama getirileceği ya da bir kuram oluşturulabileceği, ancak bu alandaki ayıklamalar yapıldıktan sonra belli olacaktır.

İborra'daki kanlı kumaş

Her yılın 16 Ağustos'unda İborra'daki (İspanya) inanç sahibi kişiler, kana bulanmış bir kumaşın önünde dua ederler. 1010 yılından beri bu kutsal emanete büyük bir dinsel saygı gösterilir.

O yıl muhterem rahip Bernard Olivier, kırmızı şarabın İsa'nın kanına dönüşmesi demek olan *Tintinnabulum* ayinini yönettiği sırada içine kuşku girdiğini hisseder. Anlatılanlara göre, işte o an giderek artan bir kan görülür; bu kan mihrabın basamaklarından aşağıya akar ve küçük kilisenin döşemesine yayılır. Hayal gücü o ölçüde-

dir ki, kilise kayıtlarına göre bazı yürekli kadınlar yerdeki bu kanı bezlerle toplarlar. Solsona Piskoposu aziz Ermengol bu görüntü olayını duymuş ve Papa'ya haber vermiştir. Papa IV. Sergieus da (1009-1012) İborra'nın o kanlı kumaşına genel bir saygı gösterilmesi için izin vermiştir.

Vizyonları oluşturanlar her zaman kutsal figürler değildir; onlara ait birtakım şeyler de bu işi yapabilir. Bu nedenle, İborra'nın durumu bir ayrıcalık göstermez.

Işıldayan ceset

Paris Üniversitesi Rektörü olan dindar Mösyö Thierry 1073 yılında Pirlemont'da (Brabant) öldürüldü. Acımasız katiller onun cesedini bir su birikintisine attılar. Kurbanın uzun süredir ve boş yere arandığı bir sırada, su birikintisindeki cesedin çevresini aydınlatan "mucizevi bir ışık" göründü. Bu olağanüstü bulunma olayına duyulan minnettarlığın bir nişanesi olarak, ressamın biri tahta pano üzerine yaptığı resimde, Bakire Meryem'i suların üzerinde uçuşurken gösterdi. Bu resim 1297 yılında, yeni yapılmış olan ufak kiliseye aktarıldı. Kayıtların belirttiğine göre, takdis merasimi sırasında resim "açıklanamaz bir ışımayla" aydınlandı. Bu durum belgelenmemiş bile olsaydı, o yorulmak bilmez Kutsal Bakire'nin her yerde olduğu gibi burada da hazır bulunarak bir şeyler sergilediğini tahmin edebilirdim. Belki cemaate gülümsüyor, eliyle onları takdis ediyordu.

Görüntüler geride iz bırakıyorlar

23 Şubat 1239 günü ufak bir grup Hıristiyan savaşçısı, Valencia (İspanya) yakınlarındaki Javita'nın beş kilometre ötesinde kendilerinden çok güçlü bir Müslüman birliğiyle savaştı.

Bu çarpışmadan önce altı tane Hıristiyan lideri kutsal komünyon öncesindeki duayı etmekteydiler. Bunlar günah çıkarma işini tamamlamışlar ve tam kutsal ekmeğe uzanmak üzereydiler ki, Chio kalesinin oradan duyulan düşman naraları kiliseye kadar ulaştı. Altı lider de hemen silahlarına sarıldı, artık duanın bir yararı olmayacaktı. Müslümanların kiliseyi yıkacaklarından korkan rahipler mihrap

örtüsünü ve kutsal ekmeği bir taş yığınının altına gizlediler. Sonunda Hıristiyan şövalyeler galip geldi. Rahipler örtüyü gizledikleri yerden çıkardıklarında, altı tane *kanlı* ekmek parçasının buna yapışmış olduğunu gördüler. Ama hepsi bu kadar değildi. Müslümanlar ertesi gün takviye edilmiş olarak ilerlemeye başladılar; durum umutsuzdu. Hıristiyanlar bir gün önce ele geçirmiş oldukları Chio kalesine geri çekilmek zorunda kaldılar. O sırada rahiplerin aklına parlak bir fikir geldi: Okunmuş ekmek görüntüleri nedeniyle kutsallık kazanmış olan mihrap örtüsünü bir sopaya bağlayarak, kalenin burcundan düşmana doğru sallamaya başladılar. Rivayete göre, mihrap örtüsünden her yana doğru öyle bir parlaklık yayıldı ki, neredeyse kör olan düşman dönüp kaçtı.

Bu, görüntülerin temelindeki gücün bir kanıtı mıdır? Bu tür şeyler koskocaman orduları etkileyebiliyor ve Hıristiyan kanının karşısında "Allah büyüktür!" şeklindeki savaş naralarının bir yararı olmuyor. Hayır; durum böyle değil: Görüntüler hep barışçı niteliktedir. Ancak, gerekliyse korku ve panik yaratabilirler.

İspanya'yı ziyaret eden herkes, üzerinde altı kırmızı leke bulunan mihrap örtüsünü Daroca kilisesinde görebilir.

Tanrı'nın buğday başakları

14. yüzyılın kesin tarihi bilinmeyen bir gününde Yukarı Alsas'taki (Fransa) Trois-Epis'in yakınlarında ekin biçmekte olan biri kendi orağıyla ölümcül derecede yaralandı. Oranın çiftçileri bu acıklı ölümün anısına, oradaki bir meşe ağacına bir haç çaktıktan sonra, bu bölgeye "Ölen adamın yeri" adını taktılar. 3 Mayıs 1491 günü oradan geçmekte olan demirci Dietrich Schöre beyaz giysili ve yüzünde örtü bulunan bir kadın şekli gördü. Adam, sağlam ve aklı başında biriydi. Kadınınsa bir elinde bir buz saçağı, öbüründe de üç tane başak vardı. Kadın şaşkın durumdaki demirciye, oralarda yaşayanların günah ve kötülüklerinden dolayı Tanrı'nın kendilerine ceza olarak hastalık, tufan gibi yağmur ve don göndereceğini açıkladı; meğer ki bunlar pişman olup kefaret getireler... Başaklar ise kutsamanın ve iyi ürünün sembolleri olup, kendisinin araya girmesi sonucu Tanrı bunları yöre insanlarına bağışlayacaktı.

Demirci bu hayalete pek önem vermedi; Niedermoscheiher köylülerine bu konuda tek söz etmek istemiyordu. Ama bakın neler oldu! Adam pazardan satın aldığı bir çuval mısırı birkaç güçlü kuvvetli köylünün de yardımına karşın bir türlü atın sırtına yükleyemiyordu; çuval ağırlaştıkça ağırlaşıyordu! Artık, demircinin bu tanrısal gücü farkedip köylülere olup biteni anlattığı anlaşılabilir. Rahipler hemen durumu kavradılar ve "Ölü adamın yeri"nde bir tören yapmak için dindar kişileri çağırdılar. O hoş bayan genellikle sürüsünün can damarına basmayı iyi başarmıştır. Kim köylülere iyi hasat vadederse, durumu kurtarmış demektir.

Trois-Epis, Alsas'daki tanınmış haç yerlerinden biridir.

Din değiştirici olarak görüntüler

Valencia Başpiskoposu aziz Thomas von Villanueva'ya, 1554 yılında ölen birinin şu öyküsünü anlattığı söylenir:

"Ben Yahudiyim ve Yahudilerin katı yasalarına göre yetiştirildim. İki arkadaşımla gezinti yaptığımız bir gün, masmavi gökyüzünün aniden bir perde gibi açıldığını gördük. Çok korktuk, çünkü hiç birimiz böyle bir doğa olayıyla karşılaşmamıştık. Daha sonra göğün ortasında bir kupa ve kar beyazlığında okunmuş bir ekmek belirdi. Hıristiyanların bu ekmeği 'Tanrının ekmeği' olarak kabul ettiklerini biliyorduk, ama üçümüz de çok korkmuştuk. Ertesi gün Hıristiyan dinine geçmenin olanaklarını araştırdım. Ergenlik çağına ulaştığımda da Katolik kilisesine girdim. Ölmeden önce bunu size bildirmem gerekiyordu; benim Musevi inançlarını terkedip Hıristiyan oluşuma neden, karşılaştığım o görüntüydü."

Din değiştirme konularında görüntüler en yüksek etki derecesine ulaşmaktadır.

İnanca sadakatin ödülü

1594 Mayıs'ında Guadalupe'de (Ekvator) korkunç bir açlık hüküm sürüyordu. Uzun süren bir kuraklık dönemi ülke susuz kalmıştı. Hıristiyan olmuş bir grup yerli, içinde bulundukları umutsuz durum yüzünden yeni dinlerini bırakıp, eski tanrılarını yardıma çağırmaya karar verdiler. Bunlar törensel dans için hazırlandıkları sıra-

da, birden "toprağın üstünde" havada duran bir hanım göründü. Kadın yerlilere, o yerde kendisi için kutsal bir yer kuracak olurlarsa, açlığın sona ereceğini bildirdi. Bu kadının yeni dinlerindeki Kutsal Ana olduğunu anlayan yerliler kendilerine söyleneni hemen yaptılar. Açlık sona ermişti.

Bugün de, her yılın 13 Eylül'ünde oradaki yerliler "Guadalupeli Bayan" adına törenler yaparlar.

Görüntüler birtakım taahhütlere de girmektedirler.

Tanrısal Ana iş başında

Şili'deki Concepcion Manastırı Trinity tarikatında olanlara aittir. Kutsal Bakire'nin orada bulunan normal büyüklükteki ve sedir ağacından yapılma heykelindeki eller dua eder şekilde kavuşturulmuş değildir; bir şeyler atıyor gibidir bu eller! Böyle düşünmek için de sağlam bir neden var.

1600 yılında Concepcion kenti ve içinde sedir ağacından yapılma heykelin bulunduğu küçük kilise düşmanların saldırısına uğradığında, bu heykel anlaşılmaz bir biçimde kiliseyi terketmiş ve saldırgan yerlilere bir ağaç şeklinde görünmüş. Daha sonra yerden aldığı toprak keseklerini bunlara fırlatmaya başlamış. Bu olayı aksettiren kayıtlara bakılırsa, karşı tarafın en yiğit savaşçıları bile, bu tahtadan yapılma savaşçı bayanın görünümü karşısında paniğe kapılıp kaçmışlar. Bugün bunun gerçek mi yoksa hoş bir efsane mi olduğunu tespit edemiyoruz, ama kesin olan bir şey varsa, o da Concepcion'daki "Toprak atan heykel"in günümüzde de çok büyük bir saygı görmekte oluşudur.

Bununla ilgili olarak şu notu koymak istiyorum: Görüntüler çoğu zaman yalnızca bir "hayal" şeklinde kalmazlar; sürüdeki "koyunları" etkilemek için gereğinde toprak bile fırlatırlar! Amaç aracı haklı kılar zaten.

İnsanlar, ıslah olun!

Fransız Juralarında bir kent olan ve bugün de başpiskoposun oturduğu Besançon'da 3 Aralık 1712 tarihinde "ürkütücü bir olay" ın yaşandığı anlatılır. Magopholis, 1860 yılında Weimar'da yayınlan-

mış *Mucizeler, Gizemler ve Doğaüstü'nün Yeni Örnekleri* adlı kitabında bu görüntüye de yer verir.

Bulutsuz ve pırıl pırıl bir gündü; derken, saat dokuza doğru yerden "dokuz mızrak boyu" yükseklikte, havada bir insan şekli görüldü. Bu şekil üç kez yüksek sesle bağırdı: "İnsanlar! İnsanlar! İnsanlar! Kendinizi ıslah edin, yoksa son gününüz yaklaşıyor!" Bu olay pazar kurulan bir günde oldu ve Magopholis bunu izleyenlerin sayısının 10.000'den fazla olduğunu ifade etmekteydi. O erkek şekli bunları söyledikten sonra, sanki doğruca gökyüzüne yükselen bir bulutun içinde kayboluverdi. Bundan bir saat sonra hava öylesine karardı ki, yirmi millik bir yarı çap içinde yeri göğü birbirinden ayırmak olanaksız hale geldi. Magopholis şunları yazıyor;

"Güçlü bir korku ve dehşet herkesi etkisine aldı; pek çok kişi birden bire ölüverdi. Halk ayinler yaparak gökyüzüne yakardı. Ancak üç gün sonra hava açıldı; fakat bunun ardından bir buçuk saat süren öyle müthiş bir fırtına koptu ki, kentin en yaşlıları bile buna benzer bir şey anımsamıyorlardı. Derken, kovalardan boşanırcasına bir yağmur başladı ve aynı anda hissedilen korkunç bir deprem tüm kenti mahvetti. On dört mil uzunluk ve altı mil genişliğindeki bir alan içinde ayakta kalabilenler tek bir şato, bir kilise kulesi ve üç tanecik evdi. Bunların yuvarlak bir tepenin üstünde durdukları görülebiliyordu. Ayrıca, kent duvarlarının birkaç parçası, kulede sallanan birkaç bayrak ve filamayla, Quetz köyü tarafında bulunan şato da farkediliyordu. İnsanlar oralara yaklaşamıyordu. Hiç kimse bunun neyin nesi olduğunu bilemiyor ve bu manzaraya tüyler ürpermeksizin bakamıyordu; çünkü bu mucizevi ve korkunç bir olaydır."

Böylece, adı ve yüzü belirlenemeyen, ama Hıristiyan kökenli olduğu belli olan gökten gelme adam ("Kendinizi ıslah edin, yoksa sonunuz yakındır!" ifadesi bu dindedir) Besançon'da büyük bir kargaşalık yarattı. İçinde Tanrı korkusu taşımaları gerekenler için arasıra apaçık işaretlere gerek vardır. Besançon da tüm ülke için bir örnek teşkil etmiş olmalıdır.

Tüm dünyadaki her çağa ait görüntüler

İnsan zekasıyla ilgili öykülerin başından beri her dinde ve uy-

garlıkta görüntülere rastlanmıştır. Bunlar günümüzde de vardır ve var olmaya devam edecektir.

Ben, Batı dünyasına ait ve Katolik öğretilerine göre yetiştirilmiş biri olarak, bu kitabın asıl batılılarca okunacağını bildiğimden, Hıristiyanlıkla ilgili vizyonlarla daha çok ilgileniyorum. Ancak belli olan bir gerçeği de açıkça belirtmek isterim: Benzer olaylar ve bunlarla ilgili sorular Asya'dan, Afrika'dan, Hindistan ve Güney Amerika'dan da kaynaklanabilir. Bu nedenle bir şeyi kesinlikle belirtmek gerekiyor: Görüntüler Katolik dünyasına özgü bir ayrıcalık değildir.

İncil'deki görüntüler

Yahudiler İsa'yı kurtarıcı olarak tanımadıklarından, onun kutsal ailesiyle de hiç ilgilenmezler. O halde Eski Ahit'te neden bir sürü görüntü olayı kaynaşıp durur? Hem İbrahim'e, hem de Sodom'la Gomorra'nın mahvedilişinden önce Lut'a iki tane melek görünmüştür. İshak'ın ikinci oğlu olan ve kardeşi Esau'nun ilk doğmuş olma hakkını bir tas "mercimek çorbasına" satın alan Yakub'un Yabkok'da bir melekle döğüşmesi gerekmişti. Musa pek çok görüntüye tanık oldu. Bunlardan en tanınmışı, halkını Mısır esaretinden kurtarmak için Sina dağında Yehova'dan emir almış olmasıdır. Rivayete göre İsrail kavmi 40 yıl boyunca bir görüntünün peşinden gitmiştir: Geceleri bir ateş sütunu halini alan bu şey gündüzleri de koyu renkli bir bulut duvarı görünümündeydi. Sahte bir peygamber olarak bilinen Bileam dahi Tanrı'nın bir görüntüsüyle karşılaştı. Öte yandan, tarihe herhalde bir fazilet simgesi olarak geçmeyecek olan Kral Nabukadnezar Babil'deki bir eğlence sırasında "yazı yazan bir el" görüntüsü karşısında şaşkınlığa düştü. Eski Ahit'in apokrif bir bölümü olan Tobit'in Kitabı'nda ikisi de kahraman olan baba–oğul Tobiaslar Başmelek Rafael'le (günümüz eczacılarının koruyucu patronu) karşılaştılar. Dindar David öteki görüntülerin yanında, İnsanoğlu'nun cennet bulutları üstünde kendine göründüğüne işaret eder; o halde "Hıristiyan" insanoğlunun henüz var olmadığı bir çağdır bu! İsrail ve Yuda'nın kralı olan ve kendisine ait "Sultan Süleyman hükümleri"ni ne yazık ki pek az dikkate aldığımız Hazreti Süleyman, kendi anlatımına göre "Tanrı"yı birkaç kez

gördü. Bu arada şunu da atlamayalım: Görüntüler daha cennetteyken başladı. Tanrı ve değişik melekler söz dinlemez atalarımız Adem ile Havva'ya göründüler.

Böyle bir liste, tamamlandığı iddia edilemeyecek şekilde uzar gider.

Görüntülere kimler dayanmıyor ki?

Efsaneye göre, Roma kenti Mars'ın ikiz oğulları olan Romulus ve Romus tarafından kurulmuştur. Bu ikisi henüz bebekken dişi bir kurt tarafından emzirilmiş ve çoban Faustulus tarafından büyütülmüşlerdir. M.Ö. 753–716 yılları arasında Roma'da hüküm sürdüğü düşünülen Romulus'a bir gün Vulkan'ın oğlu Servius Tullius göründü: bunun "başı üzerinde alevler ışıldıyor" idi. M.Ö. dördüncü yüzyılda yaşamış olan tarihçi Herodot aynı zamanda büyük bir zengin olup, en önemli eserlerinden biri de Pers Savaşları konusunda olandı. Kendisi, Persler'in Delfi'deki Atena Pronoya tapınağında "korkunç haykırışlar" duyduklarını ve dönüp kaçtıklarını yazar. Böylece, sese neden olan varlıkların ortaya çıkmadığı "akustik görüntülerin" de çok sayıda olduğuna işaret etmemiz gerekir. Tedavi tanrısı olan Asklepios tapınaklarında, tanrının kendisi şifa arayanlara görünürdü: bu olay neredeyse günümüz kliniklerinde başhekimin hastaları ziyareti gibi doğal karşılanırdı.

Ünlü yasa koyucu Numa Pompilius (efsaneye göre Roma'nın ikinci Kralı), Zeus'la Europa'nın oğlu ve Knossos Kralı olan Minos, Isparta'nın efsanevi yasa koyucusu Likurgus, yaratıcı fikirlerinin pek çoğunu tanrıların doğrudan doğruya görünmelerinden edinmişlerdi. O destanımsı Truva döneminin kahramanı Aeneas, ölümünden sonra üzerindeki tüm donanımlar ve yanındaki adamlarıyla birlikte oğlu Ascanius'a göründü. M.Ö. 13 Temmuz 100'de doğmuş ve 15 Mart 44'de öldürülmüş olan Gaius Julius (Sezar) Tesalyalı birine görünerek, evlatlığı Gaius Oktavianus'un Filippi'de büyük bir zafer kazanacağını kendisine bildirmesini istedi. M.Ö. 600 yılında peygamber olarak ortaya çıkan, eski İran dininin kurucusu Zarathustra (Zerdüşt), Avesta adlı dinsel kitabında pek çok görüntüden söz eder. İslam dininin kurucusu olan Hazreti Muhammed

de yaklaşık 610 yıllarında çok yüce birtakım şeylerin kendisine hitap ettiğini bildirmiştir. Kendisi, Kuran'da yer alan ve bir bölümü görüntüler aracılığıyla gelmiş olan fikirleri Mekke'de açıklamıştır.

Belli ki, din kurucuları görüntüler olmaksızın görevlerini yerine getiremeyeceklerdi: Onlar bunu, doğaüstünün onaylayışı şeklinde kullandılar. Böylece, savundukları doktrin daha etkili ve çekici bir görünüm kazandı. Gerçi onların bilgece fikirleri görüntülere başvurmaksızın da yeteri kadar yüceydi, ama o fikirleri çevreleyen bu ışık hâlesi daha da güçlü bir etki oluşturmaktaydı.

Görüntüler özel bir durum mudur?

Görüntülerdeki kutsal kişiler genel olarak yalnızca "Kâhin" ve "Kâhine"lerce gözlenip duyulurlar. Başlarından geçeni aktarma zorunluğu, bunları görüntü habercileri ve daha sonra da mucize sembolleri haline getirir. Mucizeyle ilgili haberler tıpkı bir kartopu gibi yuvarlanıp büyüyerek, sanki merakla tam da bunu beklemekte olan bir sürü insanın kulağına ulaşır.

Fatima

Portekiz'in Estremadura eyaletindeki Fatima köyünde de işler böyle başladı. Oradaki üç çoban çocuğu 1917 yılının 13 Mayıs'ından Ekim ayına kadar "Tanrısal Ana" Meryem'in görüntüsüyle karşılaştılar: bu görüntü onlara sürekli olarak, o noktada küçük bir kilise yaptırmalarını söylüyordu. Çocuklar heyecanla ve coşkulu bir halde gördüklerini anlattılar. Bunlar, 1917 yazında ve sonbaharında olduğu gibi, daha sonraları da Portekiz'de başlıca haber konusunu teşkil ettiler.

Başlangıçta iletişimi sağlayanlar yalnızca o üç çocuktu; ama bu durum çok sürmedi: her ayın 13'ünde Fatima'ya sayısız hacı kervanları akmaya başladı. Güvenilir kayıtlara göre, 13 Ekim 1917'de görüntü yöresinde mucize bekleyenlerin sayısı 70–80.000 arasındaydı. Bunların beklemelerine de değdi, çünkü karşılaşacakları bir olay yalnızca çoban çocuklarını etkilemekle kalmayacaktı.

Fatima'daki güneş mucizesi

Bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu; Kutsal Bakire'nin görünmesi için hiç de elverişli değildi şartlar. Derken, birden bulutlarda bir açıklık belirdi ve mavi gökyüzü göründü; açıklığın gerisinde güneşin parladığı görülüyordu, ama göz kamaştırıcı bir parıltı değildi bu. Böylece "Fatima'daki güneş mucizesi" başlıyordu; o büyük günle ilgili tüm kayıtlar bugün mevcuttur.

Güneş titremeye ve yerinde gidip gelmeye başladı. Sağa sola olan bu ani hareketlerden sonra, dev bir ateş çıkrığı gibi ve müthiş bir hızla kendi ekseni etrafında dönmeye başladı. Bu sırada görülen yeşil, kırmızı, mavi ve mor renkli ışık sağanakları araziyi garip, hatta dünya ötesi bir görünüme sokmaktaydı. On binlerce kişi bunu gördü ve tanıkların iddiasına göre, güneş sanki aşağıdakileri dinlendirmek istercesine birkaç dakika hareketsiz kaldı. Daha sonra o fantastik hareket ve bunun sonucu olan ışık sağanakları yeniden başladı. Bu olayı izleyenler, karşılarındaki görünümün kelimelerle ifade edilemeyeceğini bildirdiler. Güneşin yaptığı bu dans bir moladan sonra, aynı ihtişamla üçüncü kez başladı. Bu mucize toplam 12 dakika sürmüş ve 40 kilometre yarı çapındaki bir alan içinde izlenmişti.

Başlangıçta "hükümetin" karşı koymasına karşın, Fatima hacıların hedefi haline geldi. Burası bugün de dünyanın en önemli hac yerlerinden biridir. Görüntülerin ilk ve son günü olan 13 Mayıs'la 13 Ekim günlerinde Fatima, bekleyişin hüküm sürdüğü kocaman bir bahçe halini alır. Binlerce kişide bir görüntüyle ve mucizeyle karşılaşma umudu vardır; ama en çok istedikleri şey o güneş mucizesini bir kez daha yaşamaktır.

Çocuklar görüntüler için tercih edilen "alıcılar" mıdır?

Kaydedilen 100 görüntü olayının 90'ında, transandantal nitelikteki bu olgunun alıcı ve aktarıcıları çocuklardır.

Bu nesnel belirlemeye göre, bülûğ öncesi ve bülûğ çağında bulunan çocuklar özel bir beyin dalgası geliştirerek yabancı bir bilinçle, ya da bilinç ötesiyle bağlantı kurmayı daha mı kolay hale getirmektedirler? Ya da doğal bir merak, onların sınırsız nitelikteki ço-

cukça fantezileriyle birleşerek Astral dünyayla özel bir temas mı sağlamaktadır?

Görüntülerin bir çocuğun beynine "projeksiyon" şeklinde girmesi ve oradan da beş duyu aracılığına gerek kalmaksızın (artık bilimin de karşı koyamadığı) telepatik bir yolla öteki çocukların beynine aktarılması mümkün müdür? Her ne kadar görüntüler objektif olarak kayıt edilemiyor ve bunların fotoğrafı çekilemiyorsa da, yine de bunların, beynimizin ilkel yapısını oluşturan "limbik sistem" içinde sübjektif olarak yer aldıkları kuşku götürür mü?

Eğer görüntülerin dışarıdan objektif kontrolü mümkün değilse, o imajlar üzerine yüklenen kelimeler, emirler, istekler ve kesin nitelikli talimatlar nereden geliyor?

Yabancı bir bayanın "Gizemli gül" olarak adlandırılmak istediğine ilişkin saçma fikir bir çocuğun kafasında nasıl oluşabilir? Yoksa bu çocuklar patolojik yönden elverişli ve fiziksel yapı olarak da duyarlı oldukları için mi görüntüler tarafından ziyaret edilmektedirler? Sanmıyorum: Çünkü görüntülerle bağlantı kurmuş olan çocuklar tümüyle normal, sağlıklı ve yaşlarının özelliklerine sahip minik insanlardır. O halde "alıcıları" çocuklar, çağımızın çocukları olan görüntüleri araştıralım biz.

Calleja'daki dört küçük kız

Bu "Görüntüler Operası"na uvertür olarak, üç soru içinde çözülmesi gereken bir olayı seçtim. Bunun tüm ayrıntılarıyla verilmesi gerekiyor.

Aşağı Kastilya'da, Santander kentinin 100 kilometre güneybatısında ufacık San Sebastian de Carabandal yer almaktadır; kısaca Carabandal da denen daracık sokaklara sahip bu köyde 40 kadar ev bulunmaktadır.

18 Haziran 1961 Pazar günü, saat 16.30. Pazar yerinde dört küçük kız oynuyordu; Conchita'yla Jacinta 12, Mari-Cruz da 11 yaşındaydı; bu üçünün soyadı Gonzales olmakla birlikte, aralarında akrabalık yoktu. Başka ülkelerdeki Smith, Dupont ve Müller gibi, buralarda da Gonzales adı çok yaygındır. Dördüncü kızın adı Ma-

rie – Loli Mazon'du ve 12 yaşındaydı. Kızlar öğretmenin bahçesinden elma çalmaya karar vermişlerdi.

Bunlar akşam saat 20.00'ye doğru tıka basa dolu önlükleri ve sızlayan vicdanlarıyla, Caleja adlı yoldan köye dönmekteydiler. Kızlar, içinde bulundukları huzursuzluğu bastırmak için yerden taş alıyor ve yolun sol tarafında olduğunu tasarladıkları "kötü melekler"e fırlatıyorlardı.

Birden Conchita durdu ve gökyüzüne baktı. Ötekilere, "parlak ışıklar içinde çok güzel bir şekil" görmekte olduğunu söyledi. Kızlar bunu yeni bir oyun olarak kabul ettilerse de, Conchita heyecanla ısrar ediyordu: "Hayır, hayır, oraya bakın, oraya!"

Gözleriyle bulutları araştıran kızlar haykırdılar: "Melek!" Daha sonra soluklarını bile keserek, tıpkı karşılarındaki melek gibi hareketsiz bir şekilde ve dakikalarca göğe baktılar. O şey, göründüğü kadar hızla kayboluverdi.

Kızlar doğruca evlerine koştular ve olup biteni anlattılar. Hurafelere çok inanan köyde bu haber birden yayılıverdi.

Sağlıklı ve aklı başında dört kız aynı anda aynı "Yüzü" görmüş olabilir mi? Köydekiler birbirlerine bunu soruyorlardı. Yalnızca yaptıkları elma hırsızlığından cezalandırılmayı bekledikleri halde, neden gereksiz yere ve birbirlerininkini o derece tutan tariflere girişsinlerdi? Niçin, gelecekte olduğu gibi o gün de durmamacasına aynı şeyleri, hem de hiç hataya düşmeksizin tekrarlayıp duruyorlardı? Kızların bu anlattıkları belirgin bir kuşkuyla kabul edilmekteydi.

Çocuklar her şeyi tam anlamıyla bilmek isterler. Bu nedenle dört kız ertesi gün, ellerinde sıkıca kavradıkları tespihleriyle yeniden Calleja'ya gittiler. Melek bu kez görünmedi.

20 Haziran da birkaç meraklının da katılmasıyla bu yürüyüş tekrarlandı. Gökyüzünde yine hiçbir şey görünmedi. Tam hayal kırıklığına kapılmış olarak dönüş yoluna koyuldukları sırada, gökte "parlak bir ışık" gören çocuklar durdular. Onların dışında hiç kimse bunu görmüyordu.

Ertesi gün çocuklara katılan daha büyük bir grup Calleja yönü-

nü tutmuştu. Bu kez melek kendini gösterdi. Aslında, gruptakiler herhangi birşey görmemişlerdi: Ama bunlardan bazıları, çocukların nurlu bir ifadeye bürünen yüzlerinin resmini çektiler.

Bu konuda yapılan şakalar sona erdi. Doğaüstü ve anlaşılmaz şeyler karşısında duyulan bir korku insanları kavramaya başlıyordu.

"Çocukların" meleği aynı yerde 22, 23, 24 ve 25 Haziran günleri onlara göründü. Kızlara göre, görünen hep aynı melekti, ama o zamana kadar hiç konuşmamıştı.

Melek kendini tanıtıyor

1 Temmuz akşamındaki randevuda, sansasyona düşkün büyük bir kalabalık kızlara eşlik etmekteydi. Melek o akşam göründü ve iki saat süreyle kaldı. Bu kez de onu görenler yalnızca kızlardı; ama oradakiler bunların melekle bir konuşmaya giriştiklerini duydular. Daha açık söylemek gerekirse, kızların sorularını ve verdikleri yanıtları duyabiliyorlardı. O gün ilk kez konuşan melek kendisinin Başmelek Michael (Mihail) olduğunu belirtti. Oradaki kalabalık, çocukların olağanüstü davranışlarını tarif konusunda hemfikirdi: İki saat süreyle dizleri üstüne çökmüş durumda kalan kızlar, başlarını iyice geriye atarak bu rahatsız edici pozisyonda öylece bakıyorlardı.

Carabandal'daki tören

2 Temmuz pazar günü tüm Carabandal ayaktaydı; komşu köylerden insanlar yığınlar halinde ve aceleyle oraya akıyordu. Saat 15'de kilisede dua edildi. Akşam 18'e doğru başta kızlar olmak üzere, aralarında rahip ve doktorların da bulunduğu büyük bir tören kalabalığı harekete geçti. Görüntü olayının geçtiği yerde daha önce dört tane kazık dikilmiş ve kızların kalabalık tarafından ezilmemeleri için bunların arasına ipler gerilmişti.

Meryem her zaman mevcut

Mucize tekrarlandı.

Kızlar "ring"in içine henüz girmişlerdi ki, "Tanrısal Ana" yanında iki melek olmak üzere kendini gösterdi. Meleklerden biri, kızların tanıdığı Michael idi; ötekisinin ise Michael'e "ikiz kadar" benzediğini söylüyorlardı. Kızların birbirlerinden ayrı olarak verdikleri

ifadeler tam bir tutarlılık gösteriyordu. Kutsal bakire konusunda ki tarifleri birbirinin aynıydı: Uzun, koyu kahverengi ve ortadan ayrılmış saçlar, uzunca bir yüz, dar bir burun ve yumuşak dudaklar. Görüntünün üzerinde ise kar beyazı bir giysi, bunun üstünde açık mavi renkli bir pelerin, başında da, üzerinde altın yıldızların bulunduğu bir taç vardı; yaşı 17-18 arasında görünüyordu. Kızlar öteki olaylarda olduğu gibi bu kez de görüntünün yer değiştirme sırasında ayaklarını hareket ettirmediğini farkettiler, havada uçuyordu. Kutsal Bakire'nin sağ tarafında "kızıl renkli bir parıltı" görüyorlardı; bundan çıkan üçgen şekilli bir şeyin üzerinde çözemedikleri bir yazı bulunmaktaydı. Meleklerin üzerinde kırışıksız görünen mavi giysiler vardı; onların da dar yüzleri ve koyu (siyah) gözleri vardı. Tırnakları kısa kesilmişti; kızların gözlemi bunu bile farkedecek kadar yakındı! Meleklerin arka taraflarında ise kocaman ve gül renkli kanatlar vardı.

Sorgulama ve rapor

Köy Papazı Don Valentin kızları sorguya çekti. Onların birbirlerinden ayrı olarak söyledikleri, en küçük detaya varıncaya kadar öbürlerininkini tutuyordu.

Rahip Ramon Andreu 2 Temmuz'daki gösterişli görüntü olayıyla ilgili olarak, Santander'deki Piskopos Aldazal için bir rapor hazırladı. Aşağıdaki ifade bu rapordandır:

"Acı veren kesikler, sertçe vurmalar hatta yapılan yanıklarla bile çocukları kendilerine getirmek mümkün olmuyordu. Dış dünyadan herhangi bir şey algılamıyorlardı. Gözlerinin önünde birden ışık çakmak ya da önlerinden bir şey geçirmekle bu anlaşılabiliyordu. Göz kapaklarında veya göz bebeğinde hiçbir hareket yoktu."

Aziz Michael tam saat 20'de geliyor

27 Temmuz'da iki görüntü olayı oldu. Sabah erkenden olanında, melek o akşam tam saat 20'de ikinci kez görüneceğini bildirdi. Bu haber şimşek hızıyla çevreye yayıldı. Resmi tahminlere göre 600'den fazla insan oraya toplandı; bunların arasında yine rahipler ve doktorlar olduğu gibi, Cordoba Üniversitesinden gönderilen bir Dominiken rahibi de "casusluk" yapıyordu.

Başmelek Michael tam zamanında göründü ve 85 dakika süreyle kaldı. Tanıkların anlattığına göre bu sırada çocuklar o kadar katılaşmışlardı ki, ancak iki kişi büyük zorlukla o küçük gövdeleri kaldırabilmişlerdi. Bunların baş ve kollarını döndürebilmek için girişilen öteki çabalar ise başarısız kalmıştı. Bu arada şunu belirtelim: Randevuya sadık kalma gibi güzel bir özellik yalnızca Aziz Michael'a özgü bir şey değildir; öteki görüntüler de yer ve zaman konusunda sözlerine bağlı kalmayı "severler."

Seri halinde görüntüler

Tabii ki kuşkucular ve alaycılar mevcuttu. Hatta kilise bile şüphe içindeydi. İnsanlar hipnozdan, halüsinasyondan, uydurulmuş yalan ve aldatmacalardan, hatta bir kenarda kalmış köy için girişilen reklam çabalarından söz etmekteydiler. Böyle durumlarda olduğu gibi, lehte ve aleyhte her şey tartışılıyordu.

Kızların arasında en sağlam kişiliğe sahip olanın Conchita olduğu belliydi. Bu nedenle, onun arkadaşlarını etkilemiş olabileceğinden kuşkulanılıyordu. Böyle bir durumu ortadan kaldırmak ve geçirdiği "krampları" yok etmek amacıyla, denize girmesi için onu Santander'e başka çocukların yanına götürdüler.

Bir hafta kadar sonra ailesi Conchita'yı almak için geldi. Derken, görüntüler yeniden başladı; hem de birbiri arkasına olmak üzere ve düzinelerce! Bu, daha geniş bir çevrenin ilgisini uyandırdı. Köye akmakta olan meraklılar ürkütücü bir çığ halini almıştı neredeyse. Resmi tahminlere göre bunların sayısı 18 Ekim'de 5000'in üzerindeydi.

O gün, mevsim için garip sayılacak bir yağmur sağanağı ve fırtına vardı. İnsanların üzerinde merakla bekleştiği tarlalar birer balçık deniziydi. Yine de dayanıyorlardı. Bir mucizeydi bekledikleri. Ama bir şey olmadı.

Saat 22'de, Tanrısal Ana'nın dikte ettirdiği söylenen ve çocuklar tarafından imzalanmış bir mesaj okundu. Bunda, herkesin bir tür kurban töreninde bulup kefaret getirmesi gerektiği, aksi halde (bu tür mesajlarda hep olduğu gibi) insanlığa büyük bir ceza gönderileceği bildirilmekteydi.

Küçük kızlar ne oldu?

O dört tane küçük kıza ne oldu? Conchita yaşamındaki tek büyük yolculuktan sonra (Roma'da papayı ziyaret etmişti) köye döndü, ama çok geçmeden Pamplona'daki Karmeliten Tarikatına girdi. Marie-Loli ve Jacinta Saragossa'daki bir manastıra kabul edildiler. Yalnızca Mari-Cruz ailesinin yanında kalarak ev ve toprak işlerinde onlara yardımcı oldu.

Carabandal'da yer alan o fırtınalı olayların "kayıt kitabı"'ndaki üç şey benim için çok önemlidir:

1- Kutsal ekmek mucizesi

Bu 18 Temmuz 1962 gecesi oldu. Anlatılanlara bakılırsa, sabah saat ikiye doğru, içinde başka akrabaların da bulunduğu Conchita'nın odasında Başmelek Michael belirdi. Tanıkların anlatışına göre, yüzünde yüce bir duygunun ifadesi beliren kız hızla merdivenlerden aşağı koştu, sokağa fırladı ve kendini yere attı. Orada kaskatı kesilmiş bir şekilde ve dili alabildiğine dışarı çıkmış olarak yatıyordu. Gece gündüz köyde bekleşip duran meraklılar hemen kızın etrafını çevirdi. Bunlar daha sonraki ifadelerinde, birdenbire kızın dilinin üzerinde kar beyazlığında ve oldukça kalın bir kutsal ekmeğin belirdiğini, iki dakika kadar orada kaldığını, sonra Conchita'nın bunu yuttuğunu belirttiler.

Bu olay izleyicilerden biri tarafından filme alındı! Yaklaşık 20 film karesi kızın dilinin üzerinde, kutsal ekmeğe gerçekten de benzeyen yuvarlak, beyaz bir şeyin bulunduğunu göstermektedir. Gözlemcilerin ısrarla üzerinde durdukları gibi, bu arada Conchita ellerini hareket ettirmemiş, ağzına dokunmamıştır. Bu "komünyon" sırasında kız dilini ağzından içeri sokmadığı için de, ağzında beyaz bir şeyi gizlemekte olduğu düşünülemez. Ben, Bay Danimas tarafından çekilen ve Barcelona'da banyo edilen bu amatör filmde ufak bir mucize işareti buldum: Vakit geceydi, ortalığı yalnızca birkaç cep feneri aydınlatıyordu. O halde film üstünde görüntüye rastlanması bir mucize değil midir?

2- Son görüntü

Conchita, 13 Kasım 1965 tarihli son görüntü olayında, Papa'ya

iletilmek üzere Tanrısal Ana'dan bir mesaj aldı. 1966 Ocağında gerçekten Roma'ya gitti ve Vatikan'da iki saatten fazla süreyle saygıdeğer inanç cemaati üyelerince ve daha sonra da Papa tarafından kabul edildi. Conchita Roma'dan sonra, mucize yaratıcı Peder Pio'yu ziyaret etmek için San Giovanni Rotondo'ya gitti.

3 – Mari – Cruz söylediklerinden dönüyor!

Carabandal olaylarında gerçekten saçma olan şey şudur.

Evde ailesinin yanında kalmış olan Mari – Cruz, herhangi bir görüntüyle karşılaşmış olduğunu birdenbire inkâr ediyor.

Böyle bir geri çekilişe yol açan şey nedir?

Lucerne'de yayınlanmakta olan Katolik gazetesi *Vaterland*'ın 17 Mart 1967 tarihli sayısında, "Carabandal'da hiçbir görüntü olayı yer almadı" başlığı altındaki şu yazıyı okuyorum:

"Santander Piskoposu Puchol Montis 17 Mart 1967 tarihli resmi bir notta şu noktalara işaret etmiştir: 1. Ne Kutsal Bakire'nin, ne Başmelek Michael'in ne de herhangi bir göksel şeklin yer aldığı bir görüntü olayı vardır. 2. Herhangi bir mesaj verilmiş değildir. 3. Carabandal'daki tüm olayların doğal bir açıklaması bulunmaktadır.

Olmayacak şey nedir?

İnsan afallayıp kalıyor.

Carabandal'da fotoğraflar ve ses bantları bulunmaktadır. Bunlar, İnanç Birliği üyeleri de dahil olmak üzere çoğu kişi tarafından araştırmadan geçirilmiştir. Bu tür araştırmaları sürdüren herkes, kızların anlattıklarındaki tüm detayların birbirini tuttuğunu vurgulamaktadır. Conchita bir de Papa tarafından kabul edilmiştir. Birtakım "olayların" geçmiş olduğu inkar edilmemekle birlikte, bunlar için doğal nitelikli açıklamalar bulunmuştur. Gönül isterdi ki, resmi kilise çevreleri yalnızca neyin "olamayacağını" belirtmekle kalmayıp, "olabilecek" şeyleri de dikkate alabilsin. Yalnızca inanç hatırına hareket edilmemeliydi.

On yıl hatta daha uzun süreden beridir Carabandal'daki olayların o "büyük mucize"ye yakıştırılması beni hiç de şaşırtmıyor. Kilise kurnaz olduğu kadar sabırlıdır da; kendine özgü bir taktiği ve ileri

görüşlülüğü olduğu içindir ki, durup dururken tıknefes olmak istemez. Günün birinde Mari-Cruz konuşarak (ya da vasiyetinde belirterek), sırf "inançlı kişileri denemek" amacıyla ve göksel bir emre uygun olarak yalan söylediğini, sonra da bunu geri alması gerektiğini ifade edebilir. Bu arada öteki üç kız girdikleri manastırlarda yarı azize durumuna uydurulmaktadır; bunlar, istenildiği zaman gerekli olan sözleri söyleyeceklerdir.

Aklıma gelmişken, Carabandal'da eskiden olduğu gibi bugün de açıklanamaz nitelikte iyileşme olayları sürüp gitmektedir...

Katı görünümlü Madonna

Her görüntü olayı kendisini açıklığa kavuşturacak birtakım ipuçlarını içinde gizlediği halde, bu bilmecemsi olgunun anahtarını, incelenmiş pek az sayıdaki olayın içinde aramak bana tutarsız gelmektedir. Bu konudaki bilginin az oluşu, ışığı karanlığa dönüştürmeye yetmektedir.

Bu arada, görünen şekillerin son derece garip şeyler yaptıkları ortadadır. Bunların "kahinlerce", gözleri mutlulukla parıldayan varlıklar olarak görülmeleri ve Hıristiyanlık öğretileriyle ilgili olarak, baldan tatlı şeyler vaadetmeleri temelden yanlıştır. Bunlar genellikle azametli ve kendini beğenmiş bir görünümdedirler.

Belçika'nın, Fransa sınırı dolayında bulunan eyalet başkenti Namur'un yakınında 2300 nüfuslu ufak Beauraing kenti bulunmaktadır.

Olay 1932 yılının 29 Kasım'ında oldu.

11 yaşındaki Albert Degeimbre yanında kızkardeşleri Andrée (14), Gilberte (9) ve Fernande (5) olmak üzere, demiryolunun yakınında bulunan ve rahibelerce yönetilen pansiyona gidiyordu. Bu pansiyonun bahçesinde yıllardan beri bir Lourdes heykeli bulunur.

Oraya yaklaştıklarında Albert önden koştu, kapıdaki çıngırağı çaldı ve dönerek kardeşlerine baktı. İşte o anda, demiryolu tarafına bir Tanrısal Ana heykelinin havada yüzdüğünü gördü. Kızlar da tıpkı onun gibi, karşılarında parıldayan bu heykele bakmaktaydılar.

Ertesi gün Albert ile Andrée aynı saatte pansiyona koşarak Lo-

urdes heykelinin yerinde olup olmadığını görmek istediler. Evet, duruyordu; ama demiryolunun oradaki görüntü tekrarlandı. Hem de yalnızca o gün değil.

O kadın şekli toplam 33 kez ve bazan günde iki sefer olmak üzere çocuklara göründü.

Beauraing'de büyük heyecan uyandırdı bu olay. Millet pıtrak gibi çocukların başına üşüştü. Her ne kadar kendileri bir şey göremiyorlarsa da, soluklarını tutmuş olarak, çocukların o görünmez varlıkla sürdürdükleri diyaloğu izliyorlardı. Böylece, 2 Aralık günü çocuklardan birinin şöyle sorduğunu duydular: "Sen Kutsal Bakire misin?" Bunun yanıtı kendilerine hemen ulaştırıldı: Kadın görüntüsü onaylarcasına başını sallamıştı. 23 Aralık günü, Kutsal Bakire'nin niçin özellikle Beauraing'e geldiğini çocuklar öğrenmek istediler. Bunun yanıtı çok çekiciydi: "İnsanlar buraya hac ziyareti yapsınlar diye!"

3 Ocak 1933'de Madonna son kez göründü. Bu veda, çocukların her biri tarafından farklı bir şekilde ifade edildi. Yine de burada dikkati çeken, anlatılanlar arasında büyük ölçüde uyum bulunduğudur.

O bayan, Albert'e şöyle dedi: "Adiyö!" Gilbert'e: "Günahkarları geri çevireceğim!" Andrée'ye ise : "Ben Tanrı'nın anası, gökyüzünün kraliçesiyim!" dedi. En etkili ayrılışı Fernande yaşadı: Önce kalın, uzun ve mermiye benzer bir şeyin patladığını gördü, sonra ona bir soru yöneltildi: "Benim oğlumu seviyor musun? Beni seviyor musun? O halde kendini benim için kurban et!"

Çocukların hiç biri, aynı anda ötekilere neler söylenmiş olduğunu farketmemişti. Bu olayı izleyenler kendileri için teselli edici bir nokta buldular: bunlar, bir merminin patlamasını duyduklarını iddia ediyorlardı!

Çocuklara karşı anlayışsız bir Meryem mi?

Çocuklar, doktorlar ve psikiyatristler tarafından incelendi, sorguya çekildi, resmi makamlarca sıkıştırıldı; ebeveynleri sabahtan akşama kadar onları rahat bırakmadı. Görünüşe bakılırsa, ayrılış anına kadar anlatılanlar birbirini tutuyordu; çocukların açık ifadeleri

bunu gösteriyordu. Ama büyükler bir türlü onları anlamıyordu. "Pek çok kişi çocukluğunu bir şemsiye gibi unutup, geçmişin bir yerlerinde bırakıverir. Daha sonraki kırk elli yıl içinde kazanılan bilgi ve tecrübe bile o ilk yılların ruhsal düzeyine denk olamaz." (Erich Kaestner).

Kutsal Bakirenin de çocuk psikolojisinden hiç mi hiç anlamadığı görülüyor. "Günahkarları geri döndüreceğim!" ifadesinde, avutmadan çok bir tehdit gizli gibi. Yine ne kadar uzak bir tanışma şekli: "Ben Tanrı'nın anası, gökyüzünün kraliçesiyim!" Ve de ne kadar kendini beğenmişçe bir soru: "Oğlumu seviyor musun? Beni seviyor musun?" Sonra da acımasızca bir istek: " O halde kendini benim için kurban et!" Bunlar yumuşak huylu bir annenin çocuğuyla konuşacağı şekil midir? Bu tür istekler korkmuş bir çocuk yerine, daha büyük ve güçlü durumdaki Kutsal İnanç üyesi baylardan birine yöneltilse daha iyi olmaz mıydı? Bu Madonna niçin habire birtakım sembollerle, örneğin o üç gülle karşısındakileri şaşırtıp duruyor? Biliyorum, kilisenin bunun için bir açıklaması var: Beyaz güller dua, kırmızılar kurban, sarılar da kefaret durumunu temsil eder. Kutsal Bakire niçin çocukların anlayabileceği basitlikteki ifadeleri değil de, bir takım kahince yolları seçiyor? Teologların belirttiği o semboller niçin doğruyu işaret ediyor olsun? Çünkü böyle istiyorlar da ondan. Madem ki çocukların anlayamayacağı birtakım formüle edilmiş şekiller ortaya sürülüyor, o halde bunlar niçin bu gibi şeyleri kavramaya daha elverişli olan büyüklere doğrudan yöneltilmiyor? Ayrıca hoşuma gitmeyen bir şey de, göksel hiyerarşiyle ilgili basamakların durmamacasına ileri sürülmesi. Bu ayrıcalık durumu hiç son bulmayacak mı? Neyse, durumdan da anlaşılacağı üzere Beauraing'de 1933 yılında kurulan kilisede yer alan o heykel, "Sevgili Hanımımız, Altın Kalpli Ana" kendisine her başvuranın isteğini yerine getirmekte, iyileştirici etkilerde bulunmaktadır.

Sosyal olay olarak görüntüler

Daha sonraki olay Belçika'da, Banneaux köyünde oldu; burası Ardenler'deki Lüttlich'in doğusunda yer almakta olup 350 kişilik bir nüfusa sahiptir.

Beco ailesi 30'lu yılların başlarında, altı çocuklarıyla birlikte sağlam yapılı bir işçi evinin ikinci katında yaşamaktaydı. Baba Beco hiç de inançlı bir Katolik olmadığı gibi 12 yaşındaki küçük Mariette'i de din dersine göndermeye niyetli değildi; kızına, artık o derse gitmeyeceğini bildirdi. Ama saygıdeğer rektör Jamin öteki inançlılarla birlikte (Katoliklerin sürüden ayrılan koyunlar için hep yaptıkları şekilde) dua etmeyi sürdürüyordu.

15 Ocak 1933'de, uyumakta olan kızkardeşlerinin üzerlerini örten Mariette buzlanmış cama başını dayayarak karlı geceye baktı; erkek kardeşinin gelip gelmediğini görmek istiyordu. Sonra olan oldu.

Mariette ufak bahçenin sağ tarafında sis örtüsüne benzer hareketli birşey farketti; zaman zaman hafifçe ışıyarak sağa sola eğilen bu şekil, ellerini kavuşturmuş durumda harikulade güzel bir kadındı. Kız hemen annesini çağırdı ve o da bir süre boyunca örtülü bir kadın şekli gördüğü duygusuna kapıldı.

Mariette'in söyledikleri şuydu: "Üzerinde kar beyazı bir giysi var, bunun bel kısmını mavi bir kuşak çevreliyor; kuşağın uçları aşağıya sallanıyor. Baş kısmı beyaz bir örtüyle kapalı olup, bu örtü omuz ve kollara kadar iniyor. Sağ ayağı çıplak ve orada altın renkli bir gül var. Sağ kolunda bir gül çelengi asılı. Bu bayan gülümseyerek bana bakıyor."

O akşamdan itibaren Mariette değişti. Durmadan dua ediyor ve hiçbir din dersini kaçırmıyordu. Üç gün sonra bahçede çömeldiğinde gördüklerini şöyle anlattı: "Gökyüzünün ta uzaklarında bir ışıkla çevrelenmiş olarak, Tanrı'nın Anası aşağıya doğru iniyor." Bu görüntü kendisinden ancak bir buçuk metre kadar ötede, küçük bir bulutun üzerinde duruverdi. Kutsal Bakire Mariette'i elinden tutarak bir su kaynağına götürdükten sonra emretti: "Ellerini bu suya daldır!... Bu kaynak yalnızca bana aittir. İyi geceler. Görüşmek üzere!"

Bu görüntü olayı 19, 20 Ocak, 11, 15, 20 Şubat ve son olarak 2 Mart 1933'de tekrarlandı. Bu görünümler sırasında o bayan genel olarak söyledikleri arasında kendisinin "...Kurtarıcı'nın annesi,

Tanrı'nın annesi... Zavallıların Kutsal Bakiresi..." olduğunu ifade ettikten sonra, o kaynağın, hastaların acılarını dindirmek amacıyla her ulusa açık olduğunu belirtti. O inançsız babanın yeniden birinci sınıf bir Katolik olduğunu yazmama bilmem gerek var mı? Tuhaftır, ama Mariette bir manastıra kapanmadı; evlendi ve saygıdeğer bir anne oldu.

Roma, 1933 yılındaki bu olayın "gerçekliğini" 1949 yılında resmen kabul etti.

Görüntünün olduğu yerde bir kilise yapıldı; burada meydana gelen iyileşmelerin pek çoğunu doktorlar mucize diye adlandırmaktan kendilerini alamıyorlar. Her büyük sözlük Banneaux'u bir ziyaret yeri olarak işaret ediyor.

Roma bu seferki tanıma işinde niçin bu kadar çok acele etmişti? Tanrım, anlamıyorum! *Zavallıların, fakirlerin Kutsal Bakiresi;* Roma için ziyadesiyle yararlanılabilecek bir şeydi bu. O, ülkelerin politikasına uyan Hıristiyanlıkla ilgili sosyal kavramları çok iyi bilir. Açıkçası, halkla ilişkilerden bayağı anlar.

Niçin San Pietro Meydanında hiçbir görüntü olayı olmaz?

İnanç Birliği üyelerince kontrol ve kabul edilmiş görüntü olaylarında bile bir tutarsızlık durumu mevcuttur. Kutsal Bakire durmamacasına, Tanrı ya da oğlu İsa tarafından kendine bahşedilmiş bir güçten söz eder. Madem ki kendisinde böyle bir güç var ve de tüm dünyadaki inanç sahibi kişilerin kendisine karşı yoğun bir saygı göstermeleri konusunda o kadar ısrarlı, o halde niçin hep ıssız yerlerde ortaya çıkıyor ve de üstelik, verdiği emirleri yerine getiremeyecek hatta bunları ayağa düşürecek olan zavallı çocukları seçiyor!

Öteki dünyayla ilgili bir esine kapılmaksızın, toplumun ilgisini çekme yönünden daha iyi bir fırsatın var olduğunu biliyorum. Mükemmel bir fırsattır bu:

Papa Vatikan'daki sarayının balkonundan belirli dinsel bayramlarda yüzbinlerce kişiye hitap ederek onları kutsadığında, televizyon istasyonları St. Peter meydanındaki bu af olayını tüm kıtalara aktarır. O sırada Papa havarilerden Petrus'un mezarı üzerinde kurulmuş olan kiliseden seslenmektedir. Evet, bu görüntü olayı için

bundan daha etkileyici ve göklerden inerek seçilmiş kişileri aramak yönünden daha elverişli bir ortam olabilir mi? Roma'nın kalbi demek olan bu yer, Meryem'in isteklerinin gerçekleşmesi açısından mükemmel bir olanak değil midir?

Ben o lezzetli görüntü olayının tadına bir türlü varamıyorum. Biraz acı geliyor bana. Özellikle, Meryem'in daha fazla dua edilmesi ve kendisine saygı gösterilmesi konusunda söylediklerini bir türlü kabul edemiyorum. Eğer bu istekleri yerine getirilmeyecek olursa, güçlü oğlunun tüm insanlığı yok edeceği konusundaki tehditi "tanrısal" bir şey midir yani? Böyle bir davranış Tanrı, Tanrı'nın oğlu ve onlardaki tüm yüce iyiliklerle uyuşuyor mu?

Olup biten nedir? O gizemli görüntülerin gerek duydukları şey gizli bir kült müdür? Bunu oluşturanlar ve Tanrıyla kişisel ilişkilere girenler yalnızca seçilmiş kişilerden mi ibaret olacaktır? H.U. von Balthasar şöyle diyor:

"İnsan nerede olursa olsun, ender rastlanan, değerli ve kutsal gördüğü bir şeyi diğerlerinden ayırarak özelleştirir; bu seçilmiş şeyi toplumun gözünden gizler; onu tapınağın bir hücresinde, yarı aydınlık bir odada saklar; onun çevresinde, gizemli ve günlük öykülerin tümüyle dışında bir efsane oluşturur..."

1950 yılındaki güneş mucizesi

Gizemin her zaman yararlı olduğu su götürmez. En zararsız evrak bile, üzerine *top secret* (çok gizli) damgasının vurulmasıyla okunmaya değer bir nitelik kazanır. Hemen tüm saf insanlar bir "gizemi" paylaşmak, ona yaklaşmak, bilgi sahibi kişilerin çevresinde yer alarak bunun *içine* girmek isteği gösterirler. Gizli birlikler, cemiyetler, gizli ajanlar vesaire şeylerde garip bir çekicilik vardır. Bu işi gizli, gizemli yollarla ele almak becerikliliği gösterir. Dinsel gizemler ise parlak bir buluştur. Burada sözü edilen gizemlerle ilgili olarak birtakım ipuçlarına rastlıyoruz.

Çocuklar habere bayılır. Onların bu özellikleri, ayrıca saf ve dürüst oldukları iyi bilindiğinden, bunlar tamtamların habercileri ve güya transandantal nitelikteki olayların baş kahramanları haline getirilirler.

Sicilya'daki Acquaviva–platani köyünde yaşayan 12 yaşındaki Tina Mallia'ya köyün dışındaki Casalicchio denen yerde öğleden sonra saat ikide tam beş kez bir kadın şekli göründü. Tina başından geçenleri başkalarına anlattı. Tamam? 15 Nisan 1950'de büyük bir kalabalık görüntü yerine doğru ona eşlik etmekteydi. Bayan, o gün öğleden sonra bir işaret vereceğini bildirmişti. İyi planlanmış bir iş. Kalabalık da hayal kırıklığına uğramadı.

Birdenbire, bulutlardan biri ayrıldı, anlatılanlara göre bunun arkasında parlak bir renkle ışıldayan bir yıldız göründü. Az sonra bu parlak şey bir sağa bir sola dönmeye başladı ve zikzaklar çizerek yere yaklaştıktan sonra çılgınca taklalarla yeniden göğe yükseldi. Tanıkların ifadesine göre, en sonunda dönen bir disk halinde uzayda eriyip giden bu şeklin üzerinde tüm renkler oynaşıyordu. Bu güneş mucizesi aynı gün saat 16.21'de tekrarlandı.

Acaba bu görüntü olayından sonra Casalicchio'nun hacıların uğrak yeri olmasını önlemek için herhangi bir girişimde bulunuldu mu? Mafya'nın buna karşı girişimde bulunmadığı biliniyor; eh, bu da bir şeydir.

Cinayet romanı gibi bir öykü

Heroldsbach'daki olay, Roma Kilisesi'nin diktatörce davranışına klasik bir örnektir. Bu öykü Agatha Christie ya da Georges Simenon tarafından anlatılmış olabilirdi.

Heroldsbach köyü Mittelfranken'de (Bavyera) yer almaktadır.

Gün 9 Ekim 1949; Marie Heitlmann (10), Kuni Schleicher (11), Grete Gügel (11) ve Erika Müller (11)'den oluşan bir çocuk grubu okuldaki botanik dersi için değişik ağaçlardan sonbahar yaprakları toplamaktaydı. Bunlar dönüş yoluna koyulduklarında, ağaçların tepelerinde bir yerde tıpkı "yeşil bir bira şişesinin arkasından güneşi andırır" üç harfli bir IHS yazısı gördüler. Yazı kayboldu. Çocuklar kayın ağaçlarının üzerinde "beyazlı bir hemşireyi anımsatan" bir görüntü farkettiler. Bu görüntü ağır ağır sallanıyordu.

Çocuklar kendilerini kaybetmediler. Rüya görmediklerine inanmak için sayı saymaya başladılar, duydukları gürültüleri birbirlerine

anlattılar ve içinde her zaman yedi tane ördeğin yüzdüğü ufak göle doğru koştular. Hayır rüya görmüyorlardı. O kadın şekli "yukarıda" tepenin üstündeydi ve giderek göğe yükselmekteydi; sonunda kayboldu. Tüm bu görüntü olayı on beş dakika sürdü.

Çocuklar evde başlarından geçeni anlattıklarında, hiç kimse inanmadı. Anneler bu hayalet olayını kökünden halletmek için orayı kendi gözleriyle görmek istediler. Onlar da tıpkı çocuklar gibi, tabii birdenbire (!) o görüntüye tanık oldular. Bu kadınlar ifadelerinde, kendilerinin de aynen çocuklar gibi garip şekilde ve derinden etkilenmiş olduklarını belirtiyorlardı. Konuyla ilgili kayıtlarda, çocukların ayrı ayrı alınmış ifadelerinin birbirini tümüyle tuttuğu görülüyordu.

10 Ekim: Kuni Schleicher bir kız arkadaşıyla tepeye gitti. Arkalarında, kendilerine takılıp duran dört tane oğlan çocuğu vardı; bunlar Andreas Büttner (13), Michael Lindenberger, Adolf Messbacher ve Heinz Muscha olup, üçünün de yaşı 12 idi. Derken çocukların *hepsi* yalnızca on metre uzakta, ağaçların üzerindeki kadın şeklinin yavaşça yere doğru alçalmakta olduğunu gördüler.

12 Ekim: Kızlar yalnızca "beyaz bir parıltı" gördüklerini söylerken, Michael Lindenberger ve kardeşi Martin "beyazlı bir kadın" görmüş olduklarını iddia ettiler.

13 Ekim: Antonie Saam (görüntüyle karşılaşan kızların çevresi genişliyordu) karşılarındaki şeye sordu: "İsteğin nedir?" *Tüm* çocuklar verilen yanıtı duydular: "İnsanlar daha fazla dua etsinler."

Çocuklar kendileriyle birlikte tepeye gelmesi için köy papazı Gailer'den ricada bulundular. Papaz bunu reddetmekle birlikte, amirleri durumundaki Bamberg piskoposluk yetkililerini bundan haberdar etti.

16 Ekim: Katedral yönetimi, görüntü olayı sırasında çocukların içinde bulunduğu durumu gözlemek için Bay Kümmelmann'ı görevlendirdi.

Daha sonraki aylar ve yıllar boyunca görüntü olayı tekrarlandı ve bir şeyler gördüğünü iddia edenlerin sayısı da o ölçüde arttı.

Kaydedilmiş tarihler şöyledir: 13 Ocak 1950–5, 9, 17 ve 18 Şubat–4, 16 ve 25 Mayıs–15, 16, 24, 25 ve 26 Haziran–10 Temmuz –7 ve 8 Ekim. Son görüntü tarihi olan 31 Ekim 1952'ye kadar giderek artan bir sıklık söz konusuydu. Bu tarihten sonra Heroldsbach huzura kavuştu.

Gerçekten mi? Bunu göreceğiz.

Görünen şekiller hep aynı değildi; bazen çocuk İsa'yla veya onsuz olarak Meryem, bazen başmelekler, arada bir üçlü birlik, hatta Baba Yusuf bile görünüyordu. 1949 Noel'inde İsa'nın doğum öyküsünün film gibi çocukların gözleri önünde canlandığı söyleniyordu.

Kutsal Ruh'un temsilcileri Heroldsbach'da neler yaptılar? Bir tür modern engizisyondu bu.

Heroldsbach'da Engizisyon

30.10.1949: İnanç sahibi kişiler, görüntü olayının olduğu yere gitmemeleri için Bamberg'deki piskoposluk makamından bir uyarı mesajı aldılar.

10.1.1950: Okunan bir piskoposluk vaazında, yapılan araştırmalar sonucu görüntü olaylarında doğaüstü bir tarafın olmadığının ortaya çıktığı, o yere yapılacak ziyaretlerin ve buna bağlı törenlerin yasaklandığı bildiriliyordu.

2.3.1950: Piskoposluğun bir bildirisi, görüntülerle herhangi bir ilişkisi olan dinsel olaylarda yer almayı ya da buna yardımcı olmayı tüm din çevrelerine yasakladı.

6.3.1950: Başpiskopos Dr. Kolb köy papazı Gailer'i çağırarak, görüntü mahallini bir daha ziyaret etmesini yasakladı.

2.10.1950: Başpiskopos, Kutsal Büro'nun 28 Eylül tarihli yazısını aldı. Bunda şunlar yazılıydı:

"Kutsal Büro, ekselanslarının (Bamberg Başpiskopusu) bu olaydaki hareket şeklini onaylar ve dinsel sınıfla Katolik Hareketi'nin bilinçli bir şekilde başpiskopusun talimatlarına uymuş olmasını över. Şimdiye kadar kilise makamlarının kararlarına karşı çıkan öteki kişiler ise uyarılmalıdır... Şunu da ekleyelim ki, o tepede yapılan dualar görüntülerin gerçekliğini kabulle eş anlamda olup, bu yüz-

den sona erdirilmelidir..."

12.10.1950: Kilise makamları, görüntü mahallinde uzun bir süredir papasız olarak sürdürülen duaların sona erdirilmesini ve olayın kahramanları olan çocuklardan da uzak durulmasını istedi.

4.8.1951: 38 yıldan beri Heroldsbach'da hizmet gören ve oradakilerce de sevilen yaşlı papaz Gailer, görüntü olaylarının gerçekliğini savunduğu için başka bir yere tayin edildi. Sekiz yıl sonra oraya cesedi döndü ancak.

15.1.1951: Kutsal Büro'nun yeni bir bildirisi yayınlandı.

"18 Haziran 1951 Çarşamba günü, inanç ve ahlakın en yüce savunucuları olan saygıdeğer Kardinaller, tüm üyelerin katılmasıyla bir oturum düzenlemiş ve bu büyük mecliste mevcut kayıtlarla dökümanlar incelenmiştir. Bunun sonucu olarak yapılan açıklama şudur: Görüntülerde herhangi bir doğaüstü yan bulunmamaktadır. Bu nedenle, bu kültle ilgili olarak yukarıda sözü edilen yerde ya da başka mahallerde yapılacak dua ve törenler yasaklanmıştır. Gelecekte bu tür şeylere katıldıkları ortaya çıkan rahipler hemen görev dışı bırakılacaklardır. Aynı yıl ve 19'uncu Perşembe günü Kutsal Papa XII. Pius hazretleri, Yüce Kardinaller Meclisi'nin kendisine sunulan bu kararını onaylamış ve yayınlanmasını emretmişlerdir.

Roma'da 25 Temmuz 1951'de Kutsal Büro Sarayı'nda kaleme alındı."

22.8.1951: Sürdürdüğü engizisyon benzeri bir sorgulamadan sonra, rahip naibi Dr. Schmitt çocukları kutsal ayinin dışında bırakma kararı aldıktan sonra ayrıca onlardan, hem görüntü yerinden uzak durmalarını ve bundan sonra Kutsal Bakire'yi, görmüş olduklarını inkar etmelerini istedi. Çocuklar duydukları korku nedeniyle beş ay boyunca tepeden uzak durdular ve ayinlere katılmadılar.

15.5.1953: Başpiskoposluğun bir emri uyarınca, tepede zorunlu bir temizlik işlemi yapıldı (Meryemana heykeli, mihraplar vs.)

4–6.2.1957: Forcheim eyalet mahkemesinde emekli devlet memuru Paul Schneider aleyhine bir davaya bakıldı; bu kişi 1954 yılında Heroldsbach'la ilgili bir yazı kaleme almıştı. Mahkemede davacı taraf Başpiskoposluk'tu. Tanıklar arasında "görücü" çocuklardan

birkaçı da vardı; şimdi 17–18 yaşlarındaydı bunlar. Verdikleri ifadelerde, 1949–52 yılları arasında gördükleri şeyler konusunda ayak dirediler.

Heroldsbach'da da bir güneş mucizesi olmuştu

8 Aralık 1949'da Heroldsbach'da bir güneş mucizesine tanık olunduğunu ve bunu 10.000 kişinin izlediğini belirtmemiz gerekir. Papaz bu konuda şunu kaydetmiş:

"Güneş bir takım güçlü çatırdamalarla üstümüze doğru geldi. Bunun içinde 20 cm. genişliğinde, güllerden oluşan bir taç gördüm. Antonie Saam güneşte Tanrı'nın Anasını ve O'nun Oğlu'nu gördü. Tepede bulunan biz papazlar beş taneydik. Yaşadığım sürece buna tanıklık edeceğim.

Teoloji Profesörü Dr. J.B. Walz, olayı şöyle tarif ediyor:

"Giderek artan, gözleri kamaştıran bir aydınlık vardı. Güneş daha çok parlıyor, büyüyor ve bize doğru yaklaşıyordu. Kör olmuş gibiydim. Durumun tümüyle anormal olduğunu düşünüyordum ve bir an sonra korkunç bir şeyin olmasını bekliyordum. Dehşete kapılmıştım. Sonra, güneş ekseni çevresinde müthiş bir hızla dönmeye başladı; öyle hızlı dönüyordu ki; sanki bir motor ona bu düzenli hızı kazandırmış gibiydi. Bu dönüş sırasında en muhteşem renkler gözler önüne seriliyordu."

Cuius regio – eius religio

Heroldsbach'dakine kıyasla daha yüzeysel olarak kaydedilmiş, daha az kişi tarafından izlenmiş, ama uzun süreden beri "gerçek" olarak kabul edilmiş düzinelerce olayı sırf yardım olsun diye Kutsal Büro'ya aktarabilirim.

Belli ki, bu "gerçeklik" durumu kilisenin ileri gelenlerince hazırlanan raporun şekline bağlıdır; her ne kadar bu kişiler ilahi güçle hareket etmek iddiasındaysalar da, yine de hata kaçınılmazdır. Bamberg'dekiler konuyla ilgili olarak Roma'ya ne yazdılar? Çocuklar hep aynı şeyi tarif etmedikleri için asi olarak mı gösteriliyorlardı? Tüm kutsal aileyi ağaçlar üzerinden geçit yaparken gördükleri için mi öyleydiler? Yoksa, gizli olarak hazırlanmış olan o protoko-

lün sonunda, kutsal öğretilerle uyuşmayan birtakım mesajlar mı yer almaktaydı? Dünyadaki bakanlıklar ve benzer resmi kuruluşlarla kıyaslandığında, Kutsal Büro'daki gizlilik çok daha sağlam düzeydedir; öyle ki, oradaki belgelerin üzerine "çok gizli" damgası vurulmamış olsa bile, onların ne olduğunu bu kez *asla* öğrenemeyeceğiz.

Roma haklı. Gerçi öteki olaylarda, gerektiğinde bir hükmün yeniden gözden geçirilebilmesi için ufak bir arka kapı hep açık tutulmuşsa da, Heroldsbach olayında bu kapı sımsıkı kapatılmıştır. Papa XII. Pius'tur bunun nedeni! Cuius regio – eius religio! (Hangi prensin ülkesindeysen onun dinine uymalısın!) Pek çok kez denenmiş sağlam bir Roma doktrini...

Ama sonuçta tüm emirler boşunaydı: Heroldsbach'da yine dua ediliyor, hacılar görüntü olayının geçtiği yere akıyor ve hâlâ mucizevi iyileşmeler görülüyor...

Büyükler için görüntüler :

İstatistiksel bir raporun da ortaya koyduğu üzre, görüntü olaylarındaki "alıcılar" yönünden çocuk/yetişkin oranı 90/10 dur. Yetişkinler sınıfına giren orman bekçisi Matousch Laschut da Krakow'un (Slovakya) güneyindeki Turzovka yöresinde çalışmaktaydı.

Laschut 1 Haziran 1958'de, "bir gül denizi içindeki" Tanrı'nın Anası'nı ilk kez gördüğünde 42 yaşındaydı. Üç kız babası olan ve 1958 Haziranı ile Ağustos ayı arasında yedi görüntü olayı yaşayan bu kişi olaylar sırasında hep yalnızdı; bu nedenle, herhangi bir çocuk beynindeki "resimlerin" telepatik yolla kendisine aktarılması olasılığından söz edilemez. Laschut İsa'yla ilgili bir görüntüyü şöyle tarif ediyor:

"...beyazlar giymiş olarak, sağ omuzu üzerinde ayni zamanda sol kolunu da örten kırmızı bir pelerin taşıyor. Sol elinde neredeyse boyuna yaklaşan dar bir haç var. Tüm bu görüntü, yaklaşık on metrelik kenarlara sahip büyük, pırıl pırıl yanan bir üçgen şeklinin içinde yer alıyor."

Görüntüler sınır tanımaz

Her ne kadar Çekoslovakya'daki komünist makamlar görüntü-

ler konusunda ne yapacaklarını bilemediler ve Turzovka'nın popülerliğini engellemek amacıyla ellerinden gelen çabayı gösterdilerse de, bazı günler oraya gelenlerin sayısının 10.000'i bulduğu tahmin ediliyordu. Görüntüler ne sınır ne de politik sistem tanırlar; bunlar demir perdenin her iki yanında da ortaya çıkarlar. Bu da bir mucize sayılmaz mı?

Görüntü, dinini değiştiren birini arıyor

Bruno Cornacchiola 19 Mayıs 1913'de Roma'da doğdu ve zor şartlar içinde büyüdü. Aslında katolik olan bu kişi 1936 yılında evlendi ve İspanya'yı yalnız başına dolaştı; evine üretkenliğinin kanıtını görmek için, çok seyrek uğruyordu. Bruno İspanya'da protestanlığı seçti ve din değiştirenlerin hemen tümünde olduğu gibi, saldırgan bir katolik düşmanı haline geldi. Çocukları ise büyüdükleri sırada dinsel bir eğitim görmediler. Bu noktaya dikkati çekmek gerekiyor: 34 yaşında ergin biri olan Bruno, başından geçen o iki görüntü olayı sırasında üstelik katolik bile değildi. 12 Nisan 1947 günü tramvay işletmesinde görevli Bruno C. yanına çocukları Gianfranco (4), Carlo (7) ve İsola'yı (12) alarak Roma'daki "Tre-Fontane" ye bir gezi yaptı. Çocuklar orada top oynarlarken, kendisi de bir spor gazetesine daldı. Derken, top bir mağaraya yuvarlandı ve Gianfranco da arkasından koştu. Ufaklık bir daha görünmedi. İsola'yla Carlo hem kardeşlerini hem de topu bulmasını babalarından rica ettiler. Okuması yarıda kesildiği için surat asan Bruno mağaraya gitti ve güçlü bir sesle bağırarak oğlunu çağırdı. Bir karşılık yoktu. Sonra içeriye doğru eğildi ve oğlunu gördü: Çocuk ellerini kavuşturmuş, gözlerini yukarıdaki bir noktaya dikmiş, yüzünde bir haz ifadesiyle mırıldanıyordu: "Güzel, güzel bayan, güzel bayan..." Bruno oğlanı kolundan tutup çekmek istediği sırada İsola'yla Carlo da hemen yanında diz çöktüler. Şimdi üçü birden mırıldanmaktaydı: "Güzel bayan, güzel bayan..."

Bruno neredeyse kendini kaybedip tam İtalyan usulü bir küfür salvosuna başlayacaktı ki, çocuklarının solgun yüzlerini görerek kendini tuttu. Oldukça yumuşak davranarak Carlo'yu kendine doğru çekmeye çalıştı, ama ufaklığı yerinden oynatamıyordu bile. Bir-

den, kendisi de göz kamaştırıcı bir ışığın içinde kaldı; çocuklarını hayal meyal görebiliyordu şimdi.

Bruno içinde bulunduğu bu durumu daha sonra tarif ederken, bilincinin bedeninden ayrılmış gibi olduğunu belirtti (!) O ışık biraz hafiflemeye başladığında, altınımsı pırıltılarla çevrelenmiş olan ve tarif edilemez güzellikte bir kadın şekli gördü. Bu ergin kişinin Madonna'yla ilgili tarifi genel olarak çocukların anlattıklarına pek aykırı değildi;

"...siyah saç, ışıldayan beyaz bir giysi, bunun üzerinde iki tokalı gül renkli bir şerit, beyaz-yeşil karışımı bir pelerin... Güzel bayanın çıplak ayakları bir lav taşına basıyordu; yüzünde bir annenin hayırsever ifadesi ve sakince bir hüzün vardı; göğsüne dayalı duran elinde pek de büyük olmayan bir kitap vardı..."

Tüm bunların saçmalık olduğunu düşünen Bruno tam protestoya hazırlandığı sırada kadın konuşmaya başlayınca, onun Tanrı'nın Anası olduğunu anladı. Kadın bakışlarını onun üzerinden çektiğinde, Katolik olmayan Bruno kendisinin de diz çökmüş durumda olduğunu fark etti.

Bruno C. 6 Mayıs 1947'de ikinci ve son görüntü olayını yaşadı. O sırada yalnız başınaydı.

Bir yeteneklilik durumu mu?

Matousch Laschut ve Bruno Cornacchiola yaşlı başlı adamlardı. Bunların başlarından geçen olaylarda, birtakım hayallerin çocuk beyni aracılığıyla telepatik olarak aktarımı söz konusu olamazdı, çünkü her ikisi de görüntülerle karşılaştıklarında (Bruno C.'nin 6 Mayıs'ta olduğu gibi) tek başınaydılar.

Hem başka olayların tariflerinden hem de bu ikisiyle ilgili dosyalardan elde ettiğim bilgilerden, görüntü durumlarında ne özel bir yeteneklilik halinden, ne bilinç bulanıklığından, ne de dinsel özellikte birtakım yerlerden söz edilemeyeceği sonucuna vardım. Bu böyle değil mi? Görüntüler nerede olursa olsun, birdenbire belirdiler. Bunlarla ilgili raporların hepsinde "birdenbire" kelimesi kullanılmaktadır.

Göksel kişinin özgürlüğü ne ölçüdedir?

Görüntü olaylarıyla ilgili yüzlerce raporun da ortaya koyduğu gibi, bunların tanınması veya tanınmamasında kilise özel bir hakka sahip bulunmaktadır; bu hakkını kullanırken de, bu tür görüntülerin tüm toplumlarda ve dinlerde görüldüğü ve de görülmekte olduğu gerçeğini kulak ardı etmektedir. Kilisenin buyrultusuna göre ister Kutsal Bakire ister Hazreti İsa, isterse Başmelekler olsun, bunlar diledikleri kişiye görünebilme özgürlüğüne sahip değillerdir. Ayrıca, görüntü olayını yaşayan kişi de kendi başına "gerçeklik" iddiasında bulunamaz. (Bu biraz da kilisenin doğum kontrolü karşısındaki durumu gibidir: Konuyla kişisel olarak ilgilenmemektedir.)

Kilise bu olayların "gerçekliği" hakkında tek söz sahibi olma durumunu kullanırken, onlardaki öğretici yönü göz önüne alır. Örneğin, çocuğun birine görünerek ona bir mesaj veren Kutsal Bakire'nin bu mesajı kilise öğretilerine uymuyorsa, bu görüntü olayı asla "gerçek" değildir; olay yasaklanır ve hiç olmamış kabul edilir.

Öte yandan, kutsal inanca sahip olmayan biri görüntü olayıyla karşılaşmışsa, bu zavallının yapabileceği şey bir psikiyatrik tedavi görmek.. ya da bir an önce Katolik olmaktır. Bunun sonucu olarak da, Bruno C.'nin başından geçenlerle ilgili olarak kilisenin düzenlediği ve papazların mağaranın girişinde sattıkları dini belgeye benzer bir şey görürüz.

"Kendisini kesinlikle mahvolmaya götüren yolun ortasında duran Bruno, kurtuluşa uzanan tek yönü sevinçle farketti: Roma Katolik Kilisesi'ydi bu."

Kutsal Ruh – Herkes için kamu tanıklığı yapan şey

Katolik bir yazar olan Rudolf Kraemer-Badoni şunu soruyor:

"Kilisenin adeta bir kulüp gibi davranarak, üyelerin giriş sırasında kabul etmeleri gereken birtakım kuralları koyması ille de gerekli midir?

Kilise makamlarının kendilerini beğenmişlikleri üzücü bir şeydi. İzin verilmeyen, onaylanamayan hiçbir şeyi göremezsin; taşıdığı içerik resmen kutsanmayan bir şeyi duyamazsın. Bir de, kutsal ruh sayesinde durup dinlenmeksizin tanrısal inayete kavuştuklarını düşü-

nen kilise efendileri var! Bu kutsal ruh hiç kimsenin doğruluğundan kuşku duymadığı bir kamu tanığıdır. Kraemer'in *Katoliklik Yükü* adlı kitabından alınan bir pasaj şöyle:

"Kilise her yasal hüküm için Kutsal Ruh'u tanık göstermek hakkına sahip midir? Eğer böyleyse, yenilerine yer açmak için sürekli olarak temizlenmesi gereken geleneksel nitelikteki bir sürü saçmalık nasıl olup da üst üste yığılmaktadır?"

Görüntülerle ilgili büyük politika

Tarihteki ve günümüzdeki görüntü olaylarının bir toplamını yaparken, dünya çapında üne sahip iki bayanı bunun dışında bırakmak büyük bir ihmal olurdu; bunlar Sienalı Katherine ile Orleans Bakiresi'dir.

Bu kadınların yaşadığı vizyonlar, dinsel görüntü olgularının üst sıralarında yer almaktadır; çünkü bunların karşılaştığı görüntüler politika üzerinde son derece etkili olmuştur. Cizvit rahibi Hermann Busenbaum'un (1600–1668) *Medulla thelogiae moralis* (Ahlak teolojisi) adlı eserindeki kural bugün de geçerlidir: *Cum finis ets licitus, etiam media sunt licita*" –"Amaca izin varsa, araca da var demektir." Kilisenin uyguladığı strateji doğrusu hayranlık vericidir; özellikle, geriye dönüşçülüğü daha da etkileyicidir.

Sienalı Katherine

Toskana'daki (İtalya) Siena kenti 13. yüzyılda politik gücünün zirvesindeydi; Katherine'nin doğduğu 14. yüzyılda ise sanatsal bir çiçeklenişin en güzel dönemini yaşıyordu. Floransa'nın rakibi durumunda olan Siena 1550 yılında ele geçirildi ve çevredeki zengin tarım arazisinin bir eyalet merkezi halini aldı. Bugün İtalya'ya giden her gezgin resimlerle süslü Pubblico, Buonsignori ve Piccolomini saraylarını, San Domenica, San Francesco ve San Maria dei Servi kiliselerini ve 102 metre yüksekteki Torre del Mangia'yı ziyaret ettiğinde hayranlığını gizleyemez. Siena kenti de üç tepenin üzerinde olup, orta yerde, Else ve Ombrone başpiskoposluklarını birbirinden ayıran bir akarsu bulunmaktadır.

Katherine, boya ustası Benincasa'nın 23 ya da 24'üncü çocuğu

olarak (ikiz bir kızkardeşi vardı) 1347 yılında doğdu. 17 yaşına geldiğinde Domenikenler'in Üçüncü Tarikatına girdi; bu tarikat dinsel bir manastır yaşamı sürdürmeyip, kendine has Caritas kurallarını uyguluyordu. Kız da buna uygun olarak "tümüyle mistik bir tefekkür (derin düşünme)" halinde yaşıyordu. Chur Piskoposluğunun 6.12.1943 tarihli baskı izniyle yayınlanan *"Sienalı Katherine – Politik Mektuplar"* adlı eserde şunlar yazılıdır.

"Kendisi yaklaşık 1370 yılında, sevgili üstadının kendisine verdiği görevi yeni havarilik yaşamında yerine getirmek üzere 'mistik ölüm'e ulaştı."

Katherine 1357 yılında yakın çevreler içinde İsa'nın "nişanlısı" olmakla övünüyordu; onunla kalp değiş tokuşunda bulunmuştu ve bu sırada aldığı yara lekesini üzerinde taşıyordu. Bu öykü devam ederek, Katherine'nin daha çocukluğu sırasında bile öteki kızlardan farklı olduğunu belirtir:

"Kendisi akıl çağına daha yeni ulaşmıştı ki, İsa ona göründü: üzerinde papalık giysileri, başında da üç katlı papalık tacı vardı. Kutsayan elini ona doğru uzattı. Bu imaj, İsa'yla kilisenin birliğini asla silinmeyecek şekilde kızın kalbine yerleştirdi; o günden sonra Papa'yı 'İsa'nın yeryüzündeki görüntüsü' olarak kabul etmeye başladı..."

Bu tür işe yarar bir giriş yapıldığında, aklıma hep *İncil*'deki 4–4 numaralı mezmur (ilahi) gelir: "Tanrı azizlerini harika bir şekilde yönetir." Fakat benim bu ifadeyi şöyle değiştirmem gerekiyor: "Kilise, azizlerini harika bir şekilde yönetir." Katherine de aynı yolu izlemektedir.

"Onun mistik bir dönem niteliğindeki gençlik çağı sonunda bir zirve demek olan mistik ölüme ulaşmış, bu da onun yaşamında büyük bir dönüm noktası olmuştur. Çevresindekiler dört saat boyunca onu ölü sanmışlar, bu süre içinde Tanrı kendisine azizlerin kutsal yönlerini göstermiştir..."

Beyaz yünlü bir giysi ve omuzundaki kırmızı peleriniyle Katherine, Siena'da dolaşıp durmaktaydı. Başından geçen görüntü olayı ve bunun sonucu olarak içine düştüğü ölüme benzer durum hemen

etrafa yayılmış, onu kentin en tanınmış kişisi haline getirmişti. Kadının gözlerinin karşı konulmaz bir etkisi vardı; bulunduğu yerlerde mucize üstüne mucize oluşuyordu. Halk onu ziyaret için adeta akıyordu.

1374 yılından itibaren, onun "evrensel bir görevi" yerine getirecek kişi olduğu onaylanmış bulunuyordu; bunun başlangıcı ise, Kralar, Kraliçeler, Papa ve piskoposlar için dikte ettirdiği o ateşli "politik mektuplar"dı.

Katherine ancak yaşamının son yıllarında yeteri kadar bir okuma yazma öğrenebilmişti. Kadın, haçlı seferlerinin coşkulu bir savunucusuydu:

"Bunu Tanrı istiyor, ben de istiyorum."

Görebildiğimiz gibi, Katherine hiçbir şekilde bir Hıristiyan'daki alçakgönüllülük ve yumuşaklığa sahip değildi. Onun yaptıkları, görünüşte dinsel dürtüler sonucu ortaya çıkmış gibi görünüyorsa da, bunların oluşturduğu etki tümüyle politikti.

Papa XI. Gregor (1370–1378) yanında yönetim kadrosu olmak üzere Avignon'da sürgündeydi. Katherine, görüntüler sırasında kendisine yüklenmiş bir görevi yerine getirmek ve kilisenin birliğini temsil eden Papa'yı Hıristiyanlığın kalbi demek olan Roma'ya döndürmek istiyordu. Bu göksel (politik) görevi için de, güç sahibi soyluların saraylarında ve dünyasal kudret sahibi olarak düşündüğü kişilerin oluşturduğu çevrelerde bir sempati ortamı oluşturdu. Bu nedenle, yolculuğa çıkarak "Avignon'daki Papa'nın ihtişamlı sarayına gitti... Ancak bundan sonradır ki onun politik görevinin ne olduğu anlaşılabildi..."

Kuşkulu bir yaldızlama durumu!

Katherine bir yıl boyunca canını dişine takarak, Papa'nın geri dönmesi için savaştı. 1337 yılında amacına ulaşmıştı. Roma yeniden Roma olmuş, kilise iktidar koltuğuna oturmuştu.

İnsanlar sürekli olarak ve açıkça Katherine 'nin inançlı saflığından söz ettikleri ve başından geçen görüntü olaylarını, başardığı politik işler için birinci sınıf referans olarak belirttikleri halde, politik bir alet olarak kullanılmış olan Sienalı Katherine neredeyse iyice sa-

rılıp sarmalanarak gözlerden gizli hale getirilmiştir. Görüntü olayları kanıtlanamayabilir, ama bunlar aracılığıyla elde edilmiş olan dinsel ve politik güç öyle değildir. "Eğer kör olmamışsak" (Musa 19,11) mutlaka görmemiz gereken bir şeydir bu.

Domrémyli Jeanne

Politik etkinliği hiç de daha az olmayan ve "görücüler" arasında bir yıldız düzeyine yükselmiş bir köylü kızı vardır ki bu da Jeanne'dır. Kendisi 1410-1412 yılları arasında güney Fransa'nın Maas yöresindeki Domrémy-la Pucelle" (la pucelle = bakire) adıyla anılmakta olup, bu köy yaklaşık 280 nüfusa sahiptir ve köylüler, dünyaca tanınmış azizelerin doğduğu yeri yabancılara göstermeye çok heveslidir.

Domrémyli bu köylü kız; (literatürde Jeanne d'Arc, St. Joan ya da Orleans Bakiresi olarak geçen bu ünlü kişilikle ilgili olarak pek çok tiyatro oyunu sahneye konmuştur) görüntüler tarafından böyle yapması gerektiğinin kendisine söylendiğini ifade ederek Avrupa politikasına karışmaya başladı.

Jeanne 13 yaşındayken ilk görüntülerle karşılaşmış, sesler duymuştu. Mahkemesi sırasında bu kavgacı bakirenin söyledikleri şeyler "Kraliyet Kitaplığı El Yazmaları" arasında bulunmaktadır.

Mahkeme kayıtlarından

"On üç yaşında, babamın Domrémy'deki bahçesinde bulunduğum sırada bir ses işittim. Ses, kilisenin olduğu sağ taraftan geliyor ve büyük bir parlaklık buna eşlik ediyordu. Başlangıçta korktum, ama az sonra anladım ki bu ses daha sonraları benim hep yanımda olacak ve bana yol gösterecek olan bir meleğe aitti. Aziz Michael'di bu. Ayrıca Azize Katherine'i (Sienalı!), Azize Margaretha'yı da gördüm; bunlar benimle konuştular, uyarıda bulundular ve tüm yaptığım işlerde yol gösterdiler. Duyduğum seslerden, benimle konuşanın bir melek mi yoksa azizeler mi olduğunu kolayca ayırt edebiliyordum. Onlara her zaman olmasa bile, çoğunlukta bir ışık eşlik ediyordu. Sesleri yumuşak ve güzeldi. Melekler doğal bir baş yapısına sahip olarak bana görünüyorlardı. Onları gördüm, hâlâ da bu gözlerimle görüyorum..."

... Beş yıl sonra Jeanne'ın sığır güttüğü bir sırada bir ses şöyle dedi: "Tanrı Fransa halkına acıdı, onları kurtarmaya gitmelisin." Kız bunun üzerine ağlamaya başladığında ses ona, Vaucouleurs'a giderek bir yüzbaşıyı bulmasını söyledi; bu kişi bir engelle karşılaşmadan onu kralın huzuruna çıkaracaktı...

"O zamandan beridir bana yapılan açıklamalar ve görüntülerce söylenenler dışında hiçbir şey yapmadım; hatta şu sırada bile içimden gelen bir esine göre konuşuyorum..."

Orleans'ın kuşatılması sırasında, Jeanne kentin alınacağını ve bu sırada göğsünden kan akacağını daha önceden söyledi. Ertesi gün de, omuzuna "altı parmak" giren bir okla yaralandı.

Jeanne seslerle olan sürekli bağlantısı sonucu, haftada iki üç kez politik talimatlar alıyordu. 1428 yılının sonuna doğru verilen emirler son derece belirgindi; kızın, vatandaşları için acele yardım getirmesi gerekiyordu: İngilizlerin Orléans kuşatmasını kırmalıydı.

Jeanne cephe boyunda

Habire emir veren sesler için işler kolaydı; ama bir köylü kızı için zor bir politik görevdi bu, çünkü Fransa iki partiye ayrılmış durumdaydı. Bunlardan biri Orléans partisi idi; başlarında, tahtın halefi ve zayıf bir kişi olan Dauphin vardı; Jeanne 1422 yılında Reims'da. Kral VII. Karl adını alan bu kişiye taç giydirdi. Öteki parti ise, başında V. Heinrich'in bulunduğu, İngilizlerle birlik olan Burgundy partisiydi.

Kız sürekli olarak karşılaştığı görüntülerden dolayı çıldırmış gibiydi; üzerindeki o köylü paçavralarıyla ve kurnazca zekasıyla saraylıların üstesinden geldikten sonra, henüz çocuk yaşındaki Dauphin'in yanına varmayı başardı; onunla uzun süre konuştuktan sonra, sonunda "Chef de guerre" ünvanını elde etmeyi başardı.

Jeanne zafere ulaşıyor!

4000 savaşçının başına geçen Jeanne, İngilizleri Orleans'dan çekilmeye zorladı. Bu, Fransa ile İngiltere arasındaki Yüz Yıl savaşları için bir dönüm noktası oldu. Onun daha sonraki politik hedefi

olan, Orleans'la Burgundy'nin bir araya gelmesiyle oluşacak ve İngiltere'yi mahvedecek bir birleşik Fransa fikri, zayıf karakterli kral tarafından başarısızlığa uğratıldı.

Yiğit kız bir kez daha savaşa giriştiyse de, Compiégne yakınlarında Burgundyler tarafından esir alındı. "Onun" budala kralı, kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadı. Burgundyler büyük bir para karşılığında tutukluyu İngilizlere sattılar (Azizlerin de bir bedeli vardır!). İngilizler, bu kız yüzünden başlarına gelenlerden dolayı paraya acımadılar. Jeanne (ve de o görüntüleri) olmaksızın, Fransa'nın birleştirici bir güç oluşturamayacağını biliyorlardı. Onlara göre bu savaş esiri bir büyücüydü; ne olur ne olmaz diye onu demir bir kafese koydular!

Görüntüler üzerine sorgulama

Kızın mahkemesi 21 Şubat 1431'de, Beauvais Piskoposu'nun başkanlığı altında başladı. Bu mahkemeyle ilgili kayıtların gösterdiğine göre Jeanne'nın karşılaştığı görüntüler ve duyduğu sesler, kanıtların asıl bölümünü oluşturmaktaydı.

22 Şubat 1431 – Rouen şatosu

Sorgucu : Sesleri ilk kez ne zaman duydunuz?

Jeanne : Tanrı'dan gelen bir ses yaşamımı doğru olarak sürdürmemi bana söylediğinde on üç yaşındaydım.

Sorgucu : Bu ses sizi sık sık yokladı mı?

Jeanne : Haftada iki üç kez bana şunları söylerdi: "Köyünü terkedip Fransa'yı dolaşmalısın"

Sorgucu : Size başka neler açıklandı?

Jeanne : Bana, Orléans kuşatmasını sona erdirmem gerektiği söylendi.

Görüntü Jeanne'a tek anlamı olan politik bir görev yüklemekteydi! 28 Mart günü kendisi hakkında büyücülük kararı verip yakmakla tehdit ettiklerinde, Jeanne tüm o görüntülerden vazgeçti.

Jeanne : Kilise o görüntülerin ve yapılan açıklamaların inanılmaz

ve destekten yoksun olduğunu ifade ettiği içindir ki, artık onlar konusunda ısrar etmiyorum.

2 Nisan tarihinde, bu ifadenin kendisinden zorla alınmış olduğunu ifade ederek söylediklerinden döndü.

Piskopos : Perşembe gününden bu yana azize Katherine'nin ve azize Margaretha'nın seslerini duydunuz mu?

Jeanne : Tanrı o kutsal bayanlar aracılığıyla bana, canımı kurtarmak için yaptığım inkarın nasıl bir ihanet olduğunu ve beni ne kadar alçalttığını söyledi.

Hıristiyan hakimler heyetin hemencecik fikir birliği etmesi sonucu 30 Mayıs 1431 günü Jeanne bir odun yığını üzerinde yakıldı. Ölürken "İsa! İsa!" diye haykırıyordu.

20 yıl sonra bir mahkeme mübaşirinin okuduğu belgede, Jeanne'ın vücudunun tümüyle yanmış olmasına karşın, kalbinin en ufak bir zarar görmediği yazılıydı.

Jeanne'nın yaşadığı görüntü olaylarındaki figürlerin birtakım politik etkiler sağlamak istediklerini anlamak için uzak görüşlü yorumlara ve bulmaca çözümlerine gerek yok. "Göğün kutsanmış varlıkları" nı ilgilendiren neydi acaba?

Kilise 1456 yılında fırsatı iyi değerlendirecek bir azize ve ulusal kadın kahraman olan Jeanne'ı bağrına bastı. İnançlı çocuğunu odun yığınının tepesine çıkaran hükmü bir kenara attı. 1894 yılında kilise tarafından kutsanan Jeanne, 1920 yılında da azizeler arasına katıldı.

George Bernard Shaw *Kutsal Jean d'Arc* adlı oyunun başlangıç bölümünde şöyle der:

Bay : Tanrı'nın en kutsal kızının ölüm yıldönümü olan her Mayıs ayının otuzuncu günü, tüm Katolik kiliselerinde onun için bir anma ayini düzenlenecektir; onun adına özel kiliseler yapılması ve bu kiliselerin mihrabına onun bir resminin konulması yerinde olacaktır. İnançlı kişilerin de diz çökerek bu azize aracılığıyla dua ve yakarmada bulunmaları uygun görülmüştür.Shaw böylece resmi bir belgeyi edebi-

yatta kullanmış oluyordu. Bu, kilisenin kendisini yeniden bir gözden geçirmesi demek olup, azizlerin yalnızca böyle olmakta kalmayıp, kendilerinden yararlanılabilecek birer politik güç olarak da kabul edilmeleri anlamına geliyordu.

Görüntüler rekabet şartı tanımazlar

Roma Katolik Kilisesinin, görüntülerin "gerçek" olarak işaretlenmesi konusunda kendisini tek merci olarak gördüğünü daha önce söylemiştim. Bu bir anlamda, hakkın zorla elde edilmesi demektir; çünkü Eski ve Yeni Ahitleri (Tevrat-İncil) kendilerine temel alan pek çok Hıristiyan toplumu ve tarikatı bulunmaktadır. Farklı *Hıristiyan* inanışlarına bağlı milyonlarca insan, kendilerinin daha alt düzeyde, ikinci-üçüncü sınıf Hıristiyan olarak görülmelerini kabul edemezler. Onlar da *kendi* dinsel dünyalarında "gerçeklik" kavramının savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Hepsinin de böyle bir hak iddiasında bulunması mantığa tümüyle aykırıdır. Görüntülerin verdiği mesajlar; Metodistler, Baptistler, Yehova'nın Şahitleri, Yeni Havariciler, Grek Ortodoks Kilisesi vesaire gibi değişik inanç üyelerince elde edildiği gibi, bu görüntülerde aynı dinsel mucizelere ve aynı değerler ortaya konur. Bunlar, inanç, dua, iyi davranışlar, birbirini sevmek, karşısındakine saygı göstermek, suç doğurucu hareketlerin men edilmesi gibi, Roma Katolik Kilisesi'nin öğretilerinde yer alan şeylerdir. Ne saçma şey! Madem ki "başkalarına" görünen şey, gerçekliği kabul edilmeyen, ancak şeytanla bağlantılı bir görüntü, o halde bu şeytan niçin Hıristiyanca amaçlara yönelmiş olsun?

Görüntülerden din oluşturan kişi: Joseph Smith

Kâhin Joseph Smith (1805 – 1844) "Son Gün Azizlerinin İsa Kilisesi"ni kurdu. Kendisi 21 Eylül 1823 gecesi bir görüntü olayı yaşamıştı:

"Kendimi duaya tümüyle verdiğim bir sırada odamda bir aydınlanmanın olduğunu farkettim; giderek artan bu parlaklık öyle bir hale geldi ki, odam öğle üzerinden daha aydınlık oldu; bu sırada yatağımın yanında bir melek belirdi: Havada duruyor, ayakları

yere değmiyordu. Üzerinde olağanüstü beyazlıkta bol bir giysi vardı. O zamana kadar gördüğüm her şeyden daha beyazdı bu. Dünyasal bir şeyin bu kadar beyaz ve parlak olabileceğini sanmam. Elleri, bileklerinin biraz üstüne kadar çıplaktı; ayakları da aynı şekildeydi. Bu şeklin başının ve boynunun da çıplak olduğunu gördüm. Giysinin içine başka bir şey giymediği belliydi, çünkü göğsü görünüyordu. ...Bana adımla hitap ederek, Tanrı'nın bir habercisi olarak bana gönderildiğini ve adının Maroni olduğunu söyledi. Tanrı'nın benim için yapacağı bir iş vardı... Bana, bu kıtada daha önce yaşayanları ve onların kökenlerini anlatan altın plakalar halinde bir kitabın bulunduğunu söyledi; bu kitapta ayrıca, Kurtarıcı'nın daha önceki insanlara açıkladığı ebedi gerçek de bulunmaktaydı. Karşımdaki şekil bunları bana söyledikten sonra, aydınlığın giderek azalmakta olduğunu, onun çevresinde yoğunlaştığını ve odanın yeniden karanlığa gömüldüğünü gördüm. Birden, ışık sütunu gibi bir şey belirdi ve ziyaretçim yükselerek bunun içinde kayboldu; odam, o göksel aydınlıktan sonra yeniden zifiri karanlık olmuştu..."

Roma Katolik Kilisesi'nin onayladığı görüntü olaylarıyla bunun arasında ne fark var ki? Joseph Smith başka görüntü olaylarıyla da karşılaştı; bunlar sırasında altın plakalar kendisine gösterildi ve o da bunların çevirisini yaptı. Böylelikle 1830 yılında Mormonların İncil'i demek olan *Mormon Kitabı* meydana geldi. Hıristiyan Mormon toplumu Utah'taki Tuz Gölü'nde uzun dolaşmalardan sonra, Salt Lake City'de yerleşti; burası giderek genişleyen bir merkez durumuna geçti. Günümüzde Mormon kilisesi bir buçuk milyondan fazla cemaate sahip olup, bunlar tüm dünyaya serpilmiş durumdadır. Mormonlar gerçek Hıristiyan öğretilerine göre yaşamlarını sürdürmektedirler ve artık ihmal edilebilir bir sayı (quantité négligeable) olmaktan da çıkmışlardır.

Joseph Smith'in başından geçen bu şeyin bir "esin" ya da diğer deyişle bir görüntü olayı olduğuna kim itiraz edebilir? Ne FBI ne de becerikli özel dedektifler, Joseph Smith'in Mormonlar'ın kitabı olacak o altın plakaları bulduğu tepe hakkında bilgiye sahiptirler.

Hiçbir arkeolog orada kazı yapmamıştı. Görüntü Smith'i doğruca o gizli hazineye yönelterek, kuracağı dinin temel bilgilerini elde etmesini sağladı. *Hiç kimse* o yeri bilmiyordu ve orada bulunmamıştı; hiçbir Allahın kulu 17 yaşındaki genci telepatik bir yolla oraya göndermiş olamazdı. Bununla birlikte mantıksal olarak düşünüldüğünde, birinin o gizleme yerini bilmesi, hatta plakaları oraya bırakmış olması gerekir. Bu bilinmeyen kişi Smith'in çağdaşı olamayacağına göre, tam da uygun yeri aramak için ondaki dürtüyü (başka ne olabilir?) uyandıran bu varlık ancak dünya dışı kökenli, bilinmeyen bir zamanda dünyamızı ziyaret etmiş biri olmalıdır. Joseph Smith için enerji yayan bu görüntü bir zamanlar o tepede bulunmuş olmalıdır. Yine bu görüntü ancak *bildiği* bir şeyle ilgili olarak dürtüde bulunabilir; soyumuz hakkındaki bu bilgi ise, bizim şimdiye kadar ortaya çıkarabildiklerimizin çok ötesindedir. Smith dünyadışı varlıkların bir aracıydı. Bu konuyla ilgili ikna edici açıklamalar karşısında gerçekten müteşekkir kalacağım.

Görüntüler aracılığıyla elde edilen *Mormon Kitabı* öyle zengin tarihsel olaylar, gerçekler, isimler ve coğrafi veriler içermektedir ki, bu genişlikteki bilgilerin 17 yaşındaki bir çocukta var olması beklenemez. Tüm görüntü olaylarında olduğu gibi, burada da "bir şey" vardı. Bu "şeyin" araştırılması gerekir. Bu asla cehennem güçlerinin bir gösterisi olamaz, çünkü olumlu bir sonucu öngörüyordu. Kilise Babaları'nın dediklerini izleyecek olursak bu *contraria contrariis* (zıttın zıtla kavgası) idi!

Kahire'deki görüntüler

Kopt Kilisesi Mısır'daki ulusal Hıristiyan kilisesi olup, buna bağlı bir milyondan fazla insan vardır. Burası on birinci yüzyıldan beri Kahire'yi oturma yeri seçmiş olan İskenderiye Patriği tarafından yönetilir.

2 Nisan 1968 günü bazı kişiler Kahire'nin Zeytun adlı banliyösünde bulunan eski Kopt kilisesinin kubbesi üzerinde beyaz güvercinlere benzeyen dış hatları sise bürünür gibi görünen birtakım şekiller gördüler. Bu şekiller hayaletimsi bir değişime uğrayarak, insana benzer bir görünüm kazandı; öyle parlıyordu ki, bunu izleyenler

ancak gözlerini kısarak bakabiliyorlardı. Şekiller birkaç akşam boyunca aynı yerde göründü.

Kopt Patriği VI. Kyrillos hemen rahiplerle, bilim adamlarıyla ve cemaat üyeleriyle bir toplantı yaptı. Bu komisyon, Kahire'nin binlerce hemşehrisini oluşturan Koptlar, Müslümanlar, Hindular ve de her tür tarikattan Hıristiyanların bildirdiklerine uygun olarak, kilisenin kubbesinde ışıyan "güzel bir bayan"ın görülmüş olduğunu açıkladı.

Bu altı yıl önceydi. 12 Nisan akşamı, sansasyon peşinde olan Mısırlı fotoğrafçı Wagih Rizk Matta gökteki Meryem'in enstantanesini çekmeyi başardı. 14 Nisan'daki basın toplantısında Patrik bu fotoğrafı ortaya koydu. Bunda, kilisenin geri plandaki üç kubbesi ve resmin alt tarafında da, damın üzerinde belirlenemeyen şekilde beyazlı, parlak bir görüntü göze çarpıyordu. Pek çok tanık "güzel bir kadın figürü" görmüş olduklarını belirterek, bununla ilgili belgeye imza attılar.

İtalya'daki mucize

Lourdes ve Fatima'da bulunmuştum. Kıta boyunca yaptığım yolculuklarda her görüntü mahallini izlemek ve "mucize" öykülerini dikkatle gözden geçirmek fırsatını buldum. Fakat bir kez olsun "ani" bir görüntüyle karşılaşmak ve tarafsız bir gözlemci olarak dişi ya da erkek bir şekille konuşmak olasılığı bulamadım. Öte yandan, "Mama Rosa" ile ilgili gerçek raporlar masamın üzerine yığılıp durmaktaydı. Onun bir "görücü" olduğu düşünülüyordu. Acaba bilgilerimdeki boşluğu doldurmak için bu bir fırsat mıydı?

22 Mart 1974 günü o ıssız San Damiano'yu ziyaret ettim. Orayı bulmak pek de kolay olmadı, çünkü hiçbir yol işareti bu yeri göstermiyordu. Çok geçmeden bu tür işaretlerin gereksiz olduğunu anladım; "Mama Rosa" nın yaşadığı ve çalışmakta olduğu Quattrini ailesine ait çiftliği kime sorsanız biliyordu. (San Damiano Piacenza'nın güneyinde, Piacenza da Milano'nun güneybatısında bulunmaktadır.) Otopark yerini dolduran her ülkeden araba plakalarının da kanıtladığı üzere, tüm dünyadan hacılar buraya akıyordu.

Çiftlik evinin birinin penceresinden o monoton dua sesleri geliyordu: "İnayet dolu Kutsal Meryem, Tanrı seninledir, kadınlar arasında kutsanmışsın sen..." Hacılar da ritmik olarak buna karşılık veriyordu.

Çiftlik evinin güney duvarı adak tablalarıyla örtülüydü; ziyaret yerindeki bir azize adanan şeylerdi bunlar: **Meryem yardım etti! Ağır hastalıktan kurtuldum! Sonsuza kadar teşekkür! Yeniden sağlıklıyım! Sınavlarımı geçtim!** Bildiğim dillerde yazılanların hiçbirinde teşekkür adresi eksik değildi. "Mama Rosa" gerçekten mucizeler yaratıyor olmalıydı. Doğru adrese gelmiştim.

Avlunun bir bölümünde, demir raflar üzerinde sıralanmış kırmızı yağ lambalarının yanmakta olduğunu görülüyordu. Bunların arkasındaki bir masanın üstünde de, iki büyük plastik şişe içinde San Damiano'nun "mucizeli suyu" duruyordu. Bu bedava veriliyordu; Mama Rosa'nın oradaki hiçbir şey satılık değildi. Adakla ilgili şeyler ve hatıra eşyaları köydeki birkaç dükkanda satılıyordu.

Beyaz bir Kutsal Bakire heykeli davet edercesine bir pozla oturuyordu: Hayvanat bahçesindeki ender rastlanan bir türü andırırcasına taştan ayaklık üzerinde ve demir bir parmaklığın ardında bulunan bu heykelin her iki elinde çiçeklerle çevrelenmiş birer gül vardı. Bunun sağ tarafında dua sıraları bulunmakta olup, daha geride de birtakım gezinti yolları göze çarpıyordu. Buradaki plastik bir tünel içine yerleştirilmiş bazı figürler Kurtarıcı'nın eziyet çekmek için ilerlemiş olduğu yolu temsil ediyorlardı. Burada ve heykelin önünde diz çökmüş olan hacıların yüzleri parmaklığa dönüktü.

Mümkünse, Mama Rosa ile konuşmak istiyorum

Beline önlük bağlamış olan bir çiftçi kadın beni karşıladı; yaşı elli dolayında olmalıydı. Daha önce gördüğüm fotoğraflara göre, bu kadının Mama Rosa'nın hemşirelerinden biri olması gerekiyordu. Ona, "Scusi, Signora..." dedim, "Mama Rosa'ya birkaç soru sormak için ta İsviçre'den geldim." "No! No!" diye karşılık verdi kadın; Mama Rosa'nın şimdi dua etmesi gerekiyordu. "Önemi yok," dedim ona, "bir iki saat beklerim, ya da yarın sabah gelirim. Ben bir yazarım; Mama Rosa'nın başından geçen görüntü olayları türün-

den şeylerle ilgileniyorum." Kadın öfkeden köpürmüşçesine atıldı: "Mama Rosa sizinle konuşamaz, hasta o, gerçekten hasta..." Ona karşı biraz direneyim derken aklıma bir şey geldi; belki de paranın yararı olurdu, İtalya'daki en kalın kapılar bile bunun karşısında açılırdı. Ama burada işe yaramadı. Evet, mucizelerin olduğu o yerdeydim, ama bir türlü ilerleyemiyordum.

Oraya gelmeden önce incelediğim yayınlardan, San Damiano'da neler olup bittiğini ve Mama Rosa'nın, mucizelere inananları nasıl mıknatıs gibi çektiğini öğrenmiştim.

Sonbaharda çiçek açan armut ağacı

29 Eylül 1961 günü Bayan Rosa Quattrini yatağında acıyla kıvranıyordu; ertesi gün hastanede fıtık ameliyatı olacaktı. Kadın üç çocuğunu da sezaryenle doğurmuştu. Bunlardan en büyüğü o sıralar Piacenza'da papazlık seminerindeydi, küçüklere de Adele teyzeleri bakıyordu.

Para durumu ev için hep sorun olmuştu; o gün de uğraşıp çabalayarak, hastaneye gidecek olan 1.000 lireti bir araya getirebilmişlerdi.

Genç bir bayanın kapıyı çaldığı sırada, Adele teyze de mutfakta kıt kanaat bir yemek pişiriyordu. Kadın, San Giovanni Rotondo'da bulunan Santa Maria della Grazia kilisesi için bir bağış rica etmekteydi. Adele teyze de her fakir insan gibi parayı adeta "kutsal" gördüğünden, kadına nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini Rosa'ya sordu. O ise bir an bile duraklamadan kendisindeki paranın yarısını verdi. Yabancı kadın teşekkür etmek için yatağa yaklaştı ve ayağa kalkması için Rosa'ya cesaret verdi. Sonra onu yavaşça yataktan çekip çıkararak, "Kızım, iyileştin!" dedi. Rosa'nın ağrıları bir anda yok olmuştu. Ameliyat da yapılmadı.

Genç bayan, Rosa'ya Santa Maria della Grazia kilisesindeki rahip Pio'yu ziyaret etmesini önerdi; bu rahip mucizevi işler başarmakla ünlüydü. Birdenbire iyileşen Rosa oraya gittiğinde, rahip ona ev işlerinden fırsat bulduğu ölçüde hastalarla ilgilenmesini söyledi.

Üç yıl boyunca San Damiano'daki çiftlikte yaşam eskisi gibi sürüp gitti.

16 Ekim 1965 günü bayan Quattrini sebze bahçesinde bir komşusuyla çene çalıyordu. Birden... başka türlü nasıl olabilir?... küçük bir bulut kadınların dikkatini çekti: Bu bir sis örtüsü gibi, erik ağacının dallarını örtüyordu. Daha sonra bu garip şey armut ağacına doğru yöneldi ve... birden... bulutun içinde ışıldayan bir kadın şekli belirdi; bunun elinde o "zorunlu" iki gül ve başında da bir taç vardı. Bu şekil hemen tehditte bulundu: "Dünyayı dua etmesi için azarlamaya geldim, çünkü Mahşer Günü yakın!" Kurnaz biri olan Rosa sordu: "Benim gibi fakir bir kadına kim güvenir ki?" Madonna gayet belirgin bir şekilde ona karşılık verdi: "Korkma, bir işaret vereceğim. Armut ağacına çiçek açtıracağım!" Daha sonra giderek soluklaşan görüntü kayboldu.

Herkesin de görebildiği gibi, Ekim ayının ortasında armut ağacı yalnızca birkaç çiçeğe değil, bir sepet dolusu armuta sahipti. Hâlâ da çiçek açmaya devam ediyordu; hem bu çiçek açma işi öyle ağırdan olmayıp, izleyenlerin de farkettiği gibi her an belli oluyordu. Aynı mucize ertesi gün mürdüm eriğinde tekrarlandı.

Mama Rosa Meryem Ana'yla çene çalıyor

Ağaçların sonbaharda çiçek açması, Rosa Quattrini için görüntülerin sonu demek değildi. Hemen her Perşembe günü Meryem Ana'yla konuşuyor, ondan mesaj ve talimatlar alıyor, bu arada bazı kişiler için haberler, inançsız olanlar için de tehditler ilettiği oluyordu.

Sebze bahçesinde ve avluda gezindim. Çiftlik binasının penceresinden dua sesleri geliyordu: "Tapınağı bulmuş olan sen Kutsal Bakire – Bizler için kanını döktün – Bizler için çile çektin..." Tümüyle kutsal giysilere bürünmüş olan iki Fransız rahibi Meryem heykelini koruyan parmaklığın önünde diz çöktü.

Roma'nın Mama Rosa'yla işi kolay değildir. Kutsal Bakire'den alındığı ifade edilen mesajlar zıt nitelikli, safça, genellikle zorbaca bir havada ve bazen de sert tehditlerle yüklüdür. Kayıtların da kanıtladığı gibi, kadının yaptığı bir sürü gevezeliğin yüce bir varlıkla bağlantısı olduğuna inanmak güçtür. Buna karşın söylendiğine göre San Damiano'da mucizevi iyileşmeler olmaktadır. Hal böyle iken,

yüzlerce tanık iki de güneş mucizesiyle karşılaşmıştır.

Kilise ihtiyatlı davranıyor

Kilise bu konuda oldukça uzak bir davranış içindedir. *Osservatore Romano* 16/17 Kasım 1970 sayısında Piacenza Piskoposu'nun bir bildirisini yayınlamıştır:

"Alındığı söylenen mesajların, birtakım görüntü ve mucizelerin doğaüstü bir yanı bulunmamaktadır... Rosa Quattrini, Piskoposu'na karşı itaatli olmayı her gün ve açık bir şekilde reddetmiştir. Biz de bu nedenle Rosa Quattrini'ye resmen şunu bildirmek isteriz: Kendisini dini ayin yöneten biri olarak kabul etmediğimiz gibi, kiliseye girmesini de engellemek zorundayız... San Damiano'nun önceki rahibi Edgardo Pellacini'ye gönderilen papalıkça onaylanmış tayin emrinde, "San Damiano olaylarıyla" bir daha ilgilenmemesi bildirilmiştir... Ayrıca, Kutsal Bakire'yle ilgili görüntüler konusunda haberler yaymamaları ve o yere yolculuklar düzenlememeleri için tüm kilise mensuplarını, sorumlu kişileri, rahipleri ve bunların dışında kalanları uyarırız... Aksi halde bu gibilerin kiliseye girmelerini ve ayin yönetmelerini yasaklamak zorunda kalacağız. İtaatsiz rahiplere *a divinis*'in tehiri kararı uygulanacaktır.

Bir yıl, on yıl bekleriz biz

Kahverengi cüppeli, belinde beyaz bir ip kemer bulunan genç ve ince yapılı bir Kapuçin rahibi avluda dolaşıyor; onu saatlerdir izlemiştim. Adam bana gülümsüyor.

Her tarafta *Ave Maria* duasının o hipnotize edici yankısı çınlıyor: "Bizim için dikenlerden taç giydi. Bizim için ağır haçı taşıdı. Bizim için haça gerildi. Ölüleri diriltti..."

Kapuçin rahibiyle konuşuyorum. Hâlâ Mama Rosa'yla bir görüşme yapabileceğimi umuyorum. Belki de kendi evindeymiş gibi davranan bu dindar kişi bana yardımcı olabilir. "Hayır," diyor karşımdaki, Bayan Quattrini'yi göremezsiniz; dua etmesi gerekiyor. Ne tür şeyler yazarsınız? Bu arada, isminiz neydi?... Hayır, hiç kimse onu ziyaret edemez, kimseyi kabul edemez: Kutsal Bakire'yle konuşuyor." Ona, "Roma," diyorum, "San Damiano'dan bayağı uzak duruyor." Kapuçin, "Tanrım, gerçekten öyle," dercesine omuzlarını

silkiyor: Bununla, kilisenin normal davranışının bu olduğunu ifade etmek istiyor. Her şey söylenip yapıldıktan sonra geriye beklemek kalır; yıllarca, onyıllarca beklemek...

O halde bu kilise adamının burada ne işi var? Saatlerce kendisini izledim. Kutsal Bakire'yle konuşuyor dediği yaşlı kadını kimden ve neden koruyor olabilir?

Yarım gün boyunca bir köşeye sinip, Mama Rosa'yla konuşabilme fırsatını bekledim. Kadın gayet sıkı korunuyordu. Sonunda bundan vazgeçtiğimde, yine o tekdüze dua tıpkı sinir bozucu bir gürültü perdesi gibi avluda yankılandı. Dur durak bilmiyordu. "Ölümden kalkmış olan -göğe yükselen- bize kutsal ruhu gönderen... Sen, göklere kabul edilen; Sen göklerde taç giyen Bakire..."

Bunlar, sanki bir dua çıkrığından çıkıyormuşçasına altı saat boyunca aktı durdu. Derken, aklıma yakışıksız bir düşünce geldi: ister misin birisi içeride durmadan teyp çalıyor olsun?

Kapuçin rahibi çok haklıydı. Beklenecek. Yıllarca, onyıllarca, yüzyıllarca. Bunun ardından Mama Rosa azizeler ordusunun arasına katılarak, tek gerçek kiliseye karınca kararınca yardım edecek.

Önümüzdeki yüz-iki yüz yıllık azizler listesini (tabii böyle bir şey olacaksa) şöyle bir karıştırmayı çok isterdim. Belki de "Mama Rosa" adının bunların arasında ebedileşmiş olarak bulacaktım.

Din bilimcisi, tarihçi ve hagiograf(*) Walter Nigg azizlerin yetiştiği ve mucizeler oluşturduğu araziyi ekip biçerek şöyle der: "Azizlerde Hıristiyanlık olgusu kişileşir; onlar Tanrı'yla olan ilişkilerde en iyi öğretmenler olup, bizleri doğruca dikenli çalılıklara yöneltirler. Azizlerden daha canlı ve belirgin hiçbir şey yoktur; onlar Tanrı'yı adeta görmüşçesine gözlerinin önünde canlandırabilen, örnek alınacak kişilerdir."

Bu olgular açıklanabilir nitelikte mi?

Burada, belirli olasılık sınırları içinde görüntü olaylarının karakteristik bir özünü çıkardım. Yoksa, Lourdes'le ilgili *"Bernadet-*

(*) Eski Ahit'te, Tevrat ve öteki peygamberelere ait kitapların dışındaki kitaplarla ilgilenen kişi. Ç.N.

te'in Şarkısı" adlı romanın yazarı Franz Werfel'le aynı görüşte mi olmamız gerekiyor? "İnanan birine açıklama gereksizdir; inanmayan biri için ise açıklama olanaksızdır." Gerçekten öyle değil mi?

Yalnızca Hıristiyan ülkelerinde öyle çok sayıda görüntü olayı yaşanmış ve içinde bulunduğumuz yüzyılda bunların o kadar fazlası belgelenmiştir ki, pek çok bilim adamının bunlara gösterdiği tepki ve vardıkları hüküm beni yalnızca şaşırtıyor. Buna göre, başlangıçta kavranıp belirlenemeyen, ölçülemeyen ya da fiziksel olarak kaydedilemeyen şeyler mevcut değildir. Akılcı görüş yönünden bu yalnızca bir uydurmaca durumu olup, kimse bundan söz etmemelidir. İnsan bu kadar kolaya kaçmamalı. Dağlar gibi belgeyi inceledikten sonra, benim için iyice açıklık kazanmış bir durum var: Sübjektif olarak yaşanmış olan o görüntü olayları gerçekten olmuştur. 17 Nisan 1974 günü, tam da şu satırları yazdığım sırada, belki de birisi bu olayla karşılaşıyor.

Görüntü olaylarında hayat gücünü dinsel bir "coşkuya" ulaştıran nedenler, bu olayın yaşandığı ortam, yetişme şekli ve dış etkiler, hep araştırılması gereken unsurlardır. Ölçülemeyen her şeyi yadsıyan bir görüş günümüz araştırmaları bakımından pek de önemli değildir artık.

İnsanın kavrayamadığı, ayrıca kavramak için çaba da göstermediği şeyler konusunda bazı toplantılarda gevezelik etmek hoş olabilir; ama birtakım yeni fikirleri, olguları ve sorunları araştırma sorumluluğunu yüklenmek için de yürek ister.

Sormak, soruşturmak ve akıl yürütmekle, görüntü olgusu hakkında varsayımcı açıklamalara varılabilir, Fakat bu arada tek bir şeyi kesinlikle kanıtlayabiliriz; bu da, görüntülere nelerin neden *olamayacağı*dır. İşe Kitab-ı Mukaddes'den başlayalım...

PROTESTAN RİVAYETLERİ, HAVARİLERİN MEKTUPLARI, PEYGAMBERLERİN KİTAPLARI, ESKİ METİNLER TANRI'NIN SÖZLERİ Mİ?

Dünya üzerinde bir milyardan fazla kişi kendilerini Hıristiyan diye adlandırır. Onları bu inanca bağlayan şey nedir? Bu amaç için ortak bir temel gereklidir. Temel ise eskiden olduğu gibi şimdi de *İncil*'dir.

Bible (İncil) kelimesi Grek kökenlidir; *ta biblia* (kitaplar). Sözlük, *Bible* başlığı altında şunları söyler: "Kitapların kitabı, Mukaddes Kitap, Hıristiyan kilisesince ilahi aydınlanışın belgeleri olarak görülen yazma koleksiyonu, Tanrı'nın kelamı, inanç ve yaşamı bağlayan..."

Her şeyi daha iyi bilmek iddiasında olan Kilise, İncil'in, "Tanrı'nın sözleri" olduğunu ifade etmektedir.

Teologların yağ gibi kayan dilleri aracılığıyla, Kilisenin basit Hıristiyanlara yaptığı bu açıklamaya göre, Tanrı Kitapların Kitabı'nı bizzat ilham yoluyla vermiş... ya da bunu dikte ettirmiş; İncil'e gelince, Nasıralı İsa'nın yoldaşları onun konuşmalarını, yaşam şeklini ve kehanetlerini "stenoyla" kaleme almışlar, gösterdiği mucizeleri ilk kişiler olarak izlemişler, sonra da bu olayları tarih sırasıyla yazmışlardı. Kilisenin inanılmasını istediği şey bu olup, Hıristiyanlardan, Kitapların Kitabı'nı oluşturan koleksiyonun gerçek, raporlar olduğunu kabul etmeleri beklenmektedir. Göttingenli İncil profesörü Hans Conzelmann, Hıristiyan toplumunun varlığını sürdürmesinin asıl nedeninin, İncil üzerinde yapılan önemli eleştirisel incelemelerin sonuçlarından habersiz bulunması olduğunu belirtmektedir. Gerçek Hıristiyanlık bu olmamakla birlikte durum yine de böyledir.

Gizli bilim mi?

İncil, gösterilmeye çalışıldığı şekilde olmadığı gibi, Kutsal Ruh da artık başlangıçta olması gereken o şey değildir. Şu an, benim

din çevrelerindeki eleştirmenlerimin kaşlarını kaldırarak şöyle dediklerini görür gibi oluyorum: "Ama biz bunu gayet iyi biliyoruz; teolojik literatürde bu yer almaktadır."

Haklılar da. Ama, irili ufaklı kiliseler toplumun içinde ve onun sayesinde yaşarlar. Bunlar basit kişilere beşikten mezara kadar eşlik eder, uyguladıkları birtakım seremonilerle bu kişilerin yaşamlarının önemli dönemlerinde ayrılmaz bir parça halini alır, güçlerini göstererek para kasalarını doldururlar. Bu nedenle, toplum içinde kesin gerçekler gözüyle görülen İncil'deki dinsel doğmalarla ilgili tüm hataların teolojik kitaplıklarda mevcut (ve de kabul edilmiş) olduğunu söylemek yerinde olmayacaktır. Yüz milyonlarca Hıristiyandan kaç tanesi bu kitaplıkların eşiğini aşmıştır?

Hıristiyanlığın cahilliği

Marburg'daki Phillips Üniversitesi'nde görevli ünlü teolog Joachim Kahl şöyle der: "Hıristiyanların bilgisizliği büyük ölçüde bilgi noksanlığından kaynaklanmaktadır; bunu sağlayacak olan teologlar ve kilise tarihçileri, kitaplarındaki patırtı uyandıracak gerçekleri gizlemek için iki yoldan yararlanırlar: Ya gerçekleri yüz seksen derece saptırırlar ya da bunları hasıraltı ederler." İnançlı kişiler açısından ben bu iki yola da aldatmaca derim.

Kilise sınıfı dışında kalanların, uzun zamandan beri iptal edilmiş olan yanlış Hıristiyanlık doğmalarından kurtulmaya hakları vardır. Madem ki bu işler Tanrı adına oluyor, o halde bu kişiler gerçeğin kendilerine açık ve anlaşılabilir bir şekilde söylenmesini, bunun için karmaşık ve akıl sır ermez teolojik yollara başvurulmamasını isteyebilirler.

Hep aynı şey; yanılmazlık

21 Kasım 1964'deki Kilise Konseyi'nin kuruluş yasasında, 28 Kasım 1965 tarihli, Hıristiyan olmayan ülkelerle ilişkiler konusundaki beyanda ve de Papa VI. Paul'ün 30 Haziran 1968 tarihli imanla ilgili konuşmasında şu fikirler vurgulanmıştır:

– Katolik Kilisesi tek gerçek kilisedir,

– Yalnızca Katolik Kilisesi yanılmaz gerçeği ifade eder,

– Kurtuluş için Katolik Kilisesi gereklidir,

– Göksel iyiliklerin tüm hazinesi Katolik Kilisesi'nin korumasına verilmiştir.

– İsa'nın ruhuna yalnızca Katolik Kilisesi sahiptir,

– Yanılmaz öğreticilik yalnızca Katolik Kilisesi'nin elindedir,

– Tek ve tüm gerçek Katolik Kilisesi'ndedir.

18 Kasım 1965 tarihinde Katolik Kilisesi son derece ciddi ve resmî bir şekilde dogmatik yapıda bir açıklamada bulundu:

– İncil'in *yaratıcısı* Tanrı'ydı,

– İncil'in *tüm bölümleri* kutsaldır,

– İncil'in tüm bölümleri Kutsal Ruh'un verdiği ilhamla kaleme alınmıştır.

– İncil yazıcılarının kaleme aldığı *her şey* Kutsal Ruh tarafından yazılmış olarak düşünülmelidir ve İncil'de her ne öğretiliyorsa bunlar *kesin*, gerçek, hatadan uzaktır.

Bu özel mülkiyeti müminlerin geniş topluluğuna karşı savunmak için teologlar, İncil üzerindeki araştırmaların sonuçlarından etkilenmeksizin, evanjeliklere, havarilerin mektuplarına ve Kitab-ı Mukaddes'in mucizevi "özgün metni" ne dayanmaktadırlar.

Fakat, hiçbir evanjelik İsa'nın çağdaşı değildi ve çağdaş olanların hiçbiri de gözüyle tanık olduğu şeyleri kaleme almadı. İsa ve onu izleyenler konusunda M.S. 70 yılına kadar tek bir şey yazılmadı; bu tarih, Kudüs'ün Roma İmparatoru Titus (M.S. 39–81) tarafından yerle bir edildiği tarihti. Eğer M.S. 30 yılı İsa'nın ölüm tarihi olarak kabul edilecekse, bu durumda ilk İncil yazarı olan Markos'un haça gerilme gününden en az kırk yıl sonra kaleme sarılmış olması gerekir. Çağdaş bir İncil baskısının yardımcı çevirmeni olan Dr. Johannes Lehmann bu nokta için şöyle diyor: "Evanjelikler biyografi yazarı olmayıp, yorumcudurlar; bunlar nesillerin geçişiyle büyüyen karanlığı aydınlatmak bir yana, henüz ışıldayan şeyleri bile karanlığa gömmüşlerdir. Yine bunlar tarih yazmayıp, tarih yapmışlardır. İstedikleri, haber vermek olmayıp, haklı görülmekti."

Özgün metin

Sık sık sözü edilen ve sofu çevrelerce çok verimli bir kaynak gözüyle görülen "asıl metin" mevcut değildir. Elimizde olan ne? Hepsi de İsa'dan sonra dördüncü ve onuncu yüzyıllarda ortaya çıkmış el yazmaları. Sayıları 1500'e varan bu yazmalar da kopyanın kopyasıdır ve hiçbiri diğerleriyle uyuşmamaktadır. Bunlar arasında 80.000 (!)'i aşan sapmalar bulunduğu hesap edilmiştir. "Özgün metnin" tek bir sayfası yoktur ki, bunda zıtlık bulunmasın. Sürekli bir kopya işlemi sonucu, yazarların eğilimine göre ifadeler farklı şekilde anlaşılmış ve bunların işlevi çağdaş gereksinmelere aktarılmıştır.

İncil'in bu "Özgün metin"lerinde iyi bilinen ve kolaylıkla kanıtlanabilecek binlerce yanlış yer almaktadır. Bunların en ünlüsü, *Codex Vaticanus* gibi M.S. dördüncü yüzyılda yazılmış olup, 1844 yılında Sina Manastırı'nda bulunmuş olan *Codex Sinaiticus*'tur. Bunda 16.000 düzeltme yer almaktadır ve düzeltme işlemlerinin tarihinin de "yedi düzeltici"ye kadar gittiği sanılmaktadır. Bundaki pek çok pasaj üç kez değiştirilmiş ve bunların yerini "özgün metin" den gelen bir dördüncüsü almıştır. Bir Yahudi sözlüğünün yazarı ve birinci sınıf bilim adamı olan Friedrich Delitzsch "orijinal metin" deki 3000 kopya hatasını yayınlayarak gözler önüne sermiştir.

Çok ince bir aldatmaca

"Özgün metin"le yapılan bu uğraşma, teolojik yanıltmacanın çok duyarlı bir belirtisidir. Her ölümlü bu "Özgün metin" fikrinde, ilk yazılan şeyi, aksi kanıtlanamaz bir belgeyi görür. Eğer bu kişilerce, anladıkları anlamda bir özgün metnin var olmadığı kürsüden açıkça söylenecek olsa ne yaparlardı?

İncil'in, Tanrı'nın kelamı olduğuna ilişkin peri masalının bu kadar dayanıklı çıkması aklın alacağı iş değildir. 7000 yıllık insanlık tarihinde bununla kıyaslanacak başka şey yoktur. Fakat, zıtlıklar ve sahte şeylerle kaynayan bir "özgün metin" gerçeğini hâlâ da Tanrı'nın sözü olarak ifadeye devam etmek, şizofreninin sınırlarına ulaşıldığını gösterir. Sahtecilik deyiminin biraz sert olduğunu biliyorum, çünkü bunun anlamı genelde bilerek yanıltmadır. Fakat milâttan

sonraki ilk yüzyıllardaki Kilise Babaları bile, suç konusunda tartışıyor olmakla birlikte, "özgün metin" de bir sahtecilik olduğunu kabul ediyorlardı; bunlar açıkça "ilave, kirletme, bozma, tahrip, silme" gibi şeylerden söz ediyorlardı; ama bu çok eskidendi ve şimdi olduğu gibi o zamanlar da bunu söylemek, sahtecilik gerçeğini değiştirmiyordu.

Kuşkusuz, Hıristiyan teologları da birinin sahtecilikten söz etmesinden hoşlanmazlar. Bunlar o sahtecileri siyah kanatları altına alarak fısıldayan bir sesle "bilinç değişmesi"nden söz ederler; düzelticileri ise yumuşacık söz yumakları arasına sararak, bunların İsa'dan o kadar sonra yapmaları gerektiği şekilde davranarak, Tanrı'nın asıl sözünü ortaya çıkarmak amacıyla hareket ettiklerini söyleceklerdir.

Dr. Robert Kehl (Zürih) sahtecilikle bağlantılı olarak şunu belirtir; "sık sık rastlandığı üzere, aynı yerler önce biri, sonra bir başkası tarafından tümüyle zıt anlamda olmak üzere 'düzeltilmiştir'; bu düzeltme işinde de değişik okullarca savunulan farklı doğmaların temsil edildiği gözlenmektedir. Ayrı ayrı olmakla birlikte, planlı olarak sürdürülen bir 'düzeltme' sonucu akıl almaz karışıklıkta bir metin ve bunun sonucu ıslahı mümkün olmayan bir karmaşa ortaya çıkmıştır." Cenevre'deki Saint-Pierre Katedrali'nde yıllarca ruhsal danışman olarak görev yapmış olan rahip Jean Schorer şu sonuca varmıştır: İncil'in tümüyle bir esin sonucu ortaya çıktığı kuramı ve de Tanrı'nın bunun yazarı olduğu görüşü savunulamaz bir şeydir; böyle bir fikir, sağlıklı insan aklının en temel kavramlarıyla öylesine çelişmekte ve zaten İncil tarafından da öyle açıkça çürütülmektedir ki, böyle bir fikri savunabilecekler ancak cahil evanjelikler ve genel kültürden yoksun bir müminler sürüsü olacaktır.

Kutsal yazılar ne ölçüde kutsaldır?

İncil'in birkaç yeni baskısında, sözgelimi, Zürih İncil'inin halk baskısında, hiç olmazsa şu kabul edilmiştir: Kutsal kitabın bazı pa-

sajları "sonraki bir el" tarafından eklenmiş bulunmaktadır. Ancak bu bile, İncil metinlerinin konu olduğu o büyük dalavere konusunda yalnızca tereddütlü bir görüştür. Dr. Robert Kehl "Günümüz insanlarının dinleri" adlı yazı serisinde, işin gerçeğiyle ilgili bir çerçeve oluşturmaktadır. Aynen alıntı yapıyorum:

"Pek çok dindar kişinin sahip olduğu safça inanç şudur: İncil ta başlangıçtan beri aynen bugünkü şekliyle olagelmiştir. Onlar, İncil'deki bölümlerin hep ellerinde bulunan kopyalardakine benzer olduğuna inanırlar. Onların bilmediği, *pek çoğunun da bilmeyi istemediği* nokta şudur: Yaklaşık 200 yıl boyunca ilk Hıristiyanların elinde Eski Ahit'ten başka "yazma" yoktu; ayrıca Eski Ahit'in koyduğu kurallar da Hıristiyanlığın ilk günlerinde kesin olarak saptanmış değildi.

Yeni Ahit (İncil) gayet ağır bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. *Uzun bir zaman boyunca, "Yeni Ahit'e" ait bu yazıların kutsal olabileceği akla gelmedi.*

Ancak, Hıristiyanlığın farklı inanışlarına sahip olanlar birbirleriyle çatışmaya başladıklarında, arkalarında dayanabilecekleri ve bağlayıcı özelliğe sahip bir şeye gereksinme duydular ve böylece insanlar M.Ş. 200 dolayında bu yazıları kutsal olarak kabul etmeye başladılar.

Daha önce bu yazıların toplum içinde okunduğu sıralarda, bunlarla Eski Ahit'in içerdiği şeyler arasında bir benzerlik kurulamamıştı. Bunların kutsal olarak kabulü M.S. 200 yıllarına rastlar."

Hıristiyan saflığı

Buna göre, bu işte Kutsal Ruh'un ya da buna benzer bir şeyin esin kaynağı olmasından söz edilemez. "Tanrı sözü" ifadesinin burada yer alışı, sanki siyah-beyaz toplarla yapılan gizli bir oylamadaki gibi olmuştur. Bunlar gerçektir. Eğer dünya çapındaki örgütler kendilerinin tek ve en yüce gerçeğin koruyucuları oldukları iddiasını sürdürürken, sıradan bir kişi için anlaşılmaz nitelikte olan ve diyalektik bir kusursuzluk gösteren tarihsel gerçekler konusundaki tartışmalara bir sınır getirmemiş olsalardı, daha inandırıcı olacaklardı. Bunların yapmaları gereken, birinci sınıf bir kamu ilişkileri sistemi

oluşturarak, gerçekleri, genellikle anlaşılabilir bir dille 'sıradan kişilere' ulaştırmaktır. Bunun için gerekli medeni cesaretleri mi yok? Onları korkutan, İncil'in "Tanrı'nın sözü" olmadığının, içinde doğduğu şartlar göz önüne alındığında bunun olamayacağının kabulü halinde, "ödenmiş" sermaye demek olan çevrelerinin bu "limited şirketten" ayrılıp gideceği midir? Kilisenin başında bulunanlar içinde bulundukları yanlış görüşte daha ne kadar ayak direyecek ve inançlı kişilerin Hıristiyanlığa özgü o alçak gönüllülük ve saflık durumunu sürdüreceğine daha ne kadar inanacaklar? Bunlar zıtlıkları ve sahtelikleri daha ne kadar süreyle "Tanrı'nın iradesi", "inancın kurtuluşu" ya da "Kutsal Ruh"un ilhamı olarak tanımlamaya devam edecekler? Eğer gerçekler için uygulanan şey buysa, o zaman teolojik araştırmaların bilimle işi ne ? Yine de teoloji dalı için üniversitelere bağlı fakülteler vardır ve bunları finanse edenler de, genelde kendilerini Hıristiyan olarak gören vergi mükellefleridir. Kanımca, bilimde olan gelişmeler fakültelerdeki teoloji öğrencilerine de aktarılıyor. Böyle durumlarda, akademik öğretilerle kilise mihrabından söylenmiş şeyler arasında ne tür bir çarpıklık meydana gelmektedir? İncil'in, Tanrı'nın sözü olduğuna ilişkin kürsü vaazları karşısında, gerçeklerin unutulması demek olan "beyin yıkama işlemi"nin asıl yeri neresidir?

Yıkama işi nasıl başladı?

Bunların hepsi, kıdemli din adamlarının önemli dini işleri görüşmek için oluşturdukları konseylerle başladı. Kilisenin böyle bir toplantıyı yapabilmesi için kendisinde "Tanrısal inayetin" var olduğunu kabul etmiş olması gerekmektedir. Böyle ünlü üyelerden oluşan, üstelik Kutsal Ruh'un da aralarında yer aldığı konseylerin her yerde hazır ve nazır olarak aktif bir durum göstermesi beklenmelidir.

Hıristiyan dünyasının erken dönemlerinde oluşan ilk beş Ekümenik (tüm katolik kilisesi anlamında) konsey yeni dinin doktrin ve organizasyon standartlarını belirledi.

Günümüzde de geçerliliğini sürdüren en eski doğmalar İznik (M.S.325), İstanbul (318), Efes (431), Kadıköy (451) ve yeniden İs-

tanbul'da (553) açıklandı. Konseylerin nasıl oluştuğuna ve (herhalde sonsuza kadar geçerli olacağını düşündükleri) kararlarına şöyle bir bakmakta yarar var.

Birinci Konsey

İlk Ekümenik Konsey Nicea'da (İznik) oldu. Konseyi toplantıya çağıran İmparator Konstantin (288–337) ancak ölüm döşeğinde taç giyebilmişti; kendisi, hızla yayılan Hıristiyanlık dinini ve bunun büyük potansiyelini Roma İmparatorluğu'nu güçlendirmek için kullanmak istiyordu. Konstantin 318 tane piskoposu konsey için seçip çağırdığında, asıl neden güç politikasıydı ve din konusu ikinci sırayı oluşturuyordu. Tanrısal inayete erdiklerini düşünen piskoposlar bile bunu farkedebiliyorlardı; çünkü İmparator yalnızca konseyi yönetmekle kalmadı, bu arada kendi iradesinin dinsel yasa olacağını da açıkça belirtti. Her ne kadar henüz taçsız olsa bile, yine de kıdemli din adamları onu "Evrensel piskopos" seçerek, kilise dogmalarıyla ilgili oylamalarda dünyevi bir prens olarak oy kullanmasına izin verdiler. Ta o zamanlarda bile, dinsel ve dünyasal çıkarlar şaşırtıcı bir ortakyaşarlığa girmiş oluyordu!

Konstantin İsa'nın öğretileri konusunda tümden cahildi. Kendisi, eski İran'ın ışık tanrısı olan Mitra'nın güneş kültüne bağlıydı; paralar üzerinde portresi bulunan bu tanrı "yenilmez güneş" olarak kabul edildi ve Hıristiyan ülkelerinde uzun dönemler boyunca tapıldı. Konstantin Greklerin eski bir ticaret kenti olan Bizans'ı ele geçirip onu Constantinople yaptığında (330), bu yeni başkentin tören meydanı için bir sütun diktirmişti; bu sütunun tepesinde –Hıristiyanlığın tüm alçakgönüllüğünü unutmuşçasına– kendisinin ve yenilmez güneşin şekli bulunuyordu. İmparatorun onurunu yüceltmek amacıyla kentte tütsü bulutları yükseliyor, ellerinde mumlar taşıyan tören alayları sokakları dolaşıyordu. Hıristiyanlığın ruhuna uygun olarak insanların birbirini sevmesi ve köleliğin terkedilmesi fikri bir yana bırakılıyor, Pontifeks (eski Roma'da başkâhin), yiyecek aşırırken yakalanan kölelerin boğazlarına erimiş kurşun akıtılacağını bildiriyor, zorunlu durumlarda ebeveynin çocuklarını satmasına izin veriyordu. (Eğer bu kişi okuyacak olsa, Matthaeus ona bir yanlış an-

lama olduğunu söyleyecekti: "Bu yüzdendir ki, Göklerin Krallığı da, kölelerini göz önünde bulunduran bir kralınki gibidir." (İncil), Matthaeus-18/23).

Kilise politikasıyla ilgili kararlarda bu kişinin etkisi ne ölçüdeydi?

İsa Tanrı benzeri oluyor

İznik'e gelinceye kadar, İskenderiyeli Arius'un öğretisi yürürlükteydi: Tanrı ve İsa aynı olmayıp, yalnızca benzerdir. Konstantin, Tanrı'yla İsa'nın aynı cevherden olduğunu bildirmesi için konseyi zorladı. Son derece önemli böyle bir düzeltme, imparatorluk bildirisiyle *kilise dogması* halini aldı. Böylece, İsa Tanrı'yla eş oldu. "İznik inancı" da denilen bu görüş piskoposların oy birliğiyle kabul edilmiş oldu.

Hıristiyan dahi olmayan Konstantin kiliseye bir büyük hizmette daha bulundu: O zamana kadar İsa'nın gömülü olduğu yer bilinmiyordu. Derken, o uğurlu 326 yılında Roma İmparatoru "İlâhi bir esin" sonucu, artık Tanrı'yla özleri bir olan İsa'nın mezarını keşfetti. (330 yılında da Kudüs'te Kutsal Kabir Kilisesini yaptırdı.) Bununla birlikte bu harika keşif, Konstantin'in aynı yıl içinde bazı yakın akrabalarını öldürtmesini engeleyemedi: oğlu Crispus'la onun karısı Faustina'yı kaynar suda haşladı ve kayınpederi Maximian'ı tutukluyarak intihara zorladı.

"İznik İnancı"nı meydana getiren İmparator-Pontifeks'in portresi budur; bu kişi, konsey dağıldıktan sonra tüm Hıristiyan dünyasını dolaşan mektubunda, 318 piskoposun uyuşmaya vardıkları şeyin, "Tanrı'nın kararı" olduğunu açıkladı.

Bu arada şunu belirtelim: Büyük Konstantin Ermeni, Grek ve Rus kilisesi tarafından azizler mertebesine yükseltildi.

İkinci Konsey

İkinci Ekümenik Konsey İmparator Theodosius (347-395) tarafından İstanbul'da toplandı: Kilise sırf yaranmak için bu kişinin

adına "Büyük" lakabını ekledi. Ahlaki değerler açısından bu imparator da meslektaşı Konstantin'in pek gerisinde kalmıyordu: Tarihin bildirdiklerine bakılırsa, zayıfları tam anlamıyla eziyordu; tebasına dayanılmaz yükler yüklüyor, vergi memurları para toplama işinde olmadık zalimliklere başvuruyorlardı. Theodosius, kendisi için baş ağrısı olabilecek ayak takımına barınak sağlanmamasını emretti. Böyle bir şey yapıldığında ise tüm köy halkı kılıçtan geçiriliyordu. 390 yılında (kutsal konseyden on yıl kadar sonra), 7000 dolayında asi vatandaşı Selanik kentindeki sirkte adeta bir kan banyosu içinde öldürttü; o sıralar "Halleluya" (Yehova'ya övgü) de Hıristiyan kiliselerinde yerleşmiş bulunuyordu. Theodosius, Hıristiyan doktrinini resmi din olarak kabul etti (bu yüzden de "Büyük" ünvanı aldı), daha sonra da Milano piskoposu Ambrosius'a kâfir tapınaklarını yerle bir ettirdi. Bu imparator uyguladığı yöntemler yönünden, engizisyonun atası sayılabilir. İsa fakirler ve ezilenler için sevindirici bir mesaj vermiş olabilirdi, ama Theodosius kişi olarak Hıristiyan değildi. Öte yandan, bu "Kâfir Ruh" İstanbul'da ikinci konseyi topladı. Ne oldu orada?

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh

Teoloji uzmanlarınca "kalıntı konsey" olarak görülen, kıdemli din adamlarının oluşturduğu toplantı sonucu Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan oluşan üçlü görüş kilise doktrini içine yerleşti. Bu, "İznik–İstanbul" inancı olarak kabul edildi. Böylece, teolojinin ince noktalarıyla uğraşan kişiler için İznik'te kabul edilmiş olan "cevher birliği", Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan oluşan bir "cevher benzerliği" halini aldı. İşte bu üçlü görüş bugün de kiliseyi kemirip durmaktadır.

Üçüncü Konsey

Efes'teki üçüncü Ekümenik konsey doğu Roma İmparatoru II. Theodosius (408–450) ve Batı Roma İmparatoru III.Valentianus (425–455) tarafından toplandı. Bu iki imparator da kafalarını ne dünyasal ne de dinsel işlerle yoruyorlardı; bugünkü deyimle ikisi de *playboy*du. Bu nedenle, konseyi pek ender durumlarda huzurlarıyla onurlandırıyorlardı.

II. Theodosius zayıf kişilikli biri olup, kendini tümüyle zevke sefaya ve bu pahalı yaşamı karşılayacak vergilerin toplanmasına adamıştı. Kendisi, "Kayzerin hakkını Kayzere..." fikrini iyi uyguluyordu doğrusu! Onun güç düşkünü, dalavereci ablası Pulcheria'nın (399–453) tümüyle etkisinde oluşuna pek şaşmamak gerekir. Bu kadın bir süre boyunca kardeşi adına hüküm sürerken, uygun olmayan her fırsatta bakire olduğunu söyleyerek övünürdü, bu ise çağdaşlarını güldürürdü yalnızca... Pulcheria'nın dindarca bir çabayla bu konu üzerinde ısrar etmesi her ne kadar onu azizeler arasına soktuysa da bu, erkek kardeşinin ölümünden sonra güçlü ve başarılı rakibi Chrysophus'u öldürtmesini engelleyemedi. Batı imparatoru Valentianus'a gelince, annesi Galla Placidia'nın parmağı ucunda oynatılan bu kişi de sonunda öldürüldü.

Efes'te neler oldu?

Meryem'in yüceltilişi

Konsey, Meryem'in, Tanrı'nın Anası olarak tapınılması gerektiğini bildirdi. "Theodosius Yasaları" içinde alınan bu karar, bir imparatorluk kanunu olup çıktı. Böylece, bir şey diğerini izliyor, Kutsal Ruh hep hazır ve nazır oluyordu.

Dördüncü Konsey

Kadıköy'deki bu dördüncü konsey görünüşte Bizans imparatoru Marcianus (396–457) tarafından toplanmış gibiyse de, perde arkasındaki kişi bakire Pulcheria idi; kadın, Theodosius'un ölümünden sonra Marcianus ile evlenmişti. İstediği şeyler hakkında ise piskoposlardan çok daha fazla şeyler biliyordu. Teolog Eduard Schwart'ın vardığı sonuca göre, Pulcheria konseyi topladı ve değişik kiliselerin istekleri aksine, dizginleri elinde sıkıca tutarak sonuna kadar gitti.

Neydi bu konseyde olup bitenler?

İsa'nın ikili yapısı, Roma'nın öncelik hakkı

Papa I. Leo *Epistola dogmatica* (Dogmatik mektup) adlı yazısıyla, İsa'nın ikili bir yapıya sahip olduğuna ilişkin formülünü ortaya attı. Konsey bu konuda bir bildiri yayınlayarak, İsa'daki insani

ve ilahi yapının saf, birbirinden ayrılmaz bir birleşim gösterdiğini açıkladı. Bu ikili yapı fikri bugün de "Kadıköy inancı" olarak varlığını sürdürmektedir. Son ve önemli bir nokta olarak konsey "birlik" doktrininin korunması görevini Papa'ya verdi; Papa gerekli gördüğü her seferinde duruma el koyma hakkına sahip oluyordu. Roma'nın öncelik hakkı işte böyle doğmuştur. Gelecekteki değişimin temelleri bu şekilde resmileştirilmiş oluyordu. Kadıköy konseyini çevirdiği dolaplarla istediği gibi yürüttüğü için, bugün Vatikan'daki kişiler Pulcheria'ya hâlâ minnet duyuyor olmalılar...

Beşinci konsey

Beşinci konsey yine İstanbul'daydı. Bunu sahneye koyan da, Doğu Roma imparatoru I. Justinian'dı (483-565). Bu kişi aslında despot biriydi, ama buna karşın ya da bu yüzden, karısı imparatoriçe Theodora'nın kaprislerine esir düştü. Bir sirk bekçisinin kızı olan Theodora, yeşillerle mavilerin imparatora karşı ayaklanışı demek olan Nika ihtilalinde (532) tahtı kurtardığı için, kocasını tam anlamıyla kazandı. Yaptığı bu hizmetten sonra da fanatik arzularının dizginlerini elden bırakarak, kâfirlerin kökünü kazımaya girişti; konseyin kıdemli üyeleri de böyle bir projeyi, dişlerini bileyerek desteklediler.

Aslında beşinci konseydeki piskoposların yapacak işleri de yoktu. Justinian'ın yapmak istediği şeyler daha önceleri imparatorluk yasaları ve bildirileriyle yapılmış bulunuyordu. Bu nedenle, teoloji literatüründe bu konseyin adının "Alkış Konseyi" olarak geçmesi pek de yersiz değildir.

Justinian, Papa Vigilius'u (537-555); "görevinin bu değersiz temsilcisini", İstanbul'a çağırdı. Bu kişi daha sonraları, papalığın yenilmezliği fikrine karşı çıkanlar tarafından, durumu kanıtlayan bir örnek olarak gösterilmiştir. Vigilius ve piskoposlar imparatorun güç ve politikayla ilgili fikirlerine baş eğdiler; Justinian'ın tarih kitaplarında yer almasının nedeni de, kâfirlere karşı çıkardığı acımasız yasalardır. Bundan böyle, Hıristiyan dogmalarını inkâr eden biri "kâfir" demekti. Böyleleri vahşice cezalandırmalarla karşılaşıyor, hatta öldürülüyordu. Neredeyse bir ordu oluşturan Romalı memur-

lar sürüsü başka inançta olanları izliyor, bunları bir araya topluyor ve Justinian'ın emirleri gereği vaftiz olmaları için zorluyordu.

Bizanslı tarihçi Prokopius, *"İran'a karşı Justinian'ın savaşları", "Vandallar ve Gotlar"*, Justinian'ın yaptırdığı yapıtlar, *Hagia Sophia!* (Ayasofya) gibi eserlerin yazarı olmakla birlikte, imparatorla karısı hakkında da ufak bir kitapçık yazmıştı. Soylu efendisini iyi tanıdığı belli olan tarihçi bu kitabında Justinian'ı kibirli, iki yüzlü, acımasız, hilekâr, zalim ve kan dökücü biri olarak tanımlar. Hıristiyan tarih yorumcuları ise Prokopius'un bu tanımlamalarından sapmayı çok isterler; çünkü Justinian da tıpkı Konstantin ve Theodosius gibi azizler arasına girmiştir.

Bu konseyde neler olmuştur?

Tanrı sözünden uzaklaşanlar kâfirdir

Grek asıllı kilise yazarı Origines (yaklaşık 185–254) İskenderiye'deki kateşist(*) okulun bir öğretmeni olup, antik Hıristiyan dünyasının en önemli teologu ve İncil'in irdeleyici şekilde incelenmesinin de başta gelen savunucusuydu. Kendisi, gördüğü Eflatuncu eğitimin de yardımıyla birtakım alegorik (mecazi) yorumlar uygulayarak kutsal yazıları bir dereceye kadar anlaşılır hale getirmiş, bunlara ruhanî bir hava kazandırmıştı. Konsey onun yaptığı bu sapmaları mahkum ederek, yorumlarının uzlaşmaz olduğunu belirtti. Geleceğin sağlam doktrinleri, ancak Kutsal Ruh'un vereceği esinle hareket edecek kilise yöneticileri tarafından kararlaştırılmalıydı; kimin böyle bir ilhamla hareket edeceği de tayin yoluyla belli olacaktı. Konsey bir kez bu kararı alınca, kovalananlar yalnızca Origines'in sayısız izleyicileri olmadı, öteki ayrılıkçılar da avlanmaya başlandı. Yine o sıralar, piskoposlar kiliseyle "evlilik" anlamına gelen bir yüzük taşımaya başladılar. Kanımca, bir erkekle Kutsal Ruh arasında garip bir birleşimdir bu...

İncil "Tanrı'nın sözü" değildir. Ayrıca, beş konseyi oluşturan orduyu andırır kilise prenslerinin sahip oldukları düşünülen Tanrı vergisi güçlere karşın, Kutsal Ruh tarafından da ilham edilmiş de-

(*) Kateşizm: Soru–yanıt sistemiyle öğretim. (Ç.N.)

ğildir. Bu, sıradan dindar biri için güçlü bir şok olacaktır; çünkü o böyle bir şeye genelde hazırlıklı değildir. Geride ne kalıyor?

İsa hakkındaki gerçek nedir? O var oldu mu? Bizim günahlarımız için haça gerilip kanını döktü mü? İncil'de kayıtlı olduğu gibi, gerçekten vaazda bulundu mu? İsa'nın ağzından çıktığı belirtilen metinler ona ait değilse, "özgün metnin" 1500 kopyası nereden çıktı? *Bir şeylerin* geçmiş olması gerekiyor. Haça gerilen sayısız kişiler arasından tek bir figürün böyle devasa bir kültü kıvılcımlandırıp desteklemesi ve taşıması beklenemez. Bu işe zeki kafalar karışmıştı.

Nasıralı İsa hakkında binlerce kitap bulunmaktadır. İsa'nın öyküsü konusundaki *en son* araştırmalara dayanan kitaplar Johannes Lehmann, Joel Carmichael ve Rudolf Augstein adlı yazarlarınkidir. Bu kişilerin yanıltıcı İsa yorumlarına teologlar tarafından itiraz edildi kuşkusuz; bununla birlikte, yazarlar grubunun Augstein'ın *Jesus Menschensohn* (insanoğlu İsa) adlı eseri üzerine kaleme aldıkları kaçamaklı ifadeler analiz edilecek olursa, Joachim Kahl'ın "kamuflaj" adını taktığı o eski teknik göze çarpacaktır.

İsa doğması

Hıristiyan teologları, mutlak geçerlilik ve kanıtlanmamış iddia durumundaki İsa dogmasını Hıristiyan dininin sıçrama tahtası yapmışlardır. Biraz düşüncesizce de olsa, bu bana anlaşılabilir görünüyor; eğer tüm kiliselere bağlı yüz binlerce papaz İsa adına hareket edemez hale gelselerdi, işlerini bırakmaları gerekirdi. Açıkçası, böyle bir durumda, kilisenin on yedinci sırasında oturmakta olan o adamcığa, İsa'nın "Tanrı'nın doğmuş oğlu" olmadığını, zaten onun da kendisini asla böyle tanıtmadığını söylemek zorunda kalacaklardı. Kilise kürsüsünden böyle bir şey söylenmesini beklemek fazla olurdu doğrusu. O halde gerçek İsa neydi?

Rudolf Ausgtein sorar: "...Hıristiyan kiliseleri, iddia ettikleri gibi olmayan bir İsa'ya onun öğretmediği doktrinlere, kimseye bağışlamadığı sonsuz güce ve onun sözünü etmediği bir baba–oğul yakıştırmasına hangi hakla başvuruda bulunabilirler?"

Bilenler için bunlar bir yenilik değildir, ama ben bilmeyenlere, acemilere, teolojiyi öğrenip anlayamamış olanlara hitap ediyorum.

Ben bir kez daha sırtıma yük alarak, kilise bilginlerine has bir bilgiyi genelde anlaşılabilir hale getirmeye çalışırken, Hıristiyanlık uzmanlarınca bana nasıl bir dayak atılmak istendiğini iyi biliyorum. *"Müftü'nün dediğine inanmak"* bana göre iş değil.

Teoloji konusunda ki bilgi ve öğretiler yüz binlerce kitap halinde arşivlerde yer almaktadır. Bu nedenle, işin başından başlamam gerektiği konusunda herkesin beni anlayacağını umuyorum.

Doğuştan gelme günah

Hıristiyanlar iki bin yılı aşkın süredir dayanılmaz bir yük altında yaşamlarını sürdürmektedir, bu da "doğuştan gelen" ya da "ilk" günah olup, bundan kurtulmak için de "Kurtarıcı"ya gerek duyulur.

Bizler okullarda ve kilisede, Tanrı'nın her şeyin başlangıcı ve sonu olduğunu, sonsuz güce, sonsuz iyiliğe ve hakseverliğe sahip bulunduğunu, her şeyi bilen, her yerde hazır ve nazır, ayrıca ebedî varlık olduğunu öğrendik.

Bugün de, Tanrı kavramını hiçbir kayıt ve şart tanımaksızın aynen kabul ediyorum. Fakat, Tanrı ebedî olduğuna göre zamanın da dışında demektir; o ne dünü ne bugünü ve ne de yarını tanır. Ebedî ve her yerde mevcut Tanrı'nın sonuç beklemesi gerekmez, çünkü neyin ne olacağını ve sonuçları zaten bilmektedir.

Cennet'teki Ademle Havva

Çocukken din derslerini büyük bir dikkatle dinler, iyi Tanrı'nın iki zararsız kişiyi yaratarak, kalmaları için onlara cenneti hediye ettiğine kulak verirdim. Seçilmiş varlıklar olan Adem'le Havva, sevinç ve mutluluğun yuvası olan bu cennette kaygısız bir yaşam sürerlerdi. Hiçbir şeyleri noksan değildi, ne arzu ne de özlem duyarlardı. Allah Baba yalnızca tek bir şeyi sıkı sıkı yasaklamıştı onlara: Bilgi Ağacı'nın meyvalarını yememeliydiler. 'İlk yasak" buydu işte"!

İnsan şaşırıyor. Yüce Tanrı niçin bu kesin yasağı koymuş olsun? Yeryüzündeki ilk insanların bu "çocuk bahçesi" onu eğlendiriyor muydu? Adem'le Havva'nın Cennet bahçesinde tattıkları *insanca* mutluluğu, insanlığın çok üzerindeki güçlü ve yüce Tanrı onlarla paylaşıyor olabilir miydi? "Bilgiyi", yarattığı ilk varlıklardan niçin

uzak tutmak istiyordu?

Teologların buna bir yanıtları var. Tanrı "sevgiyi bağışlamak" istiyor, krallığında bu ikisinin de "pay sahibi" olmasını arzuluyordu. Yapmayın Tanrı aşkına! Böyle bir yoruma göre Tanrı'nın sevgiye hasret duyuyor olması... ve de kendisini yalnız hissetmesi gerekirdi. Bana kalırsa, bu tür duygular Tanrı'ya göre değildir; o, sahip olduğu sonsuz güçle, hiçbir şey arzulamayacak kadar mutludur. Bunun bir orta noktası, "Minicik bir sevgi de iyi olurdu" ya da "Canım sıkılıyor, birkaç oyun arkadaşı fena olmazdı," türünden şeyler Tanrı için söz konusu olamaz. O halde Cennet'teki o insancıklarla nereye varmak istiyordu?

İstemeksizin olan günah olayı

Teologlar buna da karşılık veriyorlar. Tanrı, Adem'le Havva'yı baştan çıkarmak ve onları denemek istiyordu. Hayır, saygıdeğer baylar, bu olmaz! Siz Tanrı'yı ne sanıyorsunuz? "Baştan çıkarma" ve "deneme" gibi şeyler hilekarlara göre işlerdir; madem ki Tanrı her şeyi biliyor, o halde böyle bir şeyin sonuçlarını da bilecekti. Adem'le Havva Bilgi Ağacı'nın meyvasını her ne şekilde yemiş olurlarsa olsunlar, Tanrı bunu *önceden* biliyor olacaktı. Ama biz bu fikirle oynamaya devam edelim ve diyelim ki, bu ikisi özgür iradeye sahip olarak o meyvayı *yemediler*. Bu durumda Adem'le Havva bugün de Cennette çıplak olarak oynamaya devam edecek miydi? Bunlar o utandırıcı çıplaklığı ve bunun yanında çoğalma olasılığını farketmemiş olsalardı ne olacaktı? Tanrı, affedersiniz ama, montaj bantı sistemine benzer bir şekilde habire insan mı yaratacaktı? Yaratılan bu insanlar da, Tanrı'nın yasağına uydukları için "bilgiye" uzanamayacaklar mıydı? Kuşku yok ki, Tanrı hesaplamaları sırasında bu "olayı" görmüştü, çünkü o herşeyi biliyordu. Eğer bunun aksi olsaydı, günümüz ülkelerinde görülen nüfus patlaması meydana gelmeyecekti...

Şeytanla Yılan nereden geldi?

Adem'le Havva'nın daldaki elmayı koparmaları rastgele olmadı. Şeytan ya da yılan, bir baştan çıkarıcı vardı. Fakat yaratılan her

şey Tanrı'dan gelir. Biz böyle öğrendik. Buna göre ve mantıksal olarak şeytanın (veya yılanın) da Tanrı'nın bir ürünü olması gerekir. Bizim iyiliksever Tanrı'mız nasıl olur da şeytan veya yılan aracılığıyla iki masum yaratığı kandırma yoluna giderdi? Bu meyva öğünü Tanrı üzerinde niçin bu kadar şok etkisi yapmış ve günahkâr (Kurtarıcı gelene kadar) yeryüzüne sürülmüştür? *O*, olup bitecek her şeyi önceden biliyordu...

Teologlar burada eteğime yapışıyorlar. Durum bu değilmiş! Lusifer (şeytan) Tanrı'nın krallığında yaşayan bir dönekti. Gökyüzü krallığında bir dönek ha? Eğer bu krallık (bize vadedildiği gibi) mutlulukla eş anlamdaysa, o zaman orada hiçbir aykırılığın, asiliğin ya da dönekliğin olmaması gerekir. Şöyle veya böyle. Eğer Tanrı'nın krallığı tam bir mutluluk halini garanti ediyorsa, o zaman şeytanın aklına da başkaldırma fikrinin gelmemesi gerekiyordu. Eğer orada da tam bir mutluluk yok idiyse bunun nedeni, Tanrı'nın böyle bir ortamı yaratacak güce sahip olmayışındandır. Teologların görüşünün burada da zayıf bir noktası var. Bunlar Tanrı'yla şeytan arasındaki çekişmeyi ortadan kaldıramadıkları gibi, buna mantıksal bir neden de bulamıyorlar. Lusifer cennettekilere yaklaşıp da onları baştan çıkarmadan önce, Tanrı nasıl bir şeytanlığın yapılacağını *biliyor olmalıydı*. Bu durumda Adem'le Havva'nın "özgür iradeleri" de, şeytan tarafından işletilen bir tür *deux et machina(*)* idi; çünkü şeytan, Adem, Havva ya da yılan; bunların hepsi Yüce Tanrı'nın emir ve iradesiyle hareket etmekteydiler.

Tanrı'nın anlaşılmaz öfkesi

Kendisine öğretilen bir kelimeyi olduğu gibi kabul eden biri için durum şudur: Tanrı kusursuz bir cennette yaşamıyordu, çünkü ona karşı bir durum vardı. Şeytan işe koyularak, Tanrı'nın olacağını bildiği o günahı Adem'le Havva'ya işletti ve elma yenmiş oldu. Bunun üzerine, her şeyi bilen Tanrı'nın öylesine gazaba gelmesi bir mantıksızlık şaheseridir. Tanrı o sınır tanımaz öfkesiyle lanette bu-

(*) Deux et machina: Çıkmaza giren işleri yoluna koyan Tanrısal müdahale. (Ç.N.)

lunarak, ilk evli çiftin soyundan gelecekleri "ilk günah" lekesiyle damgaladı. O zamandan beri her doğan "ilk günahı" da yanında taşımaktadır.

Zavallı insan soyu böyle bir yükten nasıl kurtulabilir? Ancak Kurtarıcı sayesinde. İncil şöyle der: "Tanrı yeryüzünü o kadar seviyordu ki, doğan oğlunu ona kurban etti."

Her ne kadar bu oğulla ve aileyle Tanrı arasında bağlantı kurmak zor idiyse de, yine de pek derinine varmayan insanlar birdenbire ortaya çıkıveren bu oğulu kabul ettiler. Doğrusu kıskanılır bir oğuldu bu; göksel bir babaya, sevgi, şefkat ve iyiliğin tümüne sahipti. İnsan böyle düşünür, ama durum hiç de düşünüldüğü gibi değildi. İlk günahın yükü altında ezilen kız ve erkek kardeşleri bu yükten kurtarsın diye insanlığa devredilen bu oğul haça gerildi ve ölünceye kadar kanını döktü. "Doğmuş olan tek oğlunun" ölümünden sonra Tanrı yeniden barıştı! Bu ürkütücü masalda barbarların o kâfirce düşüncelerinin izleri yok mu? Bence, kurtuluş konusundaki bu dogma ilkel dinlere bir geri dönüştür; onlar da öfkeli tanrıları yatıştırmak için kanlı kurbanlar isterler.

Teologlara göre haça gerilme işlemi sembolik olarak anlaşılması gereken bir şeydir. Dinsel öğretilerde niçin açıklığa kavuşturulmuyor bu? Tüm önceki nesillerde olduğu gibi, kızım Lela da İsa'nın etten kemikten yapılma Tanrı oğlu olduğunu ve o ilk günahın ezici baskısı gereği her insan gibi türlü acılar çekmiş olduğunu öğreniyor. İnsan olarak ölen biri, benzerlerinin başına gelebilecek olan her tür acı ve sıkıntıyı da yaşamış demektir. Fakat Adem'le Havva'nın işlediği o günahı kolayca önleyebilecek Tanrı nasıl olur da *kendi oğlunu bilerek* eziyet çekmeye bırakır, onun ölümünden sonra da bu işi yapanlarla nasıl barışır? Böyle dehşetli bir sonla biten masalın ardından o ilk günahın da kaybolup gitmesi gerekirdi, ama o yine ortalıktadır.

Tehlikeli dogmalar

Bir sürü zengin fikirle yüklü ve diyalektik konusunda da hünerli olan teologlar, kendilerini bu açmazdan kurtaracak bir yolu son zamanlarda aramışlarsa da, karşılaştıkları çıkmaz bir sokak olmuştur. Bunların şimdi söylediklerine göre, insanlığı son derece seven Tanrı tek oğlunu kurban etmiş değildir; İsa'nın kendisi sırf insanlık aşkına ve "kendi isteğiyle" kurban olmuştur. Ne yazık ki bu dönüş de anlamlı bir sonuç oluşturamamaktadır.

Hıristiyan dogmalarına göre (Nicae/İznik ve Kadıköy konseyi inançları) Tanrı-Baba ve Tanrı-Oğul kavramı saf, aynı zamanda birbirinden ayrılmaz durumdadır. Böylece biriyle ötekinin yaptığı arasında fark yoktur. Ama şöyle ya da böyle, bu kurban oluşun bir anlamı bulunmamaktadır. Şimdiki inanca göre, başlangıçtan beri Baba ve Oğul "bir" idiler, bu bugün de böyledir. Buna göre her ikisi de herhangi bir zamanda neler olacağını bilmekteydi. Ortadaki uyuşmaz durumu bu da çözemediğinden kilise alimlerinin aklına belki de son bir yorum geldi: İsa insanlara Tanrı Baba'yı hoşnut etmek için nasıl yaşamaları gerektiğini göstermek istiyordu.

Bu ise bizi yeniden başlangıç noktasına, yani sıfıra getirmiyor mu? Eğer tüm insanlığın "Tanrı'yı hoşnut etmek için" yaşaması gerekiyorsa, Yüce Tanrı'nın Adem'le Havva'yı bu isteği doğrultusunda planlaması yeterli olurdu. Bu da tümüyle gücü dahilindeydi, öyle değil mi? Ayrıca, Tanrı'nın ille de bu tür bir hoşnutsuzluk duyması mı gerekiyordu?

Şöyle salim bir kafayla düşünüldüğünde, ilk günah ve kefaret gibi şeylerin sağlam bir temelden yoksun olduğu belli olmuyor mu?

Kanlı kurbanlar ve haça gerilmeyle kurtuluş gibi şeylerin kilise için bile tehlikeli öğretiler olduğunu düşünüyorum. İlk konseylerce oluşturulan bu gibi fikirler kafirlere karşı yürütülen duruşmalar ve cinayetler sırasında giderek daha da etkili bir durum kazanmış, Engizisyon'un onaylanan töreleri arasına girmiştir; günümüzde bile, kurtuluş yolu arayan birtakım gizli tarikat üyelerinden tutun da, şeytan çıkarmayla ilgili o iğrenç cinayetlere kadar uygulama alanı bulmuştur. Tüm bunlarla amaçlanan şey güya Tanrı'yla "barışmak"tır.

İsa kimdi?

İsa bir Yahudiydi. Doğum tarihine gelince, bilinmiyor. Herhangi bir doğum kaydında onun ismine rastlanmamakla birlikte, Hıristiyan batı dünyası takvimini İsa'nın doğum tarihine bağlamıştır. İsa'nın adıyla ilk karşılaşma, yeni dönemin 50. yılında St. Paul'un mektuplarında olmaktadır.

Matthaeus ve Lukas'ın İncil'lerinde, İsa'nın "Bethlehem'de doğduğu" belirtilmektedir. Öte yandan Markus, doğum yerini Nasıra olarak işaret eder. İncil daha Kurtarıcı'nın doğumundan itibaren okurları için zıtlık ve karışıklıklarla dolu bir görünüm kazanır.

Herkesçe bilindiği üzere, Meryem onun annesi olarak gösteriliyor. Babası olan marangoz Yusuf ise aslında fiziksel babası değildir, çünkü Meryem'in aldığı spermler Kutsal Ruh'la olan "lekesiz başlangıç" sırasındadır. Bu, Hıristiyanların genel inancıdır, ama akıl aracılığıyla bu gebelik durumu bir türlü kavranılamamaktadır. Derin bilgiye sahip pek çok teolog bu "lekesiz başlangıç"la neyin demek istendiğini anlamak için kafa yormaktadır.

Resmi bir biyografi demek olan Yeni Ahit'e göre, doğumundan hemen sonra çocuk İsa'nın izi kaybolur; ta ki on iki yaşında bir kaçak olarak birdenbire tapınakta ortaya çıkıp da alimlerle teolojik konularda ateşli konuşmalar yapıncaya kadar. Ne yazık ki, aslında neyin doğru neyin yanlış olduğunu, gerçekte olup bitenleri ve sahtecilerin neler becerdiğini (orijinal metin!) bir türlü bilemiyoruz.

Eğer yazılanlar doğruysa ve benim de kabul ettiğim gibi on iki yaşındaki bir çocuk tapınak alimlerini konuşmalarıyla kendine bağlayabiliyorsa, o halde erken gelişmiş biri olan bu delikanlının çağdaş bir okulda ve Eski Ahit metinleri üzerinde eğitimden geçmiş olması gerekirdi.

İsa hangi okulu ziyaret etti?

Onun için hangi okul vardı? Bunun yanıtını bulmak için tarihsel durumu bir yoklamamız gerekir.

Bugün "Ortadoğu" diye adlandırdığımız yerler o zamanlar alabildiğine geniş bir Roma İmparatorluğu'nun sınırları içindeydi. Damascus (Şam) M.Ö. 64'de ünlü general Pompeius Magnus (106 – 48)

tarafından ele geçirildi; Kudüs 37 yılında, Mısır ise M.Ö. 30'da Roma eyaletleri arasına katıldı. Gais Julius Caesar'ın bu fetihleri sırasında ele geçirilen ve işgal edilen bölgelerde olup bitenler tarihin sisleri arasında gizlenmiş değildir.

Herhalde tüm çağlardaki işgalci güçler aynı hamurdan yapılmadır. Ne olursa olsun, Romalılar kendi yaşam şekillerini birlikte getirdiler ve ele geçirilen ülkelerde kültürlerini yaydılar. Roma askerleri birer aziz değildi: bunlar (Greklerden alınma) şiir, müzik ve gençlik tanrısı Apollo'ya tapıyor, kupalarını Baküs'ün (Diyonizos) sağlığına boşaltıyor, tanrıça Fortuna'dan talih; ışık, gök gürültüsü ve adalet tanrısı Jüpiter'den yardım diliyor, su ve yağmur tanrısı Neptün'e dua ediyor ve güneş tanrısı Sol'ün önünde diz çöküyorlardı. Sıradan bir Yahudi'ye göre iğrenç bir durum?

500 yıldan beridir (Esra, Thora metinlerini İsa'dan 440 yıl önce bir araya getirdi) Yahudi halkı Musa yasalarına, Pentateuch ve Thora'ya göre yaşamını sürdürmekteydi. Musa yasalarında ise şöyle deniyordu:

"Senin benden başka Tanrın olmayacak; yerde, gökte, suda ve yerin altındaki hiçbir şeyi Tanrı timsali olarak karşına almayacaksın. Bunlar karşısında ne eğilecek ne de hizmet edeceksin; çünkü senin Tanrın olan ben kıskanç bir Tanrıyım." (Eksodus 20. 4–5)

Musa tektanrıcı (monoteist) idi. İsa'dan önce yaklaşık 1230 yılında Yahudi dininin kurucusu olarak İsraillileri Mısır'dan çıkarmış ve yeniden Filistin'e yöneltmişti. Bu arada, Sina dağındaki o efsanevi emir tabletlerini de oluşturmuş bulunuyordu. İşte Romalıların Yahudiler arasında çok tanrıcılığı uyguladıkları o sıralar, oradakiler için tek tanrıyı kabul etmek ve ona tapınmak eski bir gelenek halindeydi.

Yahudilerin gördükleri karşısında yapacak bir şeyleri yoktu. Dişlerini gıcırdatarak ve nefret duygularıyla dolu olarak ağır silahlı işgalciler arasında yaşamlarını sürdürmekteydiler. Bu arada şunu belirtmeliyim; işgalciler kendi tanrılarına tapınılması için ne kimseyi etkiliyor ne de buna zorluyorlardı. Hatta gayet akıllıca davranarak, bir tür kendini idare hakkını da onlara verdiler. Evet, tapınak

Roma askerleri tarafından korunuyordu, ama bunun yönetimi de Yahudilerdeydi. Avlularda çöreklenmiş olan sarraflar, yanlarındaki öte beriyle tüccarlar ve barakalardaki el sanatçıları işlerini yürütmekteydiler.

Böylece, İsa'nın dönemi olan Roma işgali sırasında, M.Ö.443 yılından beri Yahudi devletinin temel yasası demek olan Thora, aynı zamanda onların dinsel öğretisi durumundaydı.

Sadduzerler ve Farizerler

Tutucu dinsel bir grup olan Sadduzerler (Muhafazakârlar) Musa yasalarının sert koruyucuları ve bunların öğreticisi idiler. Çocuk İsa için tek okul onlarınki olabilirdi. Sadduzerlerin karşıtları olan Farizerler (İlericiler) ise Musa yasalarını kelime kelime kabul etmekle birlikte daha ilerici bir görüşe sahip idiler ve öğretilerinde meleklere, ölümden sonra dirilme gibi şeylere de yer vermekteydiler. Bunlar yazıcı ve yorumcu olmalarının da sağladığı yardımla, İsa döneminde bayağı güçlü bir durum kazandılar. Böylece, İsa'nın okul sorunu konusunda *ikinci* bir olasılık ortaya çıkıyordu.

İncil'e bakılırsa, İsa ne Sadduzerler'le ne de Farizerler'le uyuşuyordu. Sık sık onların "yazıcılığına" takılıyor ve Yeni Ahit'te de belirtildiği gibi, bunlar da genç adamı kendilerinden saymıyordu. Eğer İsa bu iki okuldan birini bitirmiş olsaydı o zaman bunlarca tanınır, ya da dininden dönmüş biri olarak kovulurdu. Bize böyle bir şey ulaşmamıştır: Bethlehemli ya da Nasıralı İsa adına hiçbir kayıtta rastlanmamaktadır. O halde tartışmaya düşkün İsa'nın bu bilgiyi başka yerlerden edinmiş olması gerekiyor. Bir *üçüncü* okul mu vardı? Vardı gerçekten; ama çok uzun bir süre boyunca bunun hakkında bir şey bilinmemişti.

Essenerler

Olağanüstü tutuculuktaki bir birlik olan Essenerler M.S. 68 yılına kadar bilinçli bir yalnızlığa gömülerek, bir yer sarsıntısından sonra yeniden yapılmış olan manastır benzeri bir yapıda yaşadılar. Burası Hirbet Kumran'da, Ölü Deniz'deki yarıklarla örtülü dağlık bir bölgedeydi. Bunların aslını araştıran "Kurtuluş Ordusu", tarika-

tın kökeninin İsa'dan yüzyıllarca önceki Makabelere, "Doğruluğun Öğretmeni"ne kadar gittiğini izledi. Essenerler'in oluşturduğu bu "Yeni Birlik", Mesih imparatorluğuna bir hazırlık ortamı oluşturmak içindi. Bu son derece katı tarikatla ilgili en eski kayıtlara İskenderiyeli Philo'nun (M.Ö. 25 – M.S. 50) yazılarında rastlanır: *"Quod omnis probus liber sit."*

İskenderiyeli Philo'nun aktardıkları

"Çok sayıda Yahudinin büyük bir bölümünün yerleşik bulunduğu Filistin Suriyesi pek çok faziletli kişiyi bağrından yetiştirmiştir. Bunlardan, sayıları 4000'i aşan bir kısmı da Essenerler diye adlandırılır; görüşüme göre, tam olarak Grekçe olmayan bu kelimenin "kutsallık" ile bir ilişkisi bulunmaktadır; buna bağlı kişiler kendilerini tam anlamıyla Tanrı hizmetine adamışlardır, ama hayvanları kurban etmezler. Düşünceleri bu amaca yöneltme onlar için daha akıllıcadır... Altın ve gümüş biriktirmedikleri gibi, büyük arazi parçalarını da ekip biçmezler; kendilerini belirli ölçüdeki yaşam gereksinimleriyle sınırlamışlardır. İnsanlar arasında malsız mülksüz yaşayanlar hemen yalnızca onlardır... Bununla birlikte kendilerini zengin görürler; çünkü kendi kendilerine yetmektedirler ve ayrıca iyi huyluluğun yararlı bir artık değer olduğunu düşünürler... Kendilerinde hırs uyandırabilecek her şeyi atarlar... Tek bir esirleri olmadığı gibi, aksine özgür bir şekilde yaşar ve birbirlerine yardımcı olurlar... Onların Tanrı'ya duyduğu sevgiyi belirleyecek binlerce örnek bulunmaktadır... Zenginlik ve ünü küçük görür, hazza karşı iğrenti duyarlar... Toplum giderlerinin karşılandığı ve herkesin yararlandığı tek bir kasa vardır. Aynı damı, aynı yaşam şeklini ve aynı masayı paylaşan insanlara örnek olarak bunlardan daha iyisi gösterilemez..."

Flavius Josephus'un anlattıkları

Essener toplumunun özellikle ilginç yapısı, Yahudi tarihçisi ve generali Flavius Josephus (37–97) tarafından da vurgulanmıştır; bu kişi *Yahudi Savaşının Tarihi* ve *Yahudi Arkeolojisi* adlı kitaplarında bunlardan söz eder. *Yahudi Savaşının Tarihi*'nin ikinci kitabının 7.

bölümünde bu dinsel toplum hakkında detaylı bilgiler verir. Ben de oradan aynen alıntı yapıyorum:

"Yahudiler arasında üç fikir okulu vardır; bunların izleyicileride Farizer, Sadduzer ve Essener olarak adlandırılır. Essenerler özellikle katı bir disiplin uygulamaktadır; Bunlar doğuştan Yahudi olup, birbirlerine karşı büyük bir sevgi bağlılığı içindedirler... Evliliğe pek aldırmayıp, *henüz ufak ve eğitilebilir yaşta bulunan başkalarının çocuklarını alıp, bunları kendi adetlerine göre yetiştirirler.* Zenginliği küçük görürler... Kural gereği, tarikata girmek isteyen biri tüm servetini terketmelidir... Bu katılanların başka yerlerden gelmesi halinde, tüm yöresel kaynaklar sanki onlarınmış gibi önlerine serilir... Bu toplumun üyeleri giyim ve kişisel görünüm yönünden oğlan çocuklarına benzer. Üzerlerindeki giysilere ve ayakkabılar tümüyle yırtılıp parçalanıncaya kadar bunları değiştirmezler. Yemeğe başlamadan önce rahip dua eder... Bu dua yemekten sonra da yapılır... Yalnızca iki şeye tam anlamıyla sahiptirler: Yardımcı olabilmek ve şefkat göstermek... Bunlar sağlam inancın ve barışseverliğin savuncusudur... Eskilerin yazdıklarına özellikle bedenin ve ruhun iyileştirilmesi konusunda olanlara büyük bir ilgi gösterirler. Sırf irade gücüyle acının üstesinden gelirler. *Onurlu bir ölüme, sonsuz uzunluktaki bir yaşam süresinden daha çok değer verirler.* Onların bu ruhsal yapısı Roma savaşları sırasında son kertesine kadar denenmiş oldu: İşkencelere uğradılar, yakıldılar, kemikleri kırıldı; bu kişilerin ağzından yasa koyuculara karşı bir küfür duymak ya da bazı yasak yiyecekleri kendilerine yedirmek için akla gelebilecek her yol denendi; ama onlar bir kez olsun yaltaklanmadıkları gibi, işkenceciler karşısında tek bir damla gözyaşı dökmediler... Bu toplumlardaki sarsılmaz inanca göre, *beden çürümeye mahkum ve süreksiz olduğu halde, ruh sonsuza dek ölümsüzdür...* Bunlardan bazıları geleceği söyleyebileceklerini iddia ederler. Gerçekten de söylediklerinin yanlış çıktığı enderdir..."

Ölü Denizdeki tesadüfi buluntular

M.S. 77 yılında bu satırları yazmış olan Flavius Josephus, Essenerler konusunda çok sağlam bilgilere sahipti, çünkü anlattıklarına

bakılırsa, üç yıl süreyle onların arasında yaşamıştı. Bu arada, M.Ö. 100 yılına ait yazılı belgeleri ve toplumu tehdit eden bir ayaklanma sırasında yakındaki mağaralara saklanmış olan birtakım kapların içindeki öteki şeyleri de herhalde biliyor olmalıydı.

Başka şekilde adlandıramayacağım 2000 yıl önceki bu "teolojik bomba" sonunda patladı. Essenerler tarafından gizlenmiş olan ve "Ölü Deniz parşömenleri" diye adlandırılan özgün belgeler 1947 yılındaki kazılar sırasında ve rastlantı sonucu Kumran Vadisi'ndeki mağaralarda ortaya çıkarıldı. Bunlar o zamandan beri teolojik tarih edebiyatı alanında sarsılmaz bir yer elde etmiştir. Alexander Stoll *Ölü Denizdeki Mağaralar* adlı kitabında, Kumran metinlerinin heyecanlı öyküsünü anlatmıştır. İçinde Essenerlerin yorumlarının da yer aldığı, inanılmaz değerdeki bu *Talimat Kitabı* dünyanın neredeyse yarısını dolaşıp üniversiteler ve manastırlarda gerekli övgüyü kazandıktan sonra, bir sürü entrika ve pazarlık sonucu Profesör André Dupont-Sommer ve Profesör Millar Burows gibi objektif bilim adamlarının eline geçebildi.

İsa bir Epigon muydu?

Kumran parşömenlerinin çevirisi apaçık şekilde şunları ortaya koymaktadır:

– İncil'in önemli bölümleri Essener okulundan kaynaklanmaktadır.

– İsa tavrıyla ve izlediği yaşam şekliyle Essener törelerine uyuyordu.

– İsa'nın yaptığı benzetişim yoluyla konuşmalar ve ona aftedilen tüm vaazlar, kendisinden çok önceleri Essenerler tarafından öğretilmekte idi.

İncil'in ve Kumran parşömenlerinin metinsel karşılaştırılması yapıldığında, bu ikisi arasında açık bir uyum bulunduğu herhangi bir mahkemece görülüp kabul edileceği halde, Hıristiyan teologları için bu böyle değildir. Bethlehemli (ya da Nasıralı) İsa'nın, o katı Essener toplumunun ruhsal öğretilerini de içeren birtakım öngörülerinde sanki azarlanması gereken bir kusur vardı! Ama İznik Konseyi'nde kabul edilmiş olan, Tanrı'yla İsa arasındaki öz birliği bu yo-

lu tıkamaktadır. Essenerler bir tarikatın alçakgönüllü üyeleriydiler ve bağlı oldukları doktrini İsa'dan *çok önce* oluşturmuşlardı. İsa bir epigon, bunların soyundan gelen biri miydi? Hayır, bu olamazdı; İsa'nın katışıksız öğretilerinin Hıristiyan muhafızları için dayanılmaz bir şeydi bu. Albert Schweitzer şunları söylediğinde, herhalde yeterince açık konuşmamıştı: "Günümüz Hıristiyanlığı İsa'nın tarihteki varlığının yadsınabileceğini peşinen ve her zaman hesaba katmalıdır."

İsa Essenerler arasında yaşadı mı?

İsa'nın söyledikleriyle Essener öğretileri arasındaki belirgin uyuma örnek olarak aşağıdakileri sıralayabiliriz:

– Essenerler vaftiz olmazdı. İsa da olmadı.

– Essenerler o zamanın teologları olan Farizer ve Sadduzerlerden ayrılmış durumdaydılar. İsa da öyle yaptı.

– Essenerler yumuşaklık ve Tanrı karşısında alçakgönüllülük konusunda vaaz veriyorlardı. İsa'nın da yaptığı buydu.

– Essenerler de tıpkı İsa gibi "Alevler içindeki Kıyamet Günü"nden söz ediyorlardı.

– Essenerler, insanın komşusunu kendisi kadar sevmesini söylüyorlardı. İsa'nın tüm konuşmalarında durmaksızın tekrarlanan da buydu işte.

– Essenerler "Işığın Oğulları"nın "Karanlığın Güçleriyle" savaşmış olduğunu anlatırlardı. İsa'nın söylediklerinde bu benzetişimi farketmeyen var mıdır?

– Essenerler "gerçeğin ruhu" konusunda vaaz eder, "sonsuz yaşam" vaadinde bulunurlardı. İsa da bunu yaptı.

– Essenerler "Yeni Ahit üyelerinden" ve "Kutsal Ruh"tan söz ederlerdi. İsa'nın yaptığı neydi?

– Essenerler toplu haldeki yemeğe duayla başlarlardı. İsa'nın Son Yemeği'ndeki gibi.

– Essenerler "sarsılmayacak" bir temelden söz ederlerken, İsa da cehennem kapılarının yenemeyeceği kayadan (Petrus) bahsediyordu.

– İsa'nın Matthaeus İncili'nde geçen sözleri Kumran'daki dördüncü mağarada bulundu; peşpeşe sıralı bu cümlelerin hepsi de "Kutsanmış" kelimesiyle başlıyordu. İsa da Dağdaki Vaazı sırasında bu açış kelimesini kullanmıştı.

– Essenerler, tarikata yeni giren her üyenin günahlarını itiraf etmesi gerektiğini belirtirlerdi; Hıristiyanlığın demir yasalarından biri de budur.

Yalnızca birer ipucu değil, kanıt niteliğindeki bu kadar şey karşısında o kaçınılmaz soru kendini gösteriyor: İsa da tıpkı tarihçi Flavius Josephus gibi yaşamının bir dönemini Essenerler arasında mı geçirmişti? 19 Hıristiyan yüzyılı boyunca zeki beyinler Flavius Josephus'un anlattıkları üzerinde afallayıp durdu. Essenerler hakkında hiç kimse bir şey bilmiyordu. Ne İncil'de ne de havarilerin yazılarında bunlardan söz ediliyordu. Yoksa Flavius Josephus var olmayan bir tarikat hakkında bilim-kurgu öyküsü mü karalamıştı? Ancak onun ölümünden çok sonra ortaya çıkarılan Kumran parşömenleri bu kişinin titiz bir tarihçi olduğunu kanıtlamış oluyordu.

Şaşırıp kaldığım gün

Fribourg'daki şu tutucu Katolik Koleji Saint-Michel'de okuduğum sıralar, İsa'nın havarilerine yaptığı konuşmasını ilk olarak duyduğum günü şimdiymişçesine anımsıyorum; bu konuşmada "Kıyamet Günü"nden söz ediyor ve kehanette bulunarak "Tanrı'nın koyunları sağ tarafına, keçileri ise sol yanına alacağını" söylüyordu (Matthaeus 25,33).

"Sonra kral sağındakilere diyecek ki: Babamın kutsadıkları, gelin; dünyanın temelinden sizler için hazırlanmış olan krallığın varisleri olun. Çünkü aç olduğumda bana yiyecek verdiniz, susuzluğumu giderdiniz; yabancıydım, aranıza aldınız. Çıplaktım, giydirdiniz; hastaydım, ziyaret ettiniz; hapisteydim, benim yanıma geldiniz."

Kolejin müdürü bizi hep uyararak, her günkü yaşamımızda, Tanrı'nın huzurundaymışız gibi açık kalpli davranmamızı söylerdi; çünkü bizler Tanrı'nın her sözüne inanmış, bunlardan asla kuşku duymamış ve yazılı olan şeylerden bir nebze olsun sapmamıştık.

Vaazlar sırasında, yerimin sol taraf olacağını iyice farketmiş

bulunuyordum; içim kuşkuyla doluydu çünkü. Ne demek oluyordu bu? Müdür, kuşku duymaksızın inananların ödüllendirileceğini söylemekle haklı mıydı? Kuşkuya kapılmaksızın inanabilenler Tanrı'nın sağında mı yer alacaktı? Yalnızca *inandıkları* için mi olacaktı böyle bir şey? Evet, müdür durmamacasına Tanrı'nın sözlerinden bahsediyordu, ama göksel bir seçim olayında ya da inançlı kişilerin ödüllendirilmesi törenlerinde hiç bulunmamıştı ki. Adam yanılıyor olabilirdi. Tanrı kelamının dayanak olarak gösterilmesi yerinde bir şeydi, ama benim bilge ve yüce Tanrım (onu beyaz sakallı ve iyi yürekli yaşlı biri olarak tasarlıyordum) şöyle diyecekti: "Çocuklarım, sizlere kullanasınız diye akıl verdim. Düşünüp sorasınız diye hayvanlardan daha akıllı kıldım. Aranızda her kim soru sormaktan korkuyorsa, o benim krallığıma ait değildir; her kim aklını kullanmıyorsa, o lanetlenmiş demektir." Bu düşündüklerim 20 yıl kadar önceydi; ama o çocukluk düşüncesindeki çekirdek varlığını sürdürdü: Bugün de düşünüyor, soruyorum.

İçimdeki tüm kuşkulara karşın, Tanrı'nın oğlu İsa'nın o harikulade sözleri söylediğine inanıyordum. Bugün ise, aşağıdaki metnin "Yusuf'un Vasiyetnamesi"nden kaynaklandığını biliyorum:

"Tutsak olarak satıldım, fakat Tanrı beni özgür kıldı; hapse atıldım, ama onun güçlü eli bana yardımcı oldu; açlık acısını çektim. Tanrı beni doyurdu; yalnızdım, bana huzur verdi, hastalandığımda o en yüce varlık beni ziyaret etti; hapisteydim, ama Kurtarıcı beni bağışladı."

İsa – Süperstar

İsa'nın sözlerinin onun 'ilahi varlığından' doğmadığını göstermek için başka kanıta gerek var mı? Bu gibi sözler ondan çok önceleri dinsel alanda kullanılmaktaydı. Şimdiye kadar İsa'nın sözlerini yorumlamaya yönelik pek çok açıklama bunları bilinç dışı ve özgün nitelikli anılar olarak belirlemediği gibi (Carl Gustav Jung), bunlar Tanrısal kaynaklı da değildi.

Benim için neredeyse kesin olan şey, İsa'nın Essenerler'in okuluna girdiği ve onların öğretileri hakkında çok derin bilgi sahibi olduğudur. Böylece o Nasıralı ya da Bethlehemli kişi, geleneksel ola-

rak aktarılıp duran dinsel bir ruhtan Hıristiyanlık meşalesini ateşlemiş olacaktı. Ağır bir iş mi olacaktı bu? Hıristiyanlık doktrininin temelinde İsa'nın Tanrı eşliği var olduğu sürece öyle.

İsa'nın peşinde giderek genişleyen insan dalgalarına iyimser bir bakış attığımızda, bunu gençliğin inanca yönelişi olarak görüyoruz. "İsa-Süperstar" manzarası altında kiliselerde adeta müzikaller yaratıyoruz. *Benim* Tanrı'mın makyaj yapmasını, dans etmesini, şarkı söyleyip haykırmasını görmek istemem doğrusu. Bendeki ilahi kudret inancı çok büyük, aslında bayağı eski modadır: El sürülemez ona. Günümüzde sürdürülen araştırmalara da uygun olarak, Tanrı sözleri sorununa ilişkin yanıtlar dürüstçe ve kabaca bir açıklıkla verilebilseydi, bu tür soytarılıklara da gerek kalmayacaktı. Günümüzde insanın aklının bir şeye yatması inançtan daha çekici olmuştur.

Kendi görüşlerime devam

İsa dünyaya bilinmeyen bir yerde ve Bakire Meryem'in evlilik dışı bir çocuğu olarak geldi. Meryem yoksuldu, ama çocuğun iyi bir eğitim görmesini istiyordu: Başka kişilerin *henüz elverişli ve eğitilebilir* durumdaki çocuklarını Essenerler'in kabul ettiğini de biliyordu. Çocuğu alarak Ölü Deniz'deki manastır-okul'a götürdü. Romalıların çoktanrıcılığı Essenerler'in gözünde bir küfürdü; tapınak Yahudilerinin işgalcilerle oluşturduğu kardeşlik ise alçaltıcı bir şeydi. Essenerler Yahudi toplumunu psikolojik bir direniş için güçlendirmeye ve bunların içinde bir nefret tohumu oluşturmak için de üstü kapalı konuşmalardan yararlanmaya karar verdiler. Genezareth denizinden Jericho'ya kadar serpilmiş durumdaki ufak yerleşim merkezlerinde bir "Maquis" hareketi oluştu; direniş örgütü niteliğindeki bu hareketin başlıca kışkırtıcısı da Vaftizci John idi; bu deneyimli kişinin akıcı bir konuşması vardı. Çöldeki İsa da bilgiye açık bir öğrenciydi: Toplum psikolojisiyle ilgili yöntemleri vaiz John'dan öğrendi.

Otuz yaşına vardığında Essener toplumundan ayrıldı ve kendisi vaiz olarak ülkeyi dolaşmaya çıktı. Mürit olarak da on iki kişiyi seçti (bunların seçiminin İncil'de anlatıldığı kadar basit olmadığı kuşkusuz). Bu on iki "Havari" hiç de anasının kuzusu kişiler değil-

di; yöresel direniş hareketinin liderleriydi bunlar. En azından dört tanesinin "Zelotlar" (fanatik anlamında) olarak tanımlandığı biliniyor; Roma düşmanı Ulusal Parti'nin üyeleri olan bu kişilere "kamalılar" da denirdi. Bu koruma birliği öylesine kusursuz organize edilmiş, öylesine becerikli ve hizmete arzuluydu ki, bunların lideri olan İsa kentte görünme riskini göze alabiliyordu. Orada yaptığı, aslında politik içerikli konuşmalarını belki Romalılar anlayabilir ya da aralarında bir çevirmen bulunabilir diye dinsel anlatımlarda kamufle etmekti. Ama öte yandan Sadduzer ve Farizer teologları onun bu vaazlarındaki ana fikri anlamaktaydılar. İsa sinirlendiriyordu onları; Romalılarla dostluk içindeydiler ve bu gezginci vaizin de işleri bozmasını engelleme konusunda kararlıydılar. Yahudilerin üst tabakasıyla Roma subaylar sınıfı arasında yazılı olmayan bir centilmen anlaşması mevcuttu. Yöredeki üst tabaka kutsal yerleri elinde tutmaya ve tapınağı kullanmaya devam ediyordu. Tarım, ticaret ve dolayısıyla para işleri geleneksel şekilde işleyip gidiyordu. Romalılar yalnızca belli bir haraç, bayağı tatlı bir vergi almaktaydılar. Yahudi liderleri oldukça dayanılır durumdaki bu statükonun altüst olmasını istemiyorlardı; işlerine geliyordu bu. Hal böyleyken, İsa ve muhafızları Kudüs'ün en kalabalık yerinde birden ortaya çıkıyorlar ve her ne kadar dinsel bir kılığa bürünmüş olsa da yine de ortalığı eşeleyen konuşmalar oluyordu.

Bu gezginci vaizden nasıl kurtulabilirlerdi?

İsa gözetlenmeye başlıyor

Kenttekilerin İsa'nın bir Essener olduğunu bilmeleri tartışma götürmezdi; politik görüşlerini alçakgönüllülük, dürüstlük ve sevgi gibi kavramlarla iyice gizliyor olsa bile böyle biri olduğu ortadaydı. Öte yandan, Romalılar uzunca bir süre neler olup bittiğine dikkat etmediler. İsa'nın yaptığı konuşmalar Roma'nın yararını ve imparatorluk haklarını ilgilendirmediği için bu Essener vaizine zararsız bir rahip gözüyle bakmaktaydılar. Derken, günün birinde, belki de Yahudilerin kaymak tabakasından biri olup bitenler hakkında işgalci güçlerin gözünü açtı. O günden sonra da İsa gözetlenmeye alındı.

Nelerin olup bittiği İncil'de açıkça belirtilmiyor. İsa'ya karşı bir girişimde bulunulması için oradaki imparatorluk vekili Pontius Pilatus (26-36)ile bir iletişim kurulması yeterli olmalıydı. Bu kişiye ipucu veren Yahudilerin büyük rahibi Caiaphas (18-36) mıydı? O dindar kişinin alçakgönüllülük yansıyan konuşmalarıyla neyi başarmak istediğini Pilatus'a fısıldayan bu kişi miydi? Joel Carmichael'in ileri sürdüğü gibi İsa ve yandaşları, tapınağı mı basmışlardı? Ne olursa olsun, politik bir ihbar söz konusuydu; çünkü Romalılar Yahudilerin dinsel yaşamına karışmazlardı. Ancak *belli* olan bir şey varsa o da, bunun Romalılara karşı bir başkaldırma ya da ayaklanma olmadığı idi. *Böyle bir şey* Roma tarihine kaydedilirdi kuşkusuz. Bu olay oldukça önemsiz görünmeli. Bununla birlikte, *belirlenmiş* olan bir şey vardır ki, o da İsa ve müritlerinin birdenbire gizlenmeleri gerektiğidir. Niçin?

İncil İsa'yı yumuşak huylu, yardıma hazır, konuşmalarında temiz yaşamı öğütleyen, hastaları iyileştirip ölüleri dirilten biri olarak tarif eder. İsa kendi yaşamının tehlikede olduğunu biliyordu. Yanındakilerle birlikte, Kudüs yakınlarındaki Kidron vadisinin doğusunda bulunan üç tepeli Zeytinlik Dağı'na çekildi.

Dünya edebiyatında en dramatik olayın anlatımını herkes bilir. Yöreyi iyi bilen Yahudilerin yardımıyla Romalılar Nasıra'yı arıyor. Son bir kaç günün çaba ve heyecanıyla bitkin düşen müritler gizlendikleri yerde derin bir uykuya dalıyorlar. Dinlenemeyen ve huzur bulamayan tek kişi İsa. Meşalelerin titreşen alevleri çevreyi daha da ürkütücü hale sokuyor. Dışarıdan askerlerin sesleri ve silah şakırtıları duyulmakta. Asiler kuşatılıyor.

Sonra havarilerden biri; Yahuda Iscariot kalabalığın arasından öne doğru ilerliyor ve İsa'yı öpüyor. (Bu öpüş daha sonraları ikiyüzlülüğün ve ihanetin sembolü olmuştur.)

Müthiş bir an. Yine de kendimize şunu sormalıyız: Yahuda'nın ihanet ettiği neydi? İnsanlarca sevilen barışsever biri mi? Tüm yaptığı yalnızca iyilik olan bir insan mı? Her şeyin de ötesinde, İsa alabildiğine açık hareket ediyordu. Yöre halkı, teologlar ve Romalı-

lar onu gayet iyi tanımaktaydılar. Romalılar istese onu her Allahın günü tutuklar, sorguya çekebilirlerdi. O halde, efendisinin kimliğini belirtmek için Yahuda niçin bir öpücüğe gerek duysun? İncil'de, onun rahiplere ve yaşlılara şöyle dediği yazılıdır: "Öpeceğim kişi O'dur." Bu öpme işinden, İsa'nın maskeli ya da kılık değiştirmiş olduğu sonucuna varabilir miyiz?

O gece olup bitenler açıkça biliniyor. İncil'de yazılı olduğuna göre, Petrus şimşek gibi kılıcına sarılarak, yüksek rahiplerden birinin kölesi olan Malchus'un kulağını uçuruyor (Johannes 18, 10). Barışçı kardeşlerden biri olan Petrus kılıç mı taşıyordu?. Belki de tüm grup silahlıydı. Duruma hakim olan İsa karşı koymanın yararsızlığını görerek konuştu: "Kılıcınızı kınına koyun!" Daha sonra da yakalanarak götürüldü. Havariler çevredekilerin ve askerlerin karmakarışık durumundan yararlanarak çalılıklara doğru kaçtılar. Yalnızca o dik başlı Petrus efendisine ne yapılacağını öğrenmek istedi. Kılık değiştirerek kamp ateşi çevresindeki Roma askerlerinin arasına karıştı:

"Onu yakaladıktan sonra yüksek rahibin evine götürdüler. Petrus onları uzaktan izledi. Ancak bu kişiler avluda bir ateş yakıp bunun çevresine oturduklarında, o da onların arasına katıldı. O sırada kızlardan biri ona dikkatle baktıktan sonra 'Bu da onlarlaydı,'dedi. Petrus bunu inkar etti: 'Ben onu tanımıyorum' dedi. Bir süre sonra ona bakan bir diğeri, 'Sen de onlardansın,' dedi. Petrus yine kabul etmedi: 'Arkadaş ben onlardan değilim.' Bir saat kadar sonra üçüncü bir kişi kendine güvenir bir havayla aynı iddiada bulundu: 'Gerçekte bu da onunlaydı; çünkü bu bir Galileli.' Petrus ise, 'Arkadaş, senin neden söz ettiğini bilmiyorum,' dedi." (Lukas 22, 54)

Aslında, Petrus'un en azından iki saat kadar ateşin yanında, Roma lejyonerleri arasında kalabilmesi, onun bayağı kurnaz biri olduğunu gösterir.

İsa iki kez mahkemeye çıkarıldı; orada sorguya çekildi, işkenceye uğradı, alay konusu oldu, suçlu bulundu ve haça çivilendi. Carmichael haça germe işinin bir Roma yöntemi olduğunu ortaya çıkarmıştır: Roma askerleri haklarında verilen hüküm uyarınca haça gerilirlerdi. Teologlar bu olayın 32 yılında yer aldığı görüşündedirler. Haç üzerinde bulunan yazının da gösterdiği gibi, İsa *politik* bir suç

gereği cezalandırıldı... "Yahudilerin Kralı" olarak.(Johannes 19,19-22)

Rapor

Bu taslağı tamamlamak için şunları söylemeliyim: İsa bilgili ve duygusaldı; yetenekli bir konuşmacı olup, tıp konusunda hünerli ve parapsikolojik özellikleri olan bir kişiydi. Onun yüce soyluluğundan ve Tanrı'ya karşı duyduğu alçakgönüllü korkudan kimse kuşku duyamaz; o bügüne kadar tarihsel bir kişi olagelmiştir. Bir Essener veya onların iç düzenini kavramış bir kişi olarak, kendine hakim olmasının, komşularını sevmenin ve başkalarına yardımda bulunmanın kurallarını uyguladı. Fakat Kumran parşömenlerinin ortaya çıkarılmasından beri, Essener doktrinini savunanların Roma'ya karşı olduklarını biliyoruz; onları buna yönelten de, barışta duydukları sevgiydi. Onların istediği, kafir istilacıları ve çok tanrıcılığı adanmış topraklardan sürüp çıkarmaktı. Dinsel ve politik yararların birbirine karıştığı böyle bir durumun bir süre sonra patlamaya yol açacağı belliydi. Din ve politika hiçbir zaman iyi bir karışım olmamıştır.

Bana göre Hıristiyanlık öğreticisi İsa

İsa'nın "Birkaç şekil ve akımdan meydana gelmiş yapay bir görüntü... Kişileşmiş bir kutsallık beklentisi" olduğu yolunda Augstein tarafından ileri sürülmüş fikirle ilgili tartışmaya girmek istemiyorum.

Çünkü Profesör Günther Bornkamm şöyle der: "Geleneksel olarak aktarılan şeyleri artık tarihle ilgileri kalmayacak şekilde irdeleyecek olursak, arkada bırakacağımız tüm şey, İncil'de kanıtlanmış öykülerle hemen hiç ortak yönü olmayan güdük bir gövdeden ibaret olacaktır."

Burada yalnızca şunu belirlemek istiyorum: İsa inanmış ve dindar biriydi; ama "Tanrı'nın vücuda getirdiği tek oğul", politik bir aksiyoncu ya da bir "Kurtarıcı" değildi. Kanıtlanmış olan bu bilgi, kitaba kelimesi kelimesine bağlı bir Hıristiyanda şok etkisi yapacaktır; çünkü kuşku, "Kutsal Ruha'a karşı" bir günahtır. Aslında, bilgili teologların "gerçeği" uzun süre önce ortaya koymalarına karşın, iki

bin yıldan beri yüz milyonlarca Hıristiyan yanlış tahminler üzerine kurulu bir doktrin sonucu dinin ilkel evresi içinde kalmıştır. Yine de bunların sesi çıkmamıştır. İki bin yıllık yanlış öğreti; ben buna 'Gelenek' diyorum!

İnanç ve Din

Ben Katolik olarak yetiştirilmiş biriyim ve İsa oluşumuyla ilgili uğraşım, biz Hıristiyanların tümüyle kabul ettiği gelenekler çerçevesinde olmaktadır. Bu konuda Carmichael şöyle demiş olsa bile: "Gayet iyi anlaşılabilir ki... geleneklerce sıkı sıkıya yakalanmış olarak, İncil'e ve ilgili tüm şeylere peşin hükümden uzak olarak yaklaşmamız zorlukla mümkün olmaktadır."

İnanç, insanın içindeki kesin bir durum, kanıt olmaksızın duyulan içgüdüsel bir yetinme olarak tarif edilir. İnsanlar inanç için yalvarır, bunu bilmeyen kişilerden inanç isteminde bulunurlar. İnancın anlamı "güvenmek"tir. Bu istem daha güçlü bir inanç anlamında, her şeyin başlangıcı ve sonu olan "Ol!" ve "Öl!" anlaşılmazlığında ele alınırsa, gerekli ve sonsuz niteliktedir. Bu inanç tüm çağlardaki insanlara avuntu verip yardımcı olmuş, onlara inayet ve yarar sağlamıştır. Ama böyle bir inancın dinsel yönden haklı oluşla *en ufak bir ilgisi yoktur.* "Olmalısın!" "Yapmalısın!" "Yapamazsın!" gibi fanatikçe emirler sonucu, Hıristiyan rahipler ve yorumcular sonsuz inanç savaşlarına girmiştir. Bunlar, Tanrı kelamının tek vaizi oldukları konusunda inatla ayak direyerek en bahtsız sonuçlara neden olmuşlardır.

Öte yandan, inanca karşı olanların sahip olduğu genel kanının aksine, din "kendiliğinden" acı ve üzüntüye yol açmış, insanlığa eziyet, kan ve gözyaşı getirmiş değildir. Eğer inançlı kişiler aşırılık taraftarlarınca kışkırtılıp Tanrı'nın bir suretini *yaratmış* olmasalardı, dinsel savaşların hiçbiri de olmayacaktı. Çünkü bir inanç ruhu demek olan, yaratıcı ve düzenleyici güce sahip din en son gerçeği söylemek iddiasında olmadığı gibi, ne ağrıyan yerler için çok amaçlı öğütler verir, ne de her olay için saçma vecizeler döktürür.

Araştırıcı bir İncil okuru için metin karşılaştırmaları

1947 yılında bulunmuş olan Ölü Deniz'deki Kumran parşö-

menlerinden daha önceleri bile Hıristiyan teologları İncil'deki birtakım zıtlıkları farketmiş olan ve kesin bilgi edinmek arzusu gösteren bazı araştırıcı kişiler yüzünden tartışma zorunluluğu doğduğunu kabul etmek durumunda kalıyorlardı. Tartışma konusu olan şeyler Tanrı'nın ya da İsa'nın sözleri olmasaydı, durum belki de o kadar ciddi görünmeyecekti. İstanbul'daki İkinci Konsey'in kararına göre öz birliği halindeki Baba ve Oğul her şeyi bilme, her yerde var olma, hataya düşmeme; kısaca, asla yanılmama durumundadır. Esin sahibi yazarların belirlediği bu nitelikler Kitabı Mukaddes'deki standartların da göz önüne alınmasını gerektirmektedir. Bu standartlar yerinde midir?

Babalar, babalar!

Matthaeus İncil'i İsa'nın aile şeceresiyle, İbrahim'in oğlu Davud'la başlar(*). Atalar sırayla sayıldıktan sonra "Yakup Meryemin kocası olan Yusuf'u yetiştirdi" denir. Yusuf İsa'nın babası olamadığına göre ne işe yaramaktadır? Karısının Kutsal Ruh tarafından hamile bırakıldığı söylentisi, çocuk oluşumunun normal yolunu gayet iyi bilen kendi halindeki marangozu tatmin etmiyordu. "Sonra kocası Yusuf, dindar bir kişi olduğu ve Meryem'i azarlamak istemediği içindir ki onu gizlice boşamaya karar verdi." Bu ikisinin mutluluğunu rüyada görünen bir melek kurtardı: "Sen, Davud oğlu Yusuf, Meryem'i karın olarak kabul etmekten korkma: çünkü onun içinde bulunan Kutsal Ruh'tur." Yusuf bu görüntünün verdiği mesajı kabul etti.

Yusuf'un ataları konusunda istenilen ölçüde bir açıklık bulunmadığı gibi, Lukas'ın ima ettiği üzere, onun İsa'nın babası olduğu yolunda kuşkular da vardır: "Ve İsa otuz yaşına vardığında Elis'in oğlu olan Yusuf'un oğlu olarak görülmeye başlandı" (Lukas 3, 23). Lukas 76 tane atayı (Matthaeus'da yalnızca 42 tane) Yusuf'la ilgili olarak sayar. Bu şecere ağacını Yusuf'a kadar izleyebilmek bayağı zor iştir.

(*) Tırnak içindeki ifadeler İncil'den alınmadır.

Lekesiz hamilelik

Günümüz teologları "lekesiz hamilelik" kavramını, Joseph'in karısına dokunmadığı anlamında almamamız gerektiğini söylerler. Bunlar, olup bitenlerin zor inanılırlığı karşısında, Tanrı tarafından ilham edilmiş sözlerin anlamını mı eğip bükmektedir? Matthaeus durumu pırıl pırıl bir aydınlıkla ortaya serer: "Annesi Meryem Yusuf'la nikahlandığında ve *onunla bir araya gelmeden önce*, Kutsal Ruh'tan hamile kaldığı belli oldu." (1, 18) Gün gibi bir açıklama işte.!

Johannes'deki anımsama boşlukları

Matthaeus Johannes'in (John) İsa'yı vaftiz ettiğini ve bunu nasıl yaptığını ayrıntılarıyla anlatır: "...ardımdan gelen benden güçlüdür ve ben onun pabuçlarını taşımaya bile layık değilim" (3,11). Johannes İsa'yla doğrudan doğruya da konuşur: "Benim senin tarafından vaftiz edilmem gerekirken, sen bana mı geliyorsun?" (3,14). Vaftizden sonra gökler açılır ve Tanrı'nın ruhu "bir güvercin gibi" aşağı inerken, yukarıdan bir sesin geldiği duyulur: "Bu, kendisinden hoşnut olduğum benim sevgili oğlumdur"(3,17). Johannes, vaftiz ettiği ve Tanrı'nın Oğlu olduğu göklerce de belirlenen o kişiyi tanıyordu. Bu apaçıktı.

Herodes Antipas (M.Ö.4 – M.S.40) aynı Johannes'i tutukladı ve daha sonra karısının kışkırtmalarına uyarak onun başını kestirdi. Johannes tutuklu olduğu sırada İsa'yı birden unutuverdi ve şu soruyu sormaları için iki müridini ona gönderdi: "Gelmesi gereken sen misin, yoksa bir başkasını mı beklememiz gerekiyor?" (11,3). Nasıralı'nın başkalarını etkileyebilme konusunda sahip olduğu o büyük gücü vaftiz sırasında Johannes'e de göstermiş olması karşısında, ötekinin böyle bir unutkanlığa düşmesi anlaşılır şey değildir.

Matthaeus'a başvuru!

Önceleri Genezareth Denizi yöresinde vergi tahsildarlığı yapan, sonraları da havarilik ve İncil yazarlığına girişen Matthaeus'a bir kulak verelim: "İsa tüm Galile'yi dolaştı" ve o zamanların okulları da demek olan "sinagoglarda bilgi öğretti" (4,23). Bu sinagoglar

rahiplerin ve metin yazıcılarının yönetimi altındaydı. Hiç kimse kendi başına gidip de orada resmen konuşamazdı: Bunun için yazıcılar tarafından incelenmesi ve onlardan biri olarak kabul edilmesi gerekirdi. İsa konuşmalarının büyük bir bölümünde yer verdiği bu birliği eleştirme cüretini nereden alıyordu? "Dürüstlüğünüz yazıcıların ve Farizerlerin dürüstlüğünü aşmadığı sürece, gökyüzündeki krallığa asla giremeyeceksiniz." (5,20).

Yumuşak başlı İsa

İsa'nın konuşmalarının kaydedildiği Matthaeus'un İncil'inde, onun uysallığı konusunda haklı kuşkulara kapılırız. Orada Tanrı'nın Oğlu şöyle der: "...Sana kim budala derse, cehennemin alevleri onun üstüne çöksün."(5,22). Eğer öfkelendiklerinde kötü söz söyleyen tüm Hıristiyanlara böyle davranılmış olsaydı, cehennem devasa boyutlarda bir krematoryum olurdu.

Katı, çok katı!

Matthaeus İncilinin 5. bölümünde yapılan öneriler, bence hiçbir çağda dindar Hıristiyanlarca yerine getirilmediği gibi, bu ilahi emirler *uygulanamaz da:* "Sağ gözün günah işliyorsa, onu yerinden sök, at (30)... Sağ yanağına vuran birine sol yanağını da çevir (39). Sana karşı dava açan biri ceketini alırsa, onun paltonu almasına da izin ver (40), seni bir mil yürümeye zorlayan kişiyle sen iki mil git..."(41).

Efendi'nin ağzından çıkmış böylesine çarpık ifadelerin "günlük yaşamla ilgili öyküler" arasına sıkıştırılması ve "Tanrı sözü" olarak bunlara inanılması beni hep şaşırtmıştır. Bunları kelime kelime uygulayan hiçbir vaize rastlamadım henüz.

Evet evet, Hayır hayır

İsa dinleyenlerine hitap ederken defalarca ve gayet açık olarak asla "kayıtsız" olmamalarını tekrarlar: "Konuşmalarınız evet, evet; hayır, hayır diye olsun; bu tür konuşmadan fazlası kötülük doğurur" (5,37). Nasıralının kendisi verdiği bu öğüdü tutmamakta, üstü örtülü benzetişimlerle konuşmaktadır. Örneğin cüzzamlı birini iyileştir-

diğinde şöyle diyordu (8,4): "Kimseye söyleme", ama bunun hemen ardından ekliyordu: "Git ve kendini rahibe göster." Böylece, sessiz kalma yolundaki o ilk emrin bir amacı kalmıyordu, çünkü o mucizevi iyileştirmeler sırasında "büyük bir kalabalık" (8,11) buna tanıklık ediyordu. Evet – Hayır? Hayır!

Şefkat

İsa, belirttiği üzere doğruları değil, günahkarları bir araya toplamak için gelmişti: "Benim istediğim merhamettir, yoksa kurban değil." Fakat Matthaeus İncili okunacak olursa, İsa'nın ufacık günahlar için bile tehditte bulunduğu görülür: "Krallığın çocukları dışarıdaki karanlığa atılacak; orada yalnızca ağlayış ve diş gıcırtısı vardır."(8,12).

Narsist

Birbirinizi sevin... Komşunu kendin kadar sev... Bu ve benzeri sloganlar Hıristiyan kilisesinin başlangıçtan bugüne kadar taraftarlarına sunduğu şeylerdir. Nasıl olur da İncil okuyan biri İsa'nın belirgin bir Narsist (kendine karşı tutkunluk duyan kimse) olduğunu farketmez? O, verdiği emirlere bir türlü uymamıştır: "Anne veya babasını benden fazla sevenin yanımda değeri yoktur; kızını ya da oğlunu benden fazla sevenin bende değeri yoktur" (10,37). Tüm bunlar "Tanrı kelamıyla" uyuşmaz. Tanrı'nın oğlu sevgi noksanlığı mı duymaktadır?

Chorazin, Bethsaida ve Kapernaum kentlerinde yaşayanlar görünüşe göre İsa ve yandaşlarını büyük bir içtenlikle karşılamamışlardı. Bunun sonucu olarak, Tanrı'nın Oğlu onları kıyamet gününe kadar lânetledi (11,20).

İsa'nın yaptığı işleri büyük bir kesinlikle kaydetmişe benzeyen Matthaeus bu tür zıtlıkları da vurgulamıştır. İsa habercilerini gönderirken onları şöyle uyarıyordu: "Yılan kadar akıllı, kumru kadar saf olun" (10,6). Ben buna iki yüzlü bir tavsiye derim! Daha sonra kehanette bulunarak şöyle der: "Sırf benim adımdan dolayı herkes onlardan nefret edecek" (10,22): ama onların ölümden korkmalarına gerek yoktur. İsa taraftarları için niçin bu derece ürkütücü bir kade-

ri belirler? Onun sesini yükselterek söylediği şudur: "Benim boyunduruğum yumuşak, yüküm hafiftir"(11,30). Birtakım olaylara gebe olan o günlerde bile, "Tanrı'nın sözü"nü ortak bir payda içinde bölmek pek kolay değildi.

Sokaktaki adam

Ya Matthaeus'un anlattığı büyük adaletsizliğe ne demeli öyleyse? "Ve İsa yeniden benzetmeler yoluyla onlara yanıt vererek dedi ki (22, 1): Göklerdeki krallık, oğlu için düğün yapan bir kralınki gibidir" (2). Bu "benzetişim" aracılığıyla bir düğün anlatılıyordu. Düğün yemeği hazırdı, ama konuklar gelmiyordu. Kral konukları davet için yeniden haberciler gönderiyor, ötekiler bu habercileri hakaretle geri çevirdikleri gibi, bazılarını da öldürüyorlardı. Sonunda kral şu emri verdi: 'Yola çıkın ve rastladığınız herkesi düğüne davet edin'. Böylece, sokakta toplanan adamlar salona tıkıştırılıyordu. "Ve kral konuklarına bakmak için geldiğinde bunların arasındaki birinin düğün giysisi taşımadığını gördü..."(11). Öfkeyle emretti: "Bunun elini ayaklarını bağlayın ve götürüp dışarıdaki karanlığa atın; orada ağlamalar ve diş gıcırtıları duyulacak" (13). İsa'nın ifade ettiği bu benzetişimin can noktası nerededir? "Pek çok kişi çağrılır, ama pek azı seçilir"(14). Bu Tanrı sözünü vaaz için değerlendirme sırasında yapılan yorumlar ve bulunan çözümler tümüyle keyfidir. Benim gibi basit bir İncil okuru için bu örnek korkunç derecede toplum karşıtı bir davranıştır. Bunun ne anlama geldiği için ipuçlarına gereksinmem yok. Kendi başıma da okuyabilirim.

Kapitalistlere Bayram

Yine Matthaeus tarafından anlatılan bir başka öykü, pek de ilâhi ruh tarafından ilham edilmiş bir şey gibi gelmez bana. (25, 14–30) bölümlerini şöyle bir toparlıyorum. Burada anlatılan şeyde, zengin biri yola çıkmadan önce parasını yanındaki uşaklara emanet eder. Dönüşünde bunlar rapor verir: Efendisinin beş talent (6000 drahmilik gümüş para) bıraktığı bir tanesi bunun miktarını ona çıkarmayı başarmıştır. Övülecek bir iş! Bir başkası iki talenti dört yapmıştır. Bravo doğrusu! Kısacası, birinin dışında hepsi paraları

arttırmıştır. Belli ki anti-kapitalist olan bu bir tanesi korkusundan olacak, parayı gömmüştür. Böylece, aldığı bir talenti geri verir. Efendisi bunun üzerine parlar: "Seni tembel, pis herif seni! Benim ekmeden biçtiğimi, saçmadan topladığımı biliyordun (26). Benim paramı tefecilere vermen gerekirdi, öyle ki döndüğümde bunun karşılığını faiziyle alabileyim (27). Bu parayı ondan alıp, on talent yapana verin (28)! Çünkü sahip olana verilecek ki, o da fazlasına sahip olsun; olmayanın ise elindeki de alınacak (29). İşe yaramaz uşakları dışarının karanlığına atın: Orada ağlayışlar ve diş gıcırtıları duyulacak" (30). Bu öykü anti-kapitalist görüşteki İsa taraftarlarına uymaz, ama bunun içerdiği ders tüm kapitalist ülkelerin kiliselerinde teslis ayininden (trinity-kutsal üçlü) sonra 27. Pazar günü okunur. Tanrı'nın sözünü övün, talentleri arttırın!

Bir hayalet mi?

Matthaeus'dan son bir bilmece daha (28, 16-17): On bir tane havari (oniki eksi Yahuda), İsa'nın emrettiği üzere Galile yakınındaki dağa tırmandılar. Onu orada gördüler ve dizlerine kapandılar. "Ama bazıları kuşku duydu." İncil üzerinde çalışmaya başladığımdan beri yanıtını bulamadığım bir sorudur bu: Haça gerilmiş ve gömülmüş birini yeniden gerçek yaşamdaki şekliyle karşılarında gören bu kişiler neden kuşkulanmaktadır? Gözlerine inanamıyor, onu bir hayalet olarak mı kabul ediyorlardı?

Markus ilginç birkaç öykü anlatır. Onu açıkça belirlediğine göre, İsa'nın erkek kardeşleri vardı (3, 31-32); onun müritleriyle masada oturduğu sıralar, bunlar anneleriyle görünürdü.

Mucize yaratıcının varlığı her tarafa yayılmış olup, sokaktaki kalabalık şaşkınca bir merak içindeydi. "Arkadaşları bunu duyduğunda (3, 21) onu tutmak için dışarı çıktılar ve 'O kendinden geçmiş' dediler." Bunlar İsa'nın geçici olarak normal durumundan uzaklaştığını mı düşünmekteydiler? (Günümüz psikolojisi bunun için akla yakın nedenler verebilir.) Usta, dışarıda kendisine sorular soran annesine ve biraderlerine hiç aldırmaz gibidir. Kendi kendine o iyi bilinen soruyu sormaktadır: "Annem kim, kardeşlerim kim?"

(33). Genel olarak bunun yanıtı şöyledir: Kim Tanrı'nın arzusunu yerine getirirse, o benim biraderim, kız kardeşim, annemdir!" (34). Burada, tehlikeli şartlar altında onu dünyaya getirmiş olan anneye karşı bir minnettarlık işaretine rastlamayız.

Tanrı'nın oğlu günahkar mıydı?

Johannes sürüler halinde kendisine gelen insanları Ürdün'de vaftiz ediyordu. Onların hepsine verdiği vaaz şöyleydi: "... kefaret ve *günahların bağışlanması için* vaftiz gerekir." (1, 4). Daha sonra Markus'un İncilinden öğrendiğimiz gibi, İsa bu isteği yerine getirdi ve vaftiz oldu. Burada şunu sormadan edemeyiz: Tanrı'nın Oğlu'nun da bağışlanması gereken günahları mı vardı?

Havariler İsa'nın sözlerini anladılar mı?

Zamanın uzaklığı ve metinlerin eskiliği yüzünden görülen zıtlıklar kabul edilebilir. Fakat bunlar bir solukta birbiri ardına eklendiğinde, açıklama yapabilmek için teolojik bir jimnastik gereklidir. Markus'a göre İsa havarilere şöyle der: "Size Tanrı krallığının gizemlerini anlama bilgisi veriliyor; dışarıdakiler için ise tüm bunlar birer benzetişimden ibarettir." (4, 11). "Bu demektir ki, sizler benim her kelimemi anlıyorsunuz, öteki insanlara ise bu şeyleri benzetişimler halinde açıklamam gerekiyor." Öte yandan 13. dize de, bir benzetişimi anlayamayan havarilere öfkelenmektedir: "Bunu bilmiyor musunuz? O halde tüm benzetişimleri nasıl bileceksiniz?"

Havarilerin, İsa'nın söylemek istediklerinin hepsini tümüyle kavradıkları konusu soruya açıktır. Matthaeus İncilinde İsa, şu tür bir hükümde bulunur: "Sizlere gökyüzü krallığının gizemleri veriliyor, ötekilere ise verilmiyor bu." Kendisini anlayan havarileri anlayamayanların üzerinde tutmakta ve bunları övmektedir: "Çünkü gözleriniz görebildiği, kulaklarınız da duyabildiği için mutludur." (16). Bundan anlamamız gereken, İsa'nın bu yakın çevre içinde kodlanmış olarak söylediği her sözün kavranmakta oluşudur. Ama hiç de öyle değil! O bilge Petrus'un bile soru sorması gerekmektedir: "Bize bu benzetişimi açıkla" (15, 15). İsa şaşkınlıkla sorar: "Hâlâ anlamamış durumda mısınız? (16). Bu kişiler "Tanrı sözünü" an-

ladılar mı, anlamadılar mı? Sonuç olumsuz olmalı ki, dirilişten sonra bile bunlar Usta'ya başka açıklamalar için soru yöneltmedikleri içindir ki, Johannes (20, 9) dostlarının anlamamış olduklarını belirtir.

Ben sizi hiç tanımadım...

Markus'un yazdıklarına göre Johannes İsa'ya havarilerin bir adam gördüklerini ve onun kutsal adıyla şeytan çıkaran bu kişiyi engelleddiklerini anlatır (9, 38). İsa hemen karşılık verir: "Onu engellemeyin: Benim adımla mucize gerçekleştiren bir kimse hakkımda kolayca kötü konuşamaz" (2, 22). Sonra demagojik nitelikli o tipik yanıt gelir: "Ve daha sonra sizleri hiç tanımadığımı itiraf edeceğim: Benim yanımdan ayrılın." (23) Bu, maki teşkilatının kullanmakta olduğu yöntemlere benzeyebilir, ama insanlara görev yükleyip de sonradan bunları inkar etmelerini istemek tanrısal bir iş değildir.

Yüksek makamdan bilgi sahibi

Sıradan bir Hıristiyan için İncil'in zıtlıklarla dolu ormanında yolunu bulmak kolay iş değildir. Bilgi sahibi teologlar için bu daha basittir. Bunlar, bilgi edindikleri en yüce kaynağa kendilerini bağlayan bir telefon hattına sahip olmalılar. Gerek bunların, gerekse bunlarca eğitilenlerin ağzından çıkanları duyan din sınıfındaki çocuklar ve inançlı kişiler her şeyin nasıl anlaşılması gerektiğini, neyin yorumlanıp neyin yorumlanamayacağını öğrenirler. O halde, ilgili bir yorum *inancın yerini* almaktadır. Ancak, bu teologlar fikir birliğinde olsalardı ne iyi olurdu! Halbuki bunlar, bağlı oldukları kiliseye ve bakış açılarına göre birbirlerinin saçını başını yolarlar. Bir baş altında birleştirilmeyen ve açıklanamaz durumda olan şeyler "dışarıda olanlara" bir inanç sınavı olarak sunulur. Bu ne demektir? "Konuşmalarınız evet evet, hayır hayır diye olsun"

Bunu sen söylüyorsun

Kutsal sözlerin açıklanışı sırasında İsa'nın, Tanrı'nın doğmuş tek oğlu olduğu ve Yüce Konsey'deki soruşturma sırasında bunu kabul ettiği söylenir. Aslında, doğru yapılan çeviride İsa'nın söylediği

bu *değildir.* O "Ben O'yum" demez, "Sen öyle söylüyorsun," der. Ancak dürüst olmayan biri şunu anlamak istemez: Ben bunu iddia etmedim, bana bunu yakıştıran sensin! Markus İncili'nde ayrıca şunu da okuruz: "Ve İsa ona dedi ki: Beni niye iyi olarak çağırıyorsun? *Tanrı'nın dışında* hiç *kimse iyi değildir* (10, 18). İsa kendisinin Tanrı olmadığını apaçık belirtiyordu, ama daha sonraki Konsey bildirilerinin kendisini ne hale getireceğini bilmiyordu ki...

Onlar "bir" değildir.

Baba-oğul "birliği" ve Baba-oğul-kutsal ruh üçlemesi türünden doğmalar karşısında İsa'nın dürüstçe bir itirafı yer almaktadır: "O gün ve o saat hakkında hiç kimse, Baba'nın dışında ne gökteki melekler ve ne de *oğul* hiçbir şey bilmezler." (Markus 13, 32). Eğer onlar "bir" olsalardı, bunlardan her biri gelecekteki o uzak olay için bilgi sahibi kılınırdı.

Mahkemeden rivayetler

Yüksek rahipler başka neden bulamadıklarından ötürü, Tanrı'ya *küfrettiği* gerekçesiyle İsa'yı mahkum ettiler. Bunlar ona, Tanrının oğlu olup olmadığını sordular.

Matthaeus'a göre yanıt (26, 64): "Bunu sen söyledin."

Markus'a göre (14, 62): "Öyleyim."

Lukas'a göre (22, 70): "Benim öyle olduğumu söylüyorsunuz."

İncilciler arasındaki bu uzlaşmazlık anlaşılabilir; hiçbiri duruşmada mevcut değildir, yalnızca söylentileri aktarıyordu onlar.

Size karanlıkta söylediğim...

Johannes oldukça detaylı bilgi vermektedir. İsa Yüce Konsey önünde kendini savundu: "Ben Yahudilerin hep toplandıkları sinagoglarda ve tapınaklarda öğretide bulundum ve gizli olarak hiçbir şey söylemedim" (18, 20). Belki bu, gerçeğin yarısı, bir asinin kendini korumasıydı. Matthaeus'un da ima ettiği gibi, İsa'nın yıkıcı faaliyeti konusunda Konsey belki de bir şeyler biliyordu: "Size karanlıkta söylediğimi sizler aydınlıkta konuşuyorsunuz, kulağınıza gelen şeyleri dam tepelerinde anlatıyorsunuz" (10, 27). Asiler her çağda

yıkıcı hareketlerden dolayı mahkum olmuştur. İsa'nın suçlanma nedeni yoksa burada mıydı?

Nedensiz suçlanma

İncilcilerin oybirliğiyle vardıkları sonuç, İsa'nın bir neden olmaksızın tutuklanmış olduğudur. Yüce rahipler ve Konsey bir suçlamada bulunabilmek için elden geleni yaptılar: "Başrahip ve tüm konsey İsa'yı ölüme mahkum edebilmek için tanıklar aradılar, ama kimseyi bulamadılar" (Markus 14, 55).

Yahuda konusunda olup biten neydi?

Yahuda'nın ne türden yıkıcı bir bilgiyle ihanette bulunduğu bugüne kadar açıklığa kavuşmuş değildir. O, ne mahkemenin bir oturumunda bulundu, ne bir bilgi verdi; ne de karşı tanık olarak dinlendi. Duruşma salonundan dışarı sızdığına göre yaşlılar ona otuz gümüş verdiler. Niçin ama? Sanığın hüviyeti tüm kent tarafından biliniyordu. Eğer Yahuda hâlâ açıklanamaz birtakım nedenlerle suçlamayı destekleyici işler yapmış ve o öpme olayından başka ihanetlerde bulunmuş olsaydı, yetkililer bu kadar çaresiz kalmazdı. Bundan da öte, Yahuda 30 parça gümüş için ihanet edecek biri değildi herhalde. Araya hiç bilmediğimiz bir şeyler karışmış olmalı. Judas 30 gümüşten daha fazla bir miktarla yola kolayca getirilebilirdi. Tıpkı Essenerlerin toplum yaşamını organize etmek için bir fon oluşturmaları gibi, Yahuda da İsa'nın grubunun para işlerine bakıyordu. Hayır, başka bir şeyler olması gerekiyordu...

Anlaşılmaz bir mahkeme şekli

Hüküm ve bunun yerine getirilişi sisler arasında duruyor.

İsa, onun suçsuz olduğunu düşünen, ama sonunda çarmıha geren Pontius Pilatus'a teslim edildi. Johannes'e göre, vali kendini savunarak şöyle der: "Onu alın ve haça gerin, çünkü onda bir suç bulamıyorum." (19, 6). Roma valisi, Yahudilerin hiç kimseyi haça germediklerini bilecek kadar uzun bir süredir ülkede bulunuyordu. Haça germe işi Romalılara özgü bir cezaydı; böylece onun yaptığı bu öneri insana anlamsız geliyor.

Yahudiler inatla karşı koyuyordu: "Bizim bir yasamız var ve kendini Tanrı'nın oğlu yapan bu kişi bu yasaya göre ölmelidir."(7). Romalılar buna niçin üzülsündü? Dinsel çatışmalar onları ilgilendirmiyordu. Ayrıca Johannes şöyle der: "Pilatus bu sözleri işittiğinde daha da korktu" (8). Neden korkuyordu ki? Kendisi askeri ve politik güçlere sahip olmanın yanı sıra, polis gücünü de yönetiyordu. Karşısında sessizce duran İsa'ya şu sözü söyledi: "Seni haça gerecek ya da serbest bırakacak güce sahip olduğumu biliyor musun?" (10). O halde neden korksundu Allahaşkına? Pilatus öylesine despotça bir yönetim sürdürüyordu ki, daha sonra bu görevden alındı. Eğer İsa'yı gerçekten suçsuz görseydi, Yahudilerin protestolarına karşın onu serbest bırakabilirdi. Bir haça gerilme işlemi uygulandığına göre, bunun için politik nedenleri olmalıydı ve bildiğimiz gibi bu tür nedenler de pek açıklanamaz.

Son sözler nasıldı?

Haçtaki İsa'nın sarfettiği son sözler konusunda bayağı farklılıklar göze çarpar.

Markus(15,34) ve Matthaeus'a (27, 46) göre İsa yüksek sesle şöyle der: "Tanrım, Tanrım, beni niçin terkettin?"

Lukas ise şunu yazar (23, 46): "Baba, ruhumu ellerine emanet ediyorum."

Johannes'a göre (19, 30) şu şekilde konuşmuştur: "... 'Bitti.' Daha sonra başını eğerek ruhunu teslim etti."

Mezarlıktaki kadınlar

İsa'nın mezarını ziyaret eden kadınlar konusunda dört İncil'in öyküsü birbirinden farklıdır.

Markus'a göre (16, 1-8) Maria Magdalena, Maria Jacobi ve Salome,İsa'yı yağlamak için birtakım baharatlar getirdiler. Yolda yürürken, mezarın üstündeki taşı kaldıracaklarını düşünüyorlardı ki, bunun açık olduğunu ve uzun beyaz giysili genç bir adamın mezarın içinde oturmakta olduğunu gördüler. Bu kişi kadınlara korkmamaları gerektiğini, aradıkları İsa'nın dirilmiş olduğunu söyledi. Havarilere de böyle demeliydiler. Ama kadınlar korku içinde kaçış-

tılar ve "hiç kimseye bir şey demediler, çünkü korkuyorlardı."

Johannes olup biteni daha farklı anlatır (20, 1-2). Ona göre yalnızca Maria Magdalena haftanın ilk günü olan Şabat günü mezara gitti ve taşın kaldırılmış olduğunu gördü; korku içinde Simon Petrus'la öteki havarilerin yanına koşarak, İsa'nın bilinmeyen bir yere götürülmüş olduğunu anlattı.

Lukas ise isim vermeksizin yalnızca kadınlardan söz ederek (24, 18-6), bunların açık mezara gittiğini ve onu boş bulduklarını anlatır. Bunlar üzüntü içinde orada dururlarken, "ışıldayan giysiler" içindeki iki erkek kadınlara şu soruyu sorar: "Siz canlılar, ölülerin arasında ne arıyorsunuz? O burada değil, dirildi."

Matthaeus bu sahneyi çok dramatik hale getirir (28, 1-9). Maria Magdalena ve Maria Jakobi, kapağı örtülü olan mezara gittiler. Allahtan, o sırada bir yer sarsıntısı oldu ve ışıldayan bir yüzü olan, üzerinde kar beyazı giysi bulunan Tanrı'nın meleği gökyüzünden inerek taşı çekti ve bunun üzerine oturarak kadınlarla konuştu. Onlara İsa'nın yatmış olduğu yeri göstererek, dirildiğini bildirdi; bunu havarilere hemen söylemeliydiler. Bunların daha sonra yolda İsa'yla karşılaşmalarının mezar ziyaretiyle ilişkisi yoktur.

İncil üzerinde çalışmış olan sayısız kişinin, hiç değilse dirilmeyle ilgili bu konu hakkında birlik halinde olmaları gerekmez miydi? Eğer o efsanevi "orijinal metin" de bu konuda belirgin bir anlatım yok idiyse bile, sonsuza kadar şu soruyu soracak olan o basit İncil okuru için bir tür redaksiyon işlemi yapılamaz mıydı? Gerçekte neler oldu? Soru budur.

Havarilerin tepkisi

Bu son derece önemli olay karşısında havarilerin gösterdiği tepki de gariptir. Bunlar, aralarında tanıdıkları olan iki Maria'yla Johanna'nın da bulunduğu kadınların hiçbir sözüne inanmadılar. "Bu sözler onlara boş konuşmalar gibi geldi ve kadınlara inanmadılar." (Lukas 24,11). Johannes de bunu vurgular (20,9): "Çünkü onun dirileceği hakkındaki yazıyı bilmiyorlardı." *Anlaşılır gibi değil.* İncil yazılarının dört kitabında da İsa'nın ölüp yeniden doğacağı hakkındaki bildirileri yer alıyor, ama sonunda bunlar hiçbir şey bilmiyorlar.

Bir gök yolculuğu mu?

Son gerçekle ilgili ilahi bir esin konusu olmasa bile, İsa'nın gökyüzüne yükselişi öyküsünde yine de tutarsızlıklar bulunmaktadır.

Matthaeus'a göre (28, 16-17) İsa havarilerin Galile yakınlarındaki bir dağda toplanmalarını emretti. Bunlar onu gördüklerinde, ayaklarına kapandılar, "ama bazıları kuşku duydu." Hâlâ mı? Matthaeus göğe yükseliş konusunda başka bir şey söylemez.

Markus bu önemli olayla ilgili olarak tek bir cümle verir(16, 19): "Efendi İsa onlarla konuştuktan sonra göğe yükseldi ve Tanrı'nın sağ yanına oturdu." Durum böylesine basitti işte.

Lukas'a göre (24, 50-52) İsa havarileri "Bethany'ye kadar bizzat götürdü." Onları takdis ettiği sırada, "kendilerinden ayrıldı ve göğe yükseldi."

Göğe yükseliş konusunda Johannes'de herhangi bir şey bulunmamaktadır. (21).

İsa'nın yaşamındaki en önemli olay, kuşkusuz onun dirilişi ve göğe yükselmesidir. Metin karşılaştırmalarıyla ortaya koymak istediğim "Tanrı'nın sözleri" konusuyla eşdeğerdedir bu. İncil yazarları öylesine önemsiz olayları kaydettikleri halde, Hıristiyan doğmalarının dayanak bulduğu bu iki önemli olayı niçin yeterince tarif etmemişlerdir? Böylesine renkli ve esin yüklü iki olay için anlaşılmaz bir şeydir bu.

Eğer İsa herkesin gözü önünde ya da havarilerin karşısında göğe yükselmiş olsaydı, bununla ilgili haberler Kudüs sokaklarında tıpkı bir orman yangını gibi yayılırdı; çünkü herkes duruşmaya ve haça gerilmeye büyük ilgi göstermişti. Ama, dünyayı sarsıcı nitelikteki bu olaylar hakkında ister Romalı, ister Yahudi olsun, hiçbir tarihçi tek söz etmemektedir! İncilciler de konu hakkında eksik bilgiye sahiptiler ve bu olaylara tanık olmamışlardı. Bir *crux interpretum* – yorumcuyu şaşırtan bilmecedir bu.

Milyonlardan biri

Ben, beşikten beri Hıristiyanlık prensiplerine uyan, bu öncelik için vergi ödeyen yüz milyonlarca kişiden biriyim; ancak, diktatörce

bir dine inanamıyorum. Dinsiz değilim. Nazarethli İsa konusunda yazılmış o harikulade şeylere hayranlık duyuyor, Hıristiyanlığın resim, mimari ve müzik kültürünü alabildiğine takdir ediyorum. Hıristiyanlık inancının insanların yönetimiyle ilgili yasa ve kurallarını kabul ediyorum. Bunlar tüm dinlerin, mitlerin ve efsanelerin cevherini oluşturmaktadır.

Benim inkar ettiğim şey, içinde doğduğum kilisenin tek kurtuluş yolu olduğu konusundaki iddiasıdır; çünkü ben –yalnızca iki örnek olsun diye– Buda dogmalarını ya da Muhammed dinini daha az değerde görmüyorum.

Coşku dolu milyonlarca Hıristiyan İncil'in geri planı hakkında ya hiçbir şey bilmez ya da çok az şey bilir. Sonuç olarak, onu nesilden nesile geçen "Tanrı sözleri" olarak kabul eder; İsa'yı bu doktrinin ilk vaizi olarak görür. Halbuki kanıtlandığı üzere, İsa bu doktrinin en önemli parçalarını Ölü Deniz'deki Essenerler'den almıştır. Hıristiyan öğretilerinin ve âdetlerinin büyük ölçüde eski dinlerden alınmış olduğunu gösteren dokümanlar Dr. Robert Kehl tarafından bana verildi. Elimdeki malzemenin yalnızca ufak bir parçasını oluşturan aşağıdaki detayları alıyorum:

İncilde tek bir dinsel veya ahlaki fikir yoktur ki, bunlar daha önceki kutsal yazılarda ya da çağdaş dinlerde şöyle ya da böyle yer almamış olsun. Örneğin St. Paul'un yazı ve öğretilerine bağlı olan günümüz "hıristiyanı" için taban oluşturan şeyler özellikle *Helenistik gizem kültlerinde* yer almaktaydı. Bunların ise büyük bölümü Mısır ve doğu kültlerinden alınmadır. Günümüzdeki Aziz Paul'e bağlı Hıristiyanlığı oluşturan hemen her form Attis, Diyonizos, Mitra ve İsis kültlerinde mevcuttur.

Bu gizemli kültlerdeki en belli başlı figür Paulcü Hristos'un karşılığı olan bir kurtarıcıydı; "Güneşin Oğlu" olan bu varlık "Efendi-Tanrı" olarak belirlenirdi. Bu kültlerde "Tanrı'nın oğlu" nun eziyet çekişi ve ölümü önemli rol oynamakta olup, bunlarda da haça gerilen tanrılardan söz edilir. O gizemli kültlerde göğe yükselişin kurtuluş öyküsünün bir parçası olması gibi, bir tanrının cehenneme inişi de yaygın fikir halindeydi. Eski Mısır'da da gördüğümüz şekil-

de "Üçlü" (Teslis-Trinity) denen şey biliniyordu. Hastalar Mitra ve Diyonizos'un adına iyileşiyor, ölüler uyanıyor, deniz sakinleşiyor, su şaraba dönüşüyordu vs. Ayrıca, yeniden dirilişin kutlanması demek olan Paskalya Festivali de vardı; burada, dirilen tanrı tıpkı daha sonraki Hıristiyanlıkta olduğu gibi tasarlanıyordu (üçüncü günde diriliş, boş mezar, taşın öte yana çekilmesi). Hıristiyan dinine özgü olduğu düşünülen kurtuluş doktrini gizemli dinlerde tüm detayıyla mevcuttur. İlk günah konusundaki o temel hıristiyanlık doğması bile yeni bir şey değildir (Mitra). Vaftiz, perhiz ve cezalandırıcı nitelikteki egzersizler daha önceleri eski Yunan'daki gizemli dinlerce biliniyordu. Kutsal yemek, Tanrı'nın Masası, Kutsanmış Öğün ya da Azizlerin Yemeği gibi şeylerin daha sonraki, Hıristiyanlığın Son Yemeği ile pek çok ortak yanları bulunmaktaydı. Ancak, gizemli dinler yönünden özel önem taşıyan nokta, bunun Tanrıyı yemek ve onun kanını içmek (komünyon) anlamına geldiğiydi. Bu yemekte yenecek ekmek, haç şeklinde hazırlanırdı. Bunun da anlamı, "Tanrı'nın Masası" nın ilahi, fakat kansız bir kurban işlemine sahne olmasıydı. Günümüz katoliklerince de uygulanan Aşai Rabbani ayininde (Ekmek ve suyun İsa'nın etiyle kanına dönüşmesi) kullanılan sözler bile aslında daha önceleri düşünülmüş şeylerdir: "Yedi kez söyle: sen şarapsın; sen şarap değil, Athena'nın kanısın. Sen şarapsın; sen şarap değil, Osiris'in kanı, Jao'nun bağırsaklarısın."

İnançlı kişiler bu "kutsal yemekle" yeniden doğuyor ve sefil bir kaderi beklemek durumundaki kaybolmuşların aksine, "kurtulmuşlar, ölümsüzler" olarak tarif ediliyordu. Gizemli dinlere yeni giren "inisiyeler" bu yemek aracılığıyla "Tanrı'nın Çocukları" halini almaktaydılar. Tanrı onları kendi evine götürüyor ve onlar Tanrı'yla birleşmiş hale geliyorlardı. Ayrıca bu yemek, yiyeceğin gerçek anlamda Tanrı'yla paylaşılması olarak düşünülür.

Tanrı oğullarının veya din kurucuların yaşamları İsa'nınkiyle şaşırtıcı bir benzerlik gösterir; bu yalnızca gizemli dinlerde böyle olmakla kalmayıp, doğu ve uzak doğudaki Hıristiyanlık öncesi dinlerde de göze çarpar. Bu "İnsanlığın kurtarıcısı, özgür kılıcısı" türünden kehanetlerle başlar. Sözgelimi Zerdüşt dini taraftarlarına şöyle

denir: Tüm dünya onu beklemektedir; O, Mazda'nın peygamberidir." Öte yandan, kurtarıcı tanrının doğaüstü bir doğumla bakireden meydana geldiğine ilişkin ve İsa'dan çok önceleri bilinen bir öykü zaten vardır; örneğin Buddha ve Zerdüşt'ün durumu. Buddha'nın meydana getirilmesi için, kutsal bir ışığın bakire annenin rahmine dalmış olduğu düşünülür. Din kurucunun doğumuyla ilgili tarifler ise daha da dikkat çekicidir. İsa gibi öteki din kurucular da bir ahırda doğdular, beşik olarak yemliğe kondular ve kundağa belendiler; öteki doğumlarda da o yerler parlak bir ışıkla aydınlanmaktaydı. Onların doğumlarında da övücü nitelikte birtakım göksel şarkılar duyulduğu gibi, çobanların tapınması dahi noksan değildi. Hem İsa'nın hem de Krişna'nın (Vişnu'nun sekizinci dünyasal görünümü, Hindu dininin en bellibaşlı figürlerinden biri) doğumlarından sonra kıskanç bir kral yeni doğmuş tüm erkek çocukların öldürülmesini emretti. Çocuğun tapınağa takdim edilmesi de yine bir kanıttır. Hemen tüm din kurucuları çölün birinde perhizde bulundukları sıralar şeytan tarafından denendiler. Bu konudaki detaylar da İncil'le uyum gösterir: Şeytan önce yiyecek sunar ve eğer kurbanı gevşeyecek olursa dünyanın efendiliğini önerir.

Buddha'nın vaftiz edilişi sırasında bir yer sarsıntısı oldu ve Tanrı şunu bildirdi: "Ölümsüzlük keşfedildi." (İsa'da ise, "...bu benim sevgili oğlumdur..."). Evrensel kurtarıcılar olarak saygı duyulan bu kutsal figürlerin ölümlerinde de şaşırtıcı bir benzerlik göze çarpar. Sezar öldüğünde, korkunç bir karanlıktan, toprağın yarılmasından ve ölülerin geri dönüşünden söz edildi. Bu dünyanın kalıbına girmiş olan tanrı oğullarının dirilişleri, İsa'dan çok önceleri antik dünyaca bilinmekteydi. İsa'nın çağdaşı ve neredeyse onun eşi olan Apollonius yeniden dirildiğinde, müritlerine göründü. Hem gizemli dinler, hem de daha önceki Mısır ve Babil kültleri 'Ben bir üzüm asmasıyım' ve 'Ben iyi çobanım' türünden kavramlar hakkında bilgi sahibiydi. Gizemli dinlerin taraftarları Hıristiyanlar'ın da başına geldiği üzere, yürürlükteki dinlerin rahipleri tarafından takibe uğruyorlardı. Eziyet çekmekte olan Diyonizos'un gösterdiği alaycılık şaşırtıcı şekilde İsa'nınkine benzemektedir. Antik dünyanın ve

Uzak Doğunun İsa'dan çok önceleri tanımış olduğu din kurucuları ve Tanrı oğulları tıpkı İsa gibi mucizeler göstermekteydiler. Suyun şaraba dönüşme mucizesi Diyonizos efsanesinde bir paralellik arz eder. Hastalar iyileşir, yaşlılar canlılığa kavuşur, açlar doyar, körler görür, topallar yürür ve sağırlar duyar. Bunlar İsa'da olduğu gibi uzaktan yapılan tedavilerdir. İyileşenler yataklarını taşır, deniz sakin bir hal alır, 300.000 kişi mucizevi bir şekilde doyurulur; daha pek çoğu var.

Suya batan Petrus (zayıf inançlı kişi) imajı Budizm'de de vardır. İsa gibi Buddha da kendini 'gerçek' olarak adlandırır. Zerdüşt 'kutsal meleklerle döneceğini' bildirmiştir. Son olarak, Krişna 'dünyanın kendisini tanıyamayacağını' söyler.

Aşağıda, öteki eski dinlere ait kutsal yazılar içeren metinlerin İncildeki pasajlarla kıyaslaması yapılmaktadır:

Kısaltmalar:
B = Budizm
H = Hinduizm
G = Gizemli dinler
T = Taoizm
Z = Zerdüşt dini

İncil :	*Diğer kutsal yazılar:*
Efendim, senin benzerin yoktur	Dünyalarda kimse sana benzemez (H)
Çünkü krallık da, güç de, sonsuza kadar Efendilik de senindir. Amin	Efendilik senin, güç senindir ey Mazda (Z)
Eğri olan düzelsin	Eğri olanlar doğrultulacak (T)
Sende Kurtarıcı doğdu	Bugün Kurtarıcı doğdu: Bakire doğurdu; ışık artıyor. (G)
Sen kadınlar arasında gıpta edilensin	Dünya kadınlarının yücesi (Buddhanın annesi kastediliyor.)

Beni gören, beni göndereni görüyordur	Beni gören öğretiyi görür (B)
Tanrı, oğlunu dünyayı düzeltsin diye değil, dünya onun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi	Logos (Herakles) zarar vermek ya da cezalandırmak için değil, kurtarma amacıyla oradadır (G)
Ben dünyanın ışığıyım	Ben dünyanın gözüyüm (B)
Zaman gerçekleşti	Zaman doldu (Asurbanipal)
Gidin ve tüm halklara, size emrettiğim her şeyi akıllarında tutmalarını öğretin	Benden görüp öğrendiklerinizi tüm insanlara bildirmelisiniz (H)
Duymak için kulağı olan duyar	Kulağı olan sözü ve inancı duysun (B)
Arayan bulur	Arayan onu (Tao'yu) bulur(T)
Elini sabana koyup geriye bakan biri Tanrı'nın krallığına layık değildir	Bu dünyanın işleriyle oyalanan krallık için elverişli değildir (T)
İnsanlar üzerinde günah hüküm sürüyor	Günah onlara tümüyle hakim (H)
Günahların kırmızı olsa bile, kar gibi beyazlaşacak	Sen bir hain olsan ve günahların ağır bassa da, bilgi salı tüm kötülük denizlerinden seni kolayca aşıracak (H)
Tanrı bizimleyse, kim bize karşı olabilir	Gücümüzü Tanrıdan alırız; kim bize karşı çıkar?(Z)
Ona güvenen asla kaybolmayacak	Bana inanan güvenen asla kaybolmayacak (H)
Siz ona dua etmeden, Babanız neye gereksinmeniz olduğunu bilir	Senin sorularını ve yakınmalarını önceden bildiğim için (Z)
İnsanların sana yapmasını istediğin şeyleri sen onlara yap	Komşunda ayıpladığın şeyleri sen de yapma

(Altın kural) Komşunu kendin gibi sev	(Tüm dinlerdeki motif) İnsan başkalarını kendisi gibi sevmelidir (G-T-B)
Mutluluk şefkatli olmaktır	Savaşırken acıyan yener (T)
Düşmanlarını sev, senden nefret edene iyilik yap – Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar	Vücudunu parçalasalar bile, mürit kendini parçalayanların kurtuluşunu düşünür; düşünceleriyle dahi onları yaralamaz (B-H)
Geriye bir şeyler almak umuduyla onlara verirsen, nasıl bir teşekkür alırsın?	Bir insana karşılık beklemeksizin iyilik yap (Z)
Çocuklar gibi olmazsanız...	Tasayı bırak çocuk gibi ol (Z)
Kim kendini yüceltirse...	Kurumlu olan az yükselir (T)
Benim adıma kadın ve çocukları terkeden herkes...	Gerçek bilgi şudur: kadına, çocuğa, eve barka bağlılıktan kurtulmak (H)
Mutlu olanlar temiz kalplilerdir; çünkü onlar Tanrı'yı görecek	Kalbi temiz olana burada da, ölümden sonra da mutluluk (Z)
Benim Babamın evinde pek çok saray vardır	Sevgi meleği... bizler için güzel yerler hazırlamıştır (Z)
Gökyüzü krallığı sizin içinizdedir	Cennet içinizdedir (B)
Beni izlemek isteyen haçını alıp peşime düşsün. Sabana el koyup geriye bakan bende makbul değildir	Bir Bodhisattva (aydınlığa ulaşması kararlaştırılmış biri) şu karara vardı: tüm eziyetlerin yükünü üzerime alacağım. Dönüp bundan kaçmayacağım(B)
O bende, ben ondayım	Yanımda, ruhumun içinde kal (G)

Kadın, niçin ağlıyorsun? Ben Babamın yanına gidiyorum
Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum

Ağlama Anne; ben şimdi göğe çıkıyorum
Ruhumu al; yıldızlara karşı sana dua ediyorum (G)

Hıristiyanlık inançları genellikle geçerli mi?

Singapur'daki felsefe ve teoloji profesörü Roland Pucetti (50) Hıristiyanlık inancının temel sorunuyla, yani onun evrensellik iddiasının haklı olup olmadığı konusuyla ilgilenmektedir. Pucetti'ye göre bu iddia kabul edilecek olsaydı, insanlığın büyük kısmının kurtuluştan yoksun kalması gerekirdi; çünkü bunlar İsa'nın doğumuyla verilen o "sevinçli mesajı" almadıkları gibi, onun öğretilerinden yararlanma fırsatını da asla bulamamışlardı. Pucetti ayrıca şunu söyler: Eğer İncil gezegenimizin tümüne yayılmış bile olsaydı –bunun böyle olmadığını biliyoruz– evrendeki zeki canlıların ancak pek azı bundan haberdar olacaktı; halbuki evrenselliğin anlamı, kurtuluş doktrinini tüm canlılara ulaştırmak ve onların bunu paylaşmasını sağlamak amacıyla birtakım görevlerin yerine getirilmesidir.

Profesör E.L. Mascal Hıristiyanlığın teolojik gelenekleri içinde bu gerçeğin zaten vurgulanmış olduğunu söyler. Buna göre kurtuluşun gerçek anlamı, Tanrı'nın oğlunun kurtaracağı türlerle tek vücut olmasıdır. Mascall'ın yaptığı analize göre, insanlar Tanrı'nın çocukları olabilsinler diye, İsa bir erkek kişiliğinde oluştu. Fakat evrendeki sayısız dirilişler ve haça gerilmeler konusunda paniğe kapılmamıza gerek yok. "Çünkü", diyor teologlar, "İsa'nın yeniden dirilişiyle insan soyunun zafer kazanmışçasına kurtuluşa ulaşması gerçeği, *başka yerlerde de bunun tekrarlanmasını haklı kılar.*" Başka bir deyişle, ölümlü olmak ve ebedilik bir kişide birleşebiliyorsa, başka durumlarda bu niçin olmasın?

Tanrı Oğlu insan şeklinde kaç kez vücut buldu?

Bu görüşleri izleyen Profesör Pucetti'ye göre, bir organik kişi aynı anda beden dışı kaç kişiyi temsil ederse etsin, ancak tek bir organik varlık halinde olabilir... "Beden dışı kişilikler her zaman ve her yerde olabilir, *fakat* bedensel kişiler belli bir zaman süreci içinde ancak tek bir yerde olabilirler." Bir teoloğa göre fazla cesur olan Pucetti, dinsel-felsefi yorumları içine son bilimsel bulguları da katarak, o temel soruya bir yanıt getirmeye çalışır: "Tanrı'nın oğlunun bir seferinde yalnızca tek bir organik kişiliğe sahip olarak evrende -belki de 10^{18} kadar değişik yerde- bir insan olarak ortaya çıkabilme olasılığı nedir?" Ona göre bu olanaksızdır, fakat şöyle bir eklemede bulunur: Yukarıdaki sayıyı bilinen galaksilerdeki dünya dışı doğal varlıkların meydana getireceği olası toplumlar için temel kabul edersek (tüm galaksilerin yaklaşık onda biri demektir bu) ve Nazarethli İsa'nın yaşam süresini de Tanrı'nın oğlu için ortalama bedenlenme süresi olarak alırsak, onun her gezegende geçecek olan doğum -yeniden diriliş süresinin ardarda eklenmesi $34x10^{18}$ gibi bir rakama ulaşır. Bizim galaksimizdeki yıldızlara bağlı gezegen sistemlerinde muhtemel bir zeki yaşamın oluşabilmesi için gerekli zaman süresi yalnızca $(1-5) \times 10^{10}$ yıldır. Bilinen galaksiler arası evren için bu sayıyı kabul edecek olursak, günümüzden itibaren bu yıldızların tümünde yaşam sönünceye kadar *aynı anda* olabilecek bedenlenme sayısı 680 milyon ile 3.400.000.000 arasında değişir! Daha önceki bedenlenmeleri bundan çıkaracak olursak sayı biraz düşer, ama pek de önemli değildir bu miktar.

Tanrı'nın akıl sahibi bedensel bir ırkın üyesi görünümü kazanmakla kalmayacağını, oğlu aracılığıyla öz cevherini sürdüreceğini ve kişiliğini, bu türlere aktaracağını kabul edecek olursak, Hıristiyanlarca "İlahi varlıklar" olarak tanımlanan çok sayıda organik kişiliklerin evrende *aynı anda* var olacakları sonucuna varırız. Böyle bir şeyin Hıristiyanlık için nasıl bir anlam taşıyacağını ise şöyle bir tahmin iyice ortaya koyar. Diyelim ki, bizden elli ışık yılı uzaktaki bir toplumla ilişki kuruyor ve İncil'in metnini onlara aktarıyoruz. Buna yanıt olarak da *onların* İsa'sının televizyonla gönderilmiş bir

görüntüsünü alıyoruz. Bu görüntü dört bacaklı, kalın mavi derili ve uzun kemikli olup, her elinde dokuzar parmak bulunmaktadır. Bu durumda, zorlukla da olsa "Evet, bu İsa'dır" diyecektik. Aslında bu tam bir Docetizm (Tanrı'nın ancak insan kılığındaki İsa şeklinde görünebileceği inancı) olup, "Şey, Tanrı'nın oğlu size öyle görünüyor!" demekle bir olacaktı.

Öte yandan, onun tanrısal durumunu da inkar edemeyecektik (onun "Dağ vaazını" verdiği, ötekilerin günahları için haç üzerinde öldüğü düşünülsün); o da Nazarethli İsa gibi aynı haklara sahip olacaktı. Bu durumda ne yapabilirdik? Biz *Nasıralı* İsa'ya, *onlar da* "X-İsa"ya sahiptiler; bunların ikisi de Tanrı olarak kabul ediliyordu ve iki ayrı canlı türü "insan" ya da "X" olarak Tanrı'nın bedenlenişi kavramında yer alıyordu. Fakat, Tanrı'nın oğlu ancak bir kez meydana çıkabilecekse, nasıl olur da hem tam bir insan, hem de tam bir "X" olarak iki ayrı beden yapısında ve aynı anda var olabilir? İki bedensel kişi "bir" değildir. Bunun sonucu olarak da o "X" İsa'yı bizim de İsa'mız kabul edip dua etmemiz gerekeceği gibi, Hıristiyanlığın da artık bir üçlüyü (Trinity) kapsamakla kalmayıp, belki bir dörtlüyü (Quadrinity) de içerdiğini kabul etmek durumu doğacaktı.

Hıristiyanlığın rizikosu

Aşağıdaki sözler her ne kadar benim görüşlerimi yansıtıyorsa da, bana ait değildir. Bunları söyleyen teoloji bilgini Pucetti, Hıristiyanlığın gelecekteki varoluşu konusunda endişe içindedir:

"Hıristiyanlığın yapabileceği, dünyadışı zeki varlıkların muhtemel varoluşuna kesinlikle aldırmamaktır. Gerçekten de, yıldızlararası iletişim deneyi sonucunda, yaşayan büyük dinler arasında yalnızca Hıristiyanlığın uydurma olduğu ortaya çıkabilecekti..."

Kozmonot İsa

İsa'nın bir astronot olduğu görüşü, tıpkı Loch Ness canavarı gibi zaman zaman basını ve ilgili yayın dünyasını etkisine almakta, bazen kabul edilen bu görüş bazen de alay konusu olmaktadır.

En yeni İsa kültürünün mucidi Minsk Üniversitesi'nden Sovyet

filoloğu Dr. Vyatcheslav Saitsev'dir. Ona göre, yüksek bir uygarlığın temsilcisi olan İsa dış uzaydan geldi; bu, ondaki doğaüstü güç ve yetenekleri bir ölçüde açıklamaktadır. Saitsev aynen şöyle der: "Diğer bir deyişle, Tanrı'nın yeryüzüne inişi gerçek bir kozmik olaydır."

Bu kişi tarafından yazılmış olan ve Sovyetlerin periyodik dergisi *Sputnik*'de yayınlanan "Himalayalar'daki bir uzay gemisi" ve "Uzay gemilerindeki melekler" adlı yazılar 1968 yazında Moskova'ya bir yolculuk yapmak için beni kışkırttı. Saitsev'in son fikirlerine ayak uyduramıyorum.

Her şey kanıtlanabilir

Kuşkusuz, İncil metinlerine dayanıyor Saitsev. İnsan onlar aracılığıyla neyi kanıtlayamaz ki? Metinler üzerinde birazcık sıkı çalışmayla İsa'nın bir savaşçı, general veya kral, gerçek arayıcı veya politikacı, ruhsal iyileştirici, büyücü ya da kâhin, mezhep vaizi –hiç değilse sonunda– Tanrı'nın oğlu olduğu kanıtlanabilir. O halde, onun bir "astronot" olduğunu "kanıtlamak" da mümkündür.

Ya o "lekesiz hamilelik" öyküsü? Astronot dilinde bunun adı "doğal olarak" yapay döllenmedir. Başka ne olacak?

Matthaeus (1,20) Joseph'e "Tanrı'nın bir meleğini" mi gösterir? Melek de bir astronottur o halde.

İsa'nın Johannes tarafından vaftizi sırasında göklerin açılışı ve Ürdün üzerinde duyulan o ses?

Bir megafonla dünyaya seslenen uzay gemisinden başka ne olabilir ki bu?

Lukas'ın sözünü ettiği (24) "parlak giysiler içinde iki kişi" nedir? Astronotlar tabii!

Matthaeus'un sözünü ettiği (28) "ışıldayan yüzlü ve kar beyazı giysili" o melek? Koruyucu giysisi içindeki bir başka dünyadışı yaratık işte!

Ya da İsa'nın şöyle deyişi: "Benim Babamın evinde pek çok saraylar vardır" Bunun tek anlamı, evrendeki oturulabilir gezegenlerin sayısız oluşudur.

Yoksa Markus'un şu cümlesi mi? (13) "Tanrı'nın oğlu bulutlar-

dan aşağı büyük bir güç ve parlaklıkla geliyor." Anlamı açık bunun: Başkomutan oğlunu uzay gemisiyle gönderiyor.

Bu kadar yeter.

Bu liste istediğiniz kadar "kanıtla" sürüp gidebilir.

Uydurulmuş saçmalıklar

Benim görüşüm şu:

1) Eğer oradaki bilgilerden bir sonuç çıkarmak niyetindeysek, İncil metinlerine *inanmamız* gerekiyor. Söz gelimi, Meryem'in İsa'ya lekesiz hamile kalışına, Tanrı'nın ruhunun bir kumru olarak alçalıp Efendi'yi aydınlattığına, göklerden bir sesin geldiğine, mezarda ışıldayan beyaz bir meleğin göründüğüne, İsa'ya daha sonraları yakıştırılan işlerle sözleri onun yapıp söylediğine inanmalıyız. Bu metinlere kelime kelime *inanmayan* ve "Tanrı'nın sözleri"nin nasıl olduğunu bilen biri, öyküleri gerçek olarak kabul edemez. İncil aracılığıyla, İsa'nın bir "astronot" olduğu sonucuna varmak isteyen kişi de, sahte belgelere dayanarak bir kişinin suçlu olduğuna hükmeden hakimin işlediği hatayı tekrarlıyor demektir.

2) Astronot İsa yeryüzünde ne yapacaktı? Bir din getirmek ya da ahlaki öğretilerde bulunmak mı? Onun ileri sürdüğü hiçbir şey yeni değildi ki. İncil metinleriyle Kumran parşömenlerini şöyle bir karşılaştırdığımızda, İsa'nın öğretilerindeki özün Essener toplumundan gelme olduğunu görürüz. Onun yardımcı olduğu öteki durumlarda da bir ilerleme özelliği yoktu. İnsanları cezalandırmakla tehdit etmek, panik yaymak, inanmayanlara cehennemi işaret etmek için kozmonot İsa'yı göndermeye gerek yoktu.

3) Yıldızlararası uzay yolcuları kesin bir programa göre hareket ediyor olabilirlerdi, ama uzay gemisindeki yardımcılar yeryüzündeki en önemli adamlarını kurtarmak için çok geç kaldılar. Eğer İsa evrendeki kardeşlerinin tam zamanında yardımına geleceklerini bilmiş olsaydı (ki bunu bilmesi gerekirdi), tüm yaşamı boyunca kendi ölümünün kaçınılmaz olduğunu anlatamazdı. Eğer uzay yolcularının o önemli haberciyi zor durumda bıraktıklarını düşünüyorsak, dünyadışı bu yaratıkları oldukça küçük görüyoruz demektir.

4) Yeniden dirilme olayı bir kanıt olarak gösterilirse, bu saçma olur. Yine de diyelim ki o dünyadışı ziyaretçiler özel ve ileri tıb-

bî yeteneklerini (kan bankaları, transplantasyon vesaire) kullanarak İsa'nın cesedini canlandırmayı başardılar. Böyle bir durumda, ölümden daha güçlü olduklarını sergileyecek genel bir gösteri fırsatını kaçırırlar mıydı? Yeniden dirilme mucizesine tanık olanlar yalnızca birkaç kişiydi ve onlar da kuşku içindeydi. Böylesine büyük bir işi başarmış olan dünyadışı ziyaretçiler İsa'yı doğruca Kudüs'e götürüp göstermezler ve ona bir vaaz verdirmezler miydi? Onların üstün yeteneklerini ortaya koyan böyle bir gösteri olmaması halinde o büyük başarıları bilinmeyecekti. Ayrıca havarilere göre, tıbbi yönden yeniden uyanış önemsizdi. Bunlar şaşkınlık içinde geriye çekildiler ve toplum önüne çıkmaya cesaret edemediler.

5) Yıldızlararası uzaklığı aşma becerisini göstermiş olan dünyadışı zeki varlıklar, yeryüzünde yalnızca tek bir yeri ziyaret edecek ve orada yöresel bir din görevi yerine getirecek kadar budala olamazlardı. Onlar daha etkin bir şekilde hareket edecekler, bir dinin kurulması için mümkün olan tek yolu izleyerek, ufacık bir çaba karşılığı değişik coğrafi yöreleri ele alacaklardı. UFO ya da benzeri garip araçların İsa dönemindeki tarih kitaplarında yeri olmadığı gibi, ne Yahudilerin bulunduğu bölgelerde ve ne de öteki ülkelerde bunlarla ilgili kayda rastlanamaz. İsa'nın ölümünden sonraki dinsel fanatiklerin tüm dünyaya yaydıkları o fantastik gözlemlerin de –İsa Hindistan'da, İsa Orta Amerika'da– birer hayal olarak bir kenara bırakılması gerekir; çünkü bu "din kurucuları *bir kez daha* İncil'in o kurcalanmış metinlerine, İsa'nın "Tanrı'nın oğlu" ve "Kurtarıcı" olduğunu ileri süren görüşlere başvurmaktadırlar. İsa bunlardan ikisi de değildi.

6) Judaea insanlarından çok daha üstün bir entellektüel kişiliğe sahip olan astronot İsa eğer gelecekten söz etmek niyetinde olsaydı, o benzetişimli konuşmalarında yer verdiği ve ancak çok ileridekı nesillerin anlayabileceği birtakım kod ve formülleri gizleme yoluna gidecekti. Evet, sonrakiler bunu anlayacaktı! O şöyle diyebilirdi: "Oğullar, kızlar dinleyin! Zamanı gelip de bilim adamlarınız maddenin en küçük parçasını parçalamayı öğrendiklerinde, Tanrı'nın oğlu bulutlardan görünecek." Günümüzdeki alimler dahi dünyadışı ziyaretçilerin, gezegenimizdeki zekanın ilerideki gelişimi konusunda astronot İsa'yı bilgilerle donatmış olacakları konusunda tar-

tışmaya girmeyeceklerdir. İncil'de kısacık bir formül, Einstein'ın $E=mc^2$ si türünden bir şey olsaydı, ben de Saitsev'in yanında yer alırdım.

7) Eğer dünyadışı yaratıklar, sahip oldukları ileri tekniğin yardımıyla birtakım dinsel doktirinleri yayması için adamları İsa'yı Kudüs'e göndermiş olsalardı, o yöredeki gelişimi de kontrol altında tutarlardı. Ama görünüşe bakılırsa İsa'nın doktrinleri konusunda bir kontrol unsuru bulunmamaktadır. Hıristiyanlık, Paulus'un aşırı süslemeleriyle büyüdükten sonra korkunç bir barbarlığa büründü.

Hıristiyanlara eziyet edenler, tarih kitaplarında yaptıklarını ürpererek okuduğumuz Romalılar değildi yalnızca. Çok geçmeden o merhametli Hıristiyanlar, kendilerinden olmayanları ve tek gerçek inançtan sapanları boğazlamaya başladılar. Hıristiyanlık dışı şehitler, bir azizler listesi oluşturamadı; belki de bunun için sayıları pek fazlaydı...

Hayır, astronot İsa öyküsünü unutmalıyız; Kurtarıcı İsa gibi, o da mevcut değildi.

Dört nokta

Kilisenin sunduğu İsa'yla ilgili dört noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum:

a) İsa "Tanrı'nın doğmuş tek oğlu" değildi; "yerin ve göğün yaratıcısı" Yüce Tanrı'nın ne oğlu, ne kızı vardır.

b) İsa "Kurtarıcılık" işlevini yerine getiremez, çünkü ancak şehitlerin kanıyla "temizlenebilecek" bir "ilk günah" kavramı Tanrı'nın yücelik ve sonsuzluk niteliğiyle bağdaşamaz.

c) Sonraki nesillere gayet düzgün bir şekilde aktarılmış olan İsa'nın öğretileri, yaptığı işler ve vaazlar ilahi bir esin sonucu ortaya çıkmış değildir; İsa'nın yaşadığı (sanılan) çağdan çok önceleri de bunlar mevcuttu.

d) İsa –son açıklamayı da göz önüne alırsak– bir astronot değildi. Bu görüş, son 2000 yıldan beri iddia edilen öteki şeylerin hepsinden daha saçmadır.

İsa ve onun yeryüzündeki varlığıyla oluşmuş Hıristiyanlık, tıpkı

İncil'in de "Tanrı sözü" içermeyişi gibi ilâhi bir kaynağa sahip değildir. *Böyle bir temel olmaksızın, o görüntü olayları da ne Allah Baba'ya ne de onun oğlu'na ve ne de Meryem'e yakıştırılabilir.*

Bunları harekete geçiren şeyin başka yerlerde aranması gerekir.

MUCİZE, İNANCIN SEVGİLİ ÇOCUĞUDUR.

Ruhdan eser yok, hepsi göstermelik.
Goethe, *Faust*

Eğer İsa "Tanrı'nın doğan tek oğlu" değilse: Yüce Tanrı'nın ne oğlu, ne de kızı varsa: Meryem göksel bir kişiye ait değilse ve meleklerle başmelekler o genişleyen Hıristiyanlık ailesi içinde temsilciler olarak sayılamazlarsa, o zaman tüm bu kutsal habercilerin, görüntü olaylarının aktif nedenlerinin dışında bırakılmaları gerekir. Bununla birlikte ortada bir gerçek var: Hıristiyanların oturduğu yerlerde mucizeler oluşuyor ve açıklanamayan iyileşme olayları görülüyor. Bunun anlamı, bu olaylarda "göksel güçlerin" iş başında olmaları ve Hıristiyanlığın değişik tabakalarını oluşturanlarca "gerçeklik kanıtı" olarak kabul edilmeleri midir?

Safsata niteliğinde bir sürü teolojik açıklamayı inceledikten sonra şu soru önüme dikiliyor. Eğer görüldüğü sanılan yerde gerçek bir görüntü olayı –Kutsal Bakire, İsa ya da başmelekler– olmamışsa, ya da kişileşmiş o görüntü "görücüler" tarafından tanımlananla aynı değilse, nasıl olur da *bunların adına* mucizeler meydana gelir ve iyileşmeler görülür?

Lourdes

Bunun açıklamasını yerinde aradım.

Fransız Pireneleri'ndeki Lourdes dünyanın en fazla bilinen hac yeridir. Her yıl beş milyona yaklaşan hacılar dünyanın dört bucağından oraya akar. Daha çok yıllık bir fuarı andıran bu yer mucizeler kadar gösterilere de sahne olur. Her ne kadar gergince bir bekleyişten başka şeyler sunmuyor olsa bile, Lourdes caddeleri geceleri bile tıklım tıklımdır.

Mucizeyle ilgili "iş alanı" 125 yıldan beridir hızla ilerleyip gelişmektedir. Sayısız dükkanlarda akla gelebilecek her büyüklükteki haçlar, seri halinde yapılmış, büroya veya ön bahçeye koymaya elverişli Madonna heykelleri göze çarpar. Buralardaki tespihler de her sınıfa göredir: Zenginler için pahalıları olduğu gibi, orta hallilere göre olanları da vardır. Bunlardan hangisinin daha etkili olabildiği

konusunda fikrim yok. Sergilenen eşyalar sayısız ve ilginç bir çeşitlilik tedir. Aziz resimleri, tahta ayakkabılar, keseler, çan ve tabaklar, güneş gözlükleri, saatler ve madalyonlar, her türden mumlar: İnce-kalın, uzun-kısa, mor-pembe, düz ya da güzel bir şekilde bükülmüş ve altın yazılarla süslü olanları. Ve de bunların hepsinde -Made in Lourdes- Madonna! Onun mumlar üzerindeki yüzü yanış sırasında eriyip akarken, tahta ayakkabılar ve tabaklar üzerinde olanları daha uzun ömürlü oluyor.

Dünya üzerindeki pek çok barı tanırım; buna, akla gelebilecek her şekil ve büyüklükteki şişeyi raflarında bulundurduğu iddiasında olan Acapulco'daki de dahil. Ancak, bana kalırsa şekil konusunda hiçbiri Lourdes'la boy ölçüşemez. Yaşamım boyunca bu kadar farklı şekildeki şişeyi bir arada görmedim. Göbekli ve yuvarlak şişeler, dikdörtgen ve üçgen şekilli olanları, cebe girecek büyüklüktekiler, litrelik ve galonluklar, kısacası her renk ve büyüklükte şişe. Yalnız, buradakilerin Acapulco -Miracle Bar'dakilerden farkı, içlerinde "Lourdes'ın mucize suyu" nun bulunuşu.

Oradaki dükkan sahipleri yörenin ününe ne çok şey borçlu olduklarını, sermayelerini garantiye alan ve arttıran şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorlar.

Dükkanların adları şöyle: "Cennet", "Noel'in sevgili Bayanı", "Kutsal Odile", "Kutsal Camille", "Kutsal Papa X. Paul!", "Dünya Barışı", "Kutsal Tespih" ve sadeliği yönünden rakip tanımaz durumdaki "Mağaradaki Kutsal Bayan". Madonnayı görmüş olan kızın azizeler arasına sokulmasından bu yana, her şey dinle ilişkili bir ad kazanmış. Otellere bile normal ve dünyevi adlar verilmiyor, sözgelimi, birinin adı "Hotel du Vatikan".

Tüm bu esnaflığa karşı iğrenti duyarak, arabamı kutsal bir otelin kutsal garajına hiç de kutsal olmayan bir ücret karşılığı park ettim. Her şeye karşın, o ruhsal ışımanın içime doğacağını gizlice umarak, bazilikanın önündeki kalabalığın arasına karıştım. Hiç değilse burada, bu kutsal yörede ne satış standları, ne de kaldırım satıcıları vardı. İnsanın mum ve tütsü kokusundan başı dönüyordu.

Uluslararası nitelikteki o bildik ilahiler bazı dualarla karışmış olarak stereo hoparlörlerden gümbür gümbür yükselmekteydi. Karmakarışık bir izlenimdi edindiğim. Önce nereye bakmalıydı acaba?

Birbirinin eşi olan tekerlekli arabalardaki hasta kişiler yardımcıları tarafından itilip çekilerek, kilometreyi bulan uzunluktaki kuyrukların yanından geçip gidiyorlardı. Rabbin Duası. Büyük çayırlıkta bir tören kalabalığı şekillenmekte: Bayraklar ve haçlarla yüklü bu kalabalığın baş tarafında bir Madonna heykeli var; papazın biri el megafonuyla dualar okuyor. Günde birkaç kez sahnelenen büyük bir prodüksiyon bu.

Aralarında benim de bulunduğum, onlu sıralar halindeki mucizeye inananlar ve şifa arayanlar kalabalığı kaplumbağa hızıyla ilerliyor; bunların sabırla beklediği şey, renkli şişelerini Lourdes'in kutsal suyuyla doldurmak. Su, duvara tespit edilmiş musluklardan akıyor. Pek çoğu bunu içiyor, baş ve ayaklarına sürmek için avuçlarında topluyor. Bulunduğumuz yerin açık hava olmasına karşın, sanki bir katedralin göbeğindeymişiz gibi ağırbaşlı bir hava esiyor ortalıkta. Her tarafta, değişik ışık oyunları oluşturan yüzlerce, binlerce mum yanıyor. Kulağa yalnızca da, fısıltı ve ilahi sesler geliyor. Birkaç dilde düzenlenmiş işaretler size kutsal bir yerde bulunduğunuzu, bunu unutanların ise düzen koruyucular tarafından hemen yola getirileceğini ortaya koyuyor; bu koruyucular ayrıca, birtakım acelecilerin araya sıkışmamalarına da göz kulak oluyorlar.

Şimdi ben de suyun yanına ulaştım; yanımda şişe yok ve suyu avuçlarıma doldururken yanımdakileri inceliyorum. Bunların yüzünde acı, yüce bir haz, coşku ve tapınma duygusu, sonunda burada olmanın, mucizeye yaklaşmanın yol açtığı mutluluk ve gurur okunuyor. Su galonluk ve on litrelik şişelerde toplanıyor. Kişisel gereksinmeler için mi? Yoksa bu kişiler bunu azar azar satarak ikinci bir yolculuğun masraflarını çıkarma yoluna mı gidiyorlar?

Umutla yüklü kervan adım adım o büyük hedefe, mağaraya ilerliyor. Burası sekiz metre boyunda, altı metre yükseklikte ve on iki metre eninde. Girişin sağ tarafında, yaklaşık üç metre yükseklikte Kutsal Bakire'nin beyaz mermerden heykeli duruyor; bunun bu-

lunduğu nokta ve verdiği poz, 11 Şubat'la 16 Temmuz 1858 arasında küçük Bernadette Soubirous'a on sekiz kez göründüğü şeklin aynı olmalı. Duvarlarda nemli bir ışıma var; inançlı kişiler buraları öpüyor, yere diz çöküyor ve mermer heykelin karşısında adeta transa geçiyorlar. Bu arada dua ediyorlar ve pek çoğu yüksek sesle ağlıyor. Zaman zaman mağaranın geri tarafındaki madeni sepetin içine zarflar atılıyor; Kutsal Bakire'ye sunulan başvuru dilekçeleri bunlar. Üzerlerinde pul yok! Mağaranın ortasında duran bir mihrabın önünde yanan yüzlerce mum havaya boğucu bir sıcaklık veriyor. Görmekte olduğum bu alev denizi 18 Şubat'dan beri durmamacasına parıldayıp duruyor. Ebedi alev denen bir şey varsa, o burada, Lourdes mağarasında.

Kentin doğu ülkelerinin pazar yerlerini anımsatan havası beni ne kadar iğrendirdiyse, buradaki dinsel atmosfer de o derece derin bir etki yapıyor üzerimde. Hiç kimse suyun başında, mağarada, büyük alanda ve bazilikada olup bitenler karşısında etkilenmeyecek kadar katı olamaz. Ne kadar çok acı ve üzüntü buraya sürükleniyor, ne kadar yaygın bir genel umut inançlı kişileri buraya topluyor! Bunlardan pek çoğu, hayal kırıklığının yol açtığı o ağır yükü dönüş sırasında yanlarında götürecek! Mağaranın 100 metre kadar uzağındaki bir duvarın üstüne oturdum. On saat boyunca, gece geç vakte kadar da orada kaldım. Karanlığın ağır ağır çökmeye başlamasıyla hacıların sayısı azalırken, mumların ışıltısı daha da arttı; adeta tek ve büyük bir alev haline gelen bu ışıltı insanın gözünü alıyor, Lourdes'ın o bekleyişle yüklü havasını daha belirgin hale getiriyordu. Gece yarısından çok sonra kutsal otelime doğru yola koyulduğum sırada bile, mağaranın içinden bilinmeyen birilerinin ağlama sesleri duyuluyordu.

Lourdes'in çekici gücü Kutsal Bernadette

Milyonlarca hacıyı her yıl buraya çeken o büyük güç nedir?

On dört yaşındaki Bernadette Soubirous'a (1844–1879) bu mağarada on sekiz kez görünen Madonna, ona emirler ve mesajlar verdi. Bernadette, 8 Aralık 1933 tarihinde Papa XI. Pius tarafından azizeler arasına katıldı. Bunun yapılmasıyla da, Kilise görüntü

olaylarının gerçekliğini ve Lourdes'da kaydedilmiş olan mucizevi iyileştirme olaylarını da kabul etmiş oldu. Roma'daki karargah bundan daha büyük bir reklam yapamazdı. Kilisenin kolunun ulaşabildiği her yerde hac gezileri ve benzeri işler piskoposluklarca (indirimli biletler şeklinde) organize ediliyordu.

1858 yılında kaydedilen yüzden fazla iyileşme olayının yedi tanesi Kutsal Büro tarafından "mucize" olarak tanındı. (Bir katolik tarifi olarak "mucize", doğa yasalarının altüst edilişi şeklinde kabul edilmiştir; günümüz bilimi açısından böyle bir tarif kuşkulu göründüğü içindir ki, kilisenin şimdiki "mucize" tarifi de, "hiçbir şekilde açıklanamayan" şeklindedir.)

1866'dan beri süregelen iyileşme olayları, *Journal de la Grotte* dergisinde yayınlanmıştır. Kilise bu binlerce olaydan yalnızca altmış üç tanesine o resmi "mucize" başlığını taktı. Pek çok yıl *Bureau des Constatations Médicales*'in başkanlığını yapmış olan Dr. Alphoriso Oliveri 1969 yılında, her yıl boyunca ortalama 30 iyileşme olayının kaydedilmekte olduğunu belirtti. Şu da var ki, Lourdes'daki Tıp Bürosu gerçek ya da görünüşteki iyileşme olaylarının tüm verilerine sahip değildir; bu büronun elindekiler ancak, Notre Dame barınağına ya da, "Yedi Acılı Sevgili Hanımımız" hastanesine kabul edilenlerle ilgili detaylardan oluşmaktadır. Buralara 1970 yılında 49.036, 1971'de ise 44.731 hasta ve rahatsız kişi alındı.

Bir mucize nasıl olur?

"Kilisenin tanıdığı bir mucize" nasıl oluşur?

Mayıs 1952'de organize bir hac yolculuğuna katılan Bayan Alice Couteault Poitiers'den Lourdes'a gitti. Kendisi 34 yaşında olup, üç yıldan beridir multisklerozdan rahatsızdı. (Beyin ve omurilikte hüküm süren uzun süreli ve ateş yapan bu hastalık değişik felç sonuçlarına yol açar. Nedeni bilinmiyor.) Başka pek çok hastayla dolu olan hac trenindeki o yolculuk Bayan Couteault için tam bir eziyetti. Bunlar dua ediyor, ağlıyor, tüm yol boyunca Meryem'e ilahiler okuyorlardı. Bu hastaların yanında akrabaları ve bakıcıları vardı. Çevre ağır bir acı ve işkence duygusuyla yüklü olmakla birlikte, bunların Lourdes'a bağladıkları umut canlı ve mevcut olup, hepsini

teselli ediyordu. Bayan Couteault daha oraya varır varmaz kendini iyi hisetti.

Ne yürüyen, ne de konuşabilen Bayan Couteault 15 Mayıs sabahı erkenden bir tekerlekli iskemleyle banyo havuzuna götürüldü. Suya sokulduğu sırada neredeyse bayılmak üzereydi, tüm organları titriyordu. Banyodan sonra kendisini yeniden doğmuş gibi hissetti. Yeniden tekerlekli iskemleyle Notre Dame barınağına götürüldü. Öğleden sonra holde tek başına kısa bir yürüyüş yaptı: hiçbir doktor böyle bir şeyi aklına getiremezdi.

İkindi üzeri, tüm hacıların takdis edildiği kutsal törene katıldı. Birden, kendini konuşabilirmiş gibi hissettiyse de, bunu göze alamadı, çünkü "ancak tek tük kelimeler söyleyebileceğinden ve kendini gülünç duruma düşüreceğinden" korkuyordu. Bakıcılar onu geri götürdü. Dış kapının önüne vardıklarında, sandalyesinden kalktı ve yardımcısız olarak içeri yürüdü.

Bayan Couteault 16 Mayıs'ta tıp bürosunda hazır bulundu. Başkanın talimatı üzerine (bu kişi Dr. Alphoriso Olivieri idi), değişik ülkelerden değişik doktorlar hastanın durumunu incelediler. (Lourdes'a giden her doktor bu incelemelere katılabilir.) Bayan Couteault'un hac seferinden *önce* tedavisini yapan doktorların teşhis ve raporları okundu. Bu kişiler, kadının oturduğu kentteki Dr. Chauvenet adlı bir operatör, nörolojist Dr. Delams-Marsalat ve Profesör Beauchant idiler. Laboratuvar analizleri de dosyadaydı. Bu kişilerin oybirliğiyle vardıkları sonuç; "çok yönlü skleroz, iyileşemez" idi. 16 Mayıs günü ise doktorların düzenlediği protokol şöyleydi: "Yürüyüş sırasındaki hal ve tavrı normal. Hiçbir adale kasılması yok. Patella refleksleri (diz kapağı refleksi) normal..."

Hasta sonraki yıllar boyunca Lourdes'da tekrar tekrar incelendi: İyileşmiş olduğu tıbbi yönden belirlendi. 10 Mayıs 1955 günü kendisini inceleyen on beş doktora göre, "hastalığın tüm sübjektif belirtileri kaybolmuş" idi.

Bu tür iyileşme olayları uluslararası bir komiteye bildirilmekte olup, bu komiteye bağlı bulunan 10.000 kadar doktor, dişçi, tıp öğrencisi ve eczacı vardır. Bir başka büyük grup da bu hastalık ve iyi-

leşme hakkında aynı gün düzenlenen detaylı raporu aldı. Strasbourg Üniversitesi'nden Profesör Thiébaud 15 Ağustos günü şöyle bir bildiride bulundu: "Hastanın incelenmesi sırasında hiçbir işlev bozukluğuna rastlanmamıştır; görmesi ve duyması yerinde olup konuşma sırasındaki telaffuzu da düzgündür..."

23 Haziran 1956 günü Piskopos Monsenyör Vion tarafından tayin edilen komisyon Poitiers'de toplandı. Doktorların raporunu göz önüne alan komisyon, Bayan Alice Couteault'un iyileşmesinin "doğa yasalarının dışında ve üzerinde" bir şey olduğunu bildirdi.

16 Temmuz 1956'da Monsenyör Vion şu açıklamayı yaptı:

"Kutsal belgelerden esinlenen Pridentine Konseyi'nin bu konuda bize verdiği yetkiye dayanarak ve karar konusunda Papa'nın otoritesine tabi olarak şunu bildiririz ki, Bayan Alice Couteault'un 16 Mayıs 1952 günü Lourdes'da iyileşmesi bir mucizedir ve bu olay, Tanrı'nın annesi Kutsal Bakire Meryem'in kendisini özel bir şekilde ortaya koyuşu olarak kabul edilmelidir."

Mucizeler konusunda geriye sayma

Bu konuda ne diyebiliriz?

Tıp Bürosu'nun incelemeleri çok titizce sürdürdüğü ve doktorların arasında inanmayanlarla kuşku duyanların bulunduğu biliniyor. Hastaların olaydan önceki klinik durumlarını belirleyen belgelerin olmaması halinde, iyileşme olayları kayda geçmemektedir. Bu belgelerdeki can sıkıcı taraf da, bunların çok ender durumlarda yeni tarihli olmalarıdır; çoğu yıllar öncesine, hastalığın başlama ve gelişme dönemine dayanır. En yenileri bile Lourdes'a yolculuk kararı verilmesinden önceki birkaç hafta içinde alınmıştır. Bir diğer sorun da, doktorların teşhisinin "yanılmazlığı", hastalığın tüm semptomlarını belirleyip belirlemediğidir. Örneğin, Bayan Couteault'un 16 Mayıs 1952'de iyileşmiş olduğunu belirleyen bildirinin teşhis açısından değeri nedir? İyileşme bildirisine imza atmış olan aynı doktorlar onu bu mucize olayından önce de uzun bir süre incelemiş olsalardı, Lourdes Tıp Bürosu'nun elde ettiği bulguların bilimsel bir kesinliği olabilirdi. Ancak bu katı bilimsel yöntem, dünyanın her tarafından oraya akmakta olan binlerce hasta düşünülecek olursa, uygu-

lama alanı bulamamaktadır.

İlk olarak Amerika'da F.G. Alexander tarafından geliştirilen ve daha sonra Almanya'da V. von Weizsaecker'in de ele aldığı psikosomatik etkiler kuramına göre yapılan pek çok klinik deneyde, bedensel işlemlerin ve organik ağrıların, ruhsal uyarılarla doğrudan etkilendiği kanıtlanmıştır.

Adale performansları, kardiyal aktivite ve sindirim salgılarının ayrışım işi telkinler (hipnoz) aracılığıyla değiştirilebilir.

Kesinliği iyi bilinen birtakım gözlemlerin de ortaya koyduğu gibi, organik rahatsızlıklar genellikle kritik yaşam şartları sırasında görülmektedir; gerçekten de bazı özel rahatsızlıkların ve organların yine bazı özel ruhsal durumlara bağlı olduğu kuşku götürmez. "Psikosomatik (ruhsal köken) yönden ilgi duyulan süjeler, hastalığını kendisi "şekillendiren", bunun "saldırısını pasif bir şekilde beklemeyen kişilerdir; her hastalığın kendine özgü belirtisi, canlı organizmanın ruhsal dış görünüşüyle belli olur."

Diyagnoz-teşhis (Grekçe: ayırt etmek) bir durumun tipik belirtilerini ortaya koyar; doktorlar da bu belirtiler aracılığıyla mümkün ve başarıya ulaşması muhtemel tedavi yollarını belirlerler. Teşhisler her zaman bir hastalığın *nedenini* göstermez, gösteremez; ancak kesin bir bilgi tedaviyi istenen sonucuna ulaştırır. Eğer doktorlar hastalıkların tüm nedenlerini bilmiş olsalardı, hasta da kalmazdı ortalıkta.

Lourdes'daki Tıp Komitesi tedaviden önceki ve sonraki bulguları gözden geçirdiğinde, iki farklı durumun kıyaslanması yapılmaktadır: ancak, dünyanın en büyük çabası bile görülen değişimin *nedenlerini* ortaya çıkarmaya yetmez.

Oradaki mucizeye yol açan şey, iyileşme konusunda beslenen o umut mudur?

Bir hastanın o zorlu yolculuğa çıkma kararını vermesinden önce, birtakım sorular, kuşkular ve umutlar uzunca bir süre kafasını kurcalamış olmalıdır. Zaten kaderine razı değil midir? Kendisine önerilen her doktoru ziyaret etmemiş midir? Sonuç başarısızlık olmamış mıdır? Kaderini değiştirmek için son bir çabaya girişmek ve

o hac yolculuğunu yapmak riskini göze almalı mıdır? Karar verme işi, kuşku ve umutların birbirine karıştığı böyle bir çaba sırasında oluşuyorsa, bu mucizevi tedavinin de o an başlıyor olması demek değil midir? Hastalığı başlatan da, onun ruhsal davranışlarındaki bir değişme olmamış mıdır zaten?

Böyle bir olasılığa karşılık olmak üzere Dr. Alphoriso Olivieri şöyle diyor: "Kendi kendine ya da dış kaynaklı telkin kuramında bir gerçeklik bulunmamaktadır." Kendisi bunu söyledikten sonra Bayan Couteault'u gösteriyor; kadın iyileşmez türden bir hastalığa yakalanmış olduğunu gayet iyi bilmektedir, ama söylediğine göre, yola çıktıktan sonra ve tüm hac yolculuğu sırasında Lourdes'daki banyoların etkili olacağı konusunda sonsuz bir güven duymuştur.

Bu satırlarda büyük bir tutarsızlık var! Mademki hastanın banyoların etkili oluşu konusunda sonsuz bir güven beslediği ortada, o halde hastalığın iyileşmesine yol açabilecek nitelikteki kendi kendine ya da dış telkin durumları nasıl olur da bir kalemde silinip atılabilir? "Sonsuz güven" terimi "inanç"ın dolambaçlı bir akademik karşılığı olup, kiliseye göre "inanç" bilginin karşıtı kabul edilen kişisel bir yetinmedir. Buna göre "inanç" bir kişinin kendini etkilemesi, başka deyişle kendi kendine telkindir. O halde, hastalığın iyileşmesi konusunda bu kadar önemli bir şey nasıl oluyor da çatallı bir ifadeyle konu dışı bırakılıyor?

Gabriel Gargam olayı

Lourdes'ın yıllıklarında Gabriel Gargam'ın mucizevi iyileşmesinin özel bir yeri vardı; çünkü bu kişi inançlı biri olmadığı gibi, oraya gidişi de arzusunun dışında oldu. Yine de orada iyileşti. 17 Aralık 1899'da Bordo–Paris seferini yapan ekspres, bir arıza nedeniyle Angloulême garında durmakta olan bir trene çarptı. Bu sırada posta görevlisi Gabriel Gargam yamru yumru olmuş posta vagonundan 20 metre uzağa, karların içine fırladı. Saatlerce sonra onu baygın durumda buldular. Hastanedeki doktorlar omurgada ne bir kırık ne de çıkık bulabildikleri halde, alt kısımda tam bir felç durumu vardı ve böbrekler civarında da hafif bir ağrı hissedilmekteydi; adamın köprücük kemiği kırılmıştı ve tüm vücutta kesik yaraları vardı.

Gargam hastanede aylarca kaldı. Yutkunamadığı için yapay yolla besleniyordu ve bir deri bir kemik kalmıştı; bacaklarında en ufak bir his yoktu. Ameliyatı reddettiği için 1901 Ağustosu'nda hastaneden çıkardılar. Fransız Demiryolları kendisine 60.000 frank verdikten başka 6000 frank tutarında bir yıllık bağladı. Gargam, ailesinin, özellikle de annesinin zorlamasıyla Lourdes'a getirildi; kendisi bunu istemiyordu. 20 Ağustos 1901'de Lourdes'deki suya daldırıldığı sırada bayıldı. O öğleden sonraki takdis töreni sırasında ise birden sedyeden kalktı, sendeleyerek bir iki adım attıktan sonra yiyecek istedi. Sonraki üç ay içinde on kilo aldı. Sürekli bir iyileşme gösteriyordu.

Gargam'ın ve Bayan Couteault'un durumları birbirine tümüyle zıttır. Kadın "sonsuz bir güven" içinde olduğu halde (kendi kendine telkin), öteki buna inanmıyordu ve Lourdes'a isteği dışında getirilmişti. O halde bu bir mucize midir?

Tıp uzmanlarının da yardımıyla 232 iyileşme olayı incelemiş olan Dr. Franz L. Schleyer'in vardığı sonuca göre, ciddi bir travma sonucu harekete geçen bir takım ruhsal mekanizmalar, Gabriel Gargam'ın Lourdes'da bulunuşu sırasında etkinliğini kaybetmiş ve bu, travmanın yol açtığı organik sonuçların tedavisinden daha önce olmuştu.

Ruhsal rahatsızlıklar fiziksel kontrola bağlıdır. Gargam hastanede kalışı sırasında ve daha sonraları da bir tedaviye karşı içten içe karşı koymuştu; ezik bir durumdaydı ve yaşamının geri kalanını bir tekerlekli sandalyede geçireceği inancındaydı. Çabalamayı bırakmıştı. (Bu tür bir "hastalığa kaçış" günümüzün önemli belirtilerinden biridir!) Bununla birlikte, onun tedaviye karşı koyuşu, Lourdes'a götürülmeyi kabul ettiğinde bir ölçüde kırılmış oluyordu. Ondaki motor sinir sistemi işlevine ağır ağır başladı. Geriye kalan olumlu yönü ise, Lourdes'ın suyuna daldırılma sırasında görülen o "şok" tamamlandı; sağlıklı bir yaşama duyulan istek yine uyanmıştı işte. Bir mucize mi? Hastalığı sona erdiren bu şeyi hiçbir doktor reçetesinde gösteremezdi.

Başlıca hastalar kadınlar

Dr. Schleyer araştırmaları sırasında, "on altı ile kırk beş yaş arasındaki kadınların Lourdes'daki hastaların çoğunluğunu oluşturduğunu" ifade etti. İncelemiş olduğu 232 olayın 185'i kadındı. Doktor bunu şu şekilde açıklıyor:

"Lourdes'daki hastalar çoğunlukla belirgin tipteki genç kadınlardan oluşuyor: Bunlar karakteristik olarak, sinir sisteminin istemsiz boşalması konusunda anormal bir rahatlığa sahip kişiler; arkalarında uzun bir rahatsızlık dönemi bırakmış olan bu astenik (ince yapılı) kadınlarda pek de yerinde olmaksızın bir sürü ciddi hastalığın bulunduğu teşhisi yapılmış. (Henüz Lourdes'a doğru yola koyulmamış olan kadın hastaların her birinde pek çok sayıda hastalığın var olduğunun düşünülüşü şaşırtıcı bir şey.)

Başlangıçta kilise, sinirsel rahatsızlıkların tedavisinin mucizevi iyileşmeler kategorisine girmeyeceğini belirtti. Tıbbi araştırmalar ona ters gelmekteydi. Ancak doktorların, nevrozların organik rahatsızlıklara yol açabileceğini, bunların nedenlerinin ise hastanın yaşamıyla ve birtakım uyuşmaz durumlarla açıklanabileceğini ve bu gibi rahatsızlıklara ne ilaçla ve ne de operasyon yoluyla yaklaşılmadığı içindir ki, mucizevi iyileşmelerin de artık mucize sayılamayacağını ifade ettikleri biliniyordu. Tıp biliminin gelişmesiyle gerçek anlamdaki mucizevi iyileşmelerin sayısı da çok çok azalacak. Aklıma, ta okuldayken öğrendiğimiz, Seneca'nın o bilgece deyişi geliyor: *"Felix, qui potuit rerum cognoscere causas"*, şeylerin nedenini tanıyabilen kişi mutludur!

Mucizevi Su... İçme suyu

Hac yerlerindeki sular, özellikle birdenbire ortaya çıkmış olanları masalımsı bir rol oynar. Lourdes'ın mucizeler oluşturan suyu üzerinde fiziksel ve kimyasal bir inceleme yapmış olan Hidroloji Enstitüsü bu analizin sonucunu 8 Ekim 1964'de açıklamıştır:

Sudaki pH değeri neredeyse nötr (bu değer serbest hidrojen konsantrasyonu ölçüsüdür)

Serbest karbondioksit miktarı zayıf

Gaz şeklinde karbondioksit mevcut değil

Suyun ortalama sertlik derecesi (yaklaşık 14′)
Hafif mineraller, özellikle kalsiyum karbonat
Sülfat ve klorür içeriği çok düşük
Eriyebilen demir ve organik madde içeriği normal
İnşaat ve kanalizasyon artıkları yok

Kısaca: banyo tedavisinde etkili olamayacak türden tümüyle normal içme suyu!

Niçin hiç gerçek mucize olmuyor?

Lourdes mucizevi iyileşmeler yönünden dünyaca ünlü olmakla birlikte, tek değildir. "Mucizeler başaran Madonna" adına her nerede bir şey kurulursa, bunun hemen ardından mucizeler oluşmaya ve iyileşme haberleri gelmeye başlar.

Ben gerçek hiçbir mucize olayı, sözgelimi kolunu veya bacağını kaybeden birinin buna yeniden sahip olması gibi bir şey bilmiyorum. Halbuki, izleri sonunda Yüce Tanrı'ya kadar varan o birinci sınıf mucize oluşturucular için böyle bir şey olanaksız ya da kara büyü içinde yer alan bir durum olmamalıydı.

İnançlı Lourdes tarihçileri buna karşı çıkarak, bu tür bir mucizenin bile kuşkucuları inandırmaya yetmeyeceğini ifade ederler. İsa Lazarus'u diriltti, ama orada bulunmayanlar bu tek mucizeye inanmadılar. (Jon.11, 1). Aslında, "Tanrı sözü" kavramının kökeninden yola çıkıldığında, bu kuşku durumu İsa'ya kadar uzanır. Onun dirildiğine inanmayanlar arasında havari Thomas da bulunuyordu: "Onun ellerinde çivi izlerini görmedikçe, parmaklarımı bu izlere dokundurmadıkça ve elimi onun yan tarafına koymadıkça buna inanmayacağım." (Johannes 20–24.)

İsa ortaya çıktı ve meydan okurcasına, inanmayanların ellerini yaralarına değdirmelerini istedi. İncil'e bakılırsa, Tanrı'nın oğlu kuşkucuyu ikna etmek amacındaydı. Küstahça bir iddia için gerçekliği kanıtlanmamış bir mucize yapılabiliyor da, kuşkulu, bilimsel eğitim görmüş, *inançsız*, ama pek çok bilgi sahibi bir doktor niçin böyle bir mucizeyle inandırılamıyor?

İyileşme mi, kendini çok iyi hissetme mi?

1917 Ekim'inden bu yana, Lizbon'un 100 mil kadar kuzeyindeki Fatima'da mucize denebilecek iyileşme olayları görülmüştür. Burada yalnızca iki tane saçma sapan örnek veriyorum:

Torres Novas'lı, Cecilia Augusta Goveia Trestes adlı kız yıllardan beri pülmoner tüberküloztan, peritonitten ve vücudunun su toplamasından dolayı hastaydı. Onun durumunu gereği gibi takdir eden ailesi kızın tabutunu ısmarlamıştı bile. Her ne kadar doktorlar bir şey yapamıyorlarsa da, kız yine de 13 Temmuz 1923'de Fatima'ya götürüldü.

Orada bulunduğu sırada bir şey olmadı. Ancak, dönüş yoluna çıktıklarında, aslında pek iştahsız biri olan Trestes bir kurt gibi acıktı. Yanındakilerde bulunan yiyeceği oburcasına yutmaya başladı. Yediklerini hazmetmesi için geçen yarım saatten sonra o sessiz kız birden konuşmaya, hatta gülüp şarkı söylemeye girişti. Bir hafta sonra durumu daha iyiydi.

Kızdaki bu ani değişimin bir öfori (kendini çok iyi hissetme durumu) olup olmadığı, tıpta çok iyi bilinen ve çok ciddi hastalarda bile rastlanan bu durumun sonucu, kızın hastalığından kurtulup kurtulmadığı bilinemiyor.

İçki mucizesi mi?

Madeira adasında bulunun Camara de Lobos'lu 30 yaşındaki bir adam kronik alkolikti. Doktorlar kendisine, eninde sonunda ölümcül bir siroza yakalanacağını söylüyorlardı. Yine de bu genç adam her gün bir şişeyi deviriyordu. Sonunda dindar karısı işe el koydu. Adamın günlük içkisinin içine birkaç damla Fatima suyu karıştırdı. Mucizeye bakın ki, o andan sonra adam içkiden iğrenmeye başladı ve yetmiş yaşına kadar da yaşadı.

Bu tür "iyileşme" olayları kanıtlanmamış olmakla birlikte, kendilerini inatla mucizeler arasına sokturma iddiasındadır.

Bunlarla ilgili soru sorulabilecek aklı başında kişiler çoktan ölmüştür; aileden birinin böyle bir mucize yaşamasından dolayı gururları okşanmış olan akrabalar da çok bilmişçesine kafa sallayarak şöyle derler: "Evet, evet, o adam hakkında böyle bir öykü anlatılır-

dı..." 1940 yılından beri Fatima'da gerçekleştiği sanılan iyileşme olaylarının sayısı yaklaşık 1500'dür. Lourdes'da olduğu gibi burada da Tıp Komisyonu ancak çok az sayıdaki olayı "iyileşme" olarak kabul etmiştir ve burada da kadınların erkeklere oranı 70/30'dur. Bunun sebebi nedir? Kadınlar daha mı sık dua ediyor? Yoksa Havva kızlarında, doktorların kesin olarak belirleyemediği ve işin Madonnaya kaldığı daha mı çok (hayali) hastalık var?

Bu arada şunu açıklamalıyım: Görüntü yerlerindeki olağanüstü iyileşmeler tartışılmıyor. Ama yine şunu da belirtmeliyim ki, o görüntülerin *nedeni* Kutsal Aile'nin üyeleri değildir; bunlar, görüntüler sayesinde gerçekten oluşan o akıl ermez iyileşmelerin bir *nedeni* olamazlar.

Görücü çocuklar aktif durumda

Yine de mucizeler Hıristiyanlığın kutsal figürleri adına olmaktadır. Periyodik olarak çıkmakta olan *Fatima Çocukları*, düzenli olarak iyileşme raporları basmakta, bunlara ek olarak, iyileşmiş olduklarını belirten çok sayıdaki kişiden gelen mektupları da yayınlamaktadır. Bu bülten yalnızca Meryem, İsa, ve başmeleklerle azizlerin isimlerini içermekle de kalmaz! Sık sık, ölmüş "görücü" çocuklara gelen teşekkür mektupları da burada yayınlanmaktadır; bunlar, o bir sürü isteği anında yerine getirirler. Her ne kadar bu çocuklar kilise tarafından azizlik mertebesine yükseltilmemişlerse de, bu dinsel onaya gerek duymaksızın da iş görmeyi sürdürmektedirler.

Kilisenin karar verme gücü

Kilise yalnızca hangi görüntülerin *gerçek* olup olmadığını belirlemekle kalmayıp, bir mucizenin varlığına da karar verir. Mucizenin nasıl bir şey olması gerektiği 1870 yılında Vatikan tarafından açıklanmıştır. Buna göre, mucize "doğa yasalarının aksine" bir şeydir. O kadar. Ancak, bu tarif yüz yaşından eski olup, pek çok kilisenin kulesi gibi küf bağlamıştır. Artık insan doğanın çeşitli oyunları hakkında daha fazla şeyler öğreniyor, hatta onun yasalarını kendi isteğine göre birtakım şekillere sokabiliyor. Bu nedenle neredeyse ke-

sin bir inanca sahibim ki o da, yüz yıl kadar sonra artık mucize diyebileceğimiz bir şeyin kalmayacağıdır.

Bu yazının yazılışı sırasında, Vatikan'da 1200 (!) tane takdis ve azizleştirme olayı incelemeye alınmaktadır.

Azizlerin sayısı ise yaklaşık 12.000 dolayındadır.

Papa XIV. Benedikt'in 1738 yılında yayınladığı *"Tanrı Hizmetkârlarının Takdisi ve Azizleştirilmesi Üzerine"* adlı eserinde belirlenen kurallara göre her azizin ölümünden *sonra* hiç değilse iki mucize göstermiş olması gerekmektedir. Şimdiki bekleme listesinde adları bulunan "aziz adaylarının" işleri eskilere göre daha da zordur. Bugünün yetenekli bir tıp pratisyeninin başardığı şeyler bir zamanlar kolayca mucize olarak kabul ediliyordu. Artık aziz olmak eskisi kadar kolay değil. Yine aklıma okul günlerindeki Latince bir deyiş geliyor: *Tempora Mutantur, nos es mutamur in illis* (Zaman değişiyor ve biz de onunla değişmekteyiz.)

Peder Pio

Eğer hizmetkarlarından biri yaşam süresi içinde mucize ardına mucize gerçekleştirirse, Kilise ne yapar? Eğer o kişi inanç sahibi kişiler tarafından bir aziz gibi görülüyor ve kendisine dualar ediliyorsa, bu duruma göz yumar.

İnisiye çevrelerde hemen kesinlikle düşünülen bir şey varsa o da, Peder Pio adı altında dünya çapında üne kavuşan Francesco Forgione'nin azizler toplumu içine gireceğidir. Bu peder yaşamı boyunca öyle çok mucize gerçekleştirdi ki, bu konuda herhangi bir girişimin akla gelişinden çok önceleri (yaşayan) bir aziz durumunu aldı.

Francesco Forgione 25 Mayıs 1887'de Pietrelcina'da doğdu. 23 Eylül 1968 günü Peder Pio olarak San Giovanni Manastırında öldüğü sırada "neredeyse elli yıldır o kutsal *stigmayı* (Yara izi–nişan) taşımaktaydı."

Belki kasten, belki de rastlantı eseri, Francesco'nun gençliği hakkında pek az bir şey bilinmektedir. Kendisi, anlattığına göre bir "maccherone senza sale" (tembel bir genç) idi. Kapuçin rahipleri bu aziz biraderleri hakkında pek söz etmemekte iseler de, papaz

çıraklığı döneminde bile birtakım garip olayların onu ötekilerden ayırmakta olduğuna ilişkin söylentiler dışarıya sızmaktaydı: "Bu sıska çırak günler boyu ekmeksiz ve susuz duruyor... Venefro'da 21 gün boyunca sadece okunmuş ekmek ve şarapla yaşadı." Sağlığı pek de iyi olmayan bu biraderin birden ateşi yükselmeye başlıyor ve bu ateş "manastırdaki termometreleri sürekli olarak patlatıyor" idi; ona bakmakla görevli biraderler ölçme işi için güçlü bir banyo termometresi kullandıklarında, cıvanın 48 dereceye (!) yükseldiği görüldü. Geceleri manastırdaki herkes heyecan içindeydi. "O, kutsal kural gereği bir parça dinlenmeye geçecek olsa, her tarafta korkunç canavar görüntüleri ortaya çıkıyordu."

Bağdaki yara izi

Peder Pio nekahat dönemini geçirdiği ailesinin çiftliğindeydi. 20 Eylül 1915 günü annesi onu yemeğe çağırdığında, bağdaki bir kulübeden çıktı; "o sırada el sallıyordu ve elleri sanki yanıyormuş gibiydi." Annesi ne olduğunu sorduğunda Pio ona, tüm hissettiği şeyin hafifçe iğneleyen bir karıncalanma duygusu olduğunu söyledi.

Ancak, kilisenin en yüksek baskı iznini taşıyan kitaba göre, "Peder Pio gerçekte o görünmeyen yara izini almıştı." Bu görünmeyen yara izi, onun öteki biraderlerle koronun en arka sırasında oturduğu bir sırada kanamaya başladı. Peder Pio öne doğru yürüdüğünde elleri kanıyordu, ayaklarında yara izleri, sağ tarafında derin bir kesik vardı.

"Padre Pio é un santo!" Kalabalık haykırıyordu. Peder Pio bir azizdir.

O yara izlerinin fotoğrafları Kutsal Büro'ya ulaştı. (Şimdi İnanç Örgütü Bürosu olarak tanınıyor; eskiden Kutsal Engizisyondu.) Peder Pio'ya tıbbi bir incelemeden geçmesi ve dindar kişilerin merakından kaçınması emredildi. Doktorlar onu incelediler ve yaraları bantla örttüler. Sonunda şu bildiriyi yaptılar: "Bu tür bir lezyon (yara) bilimin anlayış sınırları dışındadır." Peder Pio her gün bir kupa dolusu kan kaybediyordu. Yine her gün, o besbelli yaraları örten eldivenler giyiyordu.

Evrensel bir yetenek

Görünüşe göre Peder Pio, günümüz biliminin "parapsikolojik olgular" başlığı altında topladığı yeteneklerin hepsine sahipti. Onda görücülük, kahinlik, telekinezi, telepati, mucizeler yaratma ve uzak menzilli iyileştirme gibi şeyler bir araya toplanmıştı. Peder tek kelime İngilizce konuşamamakla birlikte, Amerikalı çocukların söylediklerini anlayabiliyordu. Günah çıkaracak kadar büyümüş olan ve karşısına gelen çocuklardan hangisinin itirafta bulunacağını, hangisinin konuşmayacağını biliyordu. Bir adamın yüzüne karşı, kafasında karısını öldürme fikri olduğunu söyledi. Yine, cinsel bir hastalıktan dolayı önemli bir ameliyat geçirmesi gereken o kadın olayında da kadının kanamaları birden kesildi ve Peder Pio kehanette bulunarak, onun bir erkek çocuk doğuracağını söyledi. Kadın bir yıl sonra oğlanı manastıra getirdi.

San Giovanni Rotondo'nun resmi tarih yazarı olan Alberto de Fante'nin anlattığına göre, adamın biri ölmek üzere olan, doktorların artık el çektiği yeğeni için Peder Pio'nun günah çıkarma hücresinde yardım dileyip dua etti. Bundan yirmi dört saat sonra yeğen "inkâr edilemez" bir şekilde iyileşmiş bulunuyordu.

Yine bir seferinde, kadının birine Pederi görebilmesi için üç gün sonrasına randevu verilmişti (Pederi görebilmek için haftalarca öncesinden randevu almak gerekiyordu); işte bu kadın, kalabalığın arasında sıkışmış olarak ve iki gözü iki çeşme kendisine bir yol açmaya çabalarken, Peder Pio onu durdurdu ve hemen eve gitmesini söyledi; her şey yoluna girecekti. Kadın eve döndüğünde, yardım için araya girmek istediği kocasının iyileşmiş olduğunu gördü.

Bildirilen "mucizelerin" sayısı bir hayli fazladır. Yine adamın biri manastırda itirafta bulunduğu bir akşam dışarı çıktığında, sağanak halinde yağmurla karşılaştı. Islanmamak için beklemeye başladı. O sırada yanına gelen Peder Pio üzülmemesini, kendisine yol arkadaşlığı edeceğini söyledi. Adam kaldığı yere vardığında, oradakiler hiç ıslanmamış olmasına hayret ettiler. Otelci durumu hemen anladı: "Evet, bunu Peder Pio söylediyse..." Peder Pio bunun tam tersini de yapabiliyordu. Bir kış sabahı günah çıkarmaya gelen kadı-

nın biri sırılsıklamdı. Peder kadının omuzuna bir dokunduğunda, giysiler "bir anda" kupkuru oldu.

Belli ki Bilokasyon (aynı anda iki yerde birden bulunabilme) da Peder Pio'nun güçleri arasındaydı. Gerçekliği onaylanmış bazı öykülerin yazarlarına göre, Peder Pio onu bekleyenlerin büyük şaşkınlığı arasında "kapalı kapılardan" geçebiliyordu; böylece, sıkıcı kimseleri yanılmak ve kendisini saran merak çemberinden hünerli bir şekilde kurtulmak olanağını buluyordu. O, "Peder, neredeydiniz? Herkes sizi arıyordu," diyenlere gülerek, "Önümüzde dolaşıp duruyordum, ama beni farketmediniz." diye karşılık verirdi.

"Ben ıstırap çekmeyince de ıstırap duyarım" diyen Peder, küf kokan odalarda mis gibi kokular oluştururdu. Dr. Romanelli, Pederin parfüm kullandığını hiç sanmıyordu. Kapuçin rahiplerinden biri ona açıklamada bulunarak, Peder Pio'nun kanının bu kokuyla yüklü olduğunu söyledi. Dr. Festa adlı biri bir parça kumaşa Pederin kanını alarak, laboratuvarda incelemek üzere bunu Roma'ya götürdüğünde yol arkadaşları o kadar güzel kokan şeyin ne olduğunu sordular. 1930 Temmuzunda Polonya'daki bir oturma odasını birden gül ve nergis kokuları sardı. Hasta bir kız San Giovanni Rotondo'dan yeni dönmüştü. Çeyrek saat kadar süren bu harikulade kokudan sonra, kız felçli olan kolunu yeniden hareket ettirmeye başladı. Kokular konusunda kuşku duyulmaz, çünkü uzun yıllar boyunca sayısız kişi buna tanık olmuştur.

Papa XV. Benedikt tüm olacakları önceden görerek şöyle dedi: "Peder Pio gerçek bir Tanrı adamıdır."

Stigmalar (Çarmıha gerilme yaraları)

Peder Pio İsa'nın o yara izlerini (stigma) çağdaşlarının gözleri önünde taşıyordu. Kendisinden önceki o ünlü Assisi'li Fransız'ın (1182–1226) bu yaraları taşıyan ilk kişi olduğu resmen kabul edilmişti. Bu kişi ölümünden iki yıl sonra azizler arasına alındı. Onun bu yaraları efsanevi bir şeydir; kuşlarla konuşan bu aziz uzun süredir melekler korosunda şarkı söylüyor. Fransız'ın bu yaralarla işaretlenmesinden sonra, yaklaşık 350 kişinin de aynı şeye uğradığı

tahmin ediliyor. Ancak, bunların hepsi gerçek işaret taşıyıcılar değildir. Sözgelimi, başlıklara geçmiş olan Konnersreuthlu (Oberpfalz–Almanya) Theresa Neumann bir sahtekârdı. Teolog Dr. Joseph Hanauer kadının vücudunu kendisinin kazıdığından kuşkulanıyor; çünkü ziyaretçileri sık sık odadan çıkardıktan sonra yeniden çağırır ve kanayan yaralarını gösterirmiş. Resmi olmayan söylentilere göre, Theresa bu işaretleri 1926 paskalyasından önceki büyük perhiz sırasında aldı ve Hıristiyan tatilleri dışındaki her Cuma günü İsa'nın haça geriliş sahnesini gördü.

Dindar kişilerce sözü edilen el, ayak ve kalbin alt tarafındaki işaretlerle ilgili haberler o kadar çok sayıdadır ki, pek çok kişinin de tanık olduğu bu şeyleri saçma diye tanımlamak yersiz olur.

"İsa'nın yaraları" (Galatian 6, 17) tıpkı kırbaç, diken ve haçtaki çiviler kadar acıtırmış; bunlar özellikle Cuma günleri kanar ve normal yollarla tedavi edilemezmiş.

Doğruluğu kuşkusuz bir mucizeyi kabul etmeyle karşı karşıya mıyız? Ancak baştan söylemeliyim ki, şimdiye kadar bu stigma olgusunu açıklığa kavuşturacak bir şey mevcut olmamıştır; bu nedenledir ki bu konu hâlâ iyi korunan bir örtünün ardında gizlidir.

Kutsal hastalık

Okur şunu bilmelidir ki, eski din ve kültlerdeki kanıtlanabilir bir takım olaylar, içlerine şeytan girdiğine inanılan kişilerde odaklaşırdı. Zorlu çırpınışların eşlik ettiği, ani kendini kaybedişler demek olan epilepsi (Sara)nın adı *morbus sanctor* "kutsal hastalık" idi; çünkü bu hastalığa tutulmuş olanlar sık sık şeytanın, ruhların, Tanrı ve meleklerin görüntüleriyle karşılaşırlardı. "Muhammed'in de sar'alı olduğu ve bu nedenle kutsal edildiği söylenmektedir. Kendisi Kuran'a kaldığı yerin Cennet olduğunu belirtmektedir." Profesör O. Prokop sar'a durumlarında genellikle dinsel bir yapının göze çarptığını ve buna tutulmuş olanlarda aşırı dindarlığa doğru bir eğilim bulunduğunu ifade etmektedir. (Stigma taşıyanlara has bir özellik!) Bunlar, asit dengesini değiştirecek birtakım solunum sistemlerini uygulamak suretiyle şeytanımsı saldırılara konu olabilirler.

Üç hastalık şekli

Şizofreni'nin bir şekli olan *Katatoni*, periyodik dönemler halinde görülen uyuşukluğun yanı sıra, huzursuzluk ve heyecan durumlarıyla tanınırken, dine aşırı düşkün kişilerde bazı özel güçlerin gelişmesine neden olur. "Şizofrenik bir kişinin herhangi bir zekâ kaybına uğramaksızın çevresi dahilinde iş görmesinin yanında, bir büyülenme duygusu etkin olarak göze çarpar."

Profesör Prokop ve başkaları isterinin de fiziksel kökenli gerçek bir hastalık olduğu görüşündedir. Bunlar isterinin belirgin işaretlerini ün kazanmak, sevilmek, övülmek ve kabul edilmek şeklinde belirlerken, bu gibi kişilerin başkalarını kendilerine çekebilme yeteneğinden haz duyduklarına da işaret ederler. Böyle bir durum ise, din şehitlerinin içine düştükleri sıkıntıları aldırmazlık, hatta bir tür sevinçle kabul etmelerini açıklar niteliktedir. Buna ek olarak sık sık kanıtlanmış bir şey vardır ki o da, isterik kişilerin acıya karşı gerçek anlamda hissiz oluşlarıdır.

Kanımca, klinik özelliklerin bu kısa tarifi, stigmaların arayıp bulduğu bu kişilerin zaten buna eğilimli oluşları konusunda önemli ipuçları vermektedir. Hastalığın üç semptomu da sinir sistemindeki bir tahribatı ya da bozukluğu işaret etmektedir. "Stigmatik" birini tarif eden başvuru kitapları, böyle birinin aşırı duygusal bir sinir sistemine sahip olduğunu, fiziksel veya başka nitelikli dürtüler karşısında düzensiz davranışlarda bulunduğunu ifade etmektedir. Vejetatif sinir sisteminin bir bölümü olan ve dürtüler ya da beyinden gelen emirler doğrultusunda hareket eden *parasempatik* sistem göz kapaklarını açıp kapaması, gözyaşı ve tükrük oluşturmasının yanısıra, cinsel organları da kontrol eder.

Yüksek gerilim durumlarında (Vagotoni) parasempatik sinir sistemince komuta edilen organların çok az bir dürtüye gereksinmeleri vardır ve hemen organik bozukluklar ortaya çıkabilir.

Kas ve damarlardaki anormal kasılma durumları, vejetatif sinir sisteminde bir zayıflama olduğunun tipik belirtileridir ve bunlar organik bozukluklar, ciltteki kan fazlalaığı (hiperemi) şeklinde görülürler. Tıp konusundaki bu kısa diskuru sona erdirirken şunu söyle-

meliyim ki, dokunma konusunda hastalıklı bir duyarlılığa yol açan *hiperestezi* de, sinir sistemi rahatsızlıklarının neden olduğu pek çok sonuçtan biridir.

Çözüm için bir anahtar mı?

Toplamak gerekirse: kendilerinde stigma bulunan kişiler özel güçler geliştirmelerinin yanı sıra, çok kolay uyarılmalarıyla da dikkati çekiyorlar. Bunların bilerek veya bilmeyerek, çevresindekileri etkileme konusunda birtakım girişimlerde bulunduklarına kuşku yok. Bu kişiler "ün kazandıkları, sevildikleri, övülüp tanındıkları" için alçakgönüllü bir sevinç duymuş olamazlar mıydı? Sahip oldukları çekicilikte (=stigma) insanları çevrelerinde toplayabilme gerçeğini yadsıyabilirler miydi? Özel bir tıbbi durumun belirlediği o şart olmaksızın acıya nasıl dayanabilirlerdi? Onların bedensel işlevleri de sinir sisteminin dürtülerine veya emirlerine tabi değil miydi?

Tüm bu klinik görüntülerin bende oluşturduğu sonuç, stigma taşıyan kişilerin, onların tüm vücutlarını etkileyen bir gerilimin etkisinde olduklarıdır. Montreal Üniversitesi Deneysel Tıp ve Cerrahlık Enstitüsü Direktörü Profesör Dr. Hans Selye, (stres araştırmasının babası) bu durumları şöyle tarif ediyor: "Stres hep bir sendromla, yani tek olmayıp tüm halindeki değişimlerle kendini ortaya koyar. Vücudun tek bir bölümü üzerindeki yalıtılmış durumdaki etki, bunun öteki bölümlerine konu olan daha üst düzeydeki başarıları bozar ya da bunlar için uyarıda bulunur." Günümüzün içinde bulunduğu bilgi düzeyinde yalnızca şunu söyleyip geçme durumundayız: Akla gelebilecek her değişim, sonunda, kendi kendine telkin yoluyla sonuç etkisine bağlıdır.

Bio-Feedback (Biyolojik etkileşim)

14 Ekim 1973 günü New York Üniversitesi rehabilitasyon uzmanı Profesör Josef Brudny ile, aynı kentteki Plaza otelinde görüştüm.

"Siz, belkemiği kırık olan ve yıllardır tekerlekli sandalyeye bağlı bulunan genç bir adamı herhangi bir operasyona başvurmaksızın tedavi ettiniz. Yoksa mucizeler yaratan bir doktor musunuz?"

"Bu işte mucizenin rolü yok. Eğer bundan söz edilecekse bunu, beynin beden üzerindeki gücü olarak ifade edebiliriz. Tamı tamına söylemek istediğim şu: Beyin gücü, bu gezegen üzerindeki evcilleştirilmemiş son hayvandır."

"Hastanızın bu felç durumunu nasıl tedavi edebildiniz?"

"Onu elektromiyografik bir *feedback*'e bağladım ve büyük bir sabırla buna karşılık vermesi için eğittim."

"Bu makine aslında nedir?"

"Ansefalografla kıyaslanabilecek elektronik bir cihazdır. Birtakım biyolojik işlemleri, örneğin kalp vuruşlarını veya kan basıncını kaydeder, fakat kaydedilen akımdaki bir değişiklik durumunda, hastaya anında sinyaller verir. Sözgelimi, kalp atışları olması gerekenden daha yavaşsa, hasta kulaklığın verdiği bip bip sesleriyle bu vuruşların aslında nasıl olması gerektiğini anlar. Beyin hemen tepki gösterir ve kalp atışlarını önerilen ritme uydurma konusunda emirler verir."

"Başka bir deyişle, beyin kalbe nasıl atması gerektiğini mi söylüyor?"

"İnsan organizması kontrol ve düzenleme mekanizmasına sahip, kapalı devre şeklinde işlev sürdüren sibernetik bir sistem gibidir. Beyin kaslara, şöyle ya da böyle hareket etmeleri konusunda emirler verir. Gerekli bilgileri ise türlü acılarla, koku, tad, görme, koklama, duyma, acı hissetme aracılığıyla elde eder. Örneğin, kalp düzensiz olarak atmaya başlarsa, beyin hemen bir panik durumu kaydeder. Böyle durumlarda, kalbe verilen ve ana damarlardaki tıkanıklık gibi özel durumların engel olmaması halinde onun uyacağı yoğun emirler söz konusudur."

"San Fransisco Tıp Merkezi'ndeki meslekdaşım, Dr. B.Engle, telkin yoluyla birkaç hastanın kalp vuruşlarını hızlandırıp yavaşlatmayı başarmıştır. Seçilen kişi kırmızı, yeşil ve sarı renkli ışık sinyallerinin önüne oturur. Eğer doktor daha hızlı bir kalp vuruşu için emir verecek olursa, kırmızı ışık yanar ve hastanın taktığı kulaklıkta yapay nitelikli hızlı bir kalp vuruşu duyulur. Deneydeki hastalar görsel-işitsel yolla etkilenmiş olurlar. Birkaç saniye içinde, kalp

atışlarını gösteren diyagramda aslında olması gerekenden daha hızlı bir kalp vuruşları eğrisi görülür. Bu yolla nabzı yavaşlatmak, kan basıncını değiştirmek, deri yüzeyinin soğuyup ısınmasını emretmek, hatta o genç felçlinin durumunda olduğu gibi, ard arda felcin üstesinden gelmek mümkündür. Bunlar mucize değil, kanıtlanmış tıbbi deneylerdir. Bu yönteme 'bio-feedback' adı verilir."

İstek, İrade ve Telkin

Kuşkusuz, stigma taşıyan o kişileri, bu tür işaretlerin nedenini ve kaynağını bilmedikleri, ya da bio-feedback konusunda bilgi sahibi olmadıkları için ayıplayamayız; doğrudan sonuçlara izin veren bir yöntemdir bu.

Dinsel haz durumunda yaşayan kişilerin vücut hücrelerinde ve dokularında, onların yüce kişilere benzemek konusunda gösterdikleri sabit fiziksel durumları sırasında ağır ağır da olsa, ne tür patolojik değişimlerin meydana geldiğini bilmiyoruz. Ancak, yıllardır etkin durumda bulunan ve artık doğal gözle bakılan bir dış telkinin, sonunda stigma oluşturacak şekilde -ve de bilinçsizce - var olabilmesi tümüyle mümkündür.

Mucizevi iyileşmelerde olduğu gibi, stigma konusunda da kadınlar baskın durumdadır. Bunun olası nedenlerinin zaten sözü edildi. Tanrı'nın bu işaretini hem *görsel sinyallerle* (İsa'nın haç üzerindeki görüntüsü) ve hem de *akustik sinyallerle* (yapılan dualar ve ilahiler) algılayan ve buna sahip olmak için aşırı bir arzu duyan kadın ya da erkek dinsel fanatiklerin bu güçlü arzusu sonucunda "hayvan beynin" baş eğmesi ve derinin dış yüzeyinde yaralar, izler oluşturucak şekilde kan damarlarını aşırı kanla yüklemesi düşünülebilir. Her şeyden önce burada baskın durumda bulunan şey, *eziyet duyma* arzusu ve Kurtarıcı'nın çektiği acıları hissetmekle ilgili iç isteklerdir.

Ünlü İngiliz operatörü Richard Serjeant şunu soruyor: "Kurtuluş için eziyet çekmek gerçekten zorunlu mudur?... Kurtuluş acıyı haklı çıkarır mı? Hıristiyan cennetinin hiyerarşik düzeninde şehitler, havariler ve peygamberlerden sonra üçüncü sırayı almaktadır.

Başka bir deyişle, sıradan bir kişinin cennete girebilmesinin tek yolu din şehitliğidir."

Acı eziyet ve çileyle, kısaca şehitlik aracılığıyla azizler toplumuna katılabilme arzusu belli ki stigma konusunun özünü oluşturmaktadır. Böyle işaretleri taşıyanlar demir gibi bir iradeye sahip olmuşlardır.

Gösteri unsuru olarak stigmalar

İşte böyle demir gibi bir iradenin neler yapabileceğine kaba bir örnek verirken, dinsel amacı bir tarafa bırakalım. 20'li yıllarda Batı Almanya'daki kömür havzasında çalışmakta olan August Dieber adlı, biri, kötü hava şartları sonucu bir galerinin çökmesiyle diri diri gömüldü. İki gün iki gece kurtarılmayı bekledi. Sağ kalçası ve ayağının bir bölümü taş blokları arasına sıkışmıştı. Madenci önceleri acıyı duymamaya çalıştı, ama uzuvlarının soğumaya ve his yeteneğini kaybetmeye başladığını farkediyordu. Bunun üzerine tüm iradesini, "uyuşan" kalçasına kan göndermek noktasında topladı. Önceleri keskin ağrılar duyduysa da, buna aldırmadı ve çok geçmeden bir sıcaklık duygusunun geri döndüğünü hissetti. Daha sonra tıbbi incelemeden geçirildiğinde, tüm doktorların genel şaşkınlığı karşısında hem kalçanın, hem de ayağın kanla gayet iyi beslenmiş olduğu görüldü. Bacağı kesmek gereksizdi.

Madenci bu kaza sırasında kendisindeki bir yeteneği keşfetmişti: Sırf irade ve telkin gücüyle vücudundaki bölgeleri (Hint fakirleri gibi) acıya karşı duyarsız hale getiriyor, hatta gövdesinin istediği yerine kan gönderebiliyordu. Adam bu yeteneklerini iyice geliştirdikten sonra uluslararası bir varyete sanatçısı oldu. Sahne artistleri için vücutlarına şiş ve kılıç saplamak bir yenilik değildi. Ancak bu kişi sırf yoğun bir konsantrasyonla ve izleyicilerin soluklarını tuttuğu bir sırada o klasik stigmaları oluşturabiliyordu. Her gösterisinde bunu tekrarlıyor, Çarşamba ve Pazar günleri ise ikişer kez yapıyordu.

Bu "mucizevi" gösteriler, adamın bir sinir bozukluğuna uğramasıyla sona erdi. Kurnaz menejerler adamdan gösteriyi daha da

çekici hale getirmesini ve gözünden kanlar akıtmasını istiyorlardı. Eski madenci ne kadar zorlarsa zorlasın kornea tabakasının içinde kan geçiremediği için, onun her gösterisinden önce kimliği bilinmeyen bir göz doktoru soyunma odasına gelmeye ve göz yuvarlağında minicik delikler açmaya başladı. August Dieber birkaç kez kan akıtabildiyse de sonunda sinirleri iflas etti. Bu son bölüm benim konumla pek ilgili değilse bile, yine de demir iradeli bir kişinin vücudunda stigmalar oluşturabileceğini ortaya koymaktadır.

Kutsal olmaya duyulan arzu

Londra Üniversitesi'nde fizyolog Profesör H.J. Campbell'ın inandırıcı bir şekilde gösterdiği üzere, insan ve hayvan beyinleri haz elde etmeye yöneliktir. Embriyo döl yatağı içinde büyümeye başladığında oldukça oran dışı bir kafaya sahiptir. Bunun içindeki beynin gri maddesi, programlanmış örnekler doğrultusunda gövdeyi büyütmeye başlar. Zevk oluşturma amacına yönelik sinir patikaları ise daha doğum sırasında oluşmuştur. Bebeğin ilk ağlayışıyla, acı ya da zevke karşı gösterilen reaksiyon sonucu deney işlemi başlamış demektir.

Çevre; ebeveyn, amcalar, teyzeler, öğretmenler, rahipler, sürekli olarak ve oldukça düşüncesiz bir şekilde, bir tür kompüter olan o "hayvan beyni"ni davranış kuralları ve ahlâk yasalarıyla beslenmeye başlar. Bunlara ek olarak, duyu organlarıyla yapılan keşifler de beynin en küçük hücrelerinde depolanmalıdır. Gelecekteki davranışlar için birtakım sabit reaksiyonlar, beyine ulaşmakta olan "raporlar" sonucu programlanır. Bunu yapmaman gerekir, şunu yapmalısın, şunu değil ama bunu söyleyebilirsin, buna inanmalısın ve inanacaksın, şuna inanmak yasaktır vesaire. Ya da şu tür deneyler: Bu sıcak, yanıyorsun; şu soğuk, üşüyorsun; şarkı söyle, çünkü sevinçlisin; gülü kokla, kokusu hoş, gibi. O kadar bilgi, eğitim, dinsel öğreti gibi şeylerden sonra zevk oluşturabilme çabası hâlâ devam ettiği içindir ki, Campbell şöyle diyor: Atalarımızın kompüter beynine tek bir emir verildi; "Zevk üretmek için hareket et!" O, zevk kavramını tümüyle bilimsel anlamda kullanıyor. Bu ise, zevkin

giderek artan uyarılarıyla yükselen duyguların beynin daha yüksek katmanlarında belirmesidir. Bu anlamıyla ele aldığımız düşünce kavramı, "beynin içinde izlenmesi yeğlenen patikaların kararlaştırılması ve bunlardaki şekil değiştirilmesi yoluyla o kişiye zihin ve tedbir gücü sağlamak" tır. Bu kişinin kaydettiği ve zevk üretimi için seçimde bulunduğu şeyler, ondaki eğilime ve sahip olduğu zevk düzeyine göre kararlaştırılır. Frankfurt'daki Max Planck Beyin Araştırma Enstitüsü'nde ve Collége de France'de konuk profesör olan Campbell'in bu çalışması konumuzla ilgili önemli ipuçlarına sahiptir.

Dinsel hazzın yolu

Hıristiyanlık inancının o kendini beğenmişçe görüşleri konusunda şöyle böyle fikri olan biri, kendisinin Yaradılış'ın tacı olduğuna, başka inanca sahip kişiler arasında "seçilmiş" olma niteliği taşıdığına, çünkü Kurtarıcı'nın kendisi için ölmüş olduğuna, yüce merhametin kendisi için ayrılmış bulunduğuna, çünkü Tanrı'yı (ve de Kilise'yi) hoşnut edecek olursa cennetteki yerinin garanti olacağına inanmaya zorlanır; üstüne üstlük, kendisinin yeryüzündeki (Katolik) yaşamı boyunca iyi ve kötü konusunda yanılmaz bir karar verme gücüne sahip o makam, Papa bulunmaktadır.

Bu doktriner "eğitim", dinsel öğretilerin bir tür telkin demek olan ve görme yoluna dayanan şekilleriyle (İsa'nın haçtaki durumu, renkli Meryem resimleri) yakın ilişki halindedir; bu resimlerle ilgili dualar çocuklar tarafından ezberlenir. Yine bu çocukların sekiz veya dokuz yaş sıralarında ilk kez Komünyon'a katıldıklarını belirtelim. Kiliselerdeki tahta veya mermer üzerine büyük bir sanat yeteneğiyle işlenmiş İsa imajlarında göze çarpan stigmaların kanamakta olduğu en gerçekçi şekliyle gösterilmiştir. Öte yandan İsa'yla birlikte veya tek olarak gösterilen Meryem tasvirlerinde, onun haçın önünde diz çökmüş olduğu ya da eziyet çeken oğlunun başını kucağına dayamış olduğu görülür. Yine bu kiliselerde azizlerin resim ve heykelleri de bulunur. Sayısız cam bölmenin içinde şehitlerin ve Hıristiyan velilerinin yatmakta olduğu göze çarpar. Ayrıca her tarafta

pırıl pırıl haç amblemlerini görürüz. "Tek gerçek inanc"ın görsel simgeleri demek olan bu gibi şeyler dindar kişileri her yerde izler; çünkü kutsal yaşama katılmış olmak bir *zevktir.*

İnsanın içinde minicik kaldığı o kiliselerin alabildiğine büyük yapısı ve daha içten görünümlü şapellerin (küçük kilise) büyülü havası, bir güven, rahatlık ve meditasyon ortamı oluşturur. Sıralarda çömelmiş olanlar sessiz dualara gömülmüşlerdir. Ayinler sırasında uygulanan sahne düzeni sonucunda, cemaatin tüm dikkati o eski gizeme, şarabın İsa'nın kanına dönüşmekte oluşuna çevrilir. Resmi nitelikteki bu dinsel ayinin amacı, "İsa'nın kurtarıcılık görevini kilise aracılığıyla" ortaya koymaktır. *Akustik sinyaller* demek olan, papazlarla cemaatin karşılıklı okuduğu ilahilere orgun gürleyen sesinin de eşlik etmesi (bu müzik aletinin kiliselerce benimsenmesi en zekice buluştur), zaten gösteriye meraklı olan cemaati daha da duyarlı hale getirir. İlahi metinleri tam anlamıyla acı yüklüdür; gerçekten bunlar, acıyı da bir zevk olarak kabul eden o toplumu öylesine yükler ki, sonunda bunlar Kurtarıcı'ya daha yakın hale gelirler. Son bölüm ise genellikle bir koro şeklinde biterken, göksel mutluluk vadinde bulunur. Acı çekmek ve acıya katılmak bir *zevktir* artık.

Mucizeler açıklanabilir

Günümüzdeki tıbbın bio-feedback sistemiyle geliştirdiği görsel-işitsel sinyaller ve Campbell'ın da gösterdiği şekilde beynin zevk oluşturacak şekilde program hazırlama eğilimi gösterişi, "görücü" çocukların ve bazen de büyüklerin resmen kaydedilmiş o öyküleri konusunda kanımca parlak açıklamalar getirmektedir. Resim ve imajlar şeklindeki bu "vizyonlar" onları küçüklükten beri izleyip durmuştur. İçerdeki mesajlar ise, okul ve kilise kürsülerinden bunlara pompalanan teolojik öğretilerin çocukça bir basitliğe bürünmüş şekilleridir... Bunlar bazen duymuş ve öğrenmiş olduklarını anlamadıkları içindir ki, anlattıklarıyla kaş yapayım derken göz çıkarırlar. Sonuç ise, yüksek idealler konusunda anlaşılmaz ve gizemli bir iletişim, umutsuz karmaşıklıkta kehanetler ve benzeri şeylerdir.

En küçük olanların görüntülerden daha çok zevk aldı-

ğını görmek, çocuk psikolojisine yakın olan biri için şaşırtıcı değildir. Bunlar günahların çekildiği bir yerin korkusunu, "arınma yerini", "günahlarının kefaretini ödemeyenleri cezalandıran... ateşi" (1 Korinthian 3, 15) yaşarlar. Çocuklar ceza tehdidinden korktukları içindir ki, cehennemdeki eziyetlerden kurtulmak için güçleri dahilindeki her şeyi yaparlar. Safça arzular, dizginlerinden boşalmış çocukca hayallerle gururlanır, fantastik fikirlere ve girişimlere dalarlar. Onların en fazla arzuladığı şey, dinsel dünyanın o harikulade figürleriyle yüz yüze gelmektir. Her gün dinledikleri o güzelim efsanelerden, Kutsal Aile'nin fertleriyle karşılaşmış ayrıcalıklı kişileri öğrenirler. Rahipler ve Pazar Okulu öğretmenleri onlara bunu anlatmıştır ve kilise yalan söylemez. (Ürpertici içerikli öykülerin çocuklarda kuruntu nevrozları oluşturabileceğini her psikolog bilir.) İşte bu tür fantezilerden de, mucizevi deneylerin yaratabileceği *zevk arzusu* doğar. Derken, çocuklar *birdenbire* duygusal kökenli olaylar yaşamaya, şaşırtıcı derecede gerçeklik içeren şekiller, simgeler, dinsel sözler) rüyalar görmeye başlarlar. Bu rüyalardaki nesneler, rüyayı yönlendiren psikolojik olgu tarafından uzun zaman önce kaydedilmiştir. Bunlar, sanki şimşek çakarcasına "bilinçaltı gerçeğin açıklanışı" halini alırlar. (Herder). Zevk elde etmeye yönelik çaba, çocukların görüntü olayı sırasında yaşadıkları sevinçle amacına varmış durumdadır.

Onların bu görüntülerindeki sübjektif "gerçeklik" konusunu tartışmak haksızlıktır. Eğer kilise büyük çapta görüntü olaylarının ortaya çıkmasını istemiyorsa, insanları böyle bir deneye yönlendiren eğitimi, Kutsal Aile'yle karşı karşıya gelme konusunda beslenen arzuyu değiştirme ya da ortadan kaldırma yoluna gitmelidir. Ancak, bu da yapılacak iş değildir; çünkü "gerçek" diye adlandırılan bu görüntü olayları din değiştirme işlerinde çok yararlı olmaktadır. Kendisinden daha önce de söz ettiğimiz Walter Nigg azizlerin geri dönmelerini arzulamakta olup, vizyonlar için "gerekli" sayılabilecek şöyle bir dinsel umudu ortaya koymaktadır: "Diyelim ki bunların hepsi günümüzde tümüyle unutuldu ve adları bile edilmiyor. Ama bu sessizlik sürmeyecektir; çünkü onlar tekrardan ve birdenbire insanlar-

la konuşmaya başlayacaklardır." Kilisenin de zevk konusunda özel bir arzusu vardır: *Mucizelerden alınan zevk.*

Bir ışık doğuyor!

İnançtan dolayı duyulan zevki arttırmak için, bir takım etkili hileler bulunmuştur. Amerikalı Leslie M. LeCaron, yanan bir mumun, dış telkin oluşturabilme açısından en iyi uyarıcı olduğunu söyler (ibadet de başka nedir ki zaten?). Bu, izlenmesi zevk verecek bir şekilde yerleştirilmelidir. "Mumun titreşen alevinin hipnotik bir etkisi vardır." Campbell'in deneylerle de kanıtladığı gibi, beyaz ışık, sahip olduğu pek çok frekansla insanda yoğun bir zevk duygusu oluşturmaktaydı. "Parlaklık, çevrenin sıkıcı tekdüzeliğiyle kontrast oluşturarak bir zevk duygusunun uyanmasına yol açar."

Doğaldır ki, o zeki kilise kodamanları mihrabın önüne *Lucerna'yı* (sonsuz lamba) yerleştirdiklerinde, herhangi bir akademik bilgiye sahip değildiler; bu lamba "dünya ışığı olarak İsa'nın varlığı" demekti (John.8, 12). Bununla birlikte Kilise, 2000 yıllık bir süre içinde ancak altıncı ya da yedinci duygu diye adlandırılabilecek şekilde, neredeyse yanılmaz bir içgüdü sergilemiştir. Bu ebedi lamba uzun süredir kilise yapılarının yalnızca iç bölümünde bulunmuyor: girişlere yerleştirilmiş şamdanlar etkileyici bir aydınlık oluşturuyor. Tek bir kilise yoktur ki mihrabının önünde, üzerinde Madonna ve aziz resimlerinin karşısında sayısız mumlar yanmasın. Bunlar, arzulanan o kendinden geçiş halini uyarıcı niteliktedir.

Psiko-dram

Çevreyi kuşatan, özellikle toplu nitelikte iyileşme olaylarına yol açan ve plan gereğince çağrılan pek çok tanığın izlediği birtakım fenomenler var; peşine düşülen izlerin bir araya toplanması demektir bu.

Niyetim, psikolojinin o sınırsız alanına girmek değil; bununla birlikte, birkaç soruya ışık tutabilecek bir alanı aydınlatmak isterdim. Bununla, psikodram diye adlandırılan (tedavi için hastanın sıkıntılarını bir oyun şeklinde temsil etmesi) psikoterapi yöntemini söylemek istiyorum. Bu tür tedavi bir iyileşmeye yol açar.

Aslında, bu son derece modern kavrama ta eski Grek filozofu Aristoteles'de (M.Ö. 384-322) rastlanır. O *ide*'lerin dışarıda değil, vücudun içinde etkili olduklarının farkındaydı. *Enthelecie* (şekillendirici güç) fikrini fizikten almıştı; ancak, ahlak öğretilerine aktardığı bu görüş yüzyıllarca ayakta kaldı. Buna göre, zihin maddesiz enerjidir (=ilk şekillendirici güç). Trajedi, der Aristoteles, *Katharsis* (=saflaştırma) aracılığıyla iyi-kötü arasındaki kararı oluşturur ve mucizevi bir iyileşme etkisi (Psiko-drama) yaratır.

Üniversite öğretim görevlisi Dr. Ploéger bu işlemi şu şekilde açıklar: "İzleyiciler kendilerini olayın kahramanıyla bir tutmak konusunda oluşturdukları sessiz anlaşma sonucunda, onun yaptıklarını kabul eder, bunlarla kendi görüş ve dürtülerini bağdaştırırlar." (Bu tür kişilik eşleştirmelerine örneğin Kutsal Aile üyeleriyle bir olma! gibi, hac yerlerinin hepsinde rastlanır. Uyuşmazlıkların dramatik bir şekilde sergilenişinin Aristonun düşündüğü anlamda tedavi edici oluşu, günümüzün doğu ve batı ülkelerinde psikodrama yoluyla elde edilenlere çok benzemektedir.

M.Ö. dördüncü ve üçüncü yüzyıl Çin felsefesindeki Tao kavramı, patika ya da yol anlamında bir şeydi. Tüm olguların kökü, dünyanın başlıca nedeni olan Tao, akıl yoluyla algılamanın ötesindeydi. Bu felsefede yer alan Yin ve Yang (karanlık-ışık) pozitif ve negatif değerler durumundadır. Profesör İlza Veith *Çin Tıbbında Psikiyatrik Düşünceler* adlı eserinde, Çinlilerin öteki kültürlerin aksine, yaratıcılarını hiçbir zaman boyun eğme ve tapınma isteyen bir figür olarak tasarlamadıklarını belirtir. Öç alıcı olmayan bir Tanrı'nın rahatsız etmediği Çinli kendini düzeltecek ve iyileştirecek yolları, aynı görüşteki "ruhların" ek gücünde, aile ve dost gruplarında aradı. Burada da, tek bir fikir üzerinde sabitleşmiş toplumun dimağının, mucize kabul edilebilecek bir şekilde iş gördüğünü ve tedavi ettiğini farkediyoruz.

Bunlar, mekanizması "insanlar arası ilişkiler" olan psiko-dram sisteminin gelişimi sırasında ortaya çıkmış birtakım örneklerdir.

Otojen eğitim ve tapınak uykusu

Konumuzla ilişkisi bulunan otojen eğitim konusu yerleşik bir gelenek durumundadır. Göttingenli nörolog Johannes Heinrich Schultz'un (1884-1970) tanıtmasıyla genel bir uygulama alanı bulan bir tür kendi kendini hipnozdur bu. Antik çağlardaki "tefekküre dalış" ya da tapınak uykusu denilen şey bunun yaklaşık olarak karşılığıdır.

İncubare (kutsal bir yerde yatmak) diye adlandırılan bu durum birtakım ilahi açıklamaların elde edilmesini ve hastalıkların tedavi şeklinin rüyada görülmesini sağladı.

Klasik çağlarda uygulanan bu gerilimden kurtulma ve rahatlama şeklinden daha önce yer alan bir şey, banyoydu. (Lourdes'da veya başka bir yerde!) "Tam bir düşünceye dalma durumu huzurlu bir şekilde ancak *abaton*'da, tapınakların en kutsalında mümkündü." (Kilise ve mihrapların etkisi daha mı başkadır sanki?) Dr. von Schumann, otojen eğitimde olduğu gibi, burada da uyku ve kas gevşemeleri arasında yakın bir ilişki bulunması gerektiğinden söz eder; çünkü ancak böyle bir durumda telkine açık ve inançlı hastalar dinsel-büyüsel bir tedavinin etkisiyle iyileşmiş, rahatsızlıklardan kurtulmuş oluyorlardı. İyileşme yolunu arayan biri bu tür uyku sırasında edilgen bir durumdadır ve "Tanrı Asklepios'dan gelecek büyüsel bir tedaviyi... bekler." Eğer Asklepios'un yerine "Bernadette Soubirous" adını koyacak olursak, Lourdes'da geçen bir öyküyü okuyormuş gibi oluruz.

İyileştirici dost Tanrılar

Tanrı Asklepios (Aesculapius), kendi adına Epidaurus'da kurulmuş bir yerde faaliyet gösteriyordu; bu kent Saronic körfezinde olup, antik çağlarda çok ünlüydü. Ancak bu tanrı, Knidos, Kos, Pergamon, Sikyon, Naupaktos ve Atina'daki tapınaklarda da "iş görüyor" idi. Buralarda her tür tedavi yapılıyor, gelenlerin hepsi iyileşiyordu. Tapınaklara körler, felçliler, sağırlar, vücudunda su toplananlar, saçları dökülenler, şeritleri olanlar, kısaca organik hastalıklara yakalanmış olanlar da dahil sürüyle insan geliyordu. İşi başından aşkın bu tanrı habire mucizeler göstermek zorundaydı -tıpkı

günüzün hac yerlerindeki aziz heykelleri gibi. Haham Akiba şöyle derdi: Bunların hepsi daha önceleri de vardı...

Epidaurus tapınağında şu yazı vardı: "İyi biri olarak gir, daha iyi biri olarak git." Grek uygarlığının Altın Çağını yaşadığı bir dönemde günümüzün Lourdes'ı demek olan bu yer M.Ö. 500 yılından itibaren şifa arayanların bir hac yeri durumundaydı. Burada "Başhekim" Asklepios'un yanı sıra "iyileştirici dost tanrılar" da, o iyileşme uykusu sırasında mucizeler oluşturmaktaydılar.

Kurt Pollack şunları yazar: "Mucizevi olarak iyileşme şekilleri genel olarak kör, sağır, yatalak ve uykusuzluk çekenlerde, yani *günümüzde koca bir ordu oluşturan nörotikler* arasında sayılabilecek olanlarla, stigma yaraları taşıyanlarda görülür. O ilahi doktor, dünyalı meslekdaşlarının çaresiz kaldığı pek çok kişiyi iyileştirmekteydi..." Asklepian tarikatının o yetenekli rahipleri insan doğasını enine boyuna gözlemlemiş kişiler olduklarından, bir hasta üzerinde hangi fiziksel etkinin uygulanması gerektiği konusunu da çok iyi bilmekteydiler. Bunlar farkında olsunlar, ya da olmasınlar, bu anlamda günümüz psikoterapistlerinin atalarıydılar. Bu tür mucize şeklinin yoruma gereksinmesi olabilir mi? Kilise tarihi biliyor doğrusu.

Müzikle tedavi

İsa'dan altı yüzyıl önceki Pisagorcular müziğin psikoterapik etkisini çok iyi bilmekteydiler. (Lourdes'da da pek çok ağıt dinledim!) Suriyeli düşünür Iamblichos bu konuda şöyle diyor:

"Pisagorcular tedavi şekli olarak müzikten yararlanırlardı; psikolojik rahatsızlıklar demek olan depresyon ve kuşku hallerine iyi geldiği düşünülen özel birtakım melodiler olduğu gibi, her tür psikolojik karmaşaya iyi gelen başkaları da vardı. Bazı ritm melodilerin insanların ruhsal yapısını düzelttiği ve onları eski durumlarına getirdiği içindir ki, Pisagor ruh–beden dengesini oluşturmak ve hastalıkları yatıştırmak için bu yolu kullanıyordu."

Resimler birbirine ne kadar da benziyor!

Günümüzde azizler ve bunların yardımcılarınca başarılan şeyler, benzeri yöntemlerin uygulanmasıyla Asklepios ve müritlerince de başarılmaktaydı ve bunda Hıristiyanlığın yardımı söz konusu değildi!

Neyse ki, o klasik mabetlerde iyileşmiş olanların da duydukları şükran duygusunu benzer şekilde ifade ettikleri kanıtlanabilir durumdadır. Onlar da adak tabletleri aracılığıyla yapıyorlardı bunu. M.S. 165 yılında Epidaurus harabeleri önünde duran Magnesialı (Küçük Asya) Grek yazarı Pausanias, Eski Yunanlıların ülkesini tanıtan eserinin *(Periegeses tes Hellados)* ikinci cildinde şöyle bir gözlemde bulunmuştur:

"Eski çağlarda tapınak çevresi içinde bulunan yazılı plakaların sayısı günümüze göre daha fazlaydı. Şimdi yalnızca altı tane kalmış. Bunların üzerinde iyileşen kadın ve erkeklerin adları, Asklepios tarafından iyileştirilmiş oldukları, hangi hastalıktan yakındıkları ve nasıl iyileştikleri yazılı. Bu tabletler Dor lisanıyla yazılmış."

1928 yılında Epidaurus'da yapılan kazılar sırasında, üzerlerinde şu tür şükran mesajları bulunan o altı taş tablet bulundu:

"Atinalı Ambrosia, tek gözlü. Tanrı'dan yardım dilemek için geldi. Tapınağa doğru yürüdüğü sırada bu tedavi şekline gülüyor, o kör ve topalların yalnızca bir rüyadan sonra iyileşmiş olabilmelerini olanaksız görüyordu. Tedavi odasında uyuduktan sonra iyileşti."

"Euhippos altı yıldan beridir çene kemiğinde bir mızrak ucu taşıyordu. Tedavi odasında uyudu; gün doğduğunda iyileşmiş olarak dışarı çıktı; mızrak ucunu elinde tutuyordu."

"Lampsakoslu Hermodikos, kötürüm. Tedavi odasında uyuduğu sırada Asklepios onu iyileştirdi ve dışarı çıktığı zaman bulabildiği en büyük taşı mabede taşıması emrini verdi. Onun getirdiği bu taş şimdi mabedin önündedir."

"Halieisli Alketas. Kördü ve mabette uyudu. Gün ışıdığında iyileşmiş olarak dışarı çıktı."

"Laconialı Arate, vücutta su toplanması. Kendisi Lakedaemon'da bulunduğu sırada annesi onun yerine uyudu ve bir rüya gördü... Geri döndüğünde kızını iyileşmiş buldu; o da aynı rüyayı görmüştü."

"Halieisli Aristokritos. Yüzerek denize açılmış ve çıkış yolu olmayan bir yere dalmıştı. Oğlunu hiçbir yerde bulamayan babası Asklepios'daki tedavi odasında uyudu... Odadan çıktığında... yedinci gün oğlunu buldu."

Renkli bir toplum

Bundan 500 yıl önce mucize diye adlandırılabilecek şekilde iyileşenler aynen günümüzdekilere benzer şekilde davrandıkları gibi, her ne kadar "gerçek" mucizelerin Hıristiyan muhafızları pek duymak istemeseler bile, o zamanki mucizeler de günümüzdekiler gibiydi. Tanrı Asklepios Hıristiyanlık öncesi mucizevi iyileştirmelerin tek tanığı değildir; ünlülerden biridir yalnızca.

Arasıra anlatılan bir şey vardır: Apollo yalnızca ışıldayan gençliğin, şiir ve müziğin tanrısı olmakla kalmayıp, tıp ve kehanetin de tanrısı... ve Asklepios'un oğluydu. O halde iyi bir okuldan yetişmişti. M.Ö. sekizinci yüzyılda Delphi'de onun adına kurulmuş tapınakta birtakım mucizeler de oluyordu kuşkusuz. Sağırlar konuşmayı öğreniyor, böbrek taşları gizemli bir doğallıkla idrar yolu içinde kaybolup gidiyordu. Kabak kafalı Grekler dua ediyor, bunların kafalarından saç fışkırıyordu. (Zeki bir borsacı bana, örgü şişinin ve fermuarın icadından sonra ancak tek bir buluşun insanı milyarder edebileceğini söyledi: gerçek bir saç çıkarıcı. Dünyanın en çenebaz Figaro'su bile Asklepios'la Apollo'ya yapılan duaları kozmetik mucizesi diye satamaz.)

Mısır'ın Ölüler Kenti Tep'te bulunan büyük tapınaklarda iyileştirici Tanrı Amphiraos'a tapınılırdı; Memfis'deki Ptah mabedinde, iyileşen hastaların tanrıları övdüğü adak taşları bulundu. Bu taşların üstünde sık sık rastlanan el, ayak ve bacak şekilleri, duyulan minettarlığı ebedileştirmek amacına yönelikti. Yine Memfis'deki Ptah resminin yanında, taş üzerine işlenmiş 376 tane kulak şekli görüldü. Herhalde orada bir zamanlar seri halinde mucizeler oluşturan bir kulak polikliniği var olmalıydı.

Grup terapisi

Tüm o klasik iyileşme yörelerinde grup tedavisi genel bir yöntemdi. Ben bunlarda günümüzün psikodram uygulamasını görürüm. Dr. Samuel Warner bu anlamıyla grup terapisini şöyle belirler:

"Grup tedavisinin özellikle yararlı olduğu sık sık farkedilmekte-

dir, çünkü bir şeyi karşılıklı olarak tanımlamak kolaylaşmakta ve bu tür bir ilişki sonucu, 'bir el' ötekini 'yıkamaktadır'... Bu tedavi şekli yalnızca entellektüel bir deney değildir; duygusal yaşamı da içine almaktadır, çünkü kişilik denen şey, salgı bezlerinin ve yardımcı nitelikteki bedensel semptomların tepkisiyle şekillenen duygusal deneyler sonucu şekillenmektedir. Kişilikteki basit bir değişimi başarabilmek için tedavi şeklinin bu tür yoğun, tekrarlı ve sürekli duygu deneyleriyle ilişki halinde olması gerekir; böylece, kişiliğin duygusal çevresi yeniden etkilenmiş olur ve bir değişime uğrar."

Belli bir amaca yönelik bu tür grup deneyinin, ziyaret ettiğim her hac yerinde var olduğunu hissettim. Mucizeye karşı duyulan özlem –ortak duygusal deney– birbirine tümüyle yabancı kişiler arasında karşılıklı ilişkiler oluşmasına yol açıyor, bu her türlü yasaklamaya, hatta yüksek sesle ağlayıp ağıt yakmaya bile kulak asmıyordu. Normal zamanlarda içe dönük olan kişiler bir değişim durumu geçiriyorlardı. Bunlar kendilerini tümüyle genel duygu atmosferine kaptırmaktaydılar. Burada, umutlarının hedefi olan yerde, isimsiz hastaların oluşturduğu yığının arasında, hastalıklarına karşı bir davranış değişikliği gösteriyorlardı. Şimdi ya da *aslay*dı! Hac yerlerinde görülen, kendinden geçirici nitelikteki bu heyecanlar, görünüşte inanılmaz olan birtakım şeylerin materyelize olduğu bir humus tabakasıdır.

İyileştirici el koyuş

Konuyla ilgili olarak, doktor Franz Anton Mesmer (1734–1815) tarafından uygulaması yapılan "hayvansal manyetizma" dan kısaca söz etmeliyim. Mesmer hastalarının gözüne iyice bakar ve sonra iyileştirici kişilerin yaydığı güçle yüklü elini gerekli yere koyardı. (Katolik kilisesi bu tür 35 "el koyucu"yu azizler listesine almıştır. İsa da el koyarak iyileştirirdi.) İngiliz operatörü James Braid (1795–1860) bu yöntemin iyileştirmeyi başarmasında bir hokus–pokus olmadığını gördü. O, buna *hipnoz* adını taktı (Grekçede, *uyku*). Derken, Mesmerizm Avrupa çapında bir bela olup çıktı; çünkü o iyileştirici manyetik güce sahip olmayanlar da bu işin ticaretini yapmaya koyulmuşlardı.

Kitle telkini ve kitle hipnozunun "mucizevi iyileştirmeler" konusunda ne kadar aşırıya kaçtığını görmek için 1784'de yayınlanmış olan bir raporu okuyabiliriz:

Soissons'daki mucize yaratan karaağaç

Puiségur Markisi Soissons yakınlarındaki şatosunu bir "manyetik sanatoryum" haline getirmişti. Mesmer yönteminin fanatik bir izleyicisi olan bu kişi şatosunu şifa arayanlar için bir ev olarak kullanıyordu. Gelen hasta sayısı ise muazzamdı ve odalar adam almıyordu. Ne yapmalıydı? Marki'nin aklına parlak bir fikir geldi. Tutup köydeki karaağacı manyetize etti! Artık Rhein'ın iki yanından sürüyle insan, sanki kutsal bir şeymişçesine bu manyetik ağaca akın akın geliyordu. Buna yorum yok. Bununla birlikte, mucizevi iyileştirme olayları için her zaman mumyalanmış azizlerin ve bunların heykellerinin var olmasına gerek yok. Şifa arayanların "inandığı" sürece yaşlı karaağaçlar da bunu yapabiliyor. Fustens'in şu sözü burada tam cuk diye oturuyor: "Mucize, inancın en sevgili çocuğudur!"

Telkin, kendi kendine telkin, hipnoz

Telkin ve bunun bir şekli olan hipnoz, kilise ister kabul etsin ister etmesin (zaten onun mucizelerin "gerçekliği" ne ilişkin görüşü de aynı durumdadır ya!) mihrapların önündeki o olağanüstü iyileşmeler sırasında hep mevcuttur. Daha belirgin bir tanımlamayla telkin, düşünce, duygu ve iradenin bir etkileme işlemi olup, eleştirisiz bir kabule, değer yargısına ve davranış örneklerine yol açar. Dokunaklı bir durumda "insan farkında olmaksızın kendisini... olgusal biçimlere, idelere... kitlenin içinde bulunduğu duruma, aynı zamanda heyecanlı bir yüceliş durumuna açarak güç kazanır... Kendi kendine telkin, dilek içeren düşünceler ve duygusal umutlarla elde edilen bir iç etkileşimdir." Hipnoz neler yapabilir? "İllüzyon ve halüsinasyonları kolaylıkla bir araya getirebilir. Hafıza serbest duruma gelir. Pek çok kişi, içten hazırlıklı olmak kaydıyla hipnotize edilebilir."

Yukarıdaki bu belirlemeler, hac yerlerindeki kişilerin bir tarifi sayılabilir.

Bu konuda Kilise ne diyor?

Ona göre, "Katolik kilisesi bünyesinde büyük mucizelerin oluştuğu gerçeği, peşin hükümden uzak araştırıcı tarafından kuşku duyulmaksızın kabul edilmelidir." Kilise'nin bu bildirisini beceriksizce bir şey olarak kabul ediyorum. Çağımızın nörotik organik rahatsızlıklar ve fizikî zarar veren depresyonlarla böylesine yüklü olduğu bir sırada, telkin, kendi kendine telkin, kitle hipnozu ve benzeri şeylerle yalnızca 100 kişi bile tedavi edilmiş oluyorsa (ve bunlar 'mucize' sayılmasa bile), Kilise'nin sahip olduğu araçlar –Madonnalar, kutsal emanetler, pınarlar– yine de yararlı bir mucizeyi gerçekleştiriyor demektir.

İlkel kavimler de mucizevi iyileşmeleri biliyordu.

Olağanüstü iyileşmeler hatırlanamayan zamanlardan beri bilinmektedir. Profesör D. Langen şunları yazıyor:

"Hastalığın psikolojik bir tedavisi olarak hipnoz son derece eskidir ve hem etnik kültürlerde (şaman) hem de Mısır, Grek ve Roma gibi yüksek uygarlıklarda buna rastlanabilir... Ortaçağda bunun izi kayboldu... Yeni bir dönemi başlatmış olan Franz Anton Mesmer, akıcılık ve *hayvansal manyetizm* kuramından yararlanarak, bugün de geçerliğini koruyan hipnoz kavramını ortaya atmıştır. Burada, düşüncenin belli bir odakta yoğunlaştırılmasıyla, bilincin aşırı–uyanık çekirdeğiyle, daha gerideki alt bilinç durumları arasında bir ilişki meydana getirilir. Böylece bir durum devam ederken, düşünceye emir verilerek bir noktaya, ya da bir ideler kompleksine yönelmesi ve orada kalması söylenir... Bunun sonucunda ise, bilincin yarı uyanık durumdaki bir noktası üzerinde meditasyon sağlanmış olur."

"12.000 aziz aşkına! Hac yerlerindeki onca kalabalığın bakışlarını tek bir 'noktaya', diyelim ki bir Madonna heykeline diktiğini göremiyor musunuz? Bunlar kendi kendine telkin aracılığıyla hipnotik bir transa nasıl da düşüyorlar? Bu sırada bilincin temel katmanının çöküverdiğini ve mucizeye yönelik aşırı duyarlı bir bekleyişin ortaya çıktığını ta kemiklerinizde duymuyor musunuz? Hemen her hacı ta işin başında kitle telkininin gücüne esir olmaktadır; bunlardan bir tanesi bile dışarıda kalacak olsa, öteki bilinç durumlarının yarattığı

anaforla hemen yakalanırdı. Fertler *sensorium commune* (ortakduygu) üzerinde doğrudan etkiye sahiptirler."

Bu fikirler benim varsayımlarım değil, doktorların sürdürdüğü araştırmalar sonucu ortaya çıkmış mantıksal kanıt zincirleridir... Kilisenin 'doğal' açıklamaları kabul ettiği de doğrudur; ancak o, görüntüler aracılığıyla elde edilen tedavilerin, Kutsal Aile'nin ve Haleluya diyen koronun işbirliğiyle elde edilmiş 'gerçek' bir mucize olarak tanınması hakkını kendinde tutmaktadır.

İstek, konstantrasyon ve "inanç" yoluyla elde edilmiş Hıristiyanlık dışı iyileşmeler.

Paramahansa Yogananda çağımızın en ünlü yogilerinden biriydi. Onun 1917'de kurduğu "Kendini Bulma Derneği"nin temsil ettiği akıllıca görüşlerin çekirdeği, bu büyük yoginin şu basit ifadesinde yer almaktadır.

"Kendine yardım edene Tanrı da yardım eder. O sizi irade gücü, konsantrasyon, inanç, akıl ve sağduyuyla donatmıştır ki, tüm bedensel ve zihinsel sıkıntılarda kendinize yardımcı olabilesiniz. Onun yardımını istediğiniz anda, kendinizdeki tüm bu yeteneklere de başvurabilmelisiniz. Dua ettiğiniz ya da iyileştirme meditasyonu yaptığınız sırada kendi kendinize, Tanrı'nın sizde gereksinme duyduğu şeyin, kendinizi ve başkalarını iyileştirmek için onun tarafından verilmiş olan güçler olduğunu hep tekrarlayın."

Yogananda psikolojinin etki yasalarını çok iyi biliyordu.

"Bizler, ne zaman iyileşeceğimizi önceden bilemeyeceğimiz için, bu işlemi sınırlayacak bir zaman koymalıyız. Tedavi sağlandığında, buna neden olan unsur zaman değil, *inançtır.* Kesin sonuç ise, yaşam gücünün, o kişideki bilinç ve bilinçsizlik kapasitesinin doğru bir şekilde uyanışına bağladır."

Kutsal suya karşı (içinde birazcık tuz bulunan su) bir Katolik rahibinin evliliğe olduğu kadar yabancı olan bu Yogi'nin görüşleri, tümüyle Hıristiyanlık alanının dışında kalmış olan olağanüstü iyileşme olaylarının özüne inmekte ve kendi kendine telkinle iyileşmenin hayati unsuru olan bir bilgiden söz etmektedir. Bu arada Yogananda müritlerine, tüm görüntü ve mucize çevrelerinde uygulanması gerekenler konusunda bir ipucu vermektedir:

"İyileştirici sözleri sağlam bir vurguyla söylemeyi unutmayın; önceleri yüksek sesle, giderek daha hafif ve en sonunda fısıltı halinde söylenecek bu sözler sırasında derin bir dikkat ve konstantrasyon durumu özellikle gereklidir. Böylece, doğruluğuna derinden inandığınız düşünceleri işitme yoluyla bilince, oradan da alt, ya da otomatik bilince yöneltmiş olursunuz. Yeteri kadar inanca sahip biri bu yöntemle iyileşecektir..."

Yogananda'nın Lourdes veya Fatima gibi görüntü yerlerinde bulunduğunu hiç duymadım, zaten bunu tasarlayamam da. Bununla birlikte, oralarda uygulanan şey onun bu yöntemidir. Kocaman alanlarda biriken insan kalabalığı yüksek sesle korolar oluşturur ve dindarca dualar okur. Bu kalabalık mucize yerine yaklaştıkça, koronun sesi de düşmeye başlar; bunların dikkat ve konsantrasyonu artık hedefe yönelmiştir. İstek duydukları şey, "işitme duyusundan bilince aktarılma" durumundadır. O andan itibaren yalnızca fısıltıyla konuşurlar; ilahiler de mırıltıya dönüşmüştür şimdi. "İnanç" tümüyle uyanıp yoğunlaşmaktadır.

Pek çok durumda, iyileştirme yöntemine duyulan *etkili olacağı inancı*, görüntü yerlerindeki mucizeler için yeterli olur. Gerçekten de, alt bilinç (ya da otomatik bilinç) beyinde elektro-kimyasal işlevler oluşturur. "Sinir dürtüleri... beyine girdiğinde, çeşitli kimyasal reaksiyonlara yol açar."(Campbell)

Yeni ilaçların klinik testleri sırasında tekrar tekrar kanıtlanan bir şey vardır; ilacın yararlı olduğu konusunda duyulan inanç bir iyileştirme etkisi yapmaktadır. Bunun için insanlar iki deney grubuna ayrılır. Bunlardan birine yeni ilaç, ötekisine ise bunun bir taklidi (aynı renk ve büyüklükte kapsüller) verilir. Leslie M. LeCaron sonucu şöyle özetliyor: "Gözlendiği üzere, uydurma ilaç verilen gruptakilerin büyük bir bölümü aynen gerçek ilacı alanlar gibi davranmaktadır. Bu ise telkinle yorumlanabilir."

Paramahansa Yogananda'nın iyileşmeyle bağlantılı olarak inanç, irade güce ve konsantrasyon olarak adlandırdığı şeylere doktorlar kesin bir ad takıyor: Telkin. Doktor da, yogi de, kilisenin mucizeler konusunda kullandığı o tumturaklı dili kullanmamakla beraber, "mucizenin" nasıl gerçekleştiğini bilmektedir.

Paraselsus 450 yıl önce bunu biliyordu

Benim bir türlü anlayamadığım şey inat ve taraf tutucu bir körlüktür. Teologlar, 450 yıldan daha fazla bir zamandır bilinen "mucizeler"le ilgili gerçekleri hâlâ açıklığa kavuşturmadılar.

Paraselsus olarak bilinen Theophratus Bombastus von Hohenheim (1494–1541) yeni bir sağlık biliminin kurucusuydu. Bu kişi bugün 'psiko' diye adlandırdığımız 'ruh'un önceliğini vurgulamış ve nevrozlar, psikozlar gibi daha önceleri atlanmış bulunan yeni tip hastalıklara özgü patalojik bağlantıları ilk olarak farketmiştir. O, insanı mikrokozmos olarak merkeze yerleştiriyordu. İyileşme denen şey onun için, yaşam gücünün ve iradesinin işiydi. Onun *Imaginatio* adlı denemesinden alınan şu satırlar, bu kişinin ne kadar modern bir görüşe sahip olduğunu sergilemektedir:

"İnsan hayal gücüne bağlıdır ve görünemeyen, kavranamayan bu hayal gücü sanki bir maddeymiş gibisine madde içinde ve madde aracılığıyla iş görür.

Bu hayal gücü rahatsızlıklara, korkunç hastalıklara yol açabildiği gibi, mutluluk ve sağlığın da nedeni olabilir.

Bundan çıkan sonuç, hayal gücünün doğadan üstün oluşu ve ona hükmedişidir. O, iç yapının niteliklerinde öyle değişmelere yol açar ki, bu arada ne yerin ne de göğün yapısına aldırır.

Yine bunun sonucu olarak, pek çok şey doktor için olanaksızdır; hayal gücü ne kadar kuvvetli olursa, doktorun etkisi de o derece zayıflar.

Bu yüzden pek çok kişi inanç sayesinde sağlıklı yaşarken, yine pek çoğu hasta olur.

İşte bu hayal gücüyle, hem azizlerin mucizelerine, hem de ilaçlara duyulan inanç doğar... onları ilaç iyileştirirken, bu azizlere ve mucizelere yakıştırılır... halbuki tüm sonuçlar hayal gücüne olan inanıştan gelmektedir.

Eğer sahte bir peygamber tarafından etkilenen insanlar onu bir aziz olarak görüyor ve yaptıklarına inanıyorlarsa, sırf duydukları bu sevgi ve besledikleri inancın yoğunluğundan dolayı gerçekleşen o mucizeler adamın gücünden kaynaklanmayıp, öylesine güçlü bir inanç besleyenler yüzünden olmaktadır."

Şöyle bir liste halinde adlarını vereceğimiz bilim adamları, açıklanamaz olarak düşünülen benzeri konulara açıklık getirmişlerdir: Aristo (M.Ö. 384-322), Descartes (1596-1650), Spinoza (1632-1677), Leibnitz (1646-1716), John Locke (1632-1704), David Hume (1711-1776), Sigmund Freud (1856-1939) ve Carl Gustav Jung (1875-1901). Bizler her ne kadar bu öncülerle ve onların öğrencileriyle tanışmış değilsek bile, bunların görüşleri hergünkü yaşamımızın parçaları haline gelmiştir.

Mary Baker Eddy

Mary Baker Eddy 16.7.1821'de Boston'da doğdu ve 3.12.1910 da yine orada öldü. Onu, günümüzün tek büyük din kurucusu olarak görebilirsiniz: Kadın 1866'da "Hıristiyan Bilimi Kilisesi"ni kurdu.

Bu toplum, kendi kültürünü organize etmiş bir ana kilise görünümündedir; beş kıtada 3000'i aşkın cemaat grubu, merkezden yönetilen *Christian-Science Monitor* adlı bir gazetesi, birkaç milyon üyesi ve baskısı astoronomik sayılara ulaşan *Science and Health* (Bilim ve Sağlık) adında bir Baker İncili vardır.

New Hampshireli bir çiftlik sahibinin kızı olan Mary Ana bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjinin, yoğun bir hırsın ve toplumu etkileyici, yanılmaz bir içgüdünün kanıtı olarak ve palavra atma konusundaki kabiliyetinden de yararlanarak, güya bir aydınlanma çağı olarak düşünülen 19. ve 20. yüzyılda yepyeni bir "dini" tüm gösterişi, kendine has kültü (ve tabii görüntüler de dahil olmak üzere) birtakım vaadleriyle kurmayı başarmıştır.

Ayrıca şu da var ki, Bu Mary Baker doktorların görüşüne bakılırsa psikopatik bir olay idi. Püriten bir ailenin yedinci çocuğu olan bu kız, "huzur bozucu" biriydi. Kazara azarlansa ya da kendisini yola getirmek için bir söz söylenecek olsa, hemen isterik bir şekilde kendini yere atıyordu. Bizler isterinin belirtilerini biliyoruz; böyle bir şeye eğilimi olan kişiler (asit/baz dengesini değiştirmek suretiyle) bir katılaşma durumu yaratabilirler. Mary de bunu kusursuz bir şekilde uyguluyordu doğrusu. Kızlarının bu durumuna üzülen aile uzun bir zaman boyunca bu küçük isteriğe özel biri gözüyle baktı...

ta ki doktorun biri çevrilen dolabı farkedip de onun sapasağlam olduğunu söyleyinceye kadar; o kramp durumları tümüyle kendi kendine telkinin bir sonucuydu.

Bu teşhisin pek az yararı oldu. Küçük Mary iradesine bağlı bu yöntemi yıllar boyu uyguladı; hedefine ulaştığında ise yumuşacık biri olup çıkıyordu. Aile, Washingtonlu işadamı Glover'in 22 yaşındaki o egzantirik bayanla evlenmesi sonucu bir oh çekti. Ancak Mary'den kurtulma mutluluğu yalnızca iki yıl sürdü: Glover 1844'de sarı sıtmadan ölüverdi.

Mary yine yalnızdı; kızkardeşi Abigail onu yanına aldı. Bizimki yeni baştan hastalık gösterilerine başladı; çevresi için bir işkence oluyordu doğrusu. Keyifle uyguladığı hastalık oyunlarına kendini öylesine kaptırıyordu ki, kasları iş görmez hale geliyor ve hatta doktorlar onda *Myelitis* (omurilik iltihaplanması) olduğunu sanıyorlardı. Kadının yaşam boyu süren bu durumunun kaçta kaçı hastalık, kaçta kaçı telkindi? Bu *"Kutsal Mary"*nin kendisiyle mezara götürdüğü bir sır olarak kalacak.

Şu da var ki, kadındaki sınırsız enerji onun bir gün sürekli hastalık durumundan "kalkarak", mucizeler yaratan o gezginci doktor Patterson'a yaklaşmasına olanak sağladı. Kafasındaki şey, onunla yalnızca konsültasyonda bulunmak değil, tüm çekiciliğini de ortaya koymaktı. Sonuç: o harika doktor 32 yaşındaki bayanla evlendi. İç savaş sırasında orduya katılan Patterson gözaltına alındı ve bir daha kendisinden ses çıkmadı. Mary'de tanrısal bir esinin izi bile yoktu!

Kendisini yine zevkle hastalığa bıraktı. Nedendir bilinmez, bu kadınla ilgilenen iyi niyetli ruhlar hep onun çevresindedir. Mary bir başka harika doktorun haberini aldı; Phineas Quimby adlı bu doktorun, kentin iyi bir yerinde tıkır tıkır işleyen muayenehanesi vardı. Quimby henüz saatçilik yaptığı sıralar, hastalarını hipnotize eden Mesmerci birinin gösterisinde bulundu. Kendisinin de bunu yapabileceğini aklı kestiğinden, saatleri çiviye astı ve mucizevi iyileştirici oldu.

Kendini son derece hasta hisseden Mary sağdan soldan yolculuk parası dilendikten sonra bir buharlı gemiyle Portland yolunu tut-

tu ve orada Usta'nın yardımcıları tarafından bekleme odasına ulaştırıldı.

Bir hafta sonra sapasağlamdı. Quimby bu "mucizevi" iyileştirmeyi neyle başarmıştı?

Kendi kendini iyileştir: "Kendimi hep daha iyi hissediyorum!"

Bu işi beceren Quimby değildi. Mary'nin o son yolculuğa çıkarken içinde bulunduğu ruh hali, görüntü yörelerini ziyaret eden hacılarınkine benziyordu: Bu son istasyon, bu kez bir "mucize" olacak, ya da hiç olmayacak. Aslında Quimby'nin yaptığı, Emile Coué (1857-1926)nunkinden hiç farklı değildi; hastalara telkin niteliğinde emirler veriyor, iyileşmelerini, bunun olması gerektiğini söylüyorlardı. Coué ise bu prensibi ters çevirmişti; burada hastalar kendi kendilerine telkinde bulunmaktaydılar: "İyileşeceğim. İyileşiyorum. Sağlıklıyım!" (*Couéizm* 20'li yıllarda öylesine popülerdi ki, onun kendi kendine telkinle ilgili bu "reçetesi" günlük konuşmalarda slogan haline gelmişti.)

O zeki Bay Quimby şifa arayanları iyice incelemişti: Pek çoğu (Mary gibiler!) hayali bir hastalıkla ona geliyor ve telkin yoluyla iyileşiyorlardı kuşkusuz.

Mary'nin yıldızının parladığı an

Mary'nin kutsal fikirlerinin tam da zamanıydı, çünkü tüm "Hıristiyanlık Bilimi", telkin haline dönüşmüş dinsel büyülerin oluşturduğu bir tütsüden başka şey değildi. Reçete ise son derece etkileyiciydi: Kendi kendini iyileştir. Mary hiç de iddia edildiği gibi, tanrısal bir ruh tarafından gönderilmiş bir haber ya da habercilik yanlısı değildi. Eski bir hileydi onunki: Kadın sonunda o hayali hastalığından kurtulmak istiyordu; bunu başardı, hastalığın *nedenini farketti* ve yaşamı boyunca olağanüstü bir şey başarmak konusunda koyduğu şarta bağlı kalarak, iyilik bildirici oldu. Amerika gibi toplum olaylarına alışık bir ülkede böyle bir keşif, siyah giysili muhafızların kol gezdiği görüntü yörelerindekine kıyasla benzersiz bir kolaylık ve kabul görmüştür.

Mary'yi dinsel hedefe ulaştıracak yol azizler ve kahinlerinki kadar dik, taşlı olmakla birlikte, yazısız ama başarılı kurallar içermek-

tedir. O, yaşamı için gerekli tüm şeyleri toplamaya devam ederken, gözünü bir an için olsun hedefinden ayırmaz ve 50 yaşında olduğu sıralar "İncil"ini yazmaya başlar; bu arada da, yolunu tıkayanları yıldırmakta, verdiği ilanlarda, kendi öğretilerini ezberlemeye hazır öğrencilere ("havari" benzerleri) saat başı ücret ödeyeceğini bildirmektedir.

O sıralar ortaya çıkan 21 yaşındaki Richard Kennedy adlı işçi, biriktirdiği parayla yatırım yapmak istemektedir. İlerideki gelirler için onunla yüzde elli olarak anlaşmaya varan Mary bu "Doktor" Kennedy'yi kendi *bilim prensiplerine* göre eğitir ve *Kutsal Mary'nin* öğretileri doğrultusunda programlanmış danışmanlar arasına salar.

Bu genç işçi, "Doktor" Kennedy o derece başarılıdır ki, Mary onu kıskanmaya başlar. Havari sayısının artmasının, kurduğu o kompleksi çökertmesinden korkmaktadır. Mary Ana o sıralar düzenlediği sabah, öğle ve akşam kurslarında 100 ile 300 dolar arası para kaldırmaktadır. Öğreti konusu: *Ahlak bilimi*. Daha sonraları bu kavramdan yola çıkarak, Hıristiyanlık Bilimi adlı ürünü pazarlar. Derken, öyle bir akın başlar ki, şubeler açmak zorunda kalır ve daha sonra buralarda kiliseler bitmeye başlar.

Kutsal Mary'nin İncili pazara çıkıyor

1875 yılında onun İncilinin ilk metni olan *Bilim ve Sağlık* ortaya çıkar. (Anlaşılacağı üzere, Mary'nin o İncili de "asıl metin" olup, sürekli düzeltmeye uğruyordu.) Mary'nin kendi bastırdığı bu kitap tane başına ona 1 dolar kazandırmaktadır ve bu da 1875 yılında bayağı bir paradır. Ve işler (mucize üzerine çalışan dinsel cemiyetlerde olduğu gibi) giderek tırmanmaktadır. Dolarlar durmamacasına akar. Ücrete karşı bir vaaz veren Mary 1877'de Gilbert Eddy'yle evlenir (bu kişinin hastalığı sırasında mucizevi iyileştiriciliği hiçbir işe yaramaz; adam gerçekten hastadır ve ölür.) Mary kendini kutsal haberciliğe adamış olarak ve içe dönük bir şekilde, o sonsuz enerjisiyle yaşamayı sürdürür; 89 yaşında öldüğünde birkaç kat dolar milyoneridir. Ancak daha önce bir isteğini yerine getirme fırsatını bulur: Boston'da Floransa'daki katedral örneğine(!) göre yapılacak bir ana kilise için bağış çağrısında bulunur. İki ay içinde hesapta toplanan para iki milyon doları geçmiştir; yapı yükselmeye, büyü-

meye ve o zamanın Boston'undaki benzerlerinin hepsinden pahalıya çıkmaya başlar.

"Yakın çağlarda ilk kez inançlı bir insan topluluğu yaşayan bir kadını azizler katına yükseltmiştir; bunlar çok geçmeden kendilerini de aziz sayarlarsa buna şaşmamalı..."

Stefan Zweig *"Ruh Aracılığıyla İyileşme"* adlı kitabının "Mary Baker-Eddy" adlı biyografik bölümünde böyle yazıyor. Yazar, Mary Ana'nın o basit nitelikteki dinsel öğretisini de şöyle belirlemektedir:

"...korkunç denecek kadar basit: Tanrı, bilindiği gibi iyilik prensibi demektir. İnsan da ancak tanrısal olabilir; tanrısal olan her şey de iyi olduğuna göre, o halde hastalık; zayıflık, ölüm ve yaşlanma gibi kötü şeylerin Tanrı'nın "suretinde" ne işi vardır? İnsan vücudunun hasta olduğunu olsa olsa hayal edebilir, ancak birtakım aldatıcı duygular sonucu böyle bir şeyi tasarlayabilir..."

Kutsal Mary kendinde denemiş olduğu bu şeyi biliyor olmalıydı. Bu arada bizim bildiğimiz, dini aracı kullanarak pazarlanan iyileştirme yöntemlerinin hiç de akılsızca bir iş olmadığıdır. Kuşkusuz şunu düşünmek gerekiyor; eğer günümüzün hırslı bir bayanı telkinin her iki yolundan da yararlanarak şifa arayanları iyileştiriyor ve bu mucizeler (!) sonucu kazandığı ünden yararlanarak bir din(!) kurabiliyorsa, 2000 yıllık optik ve akustik geleneklerden kaynaklanan birtakım törenler ve tütsüler sonucu o hac yerlerinde iyileşme olaylarının görülmesi çok daha kolay olmalıdır..."

Görünen köy...

Modern iletişim araçları insanları birbirine daha yaklaştırdı. Bugün komşunuz hakkında çok daha fazla şeyler biliyorsunuz. Sabahleyin Fatima'daki bazilikanın önünde duran, mucizelere alışık genç bir gezginci omuzlarını silkerek şöyle diyor: "Bunda ne var ki? Daha iki hafta önce Karaşi'de aynı şeyi gördüm!" Kendisine kulak verenleri gizemli öykülerle tıka basa dolduran o Hintli Swamiler uzun bir zaman parapsikoloji enstitülerinin rakibi durumunda olmuştur; halbuki bu enstitüler onların mucize palavralarını apaçık

ortaya serebilecek düzeydedir. Uzakdoğu ülkelerinde hâlâ mucize ve tanrısal esin gözüyle pazarlanan şeyler, batıda çoktan beri bilim içinde düşünülmektedir.

İlkel dinlerin taraftarları istedikleri kadar, hastalığın da sağlığın da Tanrı'nın iradesine bağlı olduğunu düşünsünler, tıp bugüne kadar uygarlığın giremediği yerlere adım adım yaklaşacak ve o dinsel batıl inançları günün birinde ortadan kaldıracaktır. İlkel insanlar kendi kendilerini iyileştirmek olanağından yoksun bulundukları içindir ki, o ta uzaklardaki tanımlanamayan Tanrı'yla kendi aralarında köprü kuran rahiplere başvururlardı. Günümüz aydınları için bu "aracılar", hastalığı ortadan kaldıran tüm doktorlar, uzmanlar, psikolog ve psikoterapistlerdir. Evet, bunların uygulamalarında eter veya kloroform kokusu olabilir –onların akıl karıştırıcı tütsü kokularına gereksinmeleri yoktur. İnsanları hokus pokus yapmadan iyileştirirler. Şunu açıkça söylüyorum: *Bugün şifacılıktan dem vurarak kim din kuruyorsa, o sahtekarın biridir.*

Bunu, *Acı* adlı kitabında Richard Serjeant tüm açıklığıyla ifade etmiştir:

"Bütün dinler gelecekteki bir yaşamı vaad ederler; bunların hepsi, belli kişilerin belli öğretiler ve belli uygulamalar aracılığıyla varlığın daha yüksek bir düzeyine erişebileceğini kabul ederler. Bu kişiler rahipler, ustalar, azizler vesairedir. Böyle bir ayrıcalık, Grek mitolojisi, Budizm, Katoliklik ve tüm öteki dinlerde karakteristik olan hususturu... Bir din rasyonel veya "realist olmayı denediğinde, gücünü kaybeder."

Mucize düşkünleri her zaman hazır

Belki inanılmaz gibi ama *günümüzde* pek çok kişi Tanrı'yla doğrudan ilişkisi olduğunu iddia eden "mucize yaratıcı" din kurucularının ve bunların meydana getirdiği tarikatların öksesine yakalanmaya her zaman hazır durumdadır; öğretilerini Tanrı'dan aldıklarını söyleyen bu kişiler tek yolu göstermeyi ve mutluluğu garanti ederler. Böyle "modern" ve mucizeler yaratan tarikatlar dünyanın her tarafında bulunmaktadır.

İşte bunların "Kiliseleri"ne birkaç örnek:

Maharaşi Ji (Kutsal Işık Misyonu)
Tanrı'nın Çocukları
İsa İnsanları
Evrensel Yaşam Kilisesi
Philognosie (Filognosi)
Lou ve Mien'in Çocukları
Scientology
Şeytan'ın Kilisesi
Köpek Kanı Tarikatı
Dünyanın Çeşmeleri
Hükmün Son Kilisesi
San Myung Mun
Hare Krişna (vesaire vesaire)

Bu tam bir liste değildir. Milyonlarca dindar ve mucize arayan tarikat üyesi de bilinmiyor. Bilinen, o kurnaz "din kurucuların", yüce büyüklerin verdiği örnekler gereği habire, durmamacasına para topladıklarıdır. Benim için anlamlı olan nokta, batıdaki o din kurucular gerçekte "Hırıstiyan" bile sayılamayacakları halde, bunların akıl ermez ölçüde saygı gördükleridir. Fanatikçe bir hükmetme duygusuna kapılan bu kişilerin farketmedikleri şey şu: Sürüklendikleri akıntının ortasında yönü, hedefi değil de, bindikleri atı değiştiriyorlar.

Kutsal su kaynakları konusu

Görüntü olaylarından ayrılmaz durumda olan ve sık sık gerçekleşen gözle görülür ilk mucize şudur: Kâhin veya kâhine bir su kaynağı keşfeder! Yerden "birdenbire" fışkıran ve sonradan mucizevi iyileştiricilik etkisi yakıştırılan bu suda, "mucize" yaratan göksel bir parmak söz konusu değildir.

Çatallı değnekle su arama konusunda bilim adamlarınca sürdürülen tartışmalara girmek istemeksizin, şunu belirtmek istiyorum: böyle bir "Büyülü sopa" etkisi insanlığın düşünmeye başladığından beri vardır.

Musa kayadan su çıkarıyor

Musa, İsrail kavmini çölde önüne katmış götürüyordu ve bir damla su yoktu. Millet mırıldanıyor ve Mısır'dan ayrılmalarına ne-

den olan Musa'dan susuzluklarını yatıştırmasını istiyordu.

"Tanrı onunla konuştu: Halkın önünden git ve yanına İsrailliler-in en yaşlılarından birkaç tanesini al; yürürken eline asanı al ki, bununla su bulabilesin. Bak, ben Horeb'deki bir kayalıkta, senin önünde duracağım; sen o kayaya vurmalısın ki su çıksın, halkın da bunu içsin...

(2 Musa 17, 5-6)

Musa böyle bir değneğin paranormal özelliklerini nereden biliyordu?

Werner Keller bu konuda şunları anlatıyor:

"1914-18 Dünya Savaşı sırasında, Britanya keşif kolu Gelibolu yarımadasındaydı ve sıcakla susuzluk canlarına yetmişti. Melbournlu sivil mühendis Sapper S. Kelley eline kıvrık bir bakır tel aldı ve çevreyi araştırdı. Birlik karargâhından pek uzak olmayan bir yerde bu tel bayağı sert bir şekilde titremeye başladı; orası kazıldığında, saatte 10.000 litre berrak ve soğuk su sağlayan bir kaynak ortaya çıktı. Aramaya devam eden Kelley bir hafta içinde 32 kaynak daha buldu. Yeteri kadar su bulunmuştu ve günde 100.000 kişi çeyrek litre soğuk su alabiliyordu."

İnsan yetenekli olmalı

Her ne kadar bu şeyin NASIL ve NE SURETLE yapıldığı hakkında saç saça baş başa kavga ediliyorsa da, burada tartışma götürmeyen şey, söz konusu şeyin *doğuştan gelme bir yetenek* olduğu, sonradan öğrenilmediğidir. Profesör J. Walther'e göre, gerçi bunu bilmiyor ve kullanmıyor olsalar bile insanların yüzde on-on beşinde bu yetenek mevcuttur. Medyumluk özelliğine sahip bazı kişilerin bir şeyler bulmak için sık sık aynı yerlere gitmeleri de anlaşılır bir durumdur. (Görüntü yörelerindeki su kaynakları, görücünün tekrarlanan ziyaretleri sonucu ortaya çıkmaktadır!)

Dindar kişinin değneğe ihtiyacı yoktur

Su arayan kişinin bu amaçla tahta, balık kemiği ya da tel kullanıyor olması bence pek de ilginç değil; bana asıl ilginç gelen, Cizvit rahibi Athanasius Kircher'in (1601-1680) *"De arte magnetica"* adlı

kitabında "sis ve buharın motorik akışından" söz etmesidir. Daha da ilginç olanı, mineralog Agricola'nın (1494–1555) *"De re metallica"* isimli kitabında yaptığı o belirlemedir: *"Dindar bir madencinin çubuğa ihtiyacı yoktur."*

Soru işaretleri

Hiçbir bilim adamı fizik ve teknikle açıklanamayan birtakım olayların varlığını inkar etmez. Şimdiye kadar yapılan deneyler, Faraday kafesine benzer şeyler içinde oturan insanlara elektromanyetik dalgaların nasıl ulaştığını açıklayamamıştır. Radyastezi, ışınlara karşı duyarlılık tartışılabilir mi? O halde niçin bazı insanlar da "su bulunan yerlerdeki rahatsız edici elektrik potansiyeli tarafından" etkilenmesinler?

Sinir sisteminin yapı taşlarını oluşturan 14 milyar nöron, başka yüzlercesiyle bağlı durumdadır. "Bir nöron'un çekim gücü... belki de iyonlarca sağlanıyor. Gönderilen bir doğru akım geçici olarak alternatif akım halini alarak, en sonunda o çekime yol açan sinyalleri meydana getiriyor."

Hiçbir insan bir diğerine benzemez. Şimdiye kadar yok göründükleri yada ölçülemedikleri için, birtakım özel yeteneklerin mevcut olamayacağını hangi yürekli kişi söyleyebilir? Neredeyse kesinlik kazanmış bir varsayıma göre, beyin sinirlerimizi birbirine bağlayan "kütlesiz enerji partikülleri" var. Bunlar, bizim o dev kompüter beynimizden, orada *depolanmamış* birtakım bilgileri çekebilirler mi? Böyle bir olasılık varsa, o zaman bilimsel olarak kanıtlanmamış bir güç alanı da var demektir. Andreas/Kilian tarafından ortaya konan deneysel sonuçlara göre, henüz varlıkları kesin olarak tanımlanamayan partiküller aracılığıyla bilgiler, bir engelle karşılaşmaksızın bilincimize ulaşmaktadır –partiküller sayesinde gerçekleşen bir bilgi taşıma işi şimdiki teknik olasılıkların dışında kalmaktadır.

Kutsal kaynakları hissedenler

Kâhinler ve kâhineler sinirsel açıdan son derece duyarlı kişilerdir. Bu *nedenle* ama *yalnızca* bu nedenle, kişiler doğa tarafından

"seçilmişlerdir". Bunlar, "kendilerine ait" o görüntü yerlerine tekrar tekrar gitmekte, dua, meditasyon, kendi kendine telkin gibi şeylerle pek çok saati orada geçirmektedirler. Bu kimseler hep *aynı* noktaya çekilmekte olup, görüntüler de yalnızca o yerde gerçekleşmektedir. Onlar bu çekilmeyi farkında olmaksızın mı hissederler? Bu işte elektrik benzeri bir akışın etkisi söz konusu olabilir mi? Görücüler oraya varmakla, partiküllerin salınımlarına mı ulaşmış olurlar? Hayır, görücüler kutsal su kaynağı bulmak için değnek kullanmazlar. Aslında buna gereksinmeleri de yoktur, çünkü onlar yalnızca birer optik yükselticidir ve en küçük gerilim değişmelerini adale sisteminde algılıyabilirler.

Mama Rosa'nın armut ağacı mucizesi

"Mucize"nin biri bana yol kenarında açıklandı. Bir ilkbahar günü Konstans gölünün soluk kesici güzellikteki ağaçlarıyla süslü kıyı şeridinde araba sürdüğüm sırada aklıma, Mart ayında San Damiano'da Mama Rosa'ya yaptığım ziyaret ve o "güzel bayan" tarafından 1964 Ekimi'nde çiçek açtırılan armut ağacı geldi. Arabayı yol kenarına çektikten sonra, oradaki bir bağcıya durumu kısaca açıkladım ve buna benzer bir şeyin başından geçip geçmediğini, çiçek ve meyvenin ağaçta aynı anda ortaya çıkıp çıkamayacağını sordum. Adam onaylarcasına başını salladı ve böyle bir şeye "büyülü çiçekleniş" dediklerini, ama bunun nasıl oluştuğunu bilmediklerini söyledi. Bununla birlikte şunu öğrenmiştim: Mama Rosa'nın ekim ağacı tek örnek değildi ve kilise çevrelerinde "mucize" olarak kabul edilmiş bu durum "doğa yasalarının geçersiz kılınması" anlamına gelmiyordu.

Bu konuda botanikçilerden bilgi aldım.

Armut ve erik ağaçları *Rosaceae* familyasına girer. Armut ağacı en derin köklere sahip türlerden biridir: Gelişmesi için gerekli ılık bir toprak içinde bu kökler 3 metre derine kadar dalabilir. Toprak altı suyu bu yüksekliğin üzerine çıkmamalıdır, çünkü bu ağaç toprak altı suyuna karşı çok duyarlıdır. Erik ağaçları ise en iyi şekilde orta neme sahip topraklarda gelişmekte olup, bunlar da akraba-

ları armut gibi oldukça sıcak bir iklim şartına gereksinme duyarlar. Yılda 600 mm.lik bir yağış her iki tür için de yeterlidir. Bu şartlar altında geçen mevsimler boyunca meyva ağaçları sürekli şekilde gelişir. Güneybatı Milano dolaylarındaki iklim şartları bunlar için özellikle elverişlidir.

İşte bu gelişme ritmi, mevsimsiz soğuklar, gereğinden fazla yağmur ve bunun ardından gelen sıcak gibi İtalya'ya özgü sonbahar şartlarının görülmesinde doğal olarak bozulur. Önce bir soğuk şoku ve bunun ardından gelen yağmur (1964 Eylülünde Milano yöresinde bu iki durum da mevcuttu) ağaçlar sanki ilkbahardaymışçasına tepki gösterirler; soğuk hava ve nemli topraktan dolayı bunların metabolizmasında biyokimyasal işlemler başlar ve çiçek hormonlar şekillenir. Eğer bu ağaçlar daha sonra sıcak bir sonbahar güneşi görecek olurlarsa, o zaman botaniksel ve fiziksel bir 'mucize'yle karşılaşır, sonbahar mevsiminde çiçeklerle meyveyi aynı ağaçta görürüz. Daha sonra çiçekler aynen açılış sırasındaki hızla yere dökülürler; arılar çoktan beri kaybolduğu içindir ki, bunlar meyve taşımaktadır.

Bitkilerin büyümesi sırasında enzim ve hormonların eşleşmesi nasıl hâlâ bir gizemse, Mama Rosa'nın çiçek açan ağacı da kesinlikle bir mucize olmayıp, tümüyle açıklanabilecek bir işlemdi: Konstans gölünün yakınlarındaki yetiştiriciler böyle bir şeye "büyülü çiçekleniş" diyorlar yalnızca.

Mucizelerin bilgi ağacından yere düşmeleri bu kadar çabuk olur işte!

Hastalık – Tanrı'nın bir hediyesi mi?

"Hasta bir insan Tanrı'nın bize bir hediyesi ve doğrudan sevgi gösterisi olup, bizim tarafımızdan da böylece kabul edilmelidir. O hasta adam Tanrı'nın özel bir sevgi örneğidir, çünkü böylece bizlere merhamet denen, o yürekten gelen içtenlik duygusunu gösterme fırsatı verilmiş olur..." İnnsbruck'daki ilahiyat bilimcisi cizvit Ladislaus Boros böyle der. Bu teolojik zırvaya göre henüz hastalanmamış birinin hastalanması gereklidir. Ancak, buna benzer kuşkulu "ruh masajları" çocukluğumuzdan beri tepemize çökmüş durumda-

dır. Her Hıristiyanın ardında dolaşan o gerçek dışı "ilk günah" kavramı, bunların yaptıklarına gölge düşürür. Bu türden öğretilerle yetiştirilmiş birinin içten içe duyduğu o tehditlerden kendini kurtarabilmesi için bayağı cesaret ister.

Bu arada, Hıristiyanlarca baskı altında tutulan o cinsellik temasından da söz etmek gerekir. Bundan kurtulmuş olmak kişisel özgürlüğün belli bir şeklini oluşturmakla birlikte ahlak yasaları karşısındaki bireysel serbestlik ve sorumluluğun kapısını açacak anahtar bu değildir. Sigmund Freud'un bir zamanlar neredeyse ihtilal yaparcasına ortaya attığı, her şeyin ve herkesin içgüdüsel yaşam aracılığıyla anlaşılabileceği görüşü, yeni bilimsel buluşlarla çoktan aşılmış durumdadır.

2000 yıllık Hıristiyan gelenekleri ve bunların süzme dogmaları bilinçaltının derinliklerinde yatmaktadır. Hıristiyanlık uygulamalarını yerine getirmeyen insaların beyin hücrelerinde o insanı etkileyen İsa efsanesi, Meryem, işkence çeken havariler ve azizler depolanmış durumdadır.

Fakat Hıristiyanlığın gereğini yerine getiren kişiler için bu beyin programının taşıdığı anlam, Tanrı'nın inayetinin kanıtları olan mucizelere ve mucizevi iyileşme olaylarına sonuna kadar inanmaya hazır olmaktır. Dindar bir «Lazarus» un beyni, o hac seferine katılmadan önce yıkanmış durumdadır. Ailesi, dostları, rahipler, bu yolculuğun niçin "son çare" olduğu konusunda ona sonu gelmeyen açıklamalarda bulunmuşlardır. Günler ve geceler boyunca acı çeken bu kişinin kafasına yerleşen şey, kendisine telkin edilen o mucizeye karşı beslediği umuttur. Mademki Fatima'daki çocuklar ya da Lourdes'daki küçük Bernadette başkalarına yardımcı oldular, bana niçin olmasınlar? Bu kişi hasta yatağında yatarken, o etkili dinsel terapi (!) nin gereği, Meryem'e ilahiler okunur, dualar edilir. Hasta kişi bir kendini iyileştirme işleminin zaten başladığının, böyle bir mekanizmayı harekete geçirenin kendisi olduğunun farkında bile değildir. (Psikolojik etkileşim)

Hastanın odasında ustaca bir şekilde sürdürülen hazırlık çalışmalarının etkisi, görüntü olayının yaşandığı çevredeki isimsiz kala-

balığın mucizeye karşı duyduğu inançla daha da artar. Yolculuğunun hedefine varan birinin İsa'yı, Meryem'i ve azizleri "algılayabilmesi" olasılığı, günlük yaşamdaki veya kilisedeki bir Hıristiyan'a oranla çok daha fazladır. Zaman zaman da, nedenini bildiğimiz iyileşmeler görülür; tümüyle farklı şartlar ve dinlerdeki başka ülkelerde olduğu gibi..

Ruhsal iyileştiriciler

Amerika, Avrupa ve Asya'da birkaç bin "ruhsal iyileştirici" bulunmaktadır. Bunların düzinelercesiyle tanıştırm; hep alçakgönüllü, yardımsever ve genelde utangaç olan bu kişiler dinsel ya da gösterişli birtakım törenlere kaçmaksızın işlerini sürdürüyorlar. Doğal olarak, yaptıklarının karşılığında bir ücret alıyorlar; öyle ya, bunlar aziz değil; yalnızca sevgi ve havayla yaşayamazlar. Aslında, bunlar tarafından kullanılan o belirsiz fiziksel ve tıbbi güçler konusunda kuşkuluydum. Bu nedenle, ülkem olan İsviçre'de çok iyi tanınan bir ruhsal iyileştiriciyle, Marcus Brogler'le Aarau'daki bir restoranda randevu ayarladım. Bu görüşme sırasında ona takılarak, kendisindeki o büyüye inanıp inanmadığını sordum. Marcus ayağa kalkarak arkamda durdu. "Öylece otur" dedi bana, "sana dokunmayacağım." Biramı içmeye devam ettim. Aradan bir dakikadan az bir zaman geçmişti ki, sanki birinin kızgın demirle belkemiğimi dağladığı duygusuna kapıldım ve geriye döndüm. Yeniden yerine oturan Marcus siparişini verdikten sonra alaycı bir ifadeyle sordu: "Büyüyü hissettin mi?"

İşin doğrusu, büyülerle mucizelerin oluşturduğu bir labirentte yaşıyoruz. Tıpkı fırından çıkan iyi pişmiş ya da henüz çiğ ekmekler gibi, basın organları sürüyle kitabı yayınlamaya devam ediyor; bu kitaplar telekinezi ve telepati gibi gizemli konulardan söz ediyor; mucizelerin nasıl yapıldığını açıklamaya çalışıyor, Filipin'lerdeki çıplak elli operatörlerin yaptıklarından ve parapsikoloji alanından örnekler veriyor. Bu konulardan söz etmeye bir başlasam, buradan bilmem nereye yol olurdu. Bu yüzden, yalnızca görüntüler konusunda kalmaya kararlıyım.

Kutsal kişilerin çürümeyen cesetleri

Telkin yoluyla iyileşme konusunda öylesine zekice sözler etmiş olan Pramahansa Yogananda 7 Mart 1952'de Los Angeles'de öldü. Anlatılanlara göre, ölümünden üç hafta sonra bile (azizlerin durumunda da sık sık böyle olurmuş) vücudunda herhangi bir bozulma belirtisi yoktu. Los Angeles, Forest Lawn Mezarlığı'nın müdürü Harry T. Row resmî bir raporda şöyle diyor: "Yogananda'nın vücudunda ufak bir bozulma belirtisi bile görülmemesi tüm deneylerimizdeki en olağanüstü durumdu... Ölümünden yirmi gün sonra dahi bedensel bir bozukluk göze çarpmıyordu... Bu süre içinde bir çürüme kokusu da farkedilmedi..."

İşte azizleri meydana getiren malzeme!

İnge Santner *Weltwoche'* deki bir yazısında, Salzburg Üniversitesi Adlî Tıp Bürosu'ndan Viyanalı Psikiyatrist ve nörolog Dr. Gerhard Kaiser'in, Viyana Katolik Akademisi'ne verdiği bir konferansın sözünü ediyor.

Dr. Kaiser, azizlerin vücutlarının ölümlerinden onlarca hatta yüzlerce yıl sonra neden bozulmadığı sorusuyla uğraşıyordu. Kurt Tucholsky *Pireneler Kitabı* adlı eserinde, Lourdes'la ilgili harikulade bir olayı anlatır:

"Azizelik konusuyla ilgili olarak, geçen yıl onu (Bernadette Soubirous) mezardan çıkardılar. Vücudu gayet iyi durumdaydı, sol gözü açıktı; Lourdes'da anlatıldığı üzere mezarında öylesine güçlü bir çiçek kokusu vardı ki, orada bırakılmış mektuplar bile böyle kokuyordu..."

(Bernadette o sıralar azize değildi; ancak 1933 yılında oldu.)

Viyanalı bilim adamının görüşüne göre, bedensel kılıfın yüzyıllarca bozulmadan kalabilmesi için bir mucize şart değildir. Dr. Kaiser şu olayları da incelemiş bulunuyordu:

1622 yılında ölen *Franz von Sales* 1632 yılında mezardan çıkarıldığında "canlı gibiydi" Bu kişinin vücudu ancak 1655 yılında "olağanüstü hoş bir koku" yayarak toz haline geldi.

Franz Caracciola 1608 de öldü. 1628'de mezardan çıkarıldığında, eti ve sinir kirişleri değişmemiş durumdaydı. Vücudunda bir ke-

sik açıldığında kan aktı. *Karl Borromaeus* 1584'de öldü; 1608'de yapılan tıbbi bir inceleme, tabuttaki bir yarığa karşın, bu kişinin vücudunun "olağanüstü bir yumuşaklıkta" olduğunu gösterdi. Bundan 250 yıl sonra, 1880'de vücut yine aynı durumdaydı.

1591 de ölen *Johannes von Kreuz* 1859 (!) yılında mezardan çıkarıldığında, teni gül pembesi renkteydi; hoş kokulu bir sıvı vücudunu sarmış durumdaydı.

Maria Magdalena de Pazzi 1607 yılında öldü; 1663 yılında ortaya çıkarıldığında yüzünün kararmış olduğu, bununla birlikte "olağanüstü tatlı bir ifade" taşıdığı görüldü.

1879 da ölen *Bernadette Soubirous* yeniden görüldüğüne uyuyor gibiydi; yalnızca yüzü hafif kahverengi olmuş, üzerindeki giysiler bile çürümemişti.

Mucize etkisi değil

Afallatıcı, akıl ermez, mucizevi gerçekler mi? Dr. Gerhard Kaiser şunları söylüyor: "Olayların akışı yeniden bir araya getirildiğinde, mucize etkisi neredeyse tümüyle dışarıda kalmaktadır."

Aşağıdakiler bilimsel gerçeklerdir:

Ölümden sonraki bedensel reaksiyonlar olağanüstü bir durum göstermez. Kalp atışlarının durması tüm hücreleri aynı anda etkilemez. Hücre grupları birkaç saat boyunca sağ kalmayı sürdürür. Organizmanın ölmesinden sonraki en az yirmi dört saatlik bir süre içinde spermatozoa hareketini sürdürür. Çoğu kişi tarafından iyi bilinen (garip) bir olgu da, son yolculuğu sırasında giydirilmek için hareket ettirilen ölülerin iç çekişidir. Bazen de ölünün akrabaları sıcaklığın neden olduğu pozisyon değişmelerini gördüklerinde dehşete kapılırlar. Ölüm benzeri bir durum mu? Hamile bir kadın öldüğünde, tabutta oluşan çürüme gazlarından dolayı, cenin vücuttan dışarı atılabilir. Yine mi ölüm benzeri? Hayır, kimyasal ve fiziksel bir işlem.

Normal olarak çürüme işlemi, ölümün kesin belirtilerinin hemen ardından başlar. Bu belirtiler vücudun soğuması, katılaşması, kalp atışlarının ve soluk almanın duruşu, ciltte kırmızı-mavi leke-

ler, cihazların sıfır durumunu göstermesi gibi şeylerdir. Vücuttaki mikro-organizmalar koyu yeşil bir renk oluştururlar. Bunun ardından derinin balon gibi şişmesi, gaz oluşumu başlar; bu gazlar vücut boşluklarında bayağı bir basınç meydana getirir.

Çürüme işleminin asıl nedeni havadır. Ondaki *bakteriler ve oksijen*, kimyasal işlemi harekete geçirir. *Nem ve ısının* hızlandırdığı çürümeyi tamamlayanlar ise yeraltındaki kurtlar ve böceklerdir. Karıncalar üç gün içinde iskeleti çırılçıplak hale getirebilir! Genelde karın bölümü üç, dört yılda çürür, kemikteki yağlar için bu süre çok daha uzundur. Beyin hücreleri ve baş derisi birkaç on yıl dayanır. Kemiklerdeki proteinin ömrü ise yüz yıl veya daha fazladır. Sonuçta, normal bir mezara gömülmüş bir kişiden geri kalan tek şey iskelettir.

Özel yapılmış mezarlar

Sıradan kişiler olmadıklarını yaşamları sırasında yaptıkları şeylerle göstermiş olan azizler normal mezarlara gömülüyorlardı kuşkusuz. Dr. Kaiser'i akla yakın sonuçlara ulaştıran çok önemli nokta da budur.

Bir cesedin korunması için önemli ön şart, bakterilerin uzak tutulmasıdır. Eğer bunlar durdurulur veya sayıları azaltılırsa, çürüme işlemi de önemli ölçüde yavaşlar. Ama bu minik canlıların yaklaşmalarını önleyecek bir çevre şartı nasıl oluşturulabilir?

Kuru ve güçlü bir hava cereyanı vücut üzerinde doğal bir mumyalama etkisi yaparak bazı gövde bölümlerini korur (kulaklar, burun, el ve ayak parmakları gibi).

Cesedin yakınında akan soğuk bir su ısıyı düşük tutar, sinek ve böcekleri uzaklaştırır.

Bakterileri azaltan bu koruyucu soğuk etkisi, buz sayesinde daha da arttırılabilir. (Buzulların içinden yıllarca sonra çıkarılan vücutlar hiç bozulmamış durumdadır.)

Adli Tıp tarihinin de ortaya koyduğu gibi, katran çukurları içinde bulunan cesetlerin renginin değiştiği, fakat kusursuz durumda oldukları görülmüştür.

Bataklıklardaki humus asitlerince korunan bazı cesetlerin çürümeye karşı koyduğu görülmüştür. Karbondioksit kanın pıhtılaşmasına engel olur. Bu gazın yol açtığı zehirlenmelerde, ölümden sonraki kesiklerden kan akar.

Metal tabutlar madensel tuzların oluşmasına yol açar ve bu da bozulmayı on yıl kadar geciktirir. Topraktaki tuzlar (demir kökenli arsenik) veya deniz tuzlarının kuru iklimle bir araya gelmesinin sonucu olarak, Lima yöresinde yapılan kazılarda, İnka döneminde gömülmüş kafataslarının ve bunlar üzerindeki saçın hiç bozulmamış olarak kaldığı görülmüştür. M.Ö. üçüncü yüzyıl Mısır'ında ki cesetleri korumak için bunlara natron (sodyum karbonat), asfalt ve benzeri şeylerle işlem yapıldığı bilinmektedir. (Bugün iş daha da basit. Ölüleri mikrop öldürücü nitelikteki formalinle mumyalıyoruz. Amerika'daki pek çok akraba *Memorial Park*'larda yatan ve güzelce makyaj yapılmış ölülerini bölmelerden çıkarmakta, onları yaşamları sırasındaki tüm güzellikleriyle seyretmektedirler...(Hollywood'da Ölüm!)

Bozulmayan azizlerin büyük çoğunluğunun böyle gömüldüğünden Dr. Kaiser'in kuşkusu yok.

Rosa von Lima'nın etlerinin hiç çürümeden kalışının nedeni tuzdu kuşkusuz. (On sekiz ay boyunca hiç bozulmadan duran bu rahibe, Inka kafataslarının bulunduğu, aynı tuzlu toprakta yatmaktaydı.)

Monte Falcolu azize Klara kuru hava yüzünden mumyalaştı ve "olağanüstü güzel bir yüzle" bulundu. Kesilip çıkarılmış olarak üzerinde bulunan kutsal kalbi "kurumuştu ve haçtaki İsa'nın yüzüne benziyordu"

Aşağı Avusturya'dan *"Dumanlı rahip St. Thomas"*ı bozulmadan koruyan kimyasal madde de katran ürünleriydi.

Azizleri böylesine koruyacak elverişli gömülme yerlerinin çevrede bulunuşu sırf rastlantı mıydı? Onları bedensel yönden muhafaza etmek için bazı uygun yöntemlerin uygulanmış olduğu konusunda kanıtlar var. İtalya'daki Kapuçinler ve Moravyalılar manastırla-

rındaki gömme bölmelerini öyle ayarlamışlardı ki, sürekli bir kuru hava buralarda esip duruyordu. Dr. Kaiser'e göre azizlerin vücutları esanslar, hoş kokulu yağlar ve aromalarla mumyalanırken tek düşünülen şey o ölü kokusunu uzaklaştırmak değildi; bu "kozmetiklerin" aynı zamanda koruyucu bir etkiye sahip olduğu da mutlaka biliniyor olmalıydı.

Mucizenin yıkılışına kâfirce bir bakış

Eğer o ünlü dinsel kişilerin cesetleri , insanların kâfirce bakışlarına sergilendikten sonra toz haline geliyor idiyse, Dr. Kaiser'e göre burada kesinlikle bir "Tanrısal işaret" söz konusu olamazdı. Mezarın açılmasıyla, çürümenin geciktirilmesi için bir zamanlar oluşturulmuş şartlar ortadan kalkıyor, işlem tamamlanıyordu. Örneğin kutsal Vincenz von Paul'un tabut kapağı, onun gömülüşünden yirmi beş yıl sonra açıldığında, ani hava akımının sonucu ceset toz haline geldi. "Aynı durum, keşfedilen Etrüsk mezarlarında da tekrarlandı; hiç kimsenin azizlik yakıştırmayı düşünmediği bu gövdeler de unufak oluyordu. Katakomblardaki taş yataklar üzerinde bozulmamış olarak yatan cesetlerin sonu buydu. Bu sıralarda havayı hoş kokulu bir dumanın sardığı da farkedilmekteydi."

Eğer o zengin Katolik Kilisesi dokunulmazlıkları ve ilahi yücelikleri konusunda üzerlerine titrediği azizlerin ölümünden sonraki vücut kalıntılarıyla ilgili temel bir araştırmaya girmiş olsaydı, bu mükemmel bir fikir, fakat aynı zamanda büyük bir cesaret işi olurdu.

Belki o zaman, Viyanalı bilim adamının şu kurnazca sorusuna bir yanıt bulabilirdik: "Tanrı ruhlarını en kısa yoldan yanına aldığı o kişilerin bedenlerini niye korusun ki?"

İsa da mucizeye inanmazdı

İsa Efendimiz bile mucizeye inanmıyordu... fakat telkinin etkisini iyi biliyordu!

Markus'a göre (5,23) ölüm halindeki bir kadın ona geldi. İsa'nın mucizevi iyileştirici olarak ünü kendinden önce gidiyor, gerekli telkin ortamını hazırlıyordu. Kadın ondan, elini koyarak kendini iyi-

leştirmesini istedi; on iki yıldır "kanama" çekiyordu. Kendisine bir türlü yardımcı olamayan doktorlara yığınla para harcamıştı. Kalabalık her zamanki gibi İsa'yı çevrelemişti. Bir mucize görmek istiyordu bunlar! Ve hasta kadın mucizevi bir tedaviyi yaşamak arzusundaydı.

"Çünkü şöyle diyordu: Onun giysilerine bir dokunabilsem iyileşeceğim."

Onun iyileşmeye hazır oluşu ön şarttı.

"Ve ondaki kan çeşmesi hemen kurudu; tüm vücudunda bir iyileşme duygusu hissetti."

İsa böyle bir durumun nereden doğduğunu çok iyi biliyordu ve çevresindekilere, giysisine dokunanın kim olduğunu sordu:

"Ve etrafına baktığında, bunu yapanı gördü."

Daha sonra o büyük iyileştirici, bu gizemli tedaviyi gayet modern ve tutarlı bir şekilde açıkladı!

"Kızım, seni inancın iyileştirdi; huzur içinde git ve hastalığından kurtul."

Nazarenli, kendi kendine ya da dış telkinin mekanizması konusunda hiçbir şey bilmemekle birlikte, bunların olağanüstü etkisini gayet iyi biliyordu. Günümüzün ruhsal iyileştiricileri İncil'i bir öğreti kitabı olarak ellerine alacak olsalar, onda pek çok iyi ipucu bulabilirler. "Kimse gerçekten acı çekmek istemez. Eğer böyle yapılıyorsa, aslında acı çekmiyor, ona baş eğmiş olmaktan zevk alıyordur. Kaçınılması mümkün olmayan darbelerden zevk almak, ruhsal gelişme için gereklidir. Bunun ardından o eziyetli bakış bir sakinliğe, hatta sinik (kuşkucu) bir minnettarlık ifadesine bürünür," diyor Ernest Bloch ve bu da benim gözlemlerimle uyuşuyor.

Tanrıya inanıyorum

Dinlere daha fazla saygı göstermem konusunda zorlandığımda, yürekten gelen ve çevremdekileri inandırmayı arzuladığım şu görüşü ileri sürmek isterim: *Her dine ve bunların izleyicilerine saygı duyuyorum.*

Ancak; inançlı kişilerin cahilliğiyle alay edildiği, bundan utan-

mazcasına yararlanıldığı, mucize olmayan şeylerin hokus-pokusla mucize diye yutturulduğu, inanç aldatmacasıyla para sızdırıldığı ve öteki dünyaya ilişkin tehditlerle bu dünyadakilerin zorlandığı durumlarda, evet, tüm bu durumlarda, o dinlerin yapısı ne olursa olsun, artık bu saygıyı duyamıyorum. İçtenlikle davranmak ve benim gibilere yardımcı olmak istiyorum; onlar da tıpkı benim gibi ta çocukluktan beri dinsel bir doktrinin etkisine yakalanmış durumdalar. Görünüşe bakılırsa bundan kurtuluş yok; meğer ki o sonsuz lanet göze alına!

Günah çıkarma zincirinden kurtulmuş olmak, her şeyin gerisinde duran Tanrı'ya karşı beslenen inancın terkedilmesi anlamına hiçbir zaman gelmez.

Hayır! "Mucizevi iyileşmeler" bir görüntü olayının gerçekliği için kanıt olamaz. Mucize diye düşünülen bu gizemleri kuşatan karanlığa bir ışık getirmek için, bunların nedeni olduğu sanılan izlerin ardına düşmeliyiz.

Bu, işlerinin başlangıcı. Yapmayı tasarladıkları hiçbir şey onlar için olanaksız sayılmayacak.
Musa I, 11, 6

Görüntüler var.

Bunlar zeki beyinlerde doğuyor.

Her zeki beyin, görüntü yaratmak için gerekli ön şartlara sahiptir.

Bunları yaratma içgüdüsüyse dünya dışı kaynaklı.

Dinsel görüntüler o kişinin içindeki bir idealden kaynaklanmakta olup, ona bunu telkin eden de dinsel çevredir.

İleri sürdüğüm bu tezler bir sürü zıtlığı mı gizliyor? İlk bakışta böyle görülebilir. Fakat tezlerim için kanıt sağlamam gerektiğinden, kuramımın temelini oluşturmalıyım.

Günümüzün astrofiziği, evrenin aslı konusunda üç kuram ileri sürüyor: Bing Bang (Büyük Patlama) kuramı, Sabit Durum kuramı ve Osilasyon (Salınım) kuramı. Bu kuramların üçü de, dünyanın oluşumunu açıklamalarıyla ilgili olarak, o gizemli *ilk maddenin* tüm evrene nereden geldiğini ve bundan önce orada, ne bulunduğunu bir türlü belirleyememiştir. *"Hiç" ten, hiçbir şey* doğar.

Burada şunu açıklamalıyım: bu kuramlardan hangisinin sonuçta geçerlilik kazanacağı beni ilgilendirmediği gibi, ne evrenin tarihinin beş ya da yirmi milyar geriye gitmesi, ne maddenin sonlu-sonsuz oluşu ve ne de bunun kendini sürekli olarak yenileyip yenilemediği konusu benim için önemlidir. Benim sorum şu; bu ilk madde nereden geldi?

Biraz düşbilim

Bu sorumu toplum önünde tartıştığımda, durumu daha açık hale getirmek için bir tür grafik oluştururum. Yine bununla ilgili olarak, kafalarında yüz milyar düşünce birimlik ya da kompüter deyi-

miyle bit (bayt) lık bir kompüter canlandırmalarını söylerim; bu cihaz düşünebilmekte olup, Edinburgh Üniversitesi'nden Profesör Michie'nin deyişiyle "kişisel bilince" sahiptir. Bu bilinç milyarlarca devreye bağlanmıştır; eğer kompüter patlarsa, bu da mahvolur. Kompüterimiz son derece zeki olup, ultra hızlı işlem yapabilecek durumdadır. Bilmediği hiçbir şey yoktur onun.

Sahip olduğu bilince ve her şeyi bilme durumuna karşın, düşünen bu kompüter "mutlu" değildir; çünkü öylesine muazzam bir kapasiteye sahip olduğu halde, düşünebilecek, hesaplayıp çalışacak, kısaca, deney yapacak halde değildir. Halbuki o bir deney birikimi oluşturmak amacındadır. Kendisinden böyle bir şeyi elde edebileceği eşdeğer nitelikte bir rakibi de olmadığı içindir ki, bir patlama oluşturarak, yapısından yüz milyar kadar biti bilgi edinmek için gönderme kararına varır; böyle bir durumun ise, sahip olduğu kişisel bilincin tümüyle kaybı demek olduğunu gayet iyi bilmektedir... meğer ki, o erişilmez zekâ düzeyiyle, kendi kendini tahripten çok daha önceleri, gelecek konusundaki programlamayı yapmış olsun.

O düşünce birimlerinin (bit) deneyim kazanmaları amacıyla fırlatılacakları uzun yolculuk öncesinde, zeki kompüter bunların içindeki manyetik dürtüleri programlamış 'x' yerinde ve 'y' zamanında yeniden bir araya gelmeleri emrini vermiştir. Bu saat çaldığında milyarlarca bit, tıpkı arılar gibi, "kişisel bilinçle" ve "deneyimle" yüklü olarak yeniden o karmaşık cihaza dönerler.

Patlama anından geriye dönüşe kadar geçen süre içinde hiçbir bit, bir zamanlar çok daha büyük bir bilincin minik parçası olduğunu ve yeniden bu duruma geçeceğini bilemez. Tek bir bit o minicik düşünme kapasitesiyle belki de şunu sorabilirdi: "Bu çılgınca gidişimdeki anlam ve amaç nedir?" ya da "Beni kim yarattı, nereden geliyorum?" Ama bunun yanıtı olmayacaktı. Böylece, tek bir hareketin başlangıcı ve sonu demek olan o muazzam yolculuk, deneyim faktörünün de eklenmesiyle çoğalan bir tür "Yaratma" bilinci halini alacaktır.

Düşbilimin deposundan çıkarılmış bu benzetişimin amacı ilk maddeden önceleri de var olan bir olgunun izlerini araştırmada yar-

dımcı olabilmektir. *Terrible simplificateur!* (Korkunç basitleştirici) Özür dilerim, ama bu bizi biraz daha ileri götürüyor.

Başlangıçta yalnızca "Ruh" vardı.

Tüm insanlık geleneklerinin neredeyse garanti verircesine birleştikleri nokta başlangıçtan, yani ilk maddeden önce "ruh" un (daha geniş anlamıyla "Tanrı" nın) var olduğuydu...) Bu asıl ruh daha sonra kendini değiştirerek madde haline geçme kararına vardı (ve söz eti oluşturdu...) "Ruh" denen şey elle tutulur ya da aletlerle ölçülebilir bir şey değildir. İnsan onu nasıl tasarlamalı? Bir gaz şeklinde mi? Bu da olamaz, çünkü gaz molekülleri de maddedir. Yine de şu düşünülebilir: Niteliği belirlenemeyen bu "ruh", o gizemli ŞEY, maddeleşmenin ilk döneminde gazımsı bir kütle meydana getirmiştir.

Bu düşünüş şekli artık düşbilime girmez; her astrofizik kuramı, evrenin başlangıcında gaz durumundaki bir maddenin var olduğu görüşündedir; bu gaz molekülleri ağır ağır ve düzenli bir şekilde madde topakları oluşturmaktadır. Eğer tüm maddenin ve ilk ruhun gaz durumunda olduğu kanıtlanmış bir hal ise, bunun en basit anlamı, tüm varolan maddenin o ilk ruhtan yayılmış olduğudur; bu ise tüm teozofik ve ezoterik dinlerin ileri sürdüğü bir şeydir. Bunu kabaca açıklamak gerekirse, madde, yüce ruhun kristalize olmuş şeklidir.

Bunun hangi madde olduğu hiç de önemli değildir; lav, kaya, bitkiler, hayvanlar veya insanlar, sonuçta hepsi aynı durumdan doğmadır. Öte yandan gezegenimizin, Jüpiter, Alpha Centauri ya da Andromeda nebulasının hangi maddeden oluştuğunu düşünmek de farkettirmez. Madde, kendiliğinden yaratıştır ve bir yaradılış ürünüdür.

Madde evrim içinde milyonlarca yol izlemiştir. Aynı asıldan ve aynı orjinal durumdan gelme olan bir taş kendi kendine soru soramaz. Fakat yaşamın "ölü" maddeden geliştiği konusunda en ufak bir akademik kuşku bulunmamaktadır. Canlı bir madde olan hücre, milyarlarca yıl boyunca pek çok karmaşık organizmalar haline geçer. Organizmaların gelişim ve reaksiyonları beyin tarafından, on-

daki milyarlarca hücrelik gri madde aracılığıyla yönetilir; bunlar, maddenin kimyasal ve elektriksel dönüşümü sayesinde "kişisel bilinci" oluştururlar. Ancak bunun ortaya çıkışıyladır ki, sorular sorabilecek bir zekadan söz edilebilir. (Descartes: *Cogito, ergo sum.* Düşünüyorum o halde varım.)

İşte bunun içindir ki, zeka, daha alt bilinç düzeyindeki her maddeden daha üstündür. Bunlara hakim olan odur. Zeka ilk ruha o ölü maddeden çok daha yakındır; karşılıklı ilişki kurabilen bu şey, yüksek düzeyde sorular da sorabilir: "Beni kim yarattı? Varoluşun anlam ve amacı nedir?" Benim ütopik düşünce şeklim şu: Kendilerinin asıl bilincin parçaları olduklarını bilmeyen bit'ler duyusal yol aracılığıyla onunla ilişki kurmaya çabalarlar. Bunlar, Yaratıcı ya da Tanrı'yla eş anlama gelen "ruh"u ararlarken, aradıkları bu şeyin çevrelerinde ve içlerinde olduğunu "farkedemezler."

Saçma bir görüş mü?

Buna bilim adamları yanıt versin.

Evrenin maddesi

İngiliz astronomu ve fizikçisi, Cambridge gözlemevi yöneticisi Sir Arthur Eddington (1882-1944) yıldızların parlaklık ilişkisini keşfetti ve Cephidlerin nabız kuramının da temelini attı. Doğa yasalarının "seçici bir sübjektiflikte" olduğu görüşünün temsilcisi olan Eddington'a göre, temel fiziksel yasaları asıl olarak belirleyen şey bilgi işleminin oluşturduğu yapıdır ve bu, şöyle bir iddiaya hak verdirir:

"Evrenin maddesi ruhun maddesidir."

Doğa bilimleriyle din arasındaki uçurumu kapatmaya çalışan filozof Bernhard Bavink (1879-1947) şu görüştedir:

"Dünyanın maddesel düzenlenişi bugün bize, tümüyle ruhsal bir kavramın belki de geçici maddeleşmesi gibi görünüyor."

Kuantum kuramıyla fiziğe yeni yollar açan ve 1918 Nobel fizik ödülünü kazanan Max Planck (1858-1947) da şunu kabul etmiş durumda:

"Yaşamını, bilimin maddeyle ilgili tüm dallarına, yani bunun

araştırmasına adamış bir fizikçi olarak, fanatikçe bir kuşkudan kesinlikle uzağım. Ve atom konusundaki araştırmalarımdan sonra size şöyle diyorum: Kendiliğinden (per se) madde diye bir şey yoktur! Tüm maddeler, atomik partikülleri titreştiren ve bunları atomun o minicik güneş sistemi içine sıkıştıran bir güçten doğar ve bundan ibarettir. Fakat tüm evrende ne bir zeka, ne de sonsuz bir güç bulunduğu içindir ki, bilinçli bir zekayı yukarıda sözünü ettiğimiz gücün gerisinde aramamız gerekir. Bu ruh tüm maddenin temelidir..."

İngiliz matematikçisi, fizikçi ve astronomu olan Sir James Hopwood Jeans (1877-1946) aynı zamanda termodinamiğin, yıldızlar ve evrenin oluşumu konularının da bir öncüsü olup, özellikle gezegenlerin aslına ilişkin kuramıyla ünlüydü. Kendisi şunları yazar.

"Günümüz bilim adamlarının neredeyse, fizikçilerin ise hemen tümüyle görüş birliği halinde oldukları şey, bugünkü bilimin mekanik olmayan bir gerçeğe akıp gitmekte oluşudur. Evren artık büyük bir makineden çok, büyük bir düşünce olarak görülmeye başlıyor."

Ruh = Enerji

Eğer madde "ruhun" ve bunun karşıtı olarak ruh da bir maddenin ürünüyse, buna göre ruhla maddenin aynı yapıda, ancak farklı bir birleşim durumundaki şekiller olmaları gerekmez mi? Elli yıl önceki insanlar enerjinin maddeye dönüşüp dönüşemeyeceğini sormaktaydılar. Einstein'ın $E = mc^2$ formülü dünyayı sarsan bir yanıt oldu. Hidrojen bombası ise kulak ya da göz ardı edilemeyecek bir kanıttı. Bugün de şu soruyu sorabiliriz: "Kristalize" ruh serbest hale getirilebilir mi? Analojik sonuç besbelli: Madde de "kristalize" ruh gibi, bir enerji şeklidir. Buna göre, ruh aynı zamanda enerji, enerji aynı zamanda ruhtur. Ruhla kesinlikle ilişkisi bulunan bilinç ise, (henüz bilinmiyor olsa bile) enerjinin bir başka şeklini oluştursa gerekir.

Enerji kaybolmaz

"Enerji prensipleri" nin kurucusu olarak görülen Hollandalı fizikçi ve matematikçi Christiaan Huygens'e (1629-1695) göre, evrendeki tüm enerji sabittir ve *her enerji şekli bir diğerine dönüşebilir.*

Hermann von Helmholtz (1821-1894) ve Albert Einstein (1879-1955) bu temel ilkeyi tamamladılar. Bilinçli bir enerji şekli olarak kabul edersek (tüm araştırmalar bu sonucu destekliyor), kanıtlanmış olan enerji ilkeleri buna da uygulanabilir demektir. Ancak, tüm enerjinin sabit kalması gerektiği konusu bana, aşağı yukarı bilincin ölümsüzlüğü gibi bir şey olarak görünüyor! Enerji asla yok olmaz, kaybolamaz, ölemez ve hiçlik içinde çözülüp gidemez; bu hep başka bir enerji şekline dönüşür.

Dönüşen bu enerji ise, artık önceki değildir. Ölüm durumunda o ilk enerji aktivitesini kaybeden bilinç artık bilinç olmayıp, dönüşmüş enerjidir. (Buhar buzun, buz da suyun bir başka şeklidir. Bu üçü kolaylıkla birbirine dönüşebilir olmakla birlikte, oluşturdukları etki tümüyle birbirinden ayrıdır.)

Varılacak en son nokta şu mudur: HER ŞEY TEK ve TEK HER ŞEYDİR. Eğer durum buysa, buna mantık ne diyebilir ki? Bilinçli enerji şeklinin bilinçsizlik durumunu etkilemesi mümkün olamaz mı? Bu oluşum, teknik ve mekaniğin yardımıyla her dakika çevremizde gerçekleşip duruyor. Ormanda ağaç kesen biri, hareketsiz durumdaki ağacın düşmesi için bilinçli zeka enerjisini kullanmaktadır. Yine bu enerjiden yararlanan bir demirci, demire yeni bir şekil vermek için başka enerji formlarından (ateş, çekiç, örs) yararlanmaktadır.

Bilinçli zeka enerjisi özel amaçlar doğrultusunda, enerji dönüşümünün uygun gelen her şeklini kullanmaktadır. Eğer mekanik ve teknoloji, bilinçsiz zekâ olmaksızın tam bir dönüşüm işlemini tamamlayabiliyorsa, o halde bilinçli bir zekâ formu da öteki enerji şekillerinden beklenen reaksiyonları harekete geçirebilir mi?

Bu soru şekli gereksizdir aslında; çünkü bu tür reaksiyonlar insanlık tarihi boyunca sürekli elde edildiği gibi, durum bugün de aynı. Her zaman birtakım insanlar "Enerji-Hayvan Beyin" tarafından saklanan gizemlerin ardına düşmüş, daha sonra bilinçli ya da bilinçsiz olarak elde ettikleri bilgi ve güçle çağdaşlarını şaşırtmış, bu bilgilerle onların ilerlemesini sağlamıştır. Fakat bugün böyle güçler ve bilgiler birtakım yeni dinler yaratmak ve eskilerini "tazelendirmek"

için kullanıldığındandır ki, ben bunları modern gangsterliğin en şerefsizce şekilleri olarak adlandırıyorum; çünkü cahil insanlarla acımasız bir oyun oynanıyor.

Materyalizasyon olgusu

Günümüzde onca popülerlik kazanan parapsikolojinin kurucusunun Dr.Albert Freiherr von Schrenck-Notzing (1862-1929) olduğu kabul edilir. Bu kişi bir medyumun bulunduğu ortamda bulut benzeri (tele veya ektoplazma) şeklinde ortaya çıkan görüntülerle ilgili öyküsünü açıkladığında, karşılaşacağı saldırının tam anlamıyla bilincindeydi. Bu doktor Roma ve Paris'te, gizli birtakım yardımlarla materyalizasyon oluşturduklarını iddia eden şarlatanlarla da bulunmuştu. Sürüyle budalayı sıraya dizen sözümona medyumların tüm hilelerini bilmekteydi.

Bu doktorun gözlem yaptığı kişi Eva C.idi. 1909 yılındaki seanslar tiyatro yazarı Alexander Bisson'un (1848-1912) Paris'teki evinde yapılıyordu. Bu seanslara katılan, aralarında doktorların da bulunduğu bazı kişiler daha sonraları Münih ve Londra'da da hazır bulundular. Seanslardan önce Eva C'nin giysileri, ışıklar, kapı kilitleri, duvarların durumu sürekli olarak kontrol edilmekteydi. Yine seans öncesinde Eva C. çırılçıplak ortaya çıkıyor ve bayan Bisson onun cinsel organlarını muayeneden geçiriyordu; bu arada anüs kısmı da gözden kaçırılmıyordu. Eva C'nin saçlarının, burun deliklerinin (bunlara hava üfleniyordu), dış kulak kanallarının, ağız boşluğunun, dişlerin, koltukaltı ve ayakların, elleriyle tırnaklarının gözardı edilmediğini belirtmek gerek... medyumun herhangi bir şeyi gizlediği itirazını geçersiz kılmak içindi tüm bunlar.

Bu son derece titiz araştırmalardan sonra, Eva C'nin daha önce elini bile sürmediği siyah bir rob onun üzerinde dikiliyordu. "Medyumun vücudunda beyaz hiç bir şeyin (bluz ya da mendil) olmadığı gerçeği düşünülecek olursa, siyah geri plana karşı oluşan gri-beyaz materyalizasyonların da inandırıcılığı ortaya çıkar."

Schrenck Notzing teknik bir yeniliği de kullanmaktaydı: Pülverize mağnezumla çekilen flaş fotoğrafları. Bazıları bayağı rahatsız edici olan bu fotoğraflar Dr. Notzing'in *Materializations Phaenome-*

ne adlı kitabında kanıt olarak verilmektedir.

Bu medyumun seanslarında olup bitenler neydi?

Ağ ve file olmaksızın

Kayıtlardan birkaç örnek:

17 Mayıs 1910... Aşırı bir terleme ve zorlu kas hareketlerinin gözlendiği bir sırada gözlerimin önünde beliren iri, çizgili ve pamuğumsu bir görünüme sahip maddenin medyumun ağzından aktığı görünüyor, bu şey büyüyor ve kalınlaşıyordu. Bu madde sekiz santimetre eninde, kırk-elli santimetre boyunda olmalıydı. Ağır ağır hareket eden bu şeyi daha iyi görebilmek için başımı 15-20 santimetreye kadar yaklaştırdım: İnce şeritli gri bir tülü andıran bu nesne ağır ağır aşağıya doğru çöküyordu. Bu, medyumun her baş hareketini izliyor olmakla birlikte, yine de ondan ayrıymış gibi görünüyordu...Şaşkınlık içinde, medyumun yüz ifadesini artık göremediğimizi fark ettik; çünkü tüle benzer bu örtü onun yüzünü örtmüş, medyumun göğüslerine, oradan da dizlerine kadar iniyordu. Sonra bu imaj tıpkı bir bulutun dağılması gibi gözlerimizin önünde kayboldu ve Eva C'nin yüzünü yeniden belirgin olarak görebildik...

1 Haziran 1910... Bu kez materyelize olan o parlak renkli şey önce medyumun kucağından ve sağ kalçasından çıktı... Ağız kısmının bu maddeyle bir ilişkisi yoktu: Parmağımı ağzın üstüne koyarak bunu anladım... 2 Eylül 1910... Madam Bisson'un düzenlediği seans sırasında Eva C'nin üstünde yalnızca bir gecelik vardı. Madam, hipnotize olmuş durumdaki medyuma bunu çıkarttırdı ve ilk olarak ektoplazmanın çıplak bir vücuttan yayılmakta olduğunu görebildim... Bu genelde vücuttaki açık yerlerden, ağız, meme uçları ve cinsel organlardan çıkıyordu... dumanımsı bir görünüme sahip bu şey her tür insan organına benzer şekiller oluşturuyordu.

Paris ve Roma'daki incelemeler

5 Ekim 1910 tarihli seansta Profesör Charles Richet de (1850-1935) bulunuyordu. Bu Fransız doktoru, hastalık aşılanmış

hayvanlardaki kanın koruyucu hareketini ve anaflaksiyi keşfetmiş olan kişiydi. (Anaflaksi denen şey, bağırsak yolunun dışında vücuda giren yabancı proteinlere karşı o vücudun gösterdiği aşırı duyarlılık halidir. Profesör Richet bu buluşuyla 1913 yılı Nobel ödülünü kazandı.)

Bugünkü seans hemen o olguyla başladı... Gri maddenin en çok yoğunluk gösterdiği yerde, beyaz bir şifonu ya da tülü andırır pembe benekli bir ışıltı gördük.

Paris'teki tüm seanslar boyunca her branştan doktor hazır bulundu; bunların arasında, fiziksel verileri kontrol eden Profesör Fontenay da bulunmaktaydı. Münih'teki incelemeler sırasında ise Dr. von Schrenck, Dr. Specht ve Dr. Kafka gibi üniversite öğretim üyelerini de davet etti.

Eva C'nin yıllar boyunca oluşturduğu figürlerde fotoğrafları çekilmiş belirgin yüzler de bulunuyordu. Kuşkucu Paris ve Londra doktorları medyumu baştan ayağa incelediler, hatta derisinin altına bile göz attılar. Ayrıca onun yakın çevresini de sıkı bir incelemeden geçirdiler; ancak, şartlar ne olursa olsun, bu olgular tekrarlanıyordu.

Eva C. hali vakti yerinde bir evden gelmeydi; hiçbir parasal sıkıntısı olmamıştı. Kadın asla para kabul etmiyor ve tüm doktorların, hatta gazetecilerin önüne çıkmayı kabul ediyordu. Seans listelerinde yer alan kişiler arasında, Ruhsal Araştırmalar Derneği'nden Profesör Eck Duzmaer van Twist (Lahey kentinden), Sorbon Fizyoloji Laboratuvarı Müdürü Profesör Courtier, hatta İngiliz Ruhsal Araştırma Derneği üyesi Sir William Crookes (1832-1919) da bulunmaktaydı. (Crookes 1861 yılında talyumu bulmuş ve 1874'de de radyometreyi keşfetmiştir.) Britanya Komitesi Eva C'yi 20 Hanover Square (Londra) daki yerine davet etti. Buradaki seanslarda çok katı bilimsel şartlar uygulandı.

10 Mayıs 1920 tarihli oturumda dört fotoğraf makinesinin yanında bir de stereoskopik kamera kullanıldı. Pozların birinde "sol omuz üzerinde bir el" ötekinde ise "titreşen bir ışık kitlesi" görülmekteydi. 28 Mayıs günü Eva'nın başına bir tül geçirildi ve izleyiciler "ağızdan çıkan nesnenin tülün içinden geçtiğine" tanık oldular.

Çeşitli kuşkulara sahip pek çok kişi olmasına karşın, bunlardan hiçbiri Eva C'yle ilgili olgulara bir açıklık getiremiyordu. İngiliz derneği hem periyodik olarak, hem de özel raporlar şeklinde olup bitenleri yayınlıyordu.

Paris'te Cenevreli Profesör H. Clararede, Sorbon'dan Profesör de Fontenay ve öteki ileri gelen doktorlar Eva C'nin gösterileri sırasında hazır bulundular. Bu konuda not tutan Dr. Bourbon şunları yazıyor:

"Katıldığım çok sayıdaki seansın bende inandırıcılıktan da öte uyandırdığı kanı şuydu: Karşımızda oluşan görüntüler, bugün için hiç bilemediğimiz bir biyolojik kaynaktan gelmeydi..."

Nobel ödülü sahibi Charles Richet de, Dr. von Schrenck-Notzing'e şöyle yazmıştı:

"...daha önceki deneylerime gelince, tek kelime bile çıkarmak istemiyorum. Bununla ilgili olarak, geçenlerde, şunu demiş olan büyük ve soylu bilim adamı William Crookes'ı örnek göstermek niyetindeyim: 'Söylediğim hiçbir şeyi geri almam.' Bilimin bir şartı demek olan eleştirinin yapılması gerekir. Zamanla, gerçek tüm güzelliğiyle ortaya çıkacaktır; ama onu aydınlığa ulaştıranlar yeteneksiz, cahil, hiçbir şeyi, hatta kayıtları bile incelemeyen kişiler değil, gerçekten çalışan, durmadan deney yapan ve gerçeği olasılığa yeğleyen bilim adamları olacaktır... Metafizik alanın umulmayan ve zıtlıklarla dolu şeyleri karşımıza çıkarması bizim hatamız değildir kuşkusuz..."

Eva C'nin durumunu sergileyen belgeler göz önüne alındığında, bir aldatma durumunun söz konusu olmadığı açıkça ifade edilebilir; Eva, bilimsel derneklerin isteklerine uymuş, gözlemde bulunan yüzden fazla kişi materyalizasyonun varlığını onaylamıştır. Dr. Schenck-Notzing'in ileri sürdüğü bir görüş bana inandırıcı gelmektedir. Herhangi bir maddi yarar elde etmeyen Eva C. niçin o iğrenç deneylere razı olsun? Materyalizasyon konusunda geçerlilik iddiasında bulunan başka pek çok durum olmakla birlikte, Eva C'nin yaptıkları özelliğini korumaktadır, çünkü başka hiçbir inceleme böylesine titizce kaydedilip belgelenmiş değildir. Bu nedenledir ki, pa-

rapsikolojiyle ilgili bilim literatüründe bir örnek olarak hep karşımıza çıkmaktadır.

Eva C'yle ilgili son yorum, Cenova Üniversitesi profesörlerinden Mikuska'nın:

"Böylece, yaşamın gizemini, ruhla madde ve canlıyla cansız arasındaki ilişkiyi araştırmak görevi, geleceğin o büyüsel biyolojisine düşüyor. Bugün bile *ruh, ide ve irade* gibi şeylerin o teleplastik görüntülerin ortaya çıkışındaki dürtücü unsurlar olduğunu biliyoruz ve umarız ki çok uzak olmayan bir gelecekte, *bir tüm olarak evrenin gelişimi ve kusursuzluğu açısından sonsuzluğa uzanan kozmik süreçlerin evrensel ruhun yaratıcı eylemleri ile nasıl ortaya çıktığı* konusundaki büyük gizemlere daha yaklaşmış oluruz."

Ölenlerin dönüşmüş enerji şekilleri mi?

Eva C. olayındaki materyalizasyonların spiritüalizmle bir ilgisi olmadığı gibi, bunların okültizmle ilişkisi de çok azdır; çünkü bu olaylardaki olgular görülebilir, dokunulabilir ve hatta fotoğrafa aktarılabilir özelliktedir. Bu olaylarda görülen ve incelenen şeyler tek örnek değildir kuşkusuz. Dr. von Schrenck-Notzing ve onun bilimsel dostlarının oluşturduğu raporlardan kuşku duymuyorum. Benim sormak istediğim, o zamanlar tartışmaya konu olmamış bir şey: Burada etkili olan enerji şekli neydi? Eva C. seanslar sırasında hipnotik bir trans halindeydi; bu ise özgür iradenin kullanılmasını engelleyen bir bilinç durumudur. Her ne kadar kanıtlanmamışsa da, bilinçaltına ait bir enerji formunun materyalizasyon olaylarını gerçekleştirdiği düşünülebilir. Acaba ölü kişilerin dönüşmüş enerji şekilleri işe karışmış olamaz mıydı? Bu fikir göründüğü kadar saçma olmayıp, henüz yeterince incelenmemiş durumdaki "enerji ilkeleri" alanına uzanan mantıksal bir sonuçtur. Eğer tüm enerji formları birbirine dönüşebiliyorsa, doğa yasalarının tartışmasız olarak kabul edilmiş pek az örneğinden biri olan bu durum gereği ölen kişilerin bilinç enerjileri de başka bir şekle dönüşüyor olmalıdır.

O belirsiz nitelikli felsefî ve dinsel tahminler bir yana bırakılırsa, binlerce yıldan beridir ölümden sonra bilince ne olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorduk. ("Ruh" cennete gider. Böylece bilinç

"ruh"a ölümsüzlük zaten yakıştırılmış oluyor!) Modern araştırmalar, açıklanamaz gizemler olarak düşünülen şeyler üzerindeki kara örtüleri büyük bir dikkatle açma yolunda ve şimdiye kadar aydınlığa çıkarılanlara bakılırsa, ölü kişilerin bilinci (yani bilinç enerjisi) hiçbir şekilde ölü değildir! Ölülerin bu bilinci 18 Temmuz 1962 gecesi Carabandal'daki o "kutsal ekmek mucizesi"nde, Conchita'nın dilinde ekmeğe benzer bir şeklin materyalize oluşunda yoksa işbaşında mıydı? Bu tür fenomenler günümüzde ne durumda?

Öteki taraftan haberler

"Görünüşte ölüm" solunum merkezindeki felç (asfiksi) sonucu soluk alıp vermenin durması, miyokardi enfarktüsü, kazaların (travma) yol açtığı yaralanmalar, zehirlenmeler veya katılmalar (ihtilaç-ispazmoz) vesaire gibi nedenlerle ortaya çıkabilir. Jean-Baptiste Delacour'a göre, böyle bir durumdan sonra yeniden iyileşen kişiler "öteki dünya" daki geçici ikametleri sırasında, buradakinden tümüyle farklı bir bilinç durumuna erdiklerini ifade etmişlerdir. Onlara göre bu "öteki" dünya zamansızdır ve bir titreşim, armoni, renk dünyasıdır; orada sayısız bilinç birbiriyle iletişim kurmakta, bedensel ve duyusal organlara sahip olmadığı halde karşılıklı görüşebilmekte, başka kişileri görebilip onlarla anı değiş tokuşunda bulunabilmektedir. "Öte yandan" geri dönen herkes, bu ani dönüş karşısında ölümcül yaşamın sert, soğuk gerçeklerini ağır ve iğrenç bulmuştur. Halbuki "orada" her şey sonsuz bir güzelliktedir.

Doktorlar, yeniden dirilen bu kişilerin anlattığı şeyleri, onları "öteki dünya" konusundaki ifadeleri kadar tutarsız ve değersiz görmektedir; çünkü bu kişilerin bilinç düzeyleri o görünüşte ölüm sırasında da işlevini sürdürmekte ve beynin daha derin düzeylerinde bulunan peri öykülerini aldatıcı resimler şeklinde bilince küreklemektedir.

Eğer doktorlar haklıysa, ben bunu korkunç bir şey olarak görüyorum. Orada, aşağıda tahta tabutumun içindeyim; böcekler ve kurtlar etlerimi yiyip bitirirken, beynimin derindeki düzeyleri hâlâ işlevini sürdürüyor. Hiç de hoş değil doğrusu! Bu işlevin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Bilinç enerjisinin dönüşüm anı gelinceye

kadar mı? Tanrıya şükür ki, gerçek ölüm durumunda bu gibi şeyler çok daha hızlı olarak olup bitiyor...

Transandantal sesler

1964 yılında İsveçli Friedrich Jürgenson bir iddiada bulundu: Çoktan beri ölmüş bulunan kişilerin seslerini teyp ve mikrofon aracılığıyla yakalamayı başarmıştı.

Bu olgu, 1909 Letonya doğumlu eleştirmen parapsikolog Dr. Constantin Raudive'nin dikkatini çekti. Henüz gençken ülkesinden ayrılarak Paris ve Madrid'de çalışmaya başlayan Raudive'nin Ortega y Gasset'le (1883–1955) karşılaşması, yaşamında bir dönüm noktası oldu. (Ortega, kişiliğin çekirdeğini oluşturan şeyin "ruh" olduğunu savunan antropolojik kuramın savunculuğunu yapıyordu.) Çalışmalarını Edinburgh ve Uppsala'da sürdüren Raudive Riga'ya döndüğünde, Miguel Unamuno, Ortega y Gasset ve Goethe'nin eserlerini Letonya diline çevirdi. 1944'de Rusların önünden kaçarak, Polonya üzerinden Çekoslavakya'ya, oradan da Almanya'ya geçti; bugün Bad Krozingen'de (Badem–Württemberg) oturmakta ve araştırmalarına devam etmektedir.

Raudive dört yılını, Jürgenson'un ileri sürdüğü şeyleri gerçekleştirmeye adadı. Tümüyle ses geçirmez bir stüdyo oluşturduktan sonra, mikrofonların, hatta kayıt kafalarının neden olacağı arka plan gürültülerini bile yok eden bir sistemle çalışmalarını sürdürdü. Onun 1968 yılında yayınladığı deney sonuçları tümüyle bilimsel kontroller altında gerçekleşmişti. Yüzlerce gözlemci onun uyguladığı yöntemlerin kesinliğini kabul etti; bu kişiler arasında Freiburg Öncü Bilimler Enstitüsü'nden Profesör Hans Bender, fizikçi Dr. G. Rönicke, felsefe doktoru Julian Bieber, tıp doktoru Arnold Reincke ve Hans Naegeli (İsviçre Parapsikoloji Cemiyeti Başkanı), profesör Atis Teichmanis, Zürihli profesör ve operatör Werner Brunner, Profesör Alex Schneider (St. Gallen), Prof. Walter H. Uphoff (Boulder-ABD), Dr. Jule Eisenbund (Denver–ABD), anestezi uzmanı Dr. Wilhelmine C. Hennequin, Dr. R. Fatzer (Waedenswil–İsviçre) ve başkaları bulunmaktaydı.

Constantin Raudive tam 72.000 ses kaydetti! İsviçre Konfederasyonu Yüksek Teknik Okulu'ndan fizik profesörü Alex Schneider bu konuda şöyle diyor:

"Bu ses fenomenlerine karşı fiziğin şimdilik bir itirazı yok. Bu gibi şeyler elektromanyetik radyasyon konusundaki bilgimizi genişleteceği içindir ki, bundan sonraki araştırma sonuçlarını büyük bir heyecanla bekleyeceğiz."

Herkes bu seslerin peşine düşebilir.

Herhangi bir kişi kendi evinde ve büyük bir masrafa girmeksizin bu seslerin ardına düşebilir. Bunun başlıca kuralı şudur: Dış gürültülerin mümkün olduğunca az duyulduğu bir odayı ve zamanı seçeceksiniz. Daha sonra yalnız başınıza veya başkalarıyla birlikte bir mikrofondan yararlanarak ölü kişilere (ya da "ruhlara") hitap ederek kendilerini belirtmelerini isteyebilirsiniz. Bu arada bant dönüyor olmalıdır. Yaklaşık yarım dakikalık aralıklarla öteki taraftakilere hitap etmeyi sürdürün. Sonra yine bekleyin. Bu işlemin yarım saatten fazla sürmemesi gerekmektedir...

Bandı başa sarın: Eğer bir ilişki kurabilmişseniz, değişik dillerle yapılan çok hızlı konuşmalar duyacaksınız. Duyulan bu konuşma parçacıkları öylesine hızlıdır ki, başlangıçta bunları kendi sesinizden ve araya giren başka gürültülerden ayırdetmekte güçlük çekeceksiniz. Bu sesler, kelimeler ve cümle parçacıkları genelde cızırtılı ve bazen de fısıltı şeklinde olup, değişik dillerdedir.

Yakaladığınız bu sesleri kaleme almalısınız; ancak bu şekilde dilleri, lehçe ve ifadeleri tanıyabilirsiniz. En iyi sonucu ise, bu sesleri ikinci bir banda aktarmak, bekleme sürelerini ve arka plan gürültülerini ortadan kaldırmakla elde edebilirsiniz. Ancak, bu iletişim sonucu elde edilen sesleri kolayca anlayabileceğiniz yolundaki umudu kırmam gerekiyor; *eter*'de (gökyüzü) büyük bir kargaşa hüküm sürmektedir! Emma teyzenin büyük-büyük babasının tam da Nietzsche'nin gerisinde olduğu bir sırada, bakarsınız Caruso'nun ya da ölü bir arkadaşınızın sesi duyuluvermiş. Burada tipik olan şey, hiçbir sesin, bir diğerinin sözünü tamamlamasına fırsat vermediğidir. Herhalde öteki dünyada büyük bir sıkışıklık hüküm sürüyor...

Sesleri yakalama konusunda şu yol da oldukça pratiktir. Bir teybin mikrofon kablosunu radyoya bağlar ve iki istasyon arasında ölü bir nokta seçersiniz. Bu sistemin dezavantajı, atmosferik gürültülerin araya girmesi olmakla birlikte, avantajlı yanı da mikrofonla kayıt sırasındaki diğer arka plan seslerinin aradan çıkarılmasıdır. Yine de kanıtlanan şey, eterdeki seslerin o atmosferik gürültüler arasında bile duyulabilmesidir. Bence tombala, tavla ya da kumar oyunlarından çok daha heyacanlı bir şey!

Söz konusu olan, bilinç enerjisidir

Dr. Raudive'ın stüdyoda sürdürdüğü deneyler sırasında en ufak bir gürültü yoktu ve bu deneylere katılmış akademisyenler tek kelime konuşmuyorlardı. Deneyler sırasında ölmüş arkadaşların veya akrabaların sesleri duyulmaktaydı. Bu olgulara yol açan şey ister bilinçüstü, ister bilinçaltı bir enerji şekli olsun, yine de bilinçle ilgilidir ve bu bilinç enerjisi ses bantlarına girecek şekilde dönüşüm yapabilmektedir!

Yapılan tahminlere göre, dünyanın şurasında veya burasında, öteki tarafa ait birkaç yüz bin ses kaydedilmiş durumdadır. Bu sayıdaki kanıtların taşıdığı önem ise apaçık sorular oluşturmaktadır. Kritik nokta şudur: Duyulan bu transandantal seslerin gerçekten ölülere ait olduğu bugüne kadar "bilimsel olarak" belirtilmiş değildir. Alt veya üst bilinç enerjisinin elektroniği doğrudan etkileyebildiği düşünülebilir ve akla yakındır. Hatta şu bile olabilir; deneyde yer almayan herhangi bir yerdeki herhangi bir kişinin bilinçsiz bir enerji şeklinde yayınladığı düşünce kombinasyonları elektromanyetik salınımlar haline dönüşerek teyp bandına yerleşebilir. Bu seslerin ölmüş kişilere veya yaşayanların bilinç parçalarına ait olarak teyp bantlarına girmiş bulunması *benim görüşümce* pek önemli bir fark oluşturmamaktadır. Önemli olan şudur: Bilinç enerjisinin *bilinçli olmayan* yayılma şekilleri bile birtakım etkiler oluşturabilmektedir.

Ruhlar dünyasında ses kovalama işi sürüyor. Mayıs 1974'de Dr. Constantin Raudive şunları yazdı:

"İlk kez olarak, bir şeyin *ölüm sonrası* araştırmasına girmiş bulunuyoruz; bu nesnelerin yeniden elde edilebilirlik niteliği göstermе-

si, varoluşlarının da en kesin kanıtıdır. Böylelikle, bu alanda sistematik ve yoğun bir araştırma olanağına kavuşmuş oluyoruz. Bu araştırma sonucunda birtakım şeylerin yanlış veya doğru olduğu ortaya çıkabilir. Bilimin asıl dili, gerçeklerdir."

Hipnoz aracılığıyla geçmiş

Ölüm sonrası bilinç konusundaki araştırmalar ve bunun yol açtığı ölümcül tartışma ortamı, görünüşte ölüm durumunu yaşayanların sorguya çekilmesi ve transandantal seslerin kovalanması yüzünden bir türlü sona ereceğe benzemiyor. Hipnozcular bir tür kobay olarak kullandıkları insanları telkin aracılığıyla yalnızca gençlik dönemlerine göndermekle kalmayıp, daha gerilere, doğum öncesi bir yaşama da geçirebiliyorlar.

Münihli genç bir hipnotist olan Thorwald Dethlefsen seanslar sonucu elde ettiği kesin kayıtlara sahiptir; bunlarda, hipnotize edilen kişi önce bebeklik çağına, sonra da doğum öncesi bir varoluşa dönmekte ve ona sorular sorulmaktadır. Bu hipnotik geriye bakışlar iki, hatta üç doğumun ötesine geçmekteydi! Kendilerine soru yöneltilen bu "kobaylar" daha önceleri başka adlarla başka yerlerde, hatta değişik cinsiyette yaşamış olduklarını ifade ediyorlardı. Bunlar daha önceki yaşamlarına ait adlar, doğum tarihleri veriyor, iki üç doğum öncesi yaşadıkları ülkelerin hiç bilmedikleri dillerini konuşuyorlardı. Belki okura dehşet verici gelecek ama, bunların sık sık daha önceki ölümlerini anlattıkları da oluyordu! Araştırma gerçekten güvenilmez bir hal alıyor...

Morey Bernstein hipnoz aracılığıyla bayan Ruth Simmons'ı dört, üç, iki ve bir yaşına gönderdi. Sonra, kadını doğum öncesi düşünmeye zorladı. Birden bayan Simmons, Bridey Murphy adıyla başka bir yaşamdan, on dokuzuncu yüzyıl İrlandasından söz etmeye başladı. Ruth Simmons'ın söylediği her şey banta alındı, daha sonra yazıya dökülen bu sözler İrlanda'nın anlatılan yerinde yeniden incelendi, dil yönünden (Gal dili) kıyaslamalar yapıldı, köy ve kilise kayıtları gözden geçirildi. Ruth Simmons, ya da diğer adıyla Bridey Murphy'nin tarif ettiği yer ve kişiler, orada elde edilen bilgiyle tam bir uyuşma halindeydi. Kuşkusuz, Ruth Simmons o eski kayıtları

hiç görmemişti; telepati yoluyla da bunlar hakkında bilgi sahibi olamazdı, çünkü "verici" görevini yüklenen biri o tozlu kayıtlara bir ilgi duymuş olamazdı ki.

Ruth Simmons'ın trans sırasında tarif ettiği tüm o şeyler, geçmiş yüzyıldaki bir "enkarnasyon" muydu? Bu kabul edilemez gibi görünüyor; aksi halde hayal gücümüzü aşırı zorlamak ve şeylere bakmakta takındığımız o gerçekçi görüşten çok şeyler istemek zorunda kalacaktık. Ama, fizikçi George Christoph Lichtenberg (1742–1799) şöyle diyordu: "En çok araştırılmaya değen şey, herkesin 'tamam' dediğidir."

Benim ileri sürdüğüm üçlü

O her zamanki hikaye. Bu tür olguların açıklamasına büyük ilgi duyanlar, metafiziksel şeyleri ancak maddede gören, kendi formüllerine uymayan ve ölçülüp tartılamayan şeyleri reddeden materyalistleri ikna etmek için zamanlarını harcamazlar. Aklıma gelmişken, benim şu "ruh–madde–enerji" üçlüme en yatkın gelmesi gereken kişilerin o materyalistler olduğu görüşündeyim; her şeye karşın, onların dünya görüşlerinin merkezi budur. Özellikle, Wernher von Braun gibi bir kişinin beni açıkça destekleyen görüşü karşısında, bindiğim atın dizginlerini biraz gevşek bırakmak niyetindeyim; onu öldüresiye koşturmanın anlamı yok:

"Hiçbir şeyin ardında iz bırakmadan kaybolamayacağını bilim belirlemiştir. Doğada yıkım değil, dönüşüm vardır."

Dinsel yorumların ('ruh' ölümsüzdür) tersine, fiziksel bir yaklaşımla şunu tümüyle olası buluyorum: Ölü kişilerin bilinç enerjileri bir başka enerji şekline dönüşerek, içinde bulunduğumuz dört boyutlu dünyada kendini hissettirebilir. Eğer "başka bir dünya"nın enerjisi kendini bize belli edebiliyorsa, bu yolun tersi de, yeryüzünden "başka dünyaya" aşılabilir demektir. *Bizim* bilinç durumumuz dördüncü boyut demek olan zaman açılımına bağlı olup, "öteki dünya"da böyle bir bağlantı uygulanmıyor olabilir.

Dünyaca ünlü klervoyan (durugörü sahibi) Belline 50 yaşına geldiğinde, 20 yaşındaki tek oğlunu 1969 yılındaki bir araba kazasında kaybetti. Bundan sonraki yirmi ay boyunca telepatik yetenekleri-

ni kullanan Bellini, oğlu Michel'le bir bağlantı kurmak için boş yere uğraşıp durdu. Sonra birden "görünmez bir yakınlık" hissetti; o bunu "üçüncü kulak" ya da "aydınlık duyuş" olarak tarif ediyordu. Öte yandan bunun, çektiği üzüntüler sonucu ortaya çıkmış bir illüzyon olmasından korkuyordu. Derken, trans halindeyken Michel'le yaptığı görüşmeleri banda almaya başladı. 1973 yılında kitap olarak yayınlanan bu görüşmelerin önsözünü Fransa Enstitüsünden Gabriel Marcel yazdığı gibi, bilim ve sanat dünyasından 90 kişi de bu deneyle ilgili görüşlerini dile getirdiler.

Eldeki kayıtlardan, öteki dünyada dördüncü boyutun *zamansızlığı* açıkça belli oluyordu:

8 Nisan 1971, sabahın saat sekizi.

Belline: Michel, şu "öteki taraf" nasıl bir şey?

Michel: *Başka bir dünya, kelimelere dökülemeyecek bir rüya. Bir konuşma, hareket, saydamlık ve fikirler. Burada dünyasal iyilikler ve kötülükler mevcut değil. Bir tür vatansızlık gibi bir şey; sonsuz boyutlarda ve titreşimlerde bir tür rüya... Senin şu anda algıladığın zaman, burada bir karikatür haline geliyor. Başka bir şey ekleyemem.*

Eğer bir gün gelir de, bilinç enerjisini buradan "öteki dünya"ya yöneltmek mümkün olursa, öteki tarafta yaşayanlara geçmiş ve gelecekle ilgili veriler konusunda soru sorabilmeliyiz. Bunun nedeni: öteki taraftakiler zamansız bir boyut içinde var olmayı sürdürüyorlar ve görünüşe bakılırsa, zamanın akışına hiç de bağlı değiller.

Fizik sınırları içinde bu olasılık tümüyle akla yakındır. Değişken enerji hallerinin, örneğin birbirine dönüşebilen elementer partiküllerin (bir nötron bir protona, bir elektron bir nötrinoya) "yaşam süreleri" oldukça değişiktir. Bunların pek çoğunun yaşam süreleri o kadar kısadır ki, aslında var olmamaları gerekir. Bir pozitron ya da sigma partikülünün yaşadığı süre saniyenin trilyonda biridir. Böyle bir şeyi nasıl tasarlayabiliriz? Milyon x milyon x milyon= 10 üstü −18! Bir nötral pion'un yaşam süresi 10^{-15} (10 üstü −15) saniyedir ve şu adı çıkmış nötrinonun sabit durumdaki yaşam süresi sıfırdır. Fakat bu nötrino hızlanacak olursa yeniden "yaşamaya" başlar.

Elementler partiküller bu minicik yaşam sürelerine karşın 10^{22}

değerinde elektron volt gizlerler. Bunlar daha sonra miyonlar ve nötrinolar oluşturucak şekilde evrenden, güneş ve gezegenlerin içinden geçerler, saniyenin 100.000'de birlik kesri içinde.

Bundan kırk yıl önce fizikçiler atomdaki en küçük parçayı keşfettiklerine inanmaktaydılar. Bugün ise, atomun çekirdeğinden çok daha ufak bir atomaltı dünyanın varolduğunu ve bunun enerji gücünün, şimdiye kadar kavrayabildiğimizin çok ötesinde olduğunu biliyorlar.

Zaman denilen kavram bu *mucizevi dünyada* işlemiyor. Fizikçiler elektronları; atomun yapı taşını ve çerçevesini oluşturan şeyleri artık nasıl ve neye göre sınıflandıracaklarını bilemiyorlar. Matematiksel olarak kanıtlanmış, ışıktan hızlı giden o partiküller, takyonlar, tradyonlar ve lüksyonlar gibi Gerald Feinberg tarafından hesaplanmış şeyler karşısında tüm zaman kavramı kesinlikle çöküp gidiyor. Adları sayılan bu şeyler bizim "normal" elementer partiküllerimizin tam aksi şekilde hareket ediyorlar.

Bunlar Einstein tarafından hesaplanan; ışık hızına ulaşan bir şeyin sonsuz kütleye ve sonsuz enerjiye sahip olacağı kuramının aksine, hızlandıkça kütle ve enerji *kaybetmektedirler.* Aslında anlaşılamayan şey, ışık hızının bunlar için en alt sınır olduğudur; bu partiküller ışık hızının trilyonlarca katına ulaşabilirler. Sahip olduğumuz zaman kavramı, yıldızlararası yolculuklar düşünüldüğünde bulanmaya yetiyorsa, bir de ışıktan hızlı bu partikülleri düşünmek bu kavramın tümüyle allak bullak olmasına yetecektir. Bugüne kadar haklı görüldüğü üzere, her normal kişi bir etkinin ardında bunu oluşturan *önceki* bir nedenin varlığını düşünür. Fakat burada her şey tersine dönüyor. Işıktan hızlı giden partiküller göz önüne alındığında, etki nedenden daha önce görülebilir. Bir şeyler oluyor, ama gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz.

Böylece, fizikçilerin genel olarak antimaddeyi tanımış olmaları gibi; bizler de uzak bir gelecekteki "antizaman" konusunda varsayımlarda bulunabiliriz; bu "ters zaman", "normal zaman"ın aksi yönünde akmaktadır. İşte bu şekilde, bilmem ki bunu nasıl açıklayabilirim? Geçmiş, şimdi ve de gelecek diye bir şey olmayacaktır. Gele-

ceğe ait anılar şimdi, bugün tam şu anda olup bitmekte! Zaman kavramı denen şey, bilinç durumunun sübjektif akışı anlamına geliyor. Kuşkusuz, böyle bir bağlantıda bilinçten söz edilebilirse...

Başlangıçta hep kuramlar vardır

Eğer ölen kişilerin bilinç enerjisi zamanın tüm bağlarından kurtulmuş olarak var olmaya devam ediyor ve dünyasal bilinç enerjisi bunlarla bağlantı oluşturabiliyorsa, o zaman tüm kehanetlerle ilgili bilmeceler de çözülebilir duruma geliyor demektir. Bugün için kuram olan şeyler, gelecekteki teknik araştırmalar konusunda yalnızca kanıtlanmakla kalmayacak, uygulama alanı da bulacaktır. Kelime olarak varsayım, tüm gelişimler için ön şart demek olan "kabul edilmiş tahminler" anlamındadır. Konuşmalar sırasında bu gibi şeylerden söz edebilmek için birazcık cesarete gerek vardır. Bu da bende var.

Bir düşünce modeli

Diyelim ki, şu ya da bu nedenlerle *dünyadışı* bir bilinç birkaç insanın veya bir grubun (kişiler, ülkeler, dinler, krallıklar gibi) davranışlarını etkilemek istiyor ve bu nedenle, içinde bulunduğu "zaman ötesi" durumu terkederek *bu taraftaki* bir bilinçle bağlantı kuruyor. Böylece, dünyalı birinin (bu kişi bu kâhinden başka kim olabilir?) bilinç enerjisi özel durumlar altında başka dünyaya ait o bilinçle iletişim oluşturabilirdi. Böylelikle, ölü kişilerden ve bunların hâlâ işleyen (hayır, bana ruhtan söz etmeyin!) bilinç enerjilerinden *gelecekte* nelerin olup biteceğini de öğrenebilirdi. Tarih konusunda bu tür bir iletişim kurulmadığı bilindiği içindir ki, burada gelecekten (kehanet) söz edilmiştir.

Buradaki paradoks şudur: Kehanet yoluyla öğrenilen olaylar *asla* engellenip durdurulamamaktadır. Görüntü olayları yaşayan azizlerin de aziz olmadıkları çıkar bundan.

Bir insan ölür. Bilinci (enerji şeklinde) o "zamandışı duruma" ulaşır. İşte tam bu durumdayken o, yaşamış olduğu yeri suların bastığını "görür". Bu olay onun yaşamı sırasında gerçekleşmediğine göre, gelecekte yer alıyor *olmalıdır*. Ölümden sonra artık zamandan

kopmuş olan bir bilinç bu belanın *ne zaman* geleceğini bilemez. Öteki taraftaki bu bilinçler hâlâ sahip oldukları bir enerji sayesinde, yaşamakta olan çocuklarıyla, akraba ve dostlarıyla bağlantı halindedirler. Bunlar bağlı oldukları o kişileri geleceğin bilmedikleri bir döneminde gerçekleşecek afeti konusunda uyarmak için çaba gösterirler.

Dünyanın günlük dertlerine dalmış olan buradakiler ise bu tür bir olguyu algılayabilecek beyin eğitimi geçirmiş değillerdir; öteki dünyadan enerjinin dönüşümü yoluyla yayılmakta olan dürtüler bunlara ulaşmaz. Öteki dünyalılar oluşturmak istedikleri etkiyi, bu tür bir iletişimi algılayabilecek nitelikteki medyum kişiler aracılığıyla gerçekleştirmek zorundadırlar. Böylece, trans haline geçen bir medyum bilinç enerjisi sayesinde bir kasabanın sular altında kaldığını "görür", ama bunun ne zaman olacağını bilemez; öteki taraftakiler zamandan kopuk olduğu için böyle bir durum akla yakındır. Eğer bir medyum (peygamber, rahip, kâhin) "Dua edin! Tüm gücünüzle dua edin, yoksa kasabanız sular altında kalacak!" diye vaaz veriyorsa bu kabul edilebilir bir çağrı olmakla birlikte, bunun içinde bir yalan gizlidir; çünkü kasaba belki de *bambaşka bir dönemde* sular altında kalacaktır. Bu olacaktır, aksi halde öteki taraftakiler böyle bir bildiride bulunmazlardı.

Başka bir durum düşünelim. Eğitim görmüş zihnî antenini kullanan dünyalı bir kâhin, enerji dönüşümünden yararlanarak bu anteni öteki dünyaya çeviriyor. Böylece o yalnız gelecekteki olayları "görebilir", çünkü bunlar geçmişte yer almış ya da kâhinin bizzat yaşadığı şeyler değildir. Başka bir deyişle, medyumluk yeteneğiyle "görebilen" bu kişi takvimdeki hangi günün kırmızı kalemle işaretleneceğini bilemez. Onun sahip olduğu tek şans, mesajı daha kesin bir hale getirebilmektir; bu da ancak, olayın tüm detayıyla görülebilmesi halinde belki mümkün olabilir. Bununla birlikte bir şey vardır ki, en becerikli ve en iyi eğitim görmüş kâhin bile bunu yapamaz: "Gördüğü" olayı önleyebilmektir bu! Böyle bir olay geleceğin belirsiz bir dönemi için programlanmış olmasa, ne dünyadışı bir bilinç enerjisi bunu aktarabilir, ne de bu taraftaki böyle bir şeyi "görebilirdi". Yıl-

lardır tarih kitaplarında durup duran bir olayın bu tarafa aktarılması zaten modası geçmiş olarak düşünülürdü.

Bu fiziksel ve metafiziksel varsayımlar, gelecekteki olaylarla ilgili mesajların "görüntüler" aracılığıyla elde edilişini, fakat bunlarda asla bir engelleme olamayacağını akla yakın bir şekilde açıklamıyor mu? Yine bu anlatılanlar, kehanet veya görüntü olaylarıyla ilgili mesajların son derece belirsiz, gizemli ve çift anlamlı oluşu konusunda bir açıklık getirmiyor mu? Mevcut bilinç enerjileriyle geleceğin olaylarını algılayan kâhinler ve görücüler bunları "değerlendirmesini" yapamıyorlar; yapabildikleri ancak üstü örtülü ve kontrol dışı kehanetlerde bulunmak.

Teknik sözlüğü olmayan Johannes

Yeni Ahit'in ek kısmında "Johannes'in Gizli Açıklamaları" yer almaktadır. Bu bir vizyon kitabıdır. Kâhin burada çevre kirliliğiyle ilgili imajlar, uçaklar, helikopterler, nükleer patlamalar vesaire görmektedir. Bilinç enerjisinin iletişimi aracılığıyla elde ettiği bu görüntüleri açıklamak için de şöyle bir dil kullanmıştır:

"...ve arkadan, kanla karışık bir ateş ve yağmur yeryüzüne saçıldı, ağaçların üçte biri ve tüm yeşil çayırlıklar yandı... ve sanki ateşten büyük bir dağ gibi denize çöktü... suların üçte biri yakıcı bir hal aldı (radyoaktivite mi?) ...denizde yaşayan canlıların üçte biri öldü ve gemilerin üçte biri tahrip oldu... (Bölüm 8)

Ve çekirgelerin demirdenmişçesine zırhları vardı ve bunların kanat sesleri pek çok atın çektiği savaş arabalarınınki gibiydi.. ve bunların akrep gibi kuyrukları vardı ve kuyrukları da dikenliydi... (Bölüm 9)

Ve atları gördüm ve bunların üzerinde mavimsi, kükürt renginde göğüs zırhları vardı ve atların ağzı aslan ağzı gibi olup, bunlardan alev, duman ve kükürt çıkıyordu..." (Bölüm 9)

Johannes'in bu tarifleri, *kendi* düşüncelerini şekillendiren *kendi* kelimeleriyle yapmış olması apaçık bir nedene bağlıdır: Elinde şu bizim teknik sözlükler yoktu da ondan. Öte yandan atom fizikçisi Bernhard Philberth'in bu gizli açıklamaların modern bir yorumunu yaptığını öğrenmek herhalde ilginç olacaktır. Onun bu teknolo-

jik yorumundaki tek rahatsız edici nokta, sonuçta hep Yüce Tanrı'yı araya karıştırıyor olmasındadır. Ben de bunu hazmedemiyorum. Hedefe aklın aracılığıyla varılabilecek durumlarda bile, en son ve en büyük varlığın açıklama amacıyla ortaya sürülmesi hiç hoşuma gitmiyor.

Justinus Kerner ve Prevorst kâhinesi

Uyurgezerlik olgusunun açıklanışı da benzer bir şeydir; bunların yorumunda, içinde bulunulan dönemin etkisi büyüktür.

Ozan Justinus Kerner (1786–1862) Suabia Ozanlar Okulu'nun adeta merkezi sayılan bir kişiydi. Bu kişinin pek çok şiiri nesillerdir okul kitaplarında yer almaktaydı ve yine bir bölümü de folk şarkılarında popülerlik kazanmıştı. Bir doktor olan Justinus Kerner kendisini özel bir çalışma alanına, duyu ötesi şeylere adadı. Gözlemleri sırasında da bilimsel bir titizlikle günce tutmaktaydı. Yıllar boyu onun özel süjesi olan kişi de, bir tüccarın Friederike Hauffe adlı karısıydı. Kerner kadının uyurgezerlik durumunu iki ciltlik *Die Seherin von Prevorst* (Prevorst Kâhinesi) adlı kitabında detaylı olarak anlattı. Bu kitabın 1829 tarihli ilk baskısı bende var; bu nedenle onun bilimsel yayınlarına ayrıca başvurmak zorunda değilim.

Friederike Hauffe, dağlık bir yöre olan Löwenstein kentinin yakınlarındaki Prevorst köyünden gelmeydi; Kerner'e göre ora halkı yıldızların hareketleri ve manyetik etkiler gibi şeylere açık insanlardı. Baba Hauffe orman korucusuydu. Friederike "basit ve doğal" bir şekilde yetiştirildi. Çocukluğu sırasında herhangi bir doktor tedavisi görmedi ve "canlı–hayat dolu" bir şekilde büyümeyi sürdürdü. Kardeşleri birtakım "yüzler" tarafından rahatsız edildiği halde, Friederike'de böyle bir durum yoktu; ancak kızda başka bir güç bulunmaktaydı: Rüyasında gördüğü şeyler aracılığıyla geleceği söyleyebiliyordu. Kız daha sonra "tüccar karısı" oldu, çocuklarıyla birlikte bir burjuva yaşamı sürmeye başladı; fakat duygusal yaşamı giderek artan bir yoğunluk gösteriyor ve Friederike "çok uzaktaki şeyleri duyup hissedebiliyordu". Artık ışığa dayanamıyordu. Rahip akrabalarından biri bir öğle vakti pencere kepenklerini açacak olmuş, bunun üzerine kramp geçiren Friederike'nin bu hali üç gün sürmüştü.

Öteki tarafın bilinç enerjisini hissetmek mi?

"İşte o sıralar, yalnızca kendisinin görebildiği bir ruh yedi gün boyunca her akşam saat yedide onu manyetize etti. Bu iş, o ruhun üç parmağından yayılan ışın gibi şeylerle olmaktaydı." (Belki de öteki dünyaya ait bilinç enerjisinin ilk izleri ve bununla ilgili hazırlık).

Bu spiritüel manyetizma sonucu derin bir uykuya dalan kadın "yalnızca manyetizma sayesinde sağ kalabildiğini" belirtiyordu. Kerner'in anlattıklarına göre, kadın bu durumdayken her insanın arkasında bir başka kişi daha görüyordu; "bu öteki kişi de insan şeklindeydi, fakat sanki nur içinde yüzüyor gibiydi". (Bu olgu pek çok "görücü" tarafından da aynı şekilde tarif edilmiştir.)

"Şunu da itiraf etmeliyim ki" diyor doktor, "o zamanlar kadının sahip olduğu dünya görüşünü ve bu dünyanın yalanlarını onunla paylaşır durumdaydım ve kadına, o uzun süren uyku-uyanıklık durumlarına pek aldırmamasını öğütlüyordum." Kerner 25 Ekim 1826 tarihinde, "tümüyle eriyip gitmekte olan... ve yatamaz durumdaki" bayan Hauffe'yi kendi evine götürdü. Orada kadına, uykusu sırasında söylediklerine hiç aldırmadığını ve yakınlarını böylesine üzen o uyurgezerlik durumunun artık sona ermesi gerektiğini söyledi.

Kerner haftalar süren tıbbi ve psikolojik tedavilerden sonra, derin uyku sırasında neler hissetmekte olduğunu kadına sordu. Belki de kendisini kurtarabilecek olan sürekli ve kontrollü bir manyetik tedaviyi farkedebiliyor muydu? Kadın buna doğrudan yanıt veremedi; ta ki ertesi akşam saat yedide yedi manyetik darbeyi hissedinceye kadar... (Başka tarafa ait bilinç enerjisi ona bir bildiride mi bulunmuştu?)... Bu yedi manyetik vuruşun oluşturduğu sonuç şuydu: Kadın ertesi gün, olup bitenlerin hiç de farkında değildi ve yatağında kolayca oturabilir durumda olduğu gibi, kendisini eskisine kıyasla çok daha iyi hissetmekteydi..."

Kerner'in uyguladığı şey, düzenli bir manyetik tedaviydi; bu, şakaklardan başlıyor ve karın bölgesinin üst kısmına kadar iniyordu. (En küçük elektrik akımları bile manyetik alan yaratır. Elin doğru hareketleri sonucunda, güç çizgileri birtakım konsantrasyon

alanlarının oluşumuna yol açar.) Kerner şunları yazıyor:

"Bayan H. uyguladığım manyetik tedavi sonucu öylesine derin bir uyurgezerlik yaşamı sürdürüyordu ki, uyanık göründüğü zamanlarda bile aslında öyle değildi. Şunu da söylemek gerekir ki, onun uyanıklık durumu öteki insanlarınkinden çok daha üst düzeydeydi, ancak o böyle bir durumda bile içeriye yönelik haldeydi."

Kendi durumu hakkında kehanette bulunan biri

Görücülerin iç durumu hakkında ilgili literatürde hiçbir şey yoktur. Friederike Hauffe bu konuda şunları söylüyor:

"Kendimi sık sık vücudumdan çıkmış gibi hissediyor, bu vücudun üzerinde uçuyor ve sonra onu düşünüyorum. Bu asla kötü bir duygu değil, çünkü hâlâ vücudumun farkındayım. Eğer ruhum o "sinir özüne" (!) daha sıkı bağlı olsaydı, bu durumda sinirlere de daha bir sıkı bağlanmış olacaktı; halbuki bu bağ sürekli olarak gevşiyor, gevşiyor."

Bayan Hauffe manyetik uyku sırasında vücudunun bölümlerini de görebilmekteydi:

Bir seferinde... görünüşe göre uyanık durumda bulunan Bayan H.nın gözleri kapandı; açmak istemiyordu gözlerini. Anlattığı şuydu: Mide yöresinde ağır ağır hareket eden bir güneş görüyordu ve sırf bu güneşi görmemek için gözlerini açmak istiyordu. Kadın, *solar plexus* bölgesindeki bu güneşi daha sonraları da sık sık gördü. Bu konuda şöyle diyordu: *Işıklar yayan, küçük bir güneşe benzeyen* o şeyi gördüğümü söyledim; fakat ne zaman bunun üzerinde yoğunlaşsam, uyanıklık durumum o ölçüde artıyordu..."

Kerner yıllar boyunca durugörü ve geleceği görme konusunda örnekler topladı; bunlar, bilinen ve bilinmeyen geniş bir insan topluluğundan alınmaydı. Elde edilen tüm ifadeler Kerner'in konsültasyonda bulunduğu pek çok doktor tarafından gözden geçirildi. Kerner'e göre "Bayan H. ile sürdürülen tüm deneyler sonucu rastlanan olgular ve kadının 'sinir özü' dediği o şey çok büyük bir yoğunluk gösteren ve serbest hale gelmiş bir şeydi..."

Önceden bilme konusunda belgelenmiş örnekler

Dr. Justinus Kerner'in neredeyse 150 yıl önce iki cilt halinde toparladığı bu bilimsel yapıttan daha önceki tarihli bir araştırma bilmiyorum. Bu kişi bir doktor ve bilim adamı olarak, Bayan H'nin durumunu önceleri klinik bir hastalık görünümü olarak inceledi; onun çocukluk dönemine, yaşamış olduğu şartlara ve alışkanlıklarına kadar uzandı. Sorunun özüne inmeyi arzuluyordu. Tüm bu çabalar sonucunda elde ettiği kesin sonuç ise, manyetik bir uyku durumunun birtakım özel görücülük yeteneklerini ortaya çıkarttığıydı. Kerner, kendisi için mucizenin eşiği demek olan prekognisyonun (önceden görme) her durumunu, tıpkı Scotland Yard'ın ipuçlarını araştırmasına benzer şekilde büyük bir titizlik ve sabırla inceledi. Mevcut düzinelerce örnekten şu bir tanesi yine Kerner'in kayıtlarından alınmadır:

25 Ekim 1826 günü Friederike Hauffe, Kerner'in Weinsperg'deki evine geldi. Kadın kasabayı bilmediği gibi, orada tanıdıkları da yoktu. Bu ev mahkeme binasıyla aynı düzeyde olup, oradan pek de uzak değildi. Bir kaç yıl önce bu evde ölmüş bulunan 'K' adlı biri, Bay F.'nin işlerini çok kötü idare etmiş ve sonunda iflasa neden olmuştu. Bayan Hauffe bir manyetik uyku sırasında şunları söyledi:

"O adam beni yine rahatsız ediyor... Bana gösterdiği şey ne? Dosya kağıdından daha ufak bir kâğıt ve bunun üzeri rakamlarla dolu. Bu kağıdın sağ üst köşesi hafifçe kıvrılmış, sol köşede ise bir sayı var... Bu kağıt bir sürü belgenin altında duruyor ve kimsenin ona aldırdığı yok. O adam doktoruma söylememi ve onun aracılığıyla bir uyarıda bulunmamı istiyor... Bu kağıt benim yatağımdan altmış adım uzaklıktaki bir binada. Orada bir büyük bir de küçük oda görüyorum. Bu ikinci odada uzun boylu bir adam oturmuş çalışıyor. Şimdi dışarı çıkıyor ve tekrar dönüyor. Bu odadan sonra büyük olan bir tanesi geliyor ve burada uzun sandıklar var. Odanın girişinde bir dolap görüyorum, bunun kapısı hafifçe açık... Masanın üzerinde tahtadan yapılma bir şey ve bunun üzerinde kağıtlar var; bu kağıtlar üç yığın halinde... Sağdaki yığının adamla bir ilgisi yok, fakat solda ve özellikle ortada bulunan altlarında bir yerde, o adama eziyet çektiren kağıt durmakta."

Kerner, kadının tarif ettiği yerin mahkeme binası olduğunu anladıysa da, bu görüntünün bir rüya imajı olduğu düşüncesindeydi. Sırf bu görüntüden dolayı sürekli bir rahatsızlık gösteren hastasını yatıştırmak için hakimin yanına gitti. Adam Kerner'in anlattıkları karşısında ilk anda şaşırdı; çünkü tarif edildiği gibi bir başka odaya geçmiş ve sonra geri dönmüştü.

Görüntü olayı tekrarlanmaya devam ediyordu; veriler giderek daha kesin bir hal almaya başlamıştı. Kerner ve hakim, bayan Hauffe'nin öylesine canlı şekilde tarif ettiği "kağıt yığınını" incelemeye başladılar. Sonunda karşılaştıkları süpriz en soğukkanlı dedektifi bile şaşırtacak nitelikteydi. "Görüntüler sırasında aynen tarif edilen o zarfı bulduk; bunun içindeki kağıtta (Bayan Hauffe'nin 'gördüğü') o işaret ve rakamlar vardı... Bu kağıt, Bay K. nın gizli bir defter tutmuş olduğunun kanıtıydı; içinde pek çok şeyin kaydedilmiş olduğuna kuşku bulunmayan bu defter bu kişinin ölümünden sonra ortaya çıkmamıştı..."

Uyku durumunda bulunan Friederike Hauffe, ölmüş bulunan F.nini karısı için bir mektup dikte ettirdi; burada kadına, iflas olayını cesurca karşılamasını, suçluluk duymamasını söylüyordu. Hakim bu konuda resmi bir bildiri hazırladı. Bayan Hauffe bayağı uzun süren bu işlerden sonra bayağı rahatlamış görünüyordu.

Bu Prevorstlu kâhine 5 Ağustos 1829'da öldü; nasıl öleceğini 2 Mayıs günündeki manyetik bir uyku sırasında tarif etmişti.

Bana göre sonuçlar

O ünlü doktor Justinus Kerner modern psikolojik araştırma sonuçlarını bundan 150 yıl önce nereden bilebilir, nasıl olur da bu konuda tahminler yürütürdü? Enerji–zamandönüşümü konusunda ne bilebilirdi? Görüntü olayında ortaya çıkan ve iflas konusunda karısına yardımcı olmak isteyen olgu, ölmüş bulunan Bay F.'nin bilinç enerjisinden başka ne olabilirdi? O son derece önemli dosyalar ve mektup hakkında onun dışında kim bilgi sahibi olabilirdi?

Kerner'in tarif ettiği bu olay, durugörünün de ötesinde bir şey olup, olayların tam olarak bilinmesi demektir. Onun anlattığı şeylerin modern bilim literatüründe yer almaya devam etmesinin neden-

ni anlayabiliyoruz. Bayan Hauffe'nin görüntü olayları sırasında o "sinir özü"nden aldığı izlenimlerle ilgili mesajlar tüm olaylarda bir ana tema gibi tekrarlanmaktadır. Doktor böylece, deneyler ve bunlardan çıkan sonuçların değerlendirilmesi için birtakım ölçüler koymaktadır. Kerner'in, benim şu bilinç enerjisi kuramım için ilk "kanıtı" sağladığını cesaretle söyleyebilirim; bilinç enerjileri kendileri için elverişli ortamı arar... ve de bulurlar!

Kahinler genellikle belaları bilirler

İnsanlık, kahinlerin ve bunların genellikle korkutucu haberlerinin azlığı konusunda yakınamaz kuşkusuz. Tarih boyunca dert ve beladan söz eden birtakım kehanetlerin gümbürdeyişini ancak daha sonraları anlayabilmiş bulunuyoruz. Öteki tarafta bilinç enerjileri burası ile bağlantı kurmak için mutlaka sevinç ve mutlulukla ilgili haberler mi vermeliydiler? "Çocuklar, harika bir çağ bu! Sevinin! Vergiler indirilecek! Şimdi sahip olduğunuz şeyleri yirmi yıl boyunca elinizde tutabileceksiniz! Birbiriniz sevin! Silahlanmayı bırakın, artık o budalaca savaşlar olmayacak!" Hayır, böylesine mutlu haberlerle büyük bir hareket sağlanmazdı.

"Öteki taraftaki" ruhlar hep yapmış oldukları gibi, gerçekleşmesi yakın birtakım afetler, dünyanın mahvı, sefalet ve açlık gibi konularda oldukça özel yayınlar yapmaya devam ediyorlar. Bir haberci için berbat sayılacak bir iş; ne var ki mutlu haberler insanları uyarmak için işe yaramıyor.

"Görücülerin" yıllıklarına şöyle bir göz atmak neleri açıklayabilir acaba?

Gezginci Grek rahibi Peregrinus Proteus önceleri Hıristiyanlık doktrini konusunda vaazlar verirdi; daha sonra içine kuşku düştü ve dünya görüşünü değiştirdi. Sinik felsefeyi benimsedi; bunu savunanlar kendi kendine yeterlilik durumunu vurgulamak için, neredeyse çevreye hiç aldırmaz bir tutum takınırlar. Bu dönüşüm de mutluluk getirmedi. Rahip bir şeyler "görüyor" ve vaizlik gereği herkese aktardığı bu görüntülerle ilgili olarak "insanlığın mahvoluşun eşiğinde" olduğunu bildiriyordu. Şahsen bu afeti paylaşmak istemediği içindir ki, mantıksal bir sonuç olarak, 165 yılındaki Olimpiyatlar sırasında kendi kendini yaktı.

Frigyalı kahin Montanus (156) ilk Hıristiyanlık dönemine ait biri olup, İsa'nın çok yakındaki dönüşü konusunda insanlar arasında kısa süreli bir umut oluşturdu. Böyle bir şeye hazırlanmak için de, kendisini izleyenlere çok sıkı bir sofuluk, bir çile yaşamı öneriyordu; aksi halde "dünyanın sonu yakın" idi.

Neredeyse bir havari gibi görülen Romalı peder Hermas 140 yılında ortaya çıkan ve de bir süre için Yeni Ahit gözüyle bakılan "Çoban" adlı eserinde Hıristiyanlara çağrıda bulunarak, son kurtuluş için kefaret getirmelerini, "Kıyamet Günü"nün yakın olduğunu söylüyordu.

Bundan 400 yılı aşkın bir süre önce, Güney Fransalı veba doktoru Michael Nostradamus'un (1503-1566) *Kehanetler* adlı eseri onun ölümünden sonra yayınlandı. Nostradamus'un modern çağlara kadar uzanan ve kesin kanıtlara sahip olduklarını söyleyen birtakım akademisyenler tarafından da desteklenen kehanetleri, dur durak bilmeyen savaşlardan, hastalıklar ve afetlerden oluşmaktadır. Pek çok olayın da planlandığı şekilde gerçekleşmiş oluşu aslında fazla bir teselli sayılmaz.

Eğer bu kehanetleri toplamaya koyulacak olsaydık, sonuçta New York telefon rehberinden daha kalın bir cilde sahip olurduk; aslında zaten yeterince sahip olduğumuz şu bela konusunu eşeleyip durmak hiç de eğlenceli değil. Eğlenceli olan bir şey var ki, o da yaşayan bir kahineyle karşılaşıp çene çalmak.

Jeanne Dixon, Washington D.C

Jeanne Dixon zengin orta sınıftan gelme tipik bir Amerikalı olup, Washington'da kırmızı tuğladan bir evde oturmakta, zeki bir iş adamı olan kocası Jimmy ile mutluluk içinde yaşamaktadır. Bayan Dixon kedisi Mike'ı çok sever, modaya uygun giyinir ve James I. Dixon Şirketi'nin ticari mümessilliğini yapar. Büroda geçen on saatten sonra 200 Amerikan dergisine yazılar gönderir, haftada ortalama 3000 mektup alır ve konferanslar verir. Şirket işleri dışında onun sosyal uğraşlarıdır bu gibi şeyler. Bayan Dixon yaptığı hesaplamada, vatandaşlarından 217 gün daha fazla çalıştığını bulmuştur: 52 Cumartesi, 52 Pazar, 9 tatil günü (Noel hariç), 14 günlük izin

(bunu kullanmaz) ve 90 günlük fazla mesai. Belirgin bir güldürü duygusuna sahip Jeanne Dixon aynı zamanda koyu dindardır.

Bu kadın eskiden olduğu gibi bugün de tüm dünyadaki manşetlerde yer almaktadır.

1944 yılında Çin'in komünist olacağını söyledi. (1949 yılında bu gerçekleşti.)

1947 yazında, gelecek altı ay içinde Mahatma Gandi'nin bir cinayete kurban gideceğini bildirdi. (Bu kişi 30.1.1948'de fanatik bir Hindu tarafından öldürüldü.)

1961'de Marilyn Monroe'nun intihar edeceği kehanetinde bulundu. (Kadın aşırı dozda uyku ilacı alarak 5.8.1962'de öldü.)

1962 yılı Eylül başında, arkadaşı olan ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Dag Hammerskjöld'ün özel koruyuculuğunu yapan Bill Rowallo'nun ölümünü "gördü". (Hammerskjöld ve bu kişi 18 Eylül 1962'de Ndola'daki (Rodezya) açıklanamayan bir uçak kazasında hayatlarını kaybettiler.)

René Noorbergen "Başkan Kennedy'nin ölümüyle ilgili dramatik kehanet" den söz eder; Jeanne Dixon on bir yıl önce (!) bu cinayetten bahsetmişti.

Kadın, Başkan'ın Dallas'a gitmesini önlemek için akla gelebilecek her şeyi denedi. Anlattığına göre, Kennedy ailesi ile arasında bir yakınlık vardı. Yine 1968 Ocak ayındaki büyük bir toplantı sırasında, Robert Kennedy'nin Amerikan Başkanı olamayacağını söyledi: çünkü o yılın Haziran ayında California'da bir cinayete kurban gidecekti. 5 Haziran günü Bishara Sirhan, senatörü Los Angeles'deki Ambassador Oteli'nde vurdu.

René Noorbergen, yalan dedektörü uzmanı ve Jeanne Dixon konusuyla ilgili bir araştırma enstitüsünün de yöneticisi olan Dr. Clyde Backster'le konuştu. Backster'in savunduğu görüş, Jeanne Dixon'un "evrenle iletişim için" oluşturulmuş frekans alanı içine girdiğiydi. Bu kişi şöyle diyor: "Bu tür bir iletişimin her zaman için mevcut olduğu konusunda hiç kuşkum yok. Bizler duyu ötesi algılama gücümüzü, sahip olduğumuz peşin hükümlerle adeta tıkamış durumdayız. Bilim ve çevremizin bize, bizim de birbirimize empoze

ettiğimiz görüş beş duyu ötesi bir algılamanın mevcut olmayacağıdır... Görünüşe göre, çok eski zamanlarda yaygın olarak kullanılmış bir yeteneği bugün de Jean Dixon tümüyle elde etmiş durumda..."

Bir kahineyle görüşme

5 Mayıs 1974 Pazar günü bu gösterişli, yaşlı bayanla Washington'daki evinde buluştuk.

"Bayan Dixon, kehanette bulunduğunuz sıralar ne oluyor. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Bir açılma mı elde ediyor, yoksa bir görüntüyle mi karşılaşıyorsunuz?"

"Geleceği gördüğüm sıralardaki durum harika bir şey. Bunda bir görüntü olayı söz konusu değil; aksi halde bunun bir tür hayalet olması gerekirdi. Öte yandan bu bir "açıklama" da değil, çünkü böyle şeyler Tanrı'nın iradesinin eseridir. Benim gördüğüm Tanrı'nın siz ya da bir başkası için önceden kararlaştırdığı kaderdir ve siz bu kaderi değişteremezsiniz. Bunu Richard Nixon'a ta 1959 yılında söyledim."

"Böyle anlarda sizde ne gibi şeyler oluyor? Beyninizde olup bitenler ne?"

"Yüce bir durum bu ve genellikle önceden buna hazırım. İçinde bulunduğum şartlar, çevreye olan davranışım, mantıksal düşünme yeteneğim, hatta sağlık durumum bile böyle hallerde değişiyor.Bir sabah vakti birden, bir esin döneminin gelmekte olduğunu farkediyorsunuz. Bu dönem, normal zaman ölçüleriyle kıyaslanamaz."

"Çok dindar biri olduğunuzu okudum. Dinin gereklerini yerine getiriyor musunuz?"

"Evet, bu sabah saat yedide kilisedeydim."

"Kilise ve şimdiki Kardinal kehanetleriniz konusunda ne diyor?"

"Birkaç rahibin hakkımda yazdıklarını okumalısınız! En iyisi bunlara hiç aldırmamak ve dua etmek."

"Ciddi olarak saldırıya uğradınız mı?"

"Gerçekten uğradım, hem de bayağı yüksek yerlerden. İnsan her zaman anlayamayanlar, ya da her şeyi anladığını düşünenler ta-

rafından saldırıya uğrar. En fazla patırtı çıkaranlar tembellerdir..."

"Kilise size niçin saldırdı? Hıristiyanlığa karşı bir şey söylemediniz ki?"

"Hiçbir zaman da söylemeyeceğim. Aslında İsa vizyonlarıyla karşılaştığım oldu, ama bunlar kehanetlerin oluşturduğu durumlarla kıyaslanacak gibi değil."

"UFO'ların var olduğuna inandığınızı daha bugün gazetelerde okudum. Bu konuda bana bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

"Size, yaşamımda yeni sayılacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyebilirim. Pek çok yıldan bu yana UFO'lar konusunda bilgi sahibiyim. İnsanlar, bu gibi şeyler hakkında ilk kez ne zaman bilgi edindiğimi bana soruyor. Bu, yanıtlayamayacağım bir soru; yürümeye başladığımdan beri onları biliyorum. Nasıl ve ne zaman bilinçli olarak yürümeye başladığınızı söyleyebilir misiniz?"

"O halde size göre UFO'lar gerçek. Bu şeyler nereden geliyor!"

"Bunların, güneş sistemimizdeki keşfedilmemiş bir gezegenden gelmekte olduklarını çok geçmeden bulacağız. Bunların müretebatıyla resmi ilişkiler kuracak ve var olan enerji kaynaklarının daha iyi ve basit şekilde nasıl kullanılabileceğini öğreneceğiz."

"Güneş sistemimizdeki çekim şartları hesaplandı. Orada bilinmeyen bir gezegene yer olamaz. Ayrıca, uzay sondaları 'güneşin arkasındaki' uzayı da aştı ve yine bir gezegenden söz edilmedi."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez; çok geçmeden Jüpiter yöresinde bilinmeyen bir gezegen keşfedeceğiz."

"Jüpiter güneşimizden çok uzakta. Bu dev gezegen, güneş sistemizin yaşam şartları altında. Öylesine yoğun bir soğukta zeka nasıl oluşabilir?"

"Bekleyin bakalım! Bu arada, UFO'ları kullananlar kadın.."

"Bu sonuca nereden varıyorsunuz?"

"Vibrasyonları hissediyorum, kadın onlar."

"Bayan Dixon, kitaplarımı biliyorsunuz. Kuramlarım hakkında düşünceniz nedir?"

"Pek çok konuda kesinlikle haklısınız."

"Dünyadışı yaratıklarca yeniden ziyaret edileceğimizi düşünüyor musunuz?"

"Tabii düşünüyorum. Sizin de iddia ettiğiniz gibi, geçmişte ziyaret edildik... Birkaç dakika için elinizi bana verin. Bakın şurada, parmak uçlarınızda sizin üst-üst bilinç enerjinizi hissedebiliyorum. Bay Däniken, sizin yakın gelecekteki önemli yaşam bölümünüz..."

(Jeanne Dixon o andan itibaren iki saat boyunca teyp kullanmamı ve bu görüşme bölümünün yayınlanmasını yasakladı.) Konuşmamız şöyle sona erdi:

"Ara sıra alkol alır mısınız?"

"Yaşamım boyunca bir damla olsun kullanmadım! Ayrıca ne çay, ne de kahve içerim. 19 yaşınızda olduğunuz sıraları ve yaşamınızda yer alan o büyük dönüşümü anımsadınız mı? Böyle bir dönüşüme neden olan *Siz* değildiniz. Bu sanki 'sizin üstünüzden' geldi. Yaşamınızın bundan sonraki döneminde pek çok ve güçlü düşmanlarınız olacak, fakat bunlar, size yardımcı olan rehber güçler daha üstün. Yeteneğinizi kötüye kullanmayın. Bu görüşmeyi de gerektiği şekilde yayınlayın! Bu kadar uzun zamandır tartıştığımız şeyleri yanlış yorumlayacak olursanız, sizinle bir daha asla görüşmem."

Herhangi bir şey

Enerji düzeyimizi oluşturan ortam içinde "herhangi bir şey" titreşiyor, gelecekteki imajları görüyor; yine beynimizde titreşen "herhangi bir şey" dünyadışı enerji kaynaklı ve bu da vizyonlar oluşturuyor. Bunun anlamı, Jeanne Dixon ve ötekilerinin kehanette bulundukları *her şeyin* gerçekleşmekte olduğu mudur?

Değil kuşkusuz, ama kimi şaşırtır ki bu? Eğer fiziksel olarak algılanabilen şeylerin dışındaki dünyanın "zamansız" olduğu kavranacak olursa, o zaman yayılmakta olan enerjilerin de birtakım *alıcılar* tarafından yakalanması doğaldır; ancak bu yakalama işi ya zorlukla yapılmakta ya da zamanlama tutmamaktadır; kısacası, tesadüfi bir isabet!

Bizimle bağlantı kurmak isteyen *öteki taraftakilerin* bilinç formları ya duygusal nitelikli, ya mantık dışı (çünkü onlar dünyasal aklın ve zaman yasalarının dışındalar) ya da her ikisi. Aksi halde onlar, "zamansız bir ortam" içinde zaten gerçekleşmiş durumdaki *gelecek*

olaylar için uyarıda bulunmazlardı; çünkü bu olayları değiştirmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Ya da:

Bu dünyadaki kişilerin bilinç şekilleri "öteki dünyaya" sızıyor ve görülen bir olayı önleme veya yönünü değiştirme umuduyla hareket ediyor. Ancak, böyle bir şey dünyalıların tek yönlü bir iletişim girişimi olarak kabul edilebilir. Bu durumda öteki taraftakiler o pek yakın afetler konusunda uyarılarla bir bağlantı kuramazlar.

Ben ikinci fikri yeğliyorum: Bunda, öteki dünyalıların işe karışması zorunluluğu yoktur. Böyle düşünüldüğünde, beyinlerimizce üretilen bilinç enerjileri bazı zaman aralıklarında "ters zaman" dünyasıyla (takyonlar!) iletişim oluşturabilir ve kehanetlerle ilgili olarak öteki taraftaki bilinçlerden bir şeyler elde edebilir.

Mitoloji ve öteki tarafla ilişki

Dünyadışı yaratıkların yerküremizi ziyaret edişleriyle ilgili kuramın üzerinde çalıştığım sıralar, mitolojiden pek çok bilgi edindim. Birtakım tarihsel olayları kaleme alanların bilgisi beni şaşırttı; aslında, aktarılan bu olayların genişlik ve önem derecesini o zamanın yazarları anlamaktan uzaktı. Dünyamızla başkaları arasındaki ilişkiler söz konusu olduğunda, mitoloji değerli bir kaynak durumundadır. İşte birkaç örnek:

Cermenler tarafından Ren nehrinin öte tarafına sürülen İndo-Cermen kökenli Keltler daha sonraları Britanya adalarına yerleştiler. Hıristiyanlık öncesi çağlara ait bu adalı Keltler periler, büyü ile ilgili uğraşlar, cin türünden yaratıklar ve doğa ruhları gibi birtakım şeyler konusunda bayağı bilgi sahibiydiler; bu tür oluşumlar ise doğal ötesi dünya arasında sürekli gidip gelen şeylerdir. İşte bu tür şeyler, gelecek konusundaki bilgileriyle adalı Keltleri çok şaşırtıyor ve yeryüzüne yaptıkları ziyaretlerde büyük saygı uyandırıyorlardı; çünkü bunlar bazen seçilmiş kişileri kendi "Krallıklarına" götürüyorlar, sonra tekrar getirip bırakıyorlardı.

Kuzey Cermenleri Fylgja adını verdikleri bir "ikinci Ben"in varlığından emindiler. Bu görünmeyen bir gölge gibi insanlara eşlik ederdi. Fylgja kişisel bilince ait olmakla birlikte, bundan kurtulup

başka bir yerde ortaya çıkabilirdi. İskandinavyalılar'ın koruyucu bir ruh gözüyle baktıkları bu şey, gerek duyulduğu, özellikle bir tehlikenin söz konusu olduğu hallerde fırlayıp öteki dünyaya gider ve daha sonra bu taraftakilerin başlarını dertten kurtaracak bir yığın bilgiyle geri dönerdi.

Druidler Kelt halkının putperest rahipleriydi ve bunların kahin olarak tanınabilmeleri ancak, çok ince ve mucizevi özelliklere sahip Druidler Kazanı'nı meydana getirmeleriyle mümkün olurdu; bu kazanın yapıldığı şey ise "Öteki dünyanın ruhu" idi. O Druidlerin böyle bir kazanda pişirip kotardıkları kehanetleri bugün Uri Geller termoplastik bir tencereyle başaramazdı.

Eski Hindistan Veda'larında yer alan Samhuin'le ilgili hayalet gecelerinde, bu dünyayla öteki arasında yer alan sınırların çöktüğü düşünülürdü. Böyle zamanlarda bir sürü hayaletin hiçlikten varolduğuna inanılırdı.

Tüm çağların büyü literatüründe "astral bedenler" önemli bir rol oynar. Bu ilginç olgunun, ruh ve bedeni çevreleyen "nice ve örtü" olduğu görüşü hakimdir. Gnostik (ruhani gizemleri araştırma uğraşı) ve mitolojik kökenli dinler insanın kurtuluşunu onun dünya gizemleri hakkındaki bilgisine bağlamaktadır ve yine bunlara göre, astral beden bir insanın vücuduna girerek dünyayla daha "yüksek" bir beden arasında bağlantı oluşturur.

Astral beden hâlesi (Aura), Od gücü

Astral beden konusundan söz açıldığında, oralardan (Aura–hâle) bahsetmemek olmaz. Grekçe'de bu kelimenin anlamı hava ya da soluktur. Bu kelime çağlardan beri yalnızca bir konuşma konusu olarak kalmamıştır; o hep mevcuttu. Günümüzdeki parapsikolojik araştırmaların ana konusu da, insanları çevreleyen bu görünmez kılıftır. (Zaman zaman bir ozanın, bir bilginin hatta bir politikacının bile soylu ve yüce bir havası-Aura'sı olduğunu söyleriz!)

Burada, o hâlenin kesinlikle keşfedildiğine inanılan tüm o dönemleri anlatacak değilim. Fakat ciddi bilim adamlarının da bu konuyla ilgilendiklerine bir kanıt olmak üzere, Carl-Ludwig Freiherr

von Reichenbach'dan (1788-1869) söz etmek isterim; bu kişi parafin, kreotin ve bitkisel katranı keşfetmiştir. Reichenbach (görünür hale getirilebilen) bu orjinal nitelikli görünmez gücün varlığına öylesine inanıyordu ki, "Od-Kraft" (asıl güç) adını taktığı bu şeyin araştırması için tam yirmi yılını verdi. O da, Franz Anton Mesmer gibi bu gücün bir kişiden ötekine aktarılabileceğine inanıyordu. Ancak bu ilginç olgu, Aura ya da Od gücü teknik açıdan ancak günümüzde keşfedilebildi.

Kirlian etkisi

Kırklı yılların ikinci yarısı sırasında, Krasnodarlı (Kuban) bir Rus mühendisi olan Semyonov Davidoviç Kirlian, elektroterapi için kullanılan yüksek frekanslı bir aletle hasta kişinin bedeni arasında elektrik boşalması olduğunu farketti. Kirlian, gözle görülebilen bu durumun fotoğrafa aktarılıp aktarılamayacağını merak ediyordu. Karısı Valentina'yla zorlu bir çalışmaya girişerek bu işin üstesinden geldi.

Bugün her tarafta kullanılmakta olan Kirlian fotoğrafçılığı, "Kirlian etkisi" denen şeyi gözler önüne serer. İnsana, hayvan ve bitkilere zararı olmayan değişken akım alanları yüksek frekans durumlarında bir ışıma oluşturur ki, bunun fotoğrafı çekilebilir; "soğuk ışıma" diye de bilinen bu aydınlanışın nedeni fazla ısı değildir.

Kirlian fotoğrafçılığına bir örnek olarak çiçek resmi gösterilebilir. Çiçeklerin kesilmesinden birkaç saniye sonra aynı bitkinin fotoğrafı alındığında, artık var olmayan çiçeklerin dış hatları gayet açık şekilde görülür. Tüm dünyada bu tekniğin uygulanmasıyla sayısız fotoğraflar çekilmiştir. İnsan vücutlarının çevresindeki radyasyonlar da çıplak gözle farkedilmediği halde, bu fotoğraflarda görünür hale gelmektedir.

Örneğin, bir elin kesilmesinden sonra alınan o fotoğraf vardır; kesilmiş olan bu elin konturu (dış hatları) fotoğraf plağında açıkça görülmektedir. En ilginç olanı ise, divanda yatan bir adamın kalkıp gitmesinden hemen sonra divanın fotoğrafı çekildiğinde, adamın dış vücut hatlarının fotoğrafta belirgin olarak göze çarpmasıdır! Belli ki, burada bilinmeyen bir güç fiziksel olgu haline dönüşüyor. Bu

teknik daha da geliştirildiğinde, insanlık için yepyeni şeyler ortaya çıkacak, çünkü o halelerde çok belirgin bir nitelik farkı göze çarpmaktadır.

Ruhlar dünyası nerede başlar?

Mitlerden ve kutsal yazılardan aktarılan, neredeyse anlaşılmaz pasajların günden güne gerçekler haline dönüştüğünü görmek benim için çok sarsıcı olmaktadır. İnsanlar, bazı kişileri çevreleyen halelerin sözünü etmekteydiler, böyle bir şey var! Fotoğrafı bile çekilebiliyor. Kirlian etkisinin nasıl işlediği, prensipler halinde açıklanmıştır. Her bedenin az veya çok bir "ışıma" yaydığı fizikçiler tarafından da inkar edilmemektedir. Kirlian bu ışımaların fotoğrafa nasıl aktarılabileceğini keşfetti. Bununla birlikte, artık var olmayan objelerle ilgili (koparılan çiçekler, kesilen el, odadan çıkan kişi) şu sorunun yanıtının pek kolay olmaması gerekir. Nasıl oluyor da bu ışıma kısa bir süre için devam edebiliyor? Evet, bir zamanlar orada duran vücudun ışımanın nedeni olduğu kabul edilmektedir. Ama Tanrı aşkına, bunun aksi de olamaz mı? Bu ışıma nereye doğrudur?

Fiziksel anlamda her ışıma (radyasyon) "maddedir." Bu, ışık radyasyonları (kuanta) ve her tür yapısal radyasyonlar (partikül radyasyonları) için de geçerlidir. Radyasyon enerjisi parçalara ayrılma özelliğindedir. Ama bu parçalanma neye doğrudur? Enerji yasalarına göre herhangi bir şey HİÇLİKTE kaybolup gitmez. Nükleer fiziğin de sona gelip dayandığı nokta budur: Bazı atom partiküllerinin enerjiye dönüşümlerinden sonra, bunların var olduğunu kanıtlamak mümkün olmamaktadır. Cenevre'de görevli, Avrupa Nükleer Araştırma Enstitüsü'nden (CERN) bir fizikçi (adının açıklanmaması ricasıyla) bana şöyle dedi:

"Bizim için doğaüstü burada başlıyor. Birtakım etkileri kaydediyor, bunların yasalara göre işleyişlerini belirlemeye uğraşıyoruz. Fakat bu etkilerin kökeni konusunda ezici sorularla karşı karşıya kalıyoruz. Belki de ruhlar dünyası burada başlıyor."

Leningrad Üniversitesi psikoloji profesörü, Lenin nişanı sahibi Dr. Leonid L. Vassiliyef aşağıdaki cümlesiyle vazgeçmek niyetinde olduğunu mu, yoksa bir umut beslediğini mi belirtmek istiyordu?

"ESP (Extrasensory Perception = Duyu dışı algılama) enerjisinin keşfi, atom enerjisinin keşfi kadar önemli olacaktır."

Görüntüler yer ve zamana bağlı mıdır?

Parapsikolojik olgular aracılığıyla görüntülere uzanmakta olan dolambaçlı yol, aslında pek de çapraşık değildir. Görüntü ya da vizyon dediğimiz şeyler parapsikolojik olgulardır. Her vizyonun ardında bir enerji vardır. Bu nereden gelmektedir? Birkaç milyar atomun *özel* bir zamanda ve *özel* bir yerde görünür hale gelmesine ve bu hareket sırasında zekice bir davranış sergilemesine yol açan şey nedir? Bu vizyonlar neden hep çok az sayıda kişiler tarafından algılanır? Orada bulunan yüzlerce, binlerce insan neden hiçbir şey farketmez? Bu görüntüler neden hep aynı yerlerde ortaya çıkma eğilimindedir? Yoksa bir kez kararlaştırılan yeri bir daha değiştiremezler mi? Görücülerin hep önceden belirtilen yerde, belli gün ve saatte hazır bulunmaları istenir. O (ilahi) görüntüler akıllarına esen yerde görünmeyi başaramazlar mı?

Sis ve tüller içindeki Meryem

Vizyon olayları arasından şöyle küçük bir seçme yapıldığında o görücü kişilerin genelde tam bir görüntü olgusu yaşamadıkları kanıtlanabilir; bunlar daha çok "sis benzeri, tarif edilemez, gri–beyaz bir kütle" ile karşılaşmışlardır. Görüntülerle karşılaştıklarını söyleyenlerin bir bölümü, ancak bu kütleyle ilgili ve yoğun çabalar (kendi kendine telkin) sonucunda bir vizyon elde etmeyi başarmışlardır.

29 Ekim 1932'de Tanrı'nın Anası'nı görmüş olan küçük Albert'in ilk olarak gördüğü şey "beyaz bir örtü" idi; Madonna şekli daha sonra belirdi. Çekoslovakyalı görücü Matousch Laschut Kutsal Bakire'yi önceleri "ince, beyaz bir sis" şeklinde gördü. Heroldbachlı kızlar 12 Ekim 1949'da yalnızca "beyaz bir ışıma" algıladılar; bu şekil ancak daha sonraları "beyazlı bir bayan" haline büründü ve ancak oğlan çocukları tarafından görülebildi. San Damianolu Mama Rosa da, ilk olarak "sisli bir şekil" göründüğünü, bunun daha sonra "yoğunlaşarak" Tanrı'nın Anası şekline büründüğünü söylüyordu. (Bu arada şunu anımsatmama izin verin: Cizvit Athanasius

Kircher, değnekle su arayışları sırasında "sis ve buharların" yardımcı olduğunu belirtir.)

Elektrik boşalmalarıyla oluşan görüntüler

Fatimalı çocukların yaşadığı görüntü olaylarıyla ilgili resmî kayıtlar, bu olaylarda fiziksel bir yan bulunduğunu düşünmemize hak verdirir. Görüntüler kendilerini hep "ışıkla" belli eder; bir elektrik deşarjı olan bu şeye de gümbürtüler ve çatırdama sesleri eşlik eder. Küçük Lucia ne zaman bir görüntü ortadan kaybolacak olsa, "uzaklardaki havai fişeğinin patlamasına benzer" bir gürültü duymakta olduğunu söylerdi. Fatimalı çocuklar 13 Eylül 1917'de beşinci görüntü olayıyla karşılaştıklarında, çevrede bulunan binlerce izleyici bir ışık topunun ağır ağır ve gösterişli bir şekilde gözyüzünde kaymakta olduğunu gördü. 13 Mayıs 1924'de hacılar, görüntülerin hep belirdiği meşe ağacının üstünde "garip, beyaz bir bulut" gördüler. Bunların anlattığına göre, bu buluttan düşmekte olan kar tanelerine benzer şeyler tam toprağa değecekleri sırada kaybolup gidiyordu. Lucia Kutsal Bakire görüntüsünün hep "bir ışık yansıması" şeklinde ağır ağır ortaya çıktığını ve ancak bu ışık meşe ağacının tepesinde sabit duruma geldiğinde çocukların Madonna'yı gördüklerini yazar. Daha sonraki resmi soruşturmalarda, bu görüntü olayları sırasında gözlerini niçin sık sık aşağıya indirdiği Lucia'ya sorulduğunda, kız şu karşılığı verdi: "Çünkü çoğu zaman beni neredeyse kör ediyordu."

Materyalizasyonlar (gerçekleşmeler)

Lourdes yakınlarında, *yabancı bir enerji şeklinin materyalizasyonu* fikri neredeyse gümüş bir tepsi içinde sunulmaktadır! Öykülerin henüz süslenmeye uğramadığı ilk zamanlar Bernadette Soubirous bir açıklama yapmış ve yalnızca belirsiz bir şey gördüğünü, bunun "dalgalanan beyaz bir kumaşa ya da un çuvalına" benzediğini belirtmişti; kız ayrıca mağaranın ön tarafında "rüzgar sağanağına benzer" bir ses duymuştu. (Lacrampe, Balencia ve Peyrus adlı doktorların 27.3.1858 tarihli raporları.) Ayrıca Bernadette bu gibi detaylardan başkalarına da söz etmişti.

Konuyla ilgili hükümler

Bence üç hüküm söz konusu:

1. Bir görüntü aniden ortaya çıkmaz; daha önceden atomlarını görülebilir bir "imaj" şeklinde düzenlemelidir. (Kayıtlarda sık sık geçen "birdenbire" kelimesi, görücülerin daha önceki "hazırlık oyunlarına" sis, tül, beyaz kumaşlar vesaire, kayıtsız kalmalarıyla açıklanabilir.) Bunlar, ısrarlı sorular karşısında hedefi, görüntünün tarifini öne sürmektedirler. En azından resmi kayıtlarda görüntü olaylarının "birden" ortaya çıktığı belirtilmektedir.!

2. Belki de yüksek iyonizasyonlu bir elektromanyetik alan, vizyon sırasında ortaya çıkmaktadır. Hava tabakası çok hızlı olarak sıkışmakta ve bu, değişik güç ve hacimde sis vibrasyonlarına yol açarak "rüzgar esintisi" ne benzer bir gürültü oluşturmaktadır. Emilen hava tıpkı bir egzostan çıkarcasına mağara ağzından geçmektedir.

3. Görüntünün kaybolmasıyla, kendiliğinden çözülen manyetik alan sonucu hava hızla vakuma (boşluğa) dolar. Bu nedenledir ki, pek çok pasif gözlemci bile görüntü yörelerinde "patlamaya benzer" bir ses duymuşlardır.

Bu kısacık özet bile, görüntülere neden olan o bilinmeyenin temelinde fizik yasalarının yatmakta olduğunu düşünmemize yol açar. Yüce Tanrı birtakım tanıdık haberciler aracılığıyla bu görüntü olaylarına katılmış olsa, bu tür yasalara boyun mu eğerdi?

Birtakım şarlatanlarca, görüntü meraklılarınca, dinsel kaçıklarca anlatılan sözde görüntü olaylarının ya da bunların beyinlerde oluşmuş isterik şekillerinin açıklığa kavuşturulacağı veya ortadan kaldırılacağı yer psikiyatrist koltuğudur. Ciddiye almamız gereken öteki görüntü olgularının nedenleriyse insan aklının ve beyninin işlevleri dışında yer almaktadır. İyonize hava, gürültülü patlamalar, ateş topları vesaire gibi şeyler, insanın dişini kıracak türden katı gerçeklerdir. Büyük bir keyif içinde bu olguları oluşturan büyük Manitu, o güçlü "ruh" kimdir? Gerçek vizyonların var olduğunu iddia edebilir miyim?

Sosyal atom

Evet, bunu yapabilirim.

Patlamayı duyan, şimşeği ya da güneş mucizesini gören binlerce kişinin aklı başından gitmiş *değildi*. "Görücüleri" görüntü yerine doğru izleyen insanlar körü körüne inanmış kuzucuklar sürüsü değildi. Bunların arasında kuşkucu bilim adamları, genelde irdeleyici olan gazeteciler ve kuşkusuz, o din virüsüyle aşılanmamış bir yığın inançsız kişi de vardı.

Ancak, "kutsal olayların" yol açtığı kitle telkinine kendilerini kaptıranlar hep o dindar, karşı gelinmez inançtaki kişiler olmuştur; Lyon Üniversitesinden psikiyatrist ve psikolog Jacques Hochmann bir psikodram gösterisiyle ilişkili olarak bu duruma şöyle bir tarif getirir:

"Bir 'sosyometri'nin kuramsal modelinin merkezinde sosyal atom bulunur. Çekirdek olarak anlaşılması gereken bu atom, bir kişisel çevrenin çekici ve itici ilişkileriyle şekillenir. Bu ilişkiler birtakım etkileyici akımlarla uyandırılmakta olup ilişkiler zincirinin bir parçasını oluşturmaktadır."

Fakat "sosyal atomların" meydana getirdiği homojen nitelikli bir toplum ancak Lourdes gibi hac yerlerinde şekillenebilmektedir ve oralardaki hacılar "etkileyici akımlarla" birbirlerine sıkıca bağlanmış durumdadırlar. Rastgele insanlardan oluşan ve merakla mucize umudunun birbirine karıştığı yığınlarda böyle bir şey yoktur. Görüntülerin kendilerini "görücülere" bildirmeleri, bunların (benim ancak çaresizlik diyebileceğim) hipnotik bir zorlama durumunda bulundukları sırada olmaktadır.

Yeri ve zamanı belirlemek niye?

Görüntüler yer ve zamanı hep belirleyerek, kendilerini güvenceye almaktadırlar.

"Gelecek ayın 13. günü buraya gelmenizi istiyorum." Görüntünün Fatimalı üç çocuğa verdiği emir buydu. Ve Madonna tam da kararlaştırılan yerde göründü. 13 Temmuz 1917 gününün saat 14.30'u Fatima'nın coğrafi pozisyonu gereği tam öğle üzeriydi. (Ni-

çin?) O güzel bayan ertesi ayın 13. günü çocukları aynı yere çağırdı. Bilgi akışı görüntüden (verici) görücülere (alıcı) doğru hareket geçmişti.

İyi hoş da, o görüntüler yer ve zamana niçin bu kadar bağlılar? O gerçek diye adlandırılan şeylere pek uymayacağını bilmekle birlikte, ben fantastik bir olasılık ileri sürebilirim. Bir korkak gibi gizlenip durmaktansa ortaya bir kuram sürmek daha iyidir görüşündeyim. Şu da var ki, tarihçi Egon Friedell'in (1878–1938) fazla atak kişiler için yaptığı o uyarıyı da kulak ardı etmiş değilim:

"Bunlar gerçek mucizelerdir; bir tabuya el attığınızda yalnızca parmaklarınız değil, diliniz de yanar; insan kendini birden alevler içinde bulursa buna şaşmamalıdır."

İletişimin bir karşı tarafa gereksinmesi vardır

Öteki dünyanın varlıkları bu taraftakilerle (veya bunun aksi) pek çok ışık yılı uzaklıktan nasıl bağlantı kurabilirler? Radyo dalgalarıyla mı? Işık sinyalleri veya radarla mı? *Tüm* elektromanyetik dalgalar ışık hızına bağlı durumdadır. Bu nedenle radyo veya radar bağlantısı yüzlerce–binlerce yıllık nesilleri gerektirdi. Böyle bir program ise ancak ütopik hayallerde gerçekleşebilir.

Televizyon görüntülerini taşıyan dalgalar desimetrik dalgalardır (elektro manyetik dalgalar 10 ve 100 cm. dalga uzunluğundadır. $3x\ 10^9$ ve $3x10^8$ Hertz) ve ışık gibi düz bir çizgi boyunca ilerlerler. Bir ışına yüklediğimiz televizyon görüntülerini röle istasyonları aracılığıyla Bootes takım yıldızındaki Arcturus'a göndermek isteseydik, bunun yanıtı için en azından 82 yılın geçmesi gerekecekti, çünkü Arcturus dünyadan 41 ışık yılı uzaklıktadır. Bugünkü posta şartları için bile çok uzun bir bekleme dönemi!

Sırf iki adres olsun diye verdiğimiz Riegel ve Canopus yıldızları bizden 900 ışık yılı uzaktadır. Bunlar için bir "yayın" zahmetini göze alsak bile, bu iki yıldızda hâlâ "ahbapların" var olup olmadığını bilemezdik. Bu iki yıldızın bize bugün çarpan ışıkları tam 900 yaşındadır. Bu süre içinde o iki yıldızda pek çok şey olmuştur (ve olacaktır)! Onlara niçin çağrıda bulunalım? Bunlar en iyi duruma ve

uygun bir uygarlık düzeyine sahip olsalar bile, bize ulaşacak yakınlık için 1800 yıl geçmesi gerekecektir. Bununla kim ilgilenir ki? Yıldızlararası iletişim için yeni ve farklı sistemlerin bulunması gereklidir; göksel objeleri gözlem için dev gibi parabolik reflektörler kulanan yüksek frekans astoronomisi bile böyle bir şey için yeterli değildir. Şimdiye kadar hiç kimse gerçek dalga uzunluğunu bilememiştir! Böyle bir durumda birbirinden alabildiğine uzak bulunan zekalar arasında herhangi bir iletişim mümkün olabilir mi?

Zaman ve uzayın aşılması

İlk zeka bir ara galaksimizin bir yerlerinde oluştu. Astrofizikçiler bizimkiyle kıyaslanamayacak kadar yaşlı güneş sistemleri olduğunu ve bu nedenle çok daha yaşlı zeki yaratıkların belki de var olabileceğini bilmektedirler. İlk zekalar bilgilerini genişletmek için sorular sormaya başladılar. Bunlar, bizim uzmanların ilk roketleri atmosfere göndermeden önce yaptıkları gibi, uzay yolculuklarının planlanmasına, astrofizik ve astronomi alanında araştırmalara giriştiler. Sonunda uzay gemilerini yapmaya başladıklarında, bunların matematikçileri ve balistik uzmanları, yüksek hıza ulaşmış bir uzay gemisinin mürettebatı ile fırlatılan gezegen arasında zaman farklılaşması olacağını hesapladılar.

Anlaşılması zor mu?

Uzun zamandan beri bilimsel olarak kanıtlandığı gibi, yüksek hızla yapılacak uzay uçuşlarında farklı zamanlar söz konusu olacaktır. "Zaman gençleşmesi" adıyla bilinen bu farklılaşma "ebedi" bir yasa olup, ilk kez çağımızda "keşfedilmiş" olmakla birlikte, uzay yolculuğu yapan ilk zekalar için de geçerliydi. Friedrich Schiller "Dünyanın Paylaşılması" adlı şiirinde, Zeus'a, ne yapmalıyım, diye sordurur. Dünyadışı yaratıkların da kendi kendilerine sordukları soru buydu: Ne yapmalıyız? Dönüş yolculuğu binlerce yıllık bir zaman alacaksa bunlar bilgilerini arttırma amacıyla yöneldikleri o hedefe ulaşmayı nasıl başaracaklardı? Vatanlarında tek bir canlı kalmazsa, o yolculuğun meyvelerini kim değerlendirecekti?

Dünyadışı akademisyenlere göre zaman ve uzayın fethi tek bir şekilde olabilirdi: Değişik zamanlarda ve uzayın mümkün olduğun-

ca çok yerinde "kendilerine benzer, kendi suretlerinde" gelecek nesiller oluşturarak! Bu amaçla eğitilen astronotlara verilen görev, tüm güneşleri kapsayacak uzun yolculuklar sırasında kendi gezegenlerine benzeyenleri bulmak ve bunlara inmekti. Bunlar bir gezegeni tümüyle keşfettikten sonra, en ileri yaşam formunu bir yana ayıracaklar ve *yapay* bir mutasyon uygulayarak bunlara zeka aşılayacaklardı. Hangi örneğe göre mi? Kuşkusuz "kendi suretlerine" göre!

Benzerler arası bayrak yarışı

Oldukça basit görünen böyle bir hilenin uygulanmasıyla zaman denilen şeyin üstesinden gelindi. O zamanlardan beri "kendilerinin benzeri" olarak oluşturulan zeka türleri, asıl gezegendeymişçesine, farklı yer ve zamanlarda var olmayı sürdürdüler. Planlı bir çoğalmanın kronolojik olarak düzenlenişi, zamanla elde edilen bilgi ve öğretilerin, zaman genleşmesine karşın neredeyse sonsuz bir bayrak yarışı gibi elden ele aktarılması olanak tanındı. Yolculukların hedefi demek olan bilgi birikimi artık güvence altına alınmıştı.

İnsan zekasının evrende eşsiz ve yalnız başına olduğunu iddia etmek saçma bir şey olacaktı. Orada milyonlarca zeka türü olabilir; ancak, gelişimimizi borçlu olduğumuz farklı bir tür zekanın gönderdiği haberciler gezegenimizi yoklamaya gelmemiş olabilirler. Eğer benzer şartlar mevcut değilse, Jüpiter'deki bir zeka Merkür'de ne arasın? Dünyadışı varlıklarla ilgili reçeteyi Homer'in *Odise*'sinde bulabiliriz:

"Her zaman hep aynı şey,
Bir Tanrı dengiyle gider!"

Bizimkine benzer bir zeka galaksimizde mevcuttur, çünkü dünyadışı varlıklar görevlerini yerine getirmiş ve birkaç stratejik noktada yapay mutasyonlar oluşturmayı başarmışlardır. Her ne kadar henüz bilmiyor olsak da, galaksimizde bizler gibi düşünen, hareket eden ve hisseden başka zekalar vardır. Bizimle yakın akrabalığı bulunun bu kozmik ailelerin beyinleri de *bizimkiler gibi* işlev görür; bunlar her şeye karşın aynı kökenden gelme olup, yabancı kozmonotların "görünüşünde" oluşturulmuşlardır. O yaratıkların beyinleri de dış dürtülere karşı, tıpkı bizim düşük kapasitede çalışan düşün-

me organlarımız gibi tepki gösterir. Görüntü olaylarının ilk kıvılcımını ateşleyen *onlar mıdır?*

Doğa büyü yapamaz

Şunu soracak birileri çıkacaktır: "Yaradılışın Tacı" demek olan insanlık niçin antropologların deyimiyle doğal seçim, evrim ve mutasyonlar sonucu zekaya ulaşmış olmasın? Çünkü geride kalan tüm maymun aileleri (atalarımız!) hâlâ ormanlarda yaşıyor da ondan! Çünkü geçmişteki o aynı dönemde maymunlar da evrime açık durumdaydılar. Ve çünkü maymunların kromozom sayısı ve şekli bizimkileri tutmamaktadır!

Atalarımız olan Hominid'lerin 48 Y kromozomu vardı; bizde ise yalnızca 46 Y kromozomu mevcuttur. bunun için genetikçilere (ve de antropologlara) diyorum ki: Kerem buyurun, 48 Y kromozomu 46 Y kromozomuna nasıl dönüşür ve nasıl olur da farklı şekil ve sayıdaki çiftleşmeden başarılı bir çoğalma elde edilebilir? Şimdi şöyle bir şeyin söyleneceğini umuyorum: İki tane Y kromozomu şans eseri bir araya gelmiş ve bir X kromozomu oluşturmuştur. Niçin olmasın? Yalnız burada pürüzlü bir nokta var: Genetik bir kusur sonucu oluşan bu şey ister erkek ister dişi olsun, kromozom sayısındaki farklılık yüzünden hiçbir hominidle çiftleşemezdi.

Tümüyle mantıktan yoksun bu açıklamayı kabul edebilmem için, matematiksel yönden olanaksız bir şeyi yutuvermem gerekir; yani, sırf raslantı sonucu oluşan bu kusurlu kromozom hemen aynı sayılabilecek bir anda kendini tekrarlamış ve "kendiliğinden mutasyon" sonucu meydana gelen bu ikinci, yine *rastlantı* sonucu ilkiyle karşılaşmıştır! Beyler, efendiler, bir çiftin iki parçası vardır; eğer bu çoğalacaksa, iki parçanın da aynı yapıda olması gerekir. Bu şekilde sorunu "çözmüş" görünmek biraz küstahlık oluyor. Yakışıksız sorular soranlar, yakışıksız yanıtlar alırlar.

DNA'nın kimyasal kökeni konusundaki araştırmasıyla 1962 Nobel ödülünü kazanan Britanyalı genetikçi Francis Harry Crick, zekanın oluşumu konusuyla ilgili olarak *Icarus* dergisinde yayınladığı bir yazısında, yeryüzündeki yaşamın dünyadışı genler aracılığıyla aktif hale getirildiği inancında olduğunu belirtir. Tam da bu varsa-

yım yüzünden üzerime çullanıldığı içindir ki, dünyaca ünlü bir genetikçinin bu makalesinden dolayı büyük bir mutluluk duyduğumu açıklamam gerekir.

Buluşma noktası... ŞİMDİ

Gerçek görüntü olaylarının açıklanmasında zekamızın dünyadışı kaynağının yer almakta olduğuna ilişkin varsayımıma devam etmeden önce, şu benim kozmonot kuramıma yöneltilen en önemli itirazdan da kurtulmam gerekiyor.

Aralarında Profesör Carl Sagan'ın da yer aldığı tanınmış astronotlar ve egzobiyologlar, gezegenimize yapılacak dünyadışı bir ziyaretin olanaksız olduğunu, çünkü akıl almaz sayıdaki gezegenler göz önüne alındığında insanlığın tüm evrim tarihini geride bırakarak zekaya ulaştığı noktanın ŞİMDİ olduğunu önceden tahmin edemeyeceklerini ileri sürerler. Öyleyse, diyelim ki dünyadışı varlıklar bizi üç milyon yıl önce ziyaret etmiş olsunlar; bu durumda bununla ilgili öyküler mitolojide yer almazdı; kitaplarımda bunun üzerinde durmuştum. Dünyadışı varlıklar o zamanlar, a) Gezegenimizin işe yarar bir hedef olacağını ve b) Hominidlerin evrim patikasında zekayı henüz elde ettiklerini bilemezlerdi.

Homo Sapiens dünyadışı ziyaretçilerin gelmesinden *sonra* zeka kazanmıştır. Eğer dünya üç milyon yıl önce ziyaret edildiyse, zeka da o zamandan beri var demektir. Ve eğer bir beş bin yıl sonra ziyaret edileceksek, ŞİMDİ noktası da o zaman olacaktır. Zaman varsayımı hayali bir şeydir. Bu ŞİMDİ denen şey zamanın hangi evresine yerleştirilmiş olursa olsun, atalarımızın zekayı elde edişleriyle eş anlama gelecektir.

Yıldızlararası uzay yolculuklarını gerçekleştirebilmemiz için şimdiki teknolojik düzeyden çok daha fazlasına gereksinmemiz var. Yapay mutasyonlarla bizi zeka sahibi kılan dünyadışı varlıklar yalnızca teknik açıdan yüzyıllarca ileride olmakla kalmıyorlardı; onlar atomaltı dünya ve beynin *gerçek* nitelikleri konusunda da bizlerle kıyaslanamayacak derecede bilgi sahibi olmalıydılar.

İnsan beyni konusunda şu ana kadar bildiklerimize bir de onların sahip olduğu süper zekayla ilgili yetenekleri ekleyecek olursak,

bilincimi şekillendiren bu yaratıcıların bulundukları düzey konusunda kabaca bir fikir edinmiş oluruz. Günümüzde didiklenircesine araştırılan duyular dışı algılama (ESP) alanında yeni olan *hiçbir şey* yoktur. Büyük çabalar ve materyel sarfıyla yeniden keşfettiğimiz ve kullanmaya uğraştığımız bu şeyler, tarih öncesinde yer alan ve planlı ve *yapay mutasyon* sırasında insan beynine programlanmıştı bile.

Beynimizin ancak onda birinin aktif durumunda olduğu çoktan beri herkesçe bilinen bir şeydir. Emrimize hazır durumdaki 9/10 gibi büyük bir bölüm ne yapar? Doğal seçim, evrim ve mutasyon, insanın neredeyse kullanamadığı ve 1300 ile 1800 gram arasında değişen bir beyni neden oluştursun? Ayrıca, günlük yaşam için "hayvan beyin" bile gereğinden fazla gelmektedir. Medyumlar, klervoyanlar, telepatistler, telekinezistler... ve kahinler bunu kanıtlıyor.

Dünyadışı iletişim

Kendi genetik özelliklerini hominidlere "aşılayan" (bu metod bitki ve hayvan yetiştirilmesinde küçük ölçüde de olsa kullanılmaktadır) dünyadışı kozmonotlar, aynı zamanda sahip oldukları üstün düzeydeki ESP (duyular dışı algılama) yeteneklerini de bunlara aktardılar. Bunların hominidleri soylulaştırma çabalarının gerisinde dinlerin iddia ettiği gibi hayırseverlik, sevgi ve büyük bir cömertlik bulunmamaktaydı.

Yabancılar için teknik bir işti bu yalnızca. Korumayı istedikleri bir bilgi düzeyine erişmişlerdi. Kendi gezegenlerinde oturanların henüz dönüş yolculuğuna başlamadan çok önceleri "toza toprağa karışacaklarını" bildiklerinden "bilgi depoları" oluşturmaktaydılar. Bu depolar, yabancıların hayallerinde canlanan tüm "çocukların" iletişim merkezi oldu.

Daha sonra, pek çok yere alıcı-verici istasyonlar yerleştirildi. Fakat iletişim ne şekilde olacaktı? Elektromanyetik dalgalar, kaçınılmaz araya girişlerin sonucu olarak sapmaya uğradığı halde, düşünce aktarımı alanında bir engel bulunmamaktaydı. Günümüz araştırıcıları, deniz ortamında ve birbirinden birkaç yüz metre uzaklıktaki alıcı-verici medyumlar arasında yapılan telapatik deneyler-

de bunu açıkça kanıtlamış bulunmaktadır. Bu araştırıcılar her türlü dalganın geçmesini engellemek amacıyla "alıcıları" Faraday kafesine benzer kurşun levhaların arkasına yerleştirdikleri halde, telepatik sinyaller bir engel yokmuşçasına gelmeye devam ediyordu.

Bununla birlikte, telepatik haberlerde kullanılacak "dil" konusu büyük bir engel oluşturmaktaydı. Yabancı mutasyon uzmanları farklı dillerin gelişeceğini önceden görmüşlerdi. Aynen "kendi suretlerinde" oluşturulan bu yeni ırkın türleri arasında düşmanlıkların ve savaşların ortaya çıkacağını biliyorlardı. O halde, henüz gelişme döneminde bulunan bu ırklar için bir tür gizli koda sahip bir dili geliştirmek kaçınılmazdı; bu düşmanlara karşı da bir tedbirdi. Şu da var ki, ahlak ve maneviyatla ilgili kavramlar faklı dillerde değişik kalıplara girebileceği gibi, bilimsel ve teknik bilgiler de farklı şekillerde ifade edilebilirdi. Verici X tarafından yayınlanan haberler, dil engeli dolayısıyla alıcı Y tarafından anlaşılmayacaktı. Geriye tek bir yol kalıyordu: Duyusal ve görsel telepati! Tıpkı, *resimlerin* sağduyu tarafından anlaşılması gibi, aşk, güven, nefret ve tehlikeyle ilgili duygular da her yerde anlaşılabilir hale gelecekti.

Ortam olarak, duyular, resimler, semboller ve müzik

Aslında her gerçek görüntü, yatıştırıcı nitelikteki haberlerin alınmasıyla başlar. "Huzura kavuş" "Korkma" "Herkesi sev". Zeki varlıklar arasında bu tür *duyusal telepati* hem mümkün hem de etkilidir. Ancak "sevgi" ve "barış" gibi *kelimeler* tek bir dil olarak aktarılamadığı içindir ki, evrensel bir anlayış da bulamazlar. (Evrensel bir dil olma iddiasındaki Esperanto halen dil laboratuvarlarının gettosundadır.) Böylece, sevgi ve barış duygularının yayını yoluna gidilmiştir. Bu duygusal yayınları destekleyip güçlendiren şeyler ise *resimler* ve *sembollerdir.* Resim denen şey uluslar hatta evrenlerarasıdır. Mona Lisa'nın gülümseyişi Paris'tekine olduğu kadar Tokyo'dakine de haz verir.

Üçüncü frekans olarak da müzik kullanılıyordu. Vibrasyonlar ve birbiri içine akan armoniler beyindeki nötronları uyarır ve enerji dönüşümleri, osilasyonlar yaratır.

Eskiler, "anlayamadıkları" modern müzik karşısında genellikle

altüst olurlar. Günümüz gençliği arasında garip osilasyonlarla (salınma) ilgili yeni bir bilinç oluşmuştur. Müziğin elektronik olarak üretilen kozmik salınımları, tıpkı uyuşturucuların alt ve üst beyin katmanlarını etkilemesi gibi, bunların derilerinin içine işlemektedir. Unutmayalım ki gençlerin tercih ettiği *long play*lerde kullanılan sintisayzır ve klavyelerin oluşturduğu eko vibrasyonlarında bilinç için uyarıcılık yapan bir unsur eksik değildir. İşin garip olan yanı, bu yeni "dünyalar" ırk, ulus ve din tanımaksızın hemen her yerde aynı anda ortaya çıkmaktadır.

Koreli bir besteciyi tıpkı Londra, Paris, New York veya Berlin'deki meslektaşları gibi aynı tür müzik çalışmasına birdenbire iten şey nedir? Resim alanında sürrealizm ya da soyutçuluk gibi şeyler niçin aniden baskın bir duruma geçer? Bu, sınırlı olduğu belirli dürtüler nereden gelmektedir? Yeni tür müzik veya resim modern olduğu ve bunu "istediği" için mi? Böyle ani bir istek de niye? Bir zamanlar modern olan ve Batı dünyasında moda gözüyle bakılan vals, Hinduları ve benzerlerini canlandırmaya yetmiyordu. Yoksa o, programlanmış durumdaki bir sağduyu içine giremiyor muydu?

Hafıza molekülleri keşfediliyor

Kanıtlar zincirinde büyük boşluklar olmakla birlikte, insan beyninin en kusursuz araçlardan daha iyi ve duyarlı şekilde kayıt yapabileceğine kabul edilmiş ve gerçek gözüyle bakmaktayım. Hiçbir ölçme aracı "aşkı, sevgiyi" kaydedebilmiş değildir. Parlak bilim adamları da âşık olabildiklerine göre, aşkın varlığını inkar edemezler. Elementlerin bir dönüşüme uğradığı, fizik ve kimya alanında tümüyle kabul edilmiş bir görüştür. İnsan beyni için öteki prensiplerin de geçerliği söz konusu mudur?

Houston'daki (Teksas) Baylor Tıp Koleji'nden Profesör George Ungar binlerce hayvan üzerinde sürdürdüğü deneyler sonucunda, beyin hücrelerinin elektrik impulslarıyla harekete geçtiğini ve yeni bir madde formu olan hafıza moleküllerini oluşturduğunu kanıtlamıştır. Profesör şöyle diyor: "Hoşunuza ister gitsin, ister gitmesin, bugün için hareket noktamızı oluşturan gerçek şudur: Beynimiz milyonlarca hafıza molekülünün deposu ve aynı zamanda oyun yeridir."

Beyindeki düşünce molekülleri, programlı bilgilerin elde edilebileceği devrelerdir. Birer maddedir bunlar. Bir kez salıntıya (osilasyon) geçtiler mi, antimadde dünyasının mikro parçalarını etkilemeye başlarlar. Fizikçilerin kullandığı 'Synchrotron' (yüklü durumdaki eleman partiküllerini hızlandırıcı) aracılığıyla varılan başarı, heyecanların beyinde yarattığı duruma çok benzemektedir. Herkesin içinde birtakım enerji dönüştürücüler vardır ki bunlar nefret, sevgi, sevinç, üzüntü, sempati adlarıyla tanınır. Duygular normal durumlarda normal reaksiyonlar verir. Telkin veya hipnoz aracılığıyla varılan trans durumunda ise, paranormal yetenekler daha da bir güç kazanır. Bunları harekete geçiren güç henüz tam anlamıyla belirlenmemiş olsa bile, sözünü ettiğimiz durum kanıtlanmış bir gerçektir.

Levitasyonlar

Daha önce de sözü edilen İngiliz fizikçi ve kimyageri Sir William Crookes, laboratuvarında Daniel Home adlı medyumla yaptığı deneylerin sonunda şuna inandı: Bedenle bilinmeyen bir şekilde bağlantıya geçen bir güç vardı. Medyum deneyler sırasında, görünmeyen güçler tarafından, birkaç metre havaya kaldırılıyordu. Sir William şunları yazıyor:

"Bu fantastik olay... zayıf ışık altında bir iki kez olmakla kalmadı; her şart altında yüzlerce defa tekrarlandı... Bir keresinde Home yerden 20 metre yüksekteki bir pencereden dışarı uçtu ve bir diğerinden içeri girdi. Lord Dunraven, Lord Lindsay ve Kaptan Wynne gibi saygıdeğer kişiler bizzat tanık oldukları bu olay hakkında yeminli tanıklık edebileceklerini bildirdiler." Benzeri bir olay 1938 yılında medyum Colin Evans tarafından gerçekleştirildi; bunun da 300 tanığı vardı ve ayrıca fotoğraf da çekildi.

İnsanlar bu levitasyon olaylarına neden olan doğa güçleri konusunda tahminler yürütmüşlerdir ve yürütmeye de davam edeceklerdir. Ben böylesine bir güçle dönmekte olan o rulet oyununa fiş sürmek istemezdim; olasılıklar çok fazla ve kazanma şansı pek az da ondan. Bu güçlerin orada olduğu, kaydedildiği ve kanıtlanabildiği yeterli değil mi? Yalnızca bunların varlığı bile, havalarda uçan ve

ağırlıksızmış gibi görünen o figürler konusunda pek çok fikir oluşturmamıza yetmiştir. O Lourdes heykelinin Beauraing'deki bahçede görünmesi bir levitasyon muydu? Görüntü olaylarının yaşandığı başka yerlerde de benzeri şeylerin birtakım psikokinetik olgular tarafından levite edildiğine rastlanmamış mıydı? Bu tür apaçık soruların günümüz araştırma programlarında yer alması gerekirdi.

Dünyadışı ziyaretçilerin planlama hatası mı?

Daha önce belirttiğimiz önermelere bağlı kalalım. Dünyadışı varlıklar başka güneş sistemlerini de ziyaret ettiler ve uygun olan gezegenlerde kendi görünümlerindeki nesilleri bıraktılar. Bu nesillerden birkaç grup bizden hızlı davrandı. O "hayvan beyni"ni bizlerden daha önce evcilleştirdiler, geliştirip eğittiler... Bu son derece gelişmiş zekalar enerjik birtakım düşünce impulsları göndererek, aynı kökenden gelme kardeşleri olan bizleri uyarmaya ve bir bilinç genişlemesi sağlamaya çahşıyorlar. Bence bunun açıkladığı bir şey daha vardır ki o da, insanın bilincini sınırlamaya ve bunu tek bir yöne kanalize etmeye çalışan dinsel ya da dünyasal diktatörlerin hep başarısızlığa uğramış olmalarıdır.

Şöyle bir soruya hazırım: O süper zeki ziyaretçiler neden arkalarında tek bir düğmeye basmakla çalışacak bir iletişim aracı bırakmadılar?

Evet, astronotlar uzun sürecek yolculuklar için yanlarına normal olarak ağır aletler almazlar, meğer ki bunlar uzay gemisinin seyri ve yöntemi için gerekli olsun. Fakat bizim ziyaretçilerin yüzlerce takım halindeki alıcı verici setleri yanlarında sürüklemiş olmaları gerekirdi; çünkü evrenin pek çok yerinde zeka yaratma oyunu oynuyorlardı. Öte yandan onlar bizi en son eser, yaratılan zeka örneklerinin tacı olarak görmüyorlardı. Gelelim soruya: Bunlar niçin iletişim merkezleri kurmadılar? Bizleri "kendi görünümlerinde" zeki kıldıktan sonra dünyaya şöyle kısacık bir göz attıklarında biz hominidlerin hazırlıksız olduğunu gördüler. Yıldızlararası iletişim merkezi gibi karmaşık bir girişimin üstesinden gelmek kolay iş değildi; bunun için entegre devreler ve yarı iletkenler üretecek fabrikalar yanında çekirdek füzyonu gibi konular söz konusuydu. Zekamızın do-

ğumu demek olan "sıfır" saatinde bunların hiçbiri yoktu.

Varsayımsal bir görüşte bulunarak, yabancı ziyaretçilerin yeterli bir alıcı-verici istasyonu yanlarında getirmiş olduklarını düşünsek bile, onlar böyle bir şeyi, zelzeleler, su baskınları ve savaşlarla altüst olan dünyada kurup bırakacak kadar budala değillerdi! Yalnızca zaman boyunca yaşanacak iklim değişiklikleri bile bunu tahrip etmeye yeterdi. Ayda atmosfer olmadığı halde, Amerikalı astronotların orada bıraktığı kablolar ve aletler bugün toz olup gitmiş durumda. Aslında, aşırı sıcak soğuk bile tek başına yeterli olabilirdi.

Dünyadışı ziyaretçilerin planlamasında bir hata söz konusu değildi! Onlar, mekanik olarak üretilen ve dışarıya gönderilen yayınların ışık hızıyla sınırlı kalacağını *biliyorlardı*, elektromanyetik dalgaların, yıldızlararası uzaklığın ta arkalarında kurulmuş alıcı istasyonlara ulaşmayacağını bildikleri gibi... O halde yararsız ve anlamsız bir yığın makineye ne gerek vardı?

Leonardo da Vinci harikası

Gerçek "görücülerin" vizyonları, insanlığın gelişim patikasında dev adımlarıyla ilerliyor. Hangi alanlarda ilerlemeler olduğunu görmek hep şaşırtıcı olmuştur; bu alanların potansiyeli öylesine geniş ki. Bu konuyla bağlantılı olarak farkedilmesi gereken önemli bir şey var ki, o da, birtakım dürtüleri almak için eğitilmiş *her* beynin o görüntüleri de elde edebilmesidir. Bu ise beyinlerin dünyadışı bir enerji alanıyla iletişim kurmaya açık oluşu demektir.

Egosantrik (kendi merkezli, başka şey ve kişileri kendisi gibi algılayan) bir eğitimden geçmiş tüm kişilerin görüntü olayları için elverişli olduklarını söylediğim halde, öyle (ender) durumlar vardır ki, dünyadışı varlıklar "binlerce yılın alıcıları" demek olan bazı dahileri de zaman zaman bulurlar; bunların vibrasyon halindeki gri beyin hücreleri birtakım dürtüleri bekler gibidir. Leonardo da Vinci de "binlerce yılın alıcılarından" biriydi! 1452'de doğan ve 1519'da ölen bu kişi genel olarak ressam, mimar ve heykeltraş olarak bilinir. Onun aynı derecede yetenekli bir doğa bilimci ve teknisyen olduğunu ise pek az kişi bilir. Vinci konusunda araştırmalar yürütenler son birkaç yıl içinde onunla ilgili olağanüstü keşiflerde bulun-

muşlardır. O bir ressam olarak klasik stilin zirvesine ulaşmıştı; bir bilimci olarak düşünüldüğünde ise, çağımıza ait bir kişi olduğu anlaşılır.

Leonardo da Vinci insanlık tarihinin ilk teknoloğu idi. Kendisi, *"Makine Elemanlarının Model Kitabı"* adlı eserinde hidrolik, dinamik ve statik sorunlarını tarif etmiştir.

O, Sezar Borgia'nın hizmetindeyken, kalelerin yapım tekniğini kontrol eden ilk kişiydi; ayrıca modern kartografinin ilk örnekleri demek olan haritaları da çizdi.

O, "savaş teknisyeni" olarak kendisine başvurulan ve Floransa'yla savaş halinde bulunan Pisa'nın ana iletişim yolunu kesmek amacıyla Arno nehrinin akış yönünü değiştirmeye yönelik planları yapan kişiydi.

O, cesetler üzerinde çalışarak insan anatomisi hakkında bir eser oluşturdu.

O, kuşkuların uçuşunu ve hava akımlarını oluşturan yasaları araştırdıktan sonra... Bir uçak için planlar yaptı.

Onun hazırladığı çizimlerde, doğanın orijinal mekanik güçleriyle ilgili öğretiler, tüm evrenle ilgili bir doktrin yer almaktaydı.

Yaptığı jeolojik gözlemler sonucunda fosillerin kaynağını araştırmaya yöneldi. Sürdürdüğü biyolojik çalışmalar ona ilk bilimsel ressam olma özelliğini kazandırdı.

Yine bu kişi, çekim yasalarında dolayı asla bir *perpetuum mobile* (sürekli hareket) olamayacağını farketti.

Sultan II. Beyazıt için İstanbul Boğazı'nda bir köprü tasarladı: Bunun 4000 metresi deniz üstünde, 200 metresi karada olacaktı. bunun benzeri bir köprü 1973 yılında beri hizmettedir.

O, "üç milden fazla uçabilecek" iki kademeli bir roket icat etti.

Onun silindirik delikler açmak için tasarladığı bir makine, günümüzde bilyeli yataklar için vazgeçilmez bir şeydir.

Onun geliştirdiği jiroskop sisteminin benzeri Sperry Rand tarafından ancak günümüzde, kör uçuşlar için gerçekleştirildi.

Modern jet uçaklarındaki çok namlulu makineli tüfek sistemine de Leonardo'nun çizimlerinde rastlanmaktadır.

Leonardo da Vinci.

67 yaşına kadar yaşadı.

Ressam, mimar ve heykeltraştı. Ve alabildiğine yetenekli biri.

Onun çalışma alanlarıyla ilgili notlarım henüz tam olmaktan uzak.

Onun bilgi sahibi olduğu her branşın üstesinden gelebilmek için yıllar gerekliydi, ortaya koyduğu sonuçların her biri tüm bir yaşamı doldurmaya yeterdi.

Leonardo'nun beyninde akıl almaz sayıda bilgiler birikmiş ve bunlar daha sonra, henüz bilinmeyen birtakım kozmik dürtülere, akıl ermez enerji şekilleriyle geri çağrılmış olamaz mı? Onun artistik ürünlerinde, bilimsel araştırmalarında ve planlarının gerisinde kimbilir hangi dünyalar yatmaktadır!

Deha, yalnızca çalışma ve aklın zekice kullanılışı demek değildir. Belki de bu her şeyden önce bir yetenek olup, iyice eğitim görmüş bir beynin dünyadışı enerjilere açık olabilmesi halidir. Gri hücrelerde depolanan ilk ve temel bilgilerin ne olduğunu ancak dünyadışı varlıklar bilebilir. Eğer bunu bilmeselerdi o deha kıvılcımını da oluşturamazlardı.

Böyle işte.

Beynin en uç noktasındaki yetenekleri

İleşitim için mevcut ortam "hayvan beyni" idi ve yine öyledir. Günümüz araştırmalarının üzerinde aktığı hareketli banttan elde edilen bilimsel kanıtlara göre, insanda var olan parapsikolojik özellikler "doğal" yasalara aykırıdır. Ancak şimdi üçüncü bin yılın eşiğinde bulunduğumuz sıralar, beynin bilinmeyen potansiyelini akıl yoluyla keşfetmek ve gelecekte bunu yararlı, düşünceli bir şekilde kullanabilme yolundayız. Şimdileri yaptığımız şey, karşılıklı iletişim için o ilk ve kararsız adımları atmaktır.

Çok az sayıda "seçilmiş-inisye olmuş" kişi (bununla, dinsel kişilerden söz etmek istemiyorum) bilinçaltının o harikulade dünyasına yaklaşmış, yaptıkları büyük keşifler sırasında oradan *görüntüler* elde etmişlerdir. Atom kuramının temelini kuran Danimarkalı fizikçi Niels Bohr (1885-1962), yıllardır boşuna sürüp giden araştırma-

lardan sonra o atom modeli kavramına nasıl vardığını şöyle anlatır:

"Rüyasında yanan gazlardan oluşan bir güneşin üstünde oturuyordu. Tıslayarak ve ateşler saçarak yanından hızla geçen gezegenler, çevresinde döndükleri güneşe sanki incecik ipliklerle bağlı gibiydiler. Birden, güneş ve gezegenler sıkışıp katılaştılar." Niels Bohr da tam o anda uyandı. Artık rüyasında gördüğü o şeyin bir atom modeli olduğunu biliyordu.

Niels Bohr bu görüntü olayından dolayı aziz (pardon) 1922 Nobel Fizik ödülünü aldı!

O büyük Niels Bohr, rüyada görülen şeylerin dünyayı değiştiren buluşlar olabileceğini farkeden tek bilim adamı değildir.

Örneğin, bir kimyacı Profesör August Kekulé von Stradovitz (1829–1896) vardır; 19. yüzyıl organik kimyasının en temel kuramlarını oluşturan bu kişi olmasa dünya ne yapardı? Karbonun dört değerdeki durumunu keşfeden Kekulé, gerçekten ihtilalci bir görüş olan benzenle ilgili "kapalı zincir" yapısını rüyada görmüş olduğunu söylerdi. Bu görüntüsel imaj, kimyasal üretimin en önemli materyali için bir temel oluşturmuştur.

Yine günümüzden bir örnek olarak fizyolog ve farmakolog Profesör Otto Loewi'yi (1873–1961) gösterebiliriz; kendisi Graz'da eğiticilik yaptıktan sonra New York'a göç etmiştir. Loewi'nin araştırma alanları vejetatif sinir sisteminin metabolizma fizyolojisi ve farmakolojisiydi. Yine tekrar ediyor ve diyoruz ki, Loewi'ye yardımcı olan ve onun, sinirsel dürtülerin sinir sistemine kimyasal şekilde aktarma olduğunu bulan ilk kişi olmasını sağlayan o rüya olmasa insanlık ne yapardı? Otto Loewi bu rüyası yüzünden 1936 Nobel ödülünü kazandı. Streslerle yüklü şu dünyanın tek bir trankilizer (sakinleştirici) ve nörofiziksel ilaca sahip olmadığını bir düşünmek bile, Loewi'nin çağ değiştirici vizyonunun önemini ortaya koymaktadır. Onun kimyasal olduğunu kanıtladığı aktarımların daha önceleri elektriksel yoldan gerçekleştiği düşünülmekteydi. O bu görüntüyü "aldığında", dünyadışı varlıkların X günü için yayınlamak niyetinde oldukları dürtüleri için de hazır durumdaydı.

Sözünü etmek istediğim bir başka şey daha var.

1968 yılında büyük bir heyecanla ve bir solukta okuduğum *The Double Helix (Çifte Sarmal)* adlı kitap, ağır ağır gerçekleşen bilimsel bir keşfin öyküsüydü. Bu kitap o gün olduğu kadar bugün de büyük bir dürtücü güce sahiptir; çünkü bunun yazarı olan Harvard Profesörleri'nden James D. Watson ve meslekdaşları Francis H.C. Crick ile Maurice H.F. Wilkins, yaşamın en büyük gizemlerinden birini çözmeyi başarmışlardır: Canlı bir yaratığın hücre yapısıyla ilgili planları ve tüm kalıtsal nitelikli bilgileri içeren DNA molekülünün gizemidir bu. Yukarıda saydığımız ekip bu yüzden 1962 Nobel Tıp ödülünü kazanmıştır.

Ben de *Nature* dergisinin eleştirmeniyle aynı kanıdayım: Watson Nobel Tıp ödülünü almamış olsaydı edebiyat ödülüne hak kazanacaktı. Niçin mi? Çünkü o kitabı okuduğunda, kendimi keşifte payı bulunan biri gibi hissettim. Bendeki bu izlenim öylesine güçlüydü ki, yıllar süren araştırmalarım beni GÖRÜNTÜLER'in peşine düşürdüğünde, yedi yıl sonra kitabı elime alarak bir kez daha okudum. Araştırmacıları dürtükleyip duran o sinyaller artık bana başka türlü görünüyordu. Watson, çözüm olasılıkları gösteren o hayalimsi belirtilerin tekrar tekrar ortaya çıktığını, tenis oynarken, flört ederken ya da hoş bir hafta sonu geçirirken bile bunların şimşek gibi çaktığını anlatır. Onun hiç de istemediği ve hazırlıksız olduğu bir sırada (adam eğleniyordu çünkü), araştırmalarıyla ilgili bir sinyal beyninde oluşuverdi.

"Şöminenin tam önünde çömelmiş durumdaydım ve birkaç DNA zincirinin hoş ve bilimsel bir verimlilik oluşturacak şekilde birbiri üzerine kıvrılmış olduğu rüyasını görüyordum... Vakit gece yarısını geçtiğinde, çok mutlu bir haldeydim. Francis ve ben DNA yapısının en sonunda alabildiğine sıkıcı bir şey olarak çıkacağını düşünüp üzülmüştük... Ama şimdi, büyük bir şaşkınlık içinde, çözümün son derece ilginç olduğunu görüyordum. İki saat daha uyumamaksızın, fakat mutluluk duyarak yattım ve gözlerim kapalıyken,

adenin zincirini oluşturan çiftlerin dönüp durmasını izledim. Yalnızca kısacık bir an, böylesine güzel bir fikrin yanlış olabileceği beni korkuttu..."

Watson'un kitabından alınma bu ifadeler özellikle benim tarafımdan seçilmiş değil: Bunlar kitapta belirtilen hedefe uzanan yolda çıkan yaz şimşekleri. Benim vizyonlarla ilgili kuramım açısından bakıldığında, Watson'un detaylı olarak anlattığı öyküler onun ve entellektüel takımının bir dizi cesaret verici dürtüyle ve sonunda enerjiyi yayan bir güç tarafından sorunun çözülmesiyle ne kadar etkilendiklerini ortaya koymaktadır. Formüller ve kodlarla kafa yoran, moleküllerin yapısını düşünen, tartışmalara giren bu kişiler birden, bilinçaltlarında dünyadışı varlıklar tarafından oluşturulan çözüm için "olgunlaşmış" hale geliyorlar. Bunun bir tahmin olduğu ortada, yalnız kesinlikle inandığım bir şey var: *Homo Sapiens*'in o günlerinden beri, yani bunların yapay mutasyonla zeki kılındığı o anımsanamaz tarihten itibaren, depolanmış durumdaki bilgiler bazı seçme kişilerin beyinlerinde sürekli olarak güç kazanmıştır. Ve bu bilgiler hep o X gününde ortaya çıkmıştır.

Bu tür dürtüler ve rüyalar benim için vizyonlar değerindedir. Doktorlar ve tıp adamlarının *kendilerine özgü* bir dünyası vardır; bunlar gün boyunca *imajlarla* formüle edilmiş diyagramlarla, organların ve sinir yapısının röntgen resimleriyle ve hasta ya da sağlıklı insanların gösterdiği reaksiyonlarla iç içe yaşarlar. Bunlar, bu kişilere her adımda eşlik eden *görsel sinyallerdir.* Özel sorunlarıyla ilgili diyaloglar ve tartışmalar ise her zaman mevcut *akustik sinyaller* durumundadır. Araştırma çalışmalarının yol açtığı sürekli gerilim bu kişilerin kaçamadıkları bir "psiko-feedback" oluşturur. Sonuç olarak, bu insanlar kendi dünyalarıyla ilgili vizyonlar (rüyalar) yaşayabilirler. Bunlar, gelen bu esinleri fikir olarak adlandırırlar ve meslektaşlarının korkmadıkları zamanlarda, gördükleri bu rüyalardan açıkça söz ederler.

Benim görüşüme göre rüyalar, daha önceki bazı örneklerde de belirttiğim gibi, dünyadışı impulslar tarafından salıverilir. Bilinç altında programlanmış "imajlar" bunlardan elde edilir, çünkü o beyin-

ler böyle olağanüstü durumlar için eğitilmiş haldedir. O aşırı dinsel kişilerin görsel ve akustik sinyalleri nereden elde ettiklerini biliyoruz.

Görüntülerin dinsel bir önceliğe sahip olduğu gibi saçma fikirler akıldan çıkarılmalıdır. Bu ancak, böylesine bir niteliğin onaylanması halinde kabul edilebilir. Ruhsal dünyanın büyükleri, gördükleri vizyonları kötüye kullanacak kişiler değildir. Birden, bunların aklına bir fikir gelmiş... uzun süredir var olan bir sorunun çözümünü "gözlerinin önünde" görmüşlerdir... bilinç dışı onlara bir şeyler fısıldamış, "içerden gelen bir ses" onlarla konuşmuştur. Pek çok vizyonun yol açtığı şeyler "dahice fikirler" olarak tanımlanır. Albert Einstein kilisenin bir "koyuncuğu" olsa ve birden gelen esin sonucu o dahice görüşlere ulaşsa, o dinsel organizasyon onu nasıl bir aziz yapardı kim bilir!

Kahinin görebildiği

Durum benim için açık görünüyor. *Dünyadışı impulslar* (dürtüler) beynin görüntüler üretmesine neden olur. Görüntünün kendisi dünyadışı *değildir;* o, görücü tarafından arzulanan imajları "bildirir". Bir Arap Muhammedi ya da onun en küçük kızı Fatmayı "gördüğü" halde, bir Hindu Brahma'yı, Vişnu ya da Şiva'yı, bir Kızılderili Manitu'yu... ve bir katolik de İsa'yı, Kutsal Bakire'yi, melek veya azizleri "görebilir". Bir vizyonu alan her kişi onu kendi dinsel dünyasına göre şekillendirir.

Bir Hıristiyanlık vizyonu ile ilgili haberler kamuoyuna yansır, yeteri kadar bir gizem ve çekiciliğe sahip olursa, kilise tarafından kabul edilir (geleneksel sisteme uyması şartıyla); öte yandan, görüntüyle karşılaşan kişi uygun bir sorgulama sırasında olayı inkar edecek olursa, görüntü olayı da kaldırıp atılır.

Görücü kişi dünyadışı bir impuls alanına girdiği anda 'benim deyimimle' bir araç yani medyum olur. Artık beynine ulaşan dürtülerden kaçınamaz durumdadır. Beyin, ancak o kişiye görünebilecek figürler üretmeye başlar. Vizyonlar madde (ektoplazmik materyalizasyonlar) veya madde dışı olabilir, fakat bunlar görücü için her zaman *gerçektir.* Birtakım makamların, hangi görüntülerin gerçek,

hangilerinin böyle olmadığı konusunda kendilerini yetkili görmeleri yakışıksız bir iştir. Dua okunmasını isteyen Kutsal Meryem değildir; bu emir, o Hıristiyan görücünün iç yaşamını süsleyen şeylerden doğmuştur. İşte bu şeyler ki, bunlardan güzel bayanların, başmeleklerin ve azizlerin imajları oluşmuştur.

Görücü çocuklar neler hisseder?

Sayısız denebilecek görücü çocukların beyninde neler olup biter?

O beyinlerde (dünyadışı dürtülerle oluşan) bir şey çıkar. bu tekrarlanır. Çocuk bir korku duyar ve kendine barınak arar. Farkında olmaksızın bir huzur ve güven duygusunun etkisinde kalmaya başlamıştır. Birtakım sisler, hafif hafif dalgalanan ince tüller görmeye başlar; hava sanki parıldıyor gibidir, bir yerlerde ışıltı farkeder. Çocuğun onlarda İsa ya da Meryemi (tanıdık portreler) görmeye çabaladığı bu gerçek dışı imajlar birden şekil değiştirir. Çocuk sonunda o figürleri görüyordur artık. Onlardan gelen sevgi ve barış mesajlarını zevkle dinler. Duyduğu sevinçten dolayı o görüntüler içinde erimek ister gibidir.

Burada bir çıtlatma gerekli.

Çocuklar dünyadışı varlıklar tarafından özellikle seçilmezler. Bunlar hangi tür alıcıların, o dürtülerin oluşturduğu enerji alanına girdiğini bilemezler. Aslında, söylenecek gerçek şu: Çocuklar o yoğun dinsel eğitimin ve kilise figürlerinin neden olduğu yoğun bir konsantrasyon sonucu hazır hale gelmeseler, bunların öylesine çok sayıda görüntü olayı yaşamaları sırf rastlantıya kalırdı. Çocuk beyni safça inançlarla, bir sürü Hıristiyanlık imajıyla, öyküler ve ilahilerle tepeleme doludur. Dünyadışı enerjiler böylesine hazırlıklı bir dimağa girdiklerinde, *haliyle* dinsel vizyonlar meydana gelir. Başka bir deyişle, çocuklar dinsel çevreleri gereği böyle şeylere yatkın durumdadırlar. Bu şartları yaratan dünyadışı unsur değildir.

Gerçekte, ışıktan hızlı bu iletişim alt veya üst bilinçte osilasyonlar (salınım) oluşturur ve dünyadışı varlıklarla bağlantı kurulmuş olur. Çocukta barış, sevgi ve güvenlik konularında grafiksel tablolar meydana getiren dürtüler sonucu beyin Kutsal Aile'nin üyelerine bir geçiş yapar.

Görüntülerle ilgili resmi soruşturmalar sırasında şöyle bir durum ortaya çıkar:

Bir görüntüyle karşılaştığımı kesin olarak biliyorum.

Biliyorum, o görüntü önce beni huzursuz etti (korku), sonraysa sakinleştirdi (sevgi, huzur).

O görüntünün güçlü olduğunu hissettim; o zamana kadar gördüğüm her şeyden daha büyük ve güzeldi.

O bana bir şey söylemedi, fakat ben onun isteğini, barış yayma arzusunu hissettim. (Eğer görüntü olayları savaş sırasında ortaya çıkıyorsa, görücünün hisleri hep barış çağrısına yöneliktir – genel duyguların ifadesi!)

Benim görüşüm, her insanın görüntülerle bir araya gelebileceğidir. (Dünyadışı oluşun sembolüdür bu: Hepimiz aynı kökenden gelmeyiz.)

Alternatif İYİ veya KÖTÜ

Görücüler vizyon olaylarının nasıl meydana geldiğini bilmezler. Aslında bilmeleri de gerekir, çünkü dünyadışı impuls alanı bunların bir savunma reaksiyonu sonucu bozulabilir. Görüntülerle karşılaşan kişiler için mevcut alternatifler yalnızca İYİ ve KÖTÜ'dür. Eğer bu iyiyse, Tanrı'nın verdiği bir bildiri olarak kabul edilir ve bu arada görülenler İsa, Meryem, Buddha, Şiva veya Muhammed olur.

Görülen vizyon kötü ise, o zaman bu ancak şeytanın görüntüsü olabilir ve yüzlerce ürkütücü maske veya iğrenç sözlerle kendini belli eder. Görücü kişinin figürleri tanımada zorluk çektiği durumlarda ise kilise işi ele alır ve kuşkuyu ortadan kaldırır.

Vizyonların ortaya çıktıkları yerlerde sık sık kilise kurulmasını istemeleri nedendir? Bu iki şeye bağlanabilir. Birincisi, görücü vizyon olayının görüldüğü o yerde yaşamının en mutlu ve zevkli anlarını geçirmiştir. İkincisi hissettiği şeyler onda öyle heyecanlar uyandırır ki büyük bir coşku içinde yaptığı tarifler sonucu, gelecekte vadedilen şeyleri ve mucizeleri onunla paylaşmak isteyen ötekiler oraya bir kilise kondurma arzusuna kapılırlar. Bedavaya çıkacak bir binaya da kilise bir şey demez!

Görücünün geçirdiği o deney harika bir şeydir. Öylesine mutlu olduğu o yeri ziyaret etmeyi sürdürür... tıpkı aşıkların geçmiş mutluluklarını anımsatan parktaki aynı sırayı ziyaret etmeleri gibi. Şöyle bir düşünecek olursak, dünyadışı ortaklarımız o yeri özellikle seçmiş ve karşılıklı ilişkinin sağlanmasını garantiye almak istemiş olabilirler. Görüntülerin, araya girmenin söz konusu olmadığı yerlerde belirmeleri de bundan değil midir? Ağır sanayinin bulunduğu bir bölgeye radyoastronomi antenleri dikmeyi kim düşünür?

Advocatus diaboli (Şeytanın avukatı)

Kendi şeytanımın avukatı olacağım.

Görüntü olayları niçin dünyadışı varlıklarla bağlantılı olabilir ya da olmalıdır? Vizyon diye adlandırılan şeyler psikopatik bir hayal gücünün uydurmaları değil mi? Gerçek (fotoğrafları çekilmiş) vizyonlar bile insan beyninin bilinmeyen güçleri tarafından oluşturulmuyor mu? Öyleyse, dünyadışı süper varlıkları işin içine sokmanın ne alemi var?

Görücü ile vizyon arasında bir bağlantı kurulur kurulmaz, karşı taraf dünya dışı olduğu iddiasında bulunmaktadır; bu hepsi için böyledir. Konuyla ilgili Hıristiyan sözcükleri şöyle toparlanabilir:

"Ben evrenin anasıyım."

"Ben göklerin (Kozmos) kraliçesiyim."

"Ben kusursuz başlangıcım." (Bu, o ilk yapay mutasyonun gösterişli bir tarifi mi?)

Görücü kendisine aktarılan sembol grupları halindeki şeyleri, sahip olduğu kelime hazinesiyle ve benzetmeli resimler şeklinde tarif eder.

Görüntülerin dünyadışı kaynaklı olduğunu iddia etmeleri kendiliğinden yeterli değildir. Örneğin, on sekiz yaşındaki Joseph Smith'e görünen bir melek, insanlık tarihinin yazılı olduğu tabletlerin yerini bildiğini söyler ve o tabletler tam da tarif edilen noktada bulunursa bunun benim için anlamı, dünyadışı varlıkların, yalnızca kendilerince bilinen bir bilgiyi Joseph Smith'e aktarmış olmalarıdır. (Çünkü onlar gezegenimizdeki bu gizleme yerlerini binlerce yıl önce hazırladılar!) Daha sonraları bu görüntü olayından üretilenler

(onun İsa olduğu!) ise, dinlerin oluşturulduğu o masal fabrikasına ait bir şeydir. "Toplumumuzda tehlikeli olan şey inançtır, inançsızlık değil." (George Bernard Shaw)

Görütülere neler borçluyuz?

İnsanlık bilincinin gelişmesinde gerçek nitelikteki vizyonlar büyük pay sahibidir. Bu tür olgularla esin sahibi kılınmış tüm din kurucuları halkın arasında dolaştıkları sıralar, konuşanın kendileri olmadığını belirtirler, "içimde ve benim üstümdeki bir şey konuşuyor" derlerdi. *Aslında* onların insanlığa söyledikleri pek çok şey o zamanın bilgi ve deneyiminin çok ötesindeydi.

Fakat Allaha şükür ki, görüntü olayının alıcıları yalnızca peygamberler ve benzerleri değildi. Dünyadışı varlıklarla ilişki sonucu fikirler elde etmiş büyük beyinler de vardır. Burada dehalardan söz ediyoruz. Bunlar, az sayıda seçilmiş, ilişki için olgunlaşmış kişilerdi ve dünyadışı impulsları düşünce molekülleri haline dönüştürebiliyorlardı. Sembolleri kavrayan ve bunları bilgi haline sokan, bilimsel eğitim görmüş araştırıcı bir beyin vizyonlardan söz etmez. İnsanlık tarihininin büyük adamlarının biyografilerinde bazı anlar vardır ki aydınlanışları ya da esinlenmeler sonucu tüm dünya etkilenmiş, alabildiğine sarsıcı fikirler ortaya çıkmıştır. Bu büyük insanların görüntü olaylarının haklı çıkması da, insanlığa yapılan yardımlarla kanıtlanmıştır.

Dinler, özellikle de bunların kurucuları vizyonları "efendinin masasından düşen kırıntılar" (Matthew 15,27) gibi kullanmışlardır. İlerlemeyi oluşturan şeyler ise, dinsel açıdan yararsız görülen, büyük insanların dünyadışı kaynaklardan elde ettiği görüntüler ve aydınlanmalardır.

Benim *inanışım* bu.

GÖRÜNTÜLER TAKVİMİ

İnsanın düşünmeye başladığı çağlardan bu yana gerçekleşen görüntü olaylarının sayısını kimse bilmez. Bunların miktarı konusunda kabaca bir fikir verebilmek için, Hıristiyanlık döneminde baskın bir nitelik gösteren Meryem görüntüleri de dahil olmak üzere, bir takvim hazırladım; bu takvimdeki olaylar, kitabımı hazırladığım sırada karşılaştıklarımdır yalnızca. Eğer dünyadaki araştırıcılar bilinen tüm görüntü olaylarının listesini çıkararak bunu tek bir merkezde toplamış olsalardı, kuşku yok ki ortaya çıkacak eser Britannica Ansiklopedisi'nden daha büyük olurdu.

Önce mitolojiden kısa bir giriş yapalım:

– Slavların kader cinleri olan Sudenica, bir çocuğun doğum sonrasında ortaya çıkarlar, gece yarıları üçlü olarak görünürlerdi.

– Slavların orman cini Borovit çoban ya da kurt olarak görünürdü.

– Üzeri su bitkileriyle örtülü uzun, yeşil bir "Su adamı" Hırvatlara, Slovenlere ve Beyaz Ruslara görünürdü.

– Çevresini parlak bir ışığın kuşattığı Csodasiuszarvası adlı bir tür uçan geyik eski Macarlara kendini gösterdi

– İrlandalıların savaş tanrıçası Bodb bazen bir karga olarak ortaya çıkardı.

– İrlandalıların ana tanrıçası Macha iğrenç bir kılıkla çeşitli kahramanlara görünürdü.

– Romalıların savaş tanrısı Mars, Roma'nın ikinci kralı Numa Pompilius'a (M.Ö.715–672) göründü.

– Valküriler uçan vahşi atlar üzerinde belirir, çarpışmalarda etkili olurlardı. Keltlerin inancına göre kahraman Finn başlığını çevirmek suretiyle geyik Mongan şekline girebilir ve bu yeni görüntüsüyle istediği yerde ortaya çıkabilirdi.

– Öteki pek çok tanrının yanında, Huracan da (Büyük beyaz tanrı) Maya'lara görünür ve onlara talimat verirdi.

– Ademle Havvaya sık sık melekler ve başmeleklerin gözükmesinin yanı sıra, devasa boyutlardaki dönen tekerlerin de ortaya çıktığı olurdu.

yak. M.Ö. 5000: Uruk hakimi Enme–Kar'a görünen tanrısal kızkardeş İnanna, Aratta kentini nasıl yıkacağı konusunda ona akıl verdi.

yak. M.Ö. 4000: Değişik tanrısal figürler Uruk Kralı Gılgamış'a görünerek, ona akıllıca öğrütler verdiler.

yak. M.Ö. 3500:Sümerli bahçıvan Shukallituda, tanrıça İnanna'nın bahçesinde dinlenmekte olduğunu gördü.

yak. M.Ö. 1500: Tufandan, Himalayaların zirvesinde kurtulan Manu'ya evrenin tanrısı Brahma göründü ve ona "Manu Yasaları"nı aktardı.

yak. M.Ö. 727–722: Asur kralı Salmanazar zamanında yaşayan, apokrif kitap Tobit'in kahramanı Tobias Mezopotamya'da başmelek Rafael'i görmüştü.

yak. M.Ö. 500: Aydınlanmış kişi, Buda bilgeliğini "Evrensel Ruh"dan görüntüler şeklinde aldı.
yak. M.Ö. 500: En yüce tanrı, "ışığın efendisi" Ahuramazda bir din kurucusu olan Zerdüşt'e şimşek ve yıldırım şeklinde göründü.
yak. M.Ö. 204: IV. Ptoleme Mısır'daki tüm Yahudileri öldürtme kararı aldı. Ortaya çıkan korkunç görünümlü, parlak iki melek saldırgan orduyu felç etti.
yak. M.S.287 : Valencia'nın (İspanya) açık bir yöresinde iki melek aziz Vicentius'un cesedine baktı.
yak. 300: Antakya piskoposu aziz Erasmus'u hapisten kurtaran melekler pek çok kez göründüler.
yak. 300: Alice-St.Reine (Fransa) da tutuklu bulunan azize Regina'ya görünen İsa'nın haçı ve bir güvercin ona kutsal şehitliği vadetti.
yak. 303: Şeytan, İzmirli azize Juliana'ya melek şeklinde göründü.
yak. 303: Lyddalı (bugünkü adıyla Ludd, Filistinde'ki Yafa yakınında) aziz George'a görünen İsa, hapisteki bu kişiye teselli ve destek verdi.
yak. 303: Kosmas ve Damian adlı azizler Ege denizindeki bir fırtınadan meleğin yardımıyla kurtuldular.
yak. 303: Meleklerce teselli edilen Romalı aziz Timothy, göklerin açıldığını ve İsa'nın şehitlik tacını kendisine uzattığını gördü.
yak. 304: Caesareali (Kapadokya-Anadolu) azize Dorothy yaşadığı bir görüntü olayında, üzerinde yıldızların süslediği giysi bulunan altın saçlı bir oğlan çocuğunun küçük bir sepetin içinde güller ve elmalar taşıdığını gördü.
yak. 304: Aziz Vitus Sicilya'da mahpus bulunduğu sırada, melekler onun hücresini ışığa boğdular.
yak. 307: Antakyalı azize Margaret hapisteyken, kocaman bir yılan kılığındaki baştan çıkarıcı şeytan ona göründü.
yak. 311: Hapiste bulunan İskenderiyeli azize Katherina'ya beyaz bir güvercin yiyecek getirirken, bir melek de onu teselli etti. Katherina ve İmparatoriçe yaralarına merhem süren melekleri gördüler.
311: Aziz Adrianus ölümünden sonra karısına göründü.
yak. 312: İskenderiyeli azize Katherine'nin bedeni meleklerce Sina dağına taşındı.
yak. 334: Üzerinde giysi kalıntıları bulunan İsa geceleyin Amiensli (Fransa) aziz Martin'e göründü.
7.5.351:Sabah saat sekizde, parlak gün ışığında pırıl pırıl bir haç Kudüs halkına göründü.
356: Herakleali aziz Anthony'yi gömmekte olan müritleri, onun çevresinde meleklerin durmakta olduğunu gördüler.
yak. 356: Aziz Servatius'a görünen Petrus ona gümüş bir anahtar uzattı.
30.8.357:Aziz Cyprian Tanrı Baba'nın bulutlar üzerinde uçmakta olduğunu gördü.

yak.i700>398: Bir melek aziz Onuphrius'u Göreme'de (Kapadokya–Anadolu) birkaç kez vaftiz etti.

452: Hun kralı Attila Mantua'da (İtalya), kılıçlarını çekmiş olan Paulus ve Petrus'un Papa aziz Leo'nun yanında yer almış olduklarını gördü.

yak. 458: Papa aziz Leo'ya görünen Petrus ona Pallium'u verdi (beyaz–yünlü papalık giysisi)

5. yüzyıl: Ölüm döşeğinde yatan azize Tharsilla İsa'nın aşağı doğru inerek haykırdığını gördü: Geri çekil, geri çekil! İsa geliyor!

547: Montecassino'daki (İtalya) Benediktin biraderleri, aziz Benediktin'in halılarla kaplı ve ışıl ışıl bir yolda melekler tarafından göğe yükseltilmekte olduğunu gördüler. Aziz Benediktin de, St. Scholastika'nın ruhunun beyaz bir güvercin olarak göğe uçtuğunu gördü.

589: Aziz ve Papa olan Büyük Gregor bir mağaraya gizlendi, fakat üzerinde meleklerin inip çıktığı bir ışık sütunu tarafından keşfedildi.

610: İslam dininin kurucusu Muhammed'e Allahın melekleri göründü.

627: Bizans İmparatoru aziz Heraklius, Kudüs'ün kapılarını kendisine açan bir melek gördü.

yak. 648: Dilenci kılığındaki İsa aziz Jodokus'a üç kez göründü.

651: Anglo–Sakson ve Kelt kilisesinin azizi Cuthbert bir gece İrlanda göklerinde parlak bir ışık gördü: gökyüzüne doğru yükselmekte olan melekler kendileriyle birlikte bir ruh taşıyorlardı.

735: Yarrow (İngiltere) manastırından muhterem Bede'nin mezarındaki yazı bir sabah vakti, meleğimsi eller tarafından yazılmış olarak bulundu.

yak. 750: İsa, İtalya'daki bir ayin sırasında aziz Alto'ya göründü.

814: İsa, paskalyadan sonraki yedinci Pazar gecesi, kuzeyin büyük misyoneri aziz Ansgar'a göründü.

819: Azize Cecilia, kendisinin mezarını aramakta olan Papa I. Paschalis'e Roma'da göründü.

970: Aziz Othmar, Regensburglu Wolfgang'a Einsiedeln'de (İsviçre) göründü.

973: Kutsal kadeh ve kutsal ekmek kabı taşıyan iki melek Augsburg'da (Almanya) aziz Ulrich'e göründüler. Bu sırada Tanrı'nın takdis edici eli de altın ışıklar içinden yükseldi.

yak. 981: Regensburg'daki (Almanya) bir kilisede dua etmekte olan aziz Wolfgang'a görünen bir kurt ve şeytan büyük bir kızgınlıkla kayboluverdiler.

1008: Valenciennes'deki (Fransa) kilise cemaati, veba salgını sırasında Meryem Ana'nın görüntüleriyle karşılaştılar.

yak. 1020: Hildesheimli (Almanya) aziz Bernhard'a bir meleğin kutsal eşya muhafazası getirdiği söylendi.

Ağustos 1060: İsa ve Gökler Kraliçesi Fransa'nın Espain köyündeki aziz Albert'e göründüler.

16.1–17.4.1095: Arras (Fransa) kasabasının sakinleri "Evrenin Kraliçesini" bulutlar içinde gördüler.
yak. 1100: Canterburyli Aziz Anselm pek çok kez Meryem'i gördü.
1110: Madonna ve melekler Clairvauxlu (Fransa) Aziz Bernhard'a göründüler.
yak. 1114: Madridli St. İsidor'un dua ettiği bir sırada, meleklerin güttüğü iki beyaz öküzün çift sürmekte olduğu görüldü.
1117: Cremona'da (İtalya) birdenbire konuşmaya başlayan bir yaşındaki çocuk, var olmayan, çok güzel bir bayanı tarif etti.
1155: Clairvauxlu dindar kadınlar göklerin açıldığını ve bulutların üzerindeki Meryem'e azizlerin eşlik ettiğini gördüler; bu olaya ekin biçmekte olanlar da tanık oldu.
1170: İspanyalı Aziz Dominikus'un vaftizi sırasında, sütninesi çocuğun alnında bir yıldız gördü.
1186: Hugo von Lincoln'ün (İngiltere) ayin sırasında bir kuğuyla kupa gördüğü, kupanın içinden çocuk İsa'nın çıktığı söylenir.
1170–1221: İspanyalı Dominik, dünyanın kötülüklerine karşı üç mızrak çekmiş olan İsa'yla yüz yüze geldi. Ayrıca Petrus ve Paulus da görünüp ona vaizlik görevi, bir asa ve bir kitap verdiler. Bu azizin annesi, ağzında yanan meşaleyle tüm dünyayı aydınlatan siyah-beyaz bir köpek yavrusu gördü. Aziz Dominikus'a bir tespih uzatan Meryem ona yasaları açıkladı.
yak. 1180: Valoisli Aziz Felix (1127–1212) ve Mathalı Johannes'e görünen bir geyiğin boynuzlarında mavili kırmızılı bir haç bulunmaktaydı.
2.8.1218: Barselona'da Petrus Nolascus'a görünen Kutsal Bakire, Fas'daki esirleri kurtarmak için Meryem'in Kurtarıcı Tarikatını bulmasını istedi.
1219: Yanında iki güzel kız olan "Göklerin Kraliçesi" Orleans'lı Dekan Réginald'a göründü.
yak. 1221: Meryem ve çocuk İsa, Padualı (İtalya) aziz Antonnius'a göründüler.
7.10.1224: Atamız Adem ve yedi güzel kız Bardenbourg Şatosunun üzerinde, Lüksemburg Kontu Theobald'ın karısı tarafından görüldü.
Eylül 1224: Alverna Manastırında Assisili aziz Franziskus'a görünen İsa beş yarasını ona verdi.
yak. 1225: Thüringenli Elisabeth'in kocası Ludwig, haça gerilmiş İsa'nın kendi yatağında yatmakta olduğunu gördü.
22.12.1226: Tanrı'nın oğlu pek çok kez Assisli aziz Aegidius'a göründü.
yak. 1228: Thüringenli Elisabeth'in dua ettiği bir sırada beliren melek onu mücevherler ve ışıkla süsledi.
yak. 1232: Hoven in der Eifel'de (Almanya) son gece nöbetini tutan Herman Joseph'e, Bakire Meryem birkaç kez göründü.
yak. 1250: Pizalı aziz Bonaventura bir melek tarafından vaftiz edildi.
1263: İtalya'daki St. Christina von Bolsena kilisesinde yapılan ayin sırasın-

da bir Alman rahibin, kutsal ekmek örtüsü üzerinde kan damlaları gördüğü söylenir.

yak. 1277: Tolentinolu aziz Nikolaus mihrabın üzerinde bir yıldız ve bunun yakınında da bir melek gördü.

yak. 1288: Folignolu (İtalya) Angela'ya pek çok kez görünen İsa ona yaralarını gösterdi.

yak. 1299: Helfta Manastırında bulunan Gertrud'a İsa sık sık görünürdü.

1320: Rochus von Piacenza'daki (İtalya) veba salgınını bir melek önledi.

1328: Tanrısal Ana, ilk ayinini kutlamakta olan aziz Andreas Corsini'ye Fisole'de (İtalya) göründü. Daha sonraki bir vizyon olayında ise yakında öleceğini ona bildirdiği anlatılır.

Tarihsiz: St. Gilles'li aziz Aegidius'un mihrap önünde dua ettiği bir sırada beliren melek, ona günahlarının bağışlandığını belirten bir kağıt getirdi.

yak. 1362: Sienalı azize Katherina dua ederken, İsa ona bir nişan yüzüğü uzattı.

18.8.1370: Bir vizyon olayından sonra, İsa'nın yaraları azize Katherina'nın vücudunda belirdi.

3.10.1399: İsa, yanında Dominikus ve Franziskus olmak üzere, Avignon'da hasta olan Vinzenz Ferrer'e göründü ve onun yanaklarını okşadı.

yak. 1413: Yanında oğlu da bulunan Tanrısal Ana Schiedam'da (Hollanda) Lidwina'ya göründü.

yak. 1424: Domrémyli Jeanne d'Arc başmelek Michael'ı ve azizleri gördü.

26.5.1432: Gianetta di Pietro Vacchi, Caravaggio'da barış vadeden Meryem'i gördü.

1438: Bologna (İtalya) da oturanlar, damların üzerinde "harikulade" bir bayan gördüler.

yak. 1440: Sienalı aziz Bernhardin'in bir vaazı sırasında, başının üzerinde bir ışık halinde İsa'nın adının yazıldığı söylenir.

2.3.1440: Romalı azize Fransiska yaşamının son 23 yılı boyunca, yanında sürekli olarak bir meleğin durmakta olduğunu gördü.

1449: Anderlecht'de (Belçika) bir kadına görünen Meryem, "Faziletli Bayan" olarak saygı görmek istediğini bildirdi.

yak. 1450: Henüz çıraklık dönemindeki aziz Didacus (İspanyol) vecd içinde dua ederken, melekler tüm mutfak işlerini onun yerine yapıyordu.

1463: Bologna'lı Caterina, "Efendi'nin ışıldayan bir tahtta oturmakta olduğunu" gördü.

3.5.1491: Alsaslı demirci Dietrich Schöre atının üzerinde Niedermorschweier pazarına gittiği sırada, bir elinde buz çubuğu ötekinde ise üç tohum tutan Meryem ona göründü.

10.8.1519: Kutsal Bakire'nin birden Mont Vardaille (Fransa) tepeleri üzerinde belirmesi, işçi Jean de la Baume tarafından görüldü.

1521: Eisenach yakınlarındaki Wartburg'da İncil'i Almancaya çevirmekte olan Martin Luther, çalışmalarını sürdürdüğü kule odasının duvarında beliren şeytanı, mürekkep hokkasını fırlatarak kovaladı.

1550–1561: Sebastian Baraddas'a Lizbon'da görünen Meryem, ondan Cizvit Tarikatına girmesini istedi.

yak. 1564: Avilalı (İspanya) Teresa'ya İsa ve Petrus görünür.

16.yüzyıl: Linz piskoposu Adlwang'ın resmi protestanlar tarafından söküldü ve toprağa gömüldü; bu resmin yeniden keşfedilmesi, kilisedeki bir karınca yuvasının altından gelmekte olan anlaşılmaz ışıklar sayesinde oldu. Ancak o resmin yerine asılmasından sonra ortalığın karıncalardan temizlendiği söylendi.

yak. 1571: St. Bartholomewli Anna'ya Avila'da (İspanya) görünen İsa, onu inançsızlara karşı savaş açmaya zorladı.

1572: Kapuçin Peter Urbin ölüm döşeğindeyken "Şeytan ve onun meleği" göründü.

yak. 1583: Işıklar içinde parıldayan İsa, Albade Tormes'de, Bartholomewli Anna'ya göründü.

1582–1591: Vakanüvis (bir tür tarih yazarı) Kapuçin rahibi Zacharias Boverius'a göre, 30 yılı aşkın bir süre, adları bir bir verilen biraderler farklı yer ve zamanlarda Kutsal Aileyi görmüşlerdi.

30.10.1593: "Işıldayan tüylere" sahip dev bir kartal hareketsiz olarak Zittau (Almanya) üzerinde görüldü. Her yönden gelen ışınlar kuşa çarpıyorsa da, bunların bir zararı olmuyordu. Görüntü bir saat sonra kayboldu.

1594: İnançlardan vazgeçmek isteyen Quito (Ekvador) yerlilerine görünen Meryem'in, onları açlıktan kurtararak kiliseye bağlı tuttuğu anlatılır.

1596: Kapuçin Ambrosius von Ziron 1580 yılında "İsa'nın mutlu anasını" pek çok kez gördüğünü anlattı. Bu arada kendisine, tüm tarikatlara saygılı olması, ana Kapuçinlere katılması söylenmişti.

1600: Aracuaniler Şili'deki Conception kasabasını bastıklarında, Madonna'nın o mucizevi görüntüsünün küçük kiliseyi terkederek bir ağaçta göründüğü ve saldırgan yerlilere toprak kesekleri fırlatarak onları kaçırdığı söylenir.

10.9.1602: Escobarlı Marina'ya görünen İsa'nın yaralarından ışınlar yayılıyordu.

6.4.1604: İngolstadt'dan (Almanya) Peder Jakob Rem, Meryem'in toprağın hemen üstünde durduğunu gördü.

1605: Cizvit rahibi d'Anasco bir Meryem görüntüsünün göğsüne bastırıldı.

1609/10: İki mucizevi olayda, Chiavari (İtalya) da görünen Meryem ve çocuk İsa, buraya büyük ün kazandırdı.

15.12.1631: Napoli yakınlarındaki bir mısır tarlasında Cizvit'e görünen "Göklerin Kraliçesi", pek yakında olacak Vezüv patlamasını haber verdi.

3.11.1637: Meryem, kucağında İsa olmak üzere Paris'de hücrede bulunan Frère Fiacre'ye göründü.

1640: Etyopya'daki bir hapishanede tutuklu bulunan ve kararı bekleyen Cizvit Brun-Brun'a görünen İsa, ona cesur olmasını söyledi.

1654: Aldenhovenli çiftçi Dietrich Mühlfahrt ava çıktığı bir gün, bir ağacın dalları arasında aziz resmi buldu; o ve iki arkadaşı bunu için her gece dualar okudular. Bu resimden harikulade bir ışık çıkıyordu. Aachen yakınlarındaki bu yer bugün de hacılarca ziyaret edilir.

8.11.1660: Silezya'daki Görlitz göklerinde beliren kanlı bir kılıcı herkes gördü.

1671: Marguerite Marie Alacocque (Fransa), dünyevi bir yaşam sürdüğü sıralar Meryem görüntüleriyle karşılaşmıştı; Salesian tarikatına girdikten sonra da İsa görüntüleri belirmeye devam etti.

1679: Albendorf (Almanya) daki hac yerinde bir süre tekrarlanan harikulade aydınlıkta görüntüler farkedildi.

yak. 1682: Vücudu yaralarla delik deşik olan İsa, Mercatello'da (İtalya) Veronika Giuliani'ye göründü.

1696: Ağır hasta olan Quito (Ekvator) piskopusu mucizevi bir şekilde iyileşti. Bir akşam töreni için Guapulo'nun resmi getirilmişti. Gloria duası okunduğu sırada Göklerin Kraliçesi göründü.

21.9.1823: Mormon dininin kurucusu Joseph Smith bir ışık sütunu içinde göğe yükselip kaybolan meleği gördü. Daha sonraki görüntü olayı onun gizli yerdeki altın tabletleri bulmasına yol açtı. Mormon İncili'nin aslı budur.

1835: Trinitapoli'de (İtalya) oyun sırasında bir mezara düşen altı yaşındaki Joseph Maria Meone'ye görünen Meryem, ona aklı başında bir çocuk olmasını ve kötü arkadaşlarla oynamamasını söyledi.

28.1.1840: Rahibe Justine Bisqueyburu'nun (Paris'te) gördüğü Meryem'in alev alev yanan kalbi bir kılıçla delinmişti ve görüntünün üzerinde beyaz bir robla mavi pelerin vardı.

8.5.1840: Kutsal rahip Jean-Baptist Vianney ve Mme. Etiennette Durié, rahibin odasında Meryem görüntüsüyle karşılaştılar. Görüntü, üzerinde altın güller bulunan beyaz bir giysi içindeydi; alnında, yıldızlardan oluşma bir taç vardı ve saçlarında elmaslar ışıldıyordu.

8.9.1840: Rahibe Justine Bisqueyburu Blagny/Seine Inférieure (Fransa) da bir görüntü olayıyla daha karşılaştı. Görüntünün üstünde yeşil bir rahip giysisi vardı.

20.1.1842: Daha önce Yahudi olan Alphonse Ratisbonne, Roma'daki St. Andreas delle Fratte kilisesine bağlı ufak bir şapelde Bakire Meryem'i gördü. Görüntü, tıpkı Alphonse'un boynunda taşıdığı madalyona benziyordu.

14.8.1842: Rahibe Maria-Stanislaus, Tournai (Belçika) yakınlarındaki Celles'de bulunan Vizitaston Manastırının "Fakirler sınıfı"nda sık sık Kutsal Meryem'i gördü.
19.9.1846: Madonna, La Salette'de (Fransa) Maximin Giraud (11) ve Melanie Calvat (15) ya göründü. Üzerinde beyaz bir rob bulunan görüntü onlarla konuştu.
12.5.1848: Obermauerbachlı çiftlik işçisi Stichmayer aynı gün hem sabah, hem de öğleden sonra, çayırlıkta Meryem'i gördü: üzerinde pembe bir giysi, beyaz tül ve altın bir haç vardı. Orada hareketsizce oturmuş, ağlıyordu.
23.6.1848: Lourdes yakınlarındaki Montesseé köyünde yaşayan on bir kişi birkaç kez Meryem görüntüsüyle karşılaştı.
17.6.1849: Avusturya'da Dolina'da yaşayan üç çoban kız Meryem'i birkaç kez gördüler.
19.5.1853: Toskanalı Veronica Nucii, çiçeklerle süslü mavi bir rob giyen ve başında altın taç taşıyan Madonna'yla sık sık karşılaşmıştı.
22.7.1856: Marie-Frederike de Bray, Assisi'de geçirdiği mucizevi bir iyileşme olayından sonra, Meryem'i meleklerin kraliçesi olarak gördü.
11.2.1858: Azize Bernadette Subirous, kendisini "Lekesiz hamile" diye adlandıran Meryem'i Lourdes'da birkaç kez görmüştü.
1860: Green Bay, ABD. Beyaz roblu ve üzerinde sarı bir kemer bulunan Meryem, Adele Brisse'ye göründü.
6.9.1860: Daha önceleri de pek çok aziz görüntüsüyle karşılaşmış olan Pauline Péirié, Francoules kilisesinde Madonna'yı gördü: görüntü çok gençti, yıldızlarla süslü bir giysi ve taç taşıyordu; elinde ise küçük beyaz çiçekler vardı.
1863: Anglet'de ND du Réfuge Manastırını kurmuş olan muhterem L.E. Cestac'a görünen Meryem, şeytanların dünyayı nasıl mahvettiğini ona gösterdi.
13.1.1866: Phillippsdorflu (Bohemya-Çekoslovakya) 30 yaşındaki Magdalena Kade ölüm döşeğindeyken, Meryem göründü ve onu iyileştirdi.
15.4.1868: Mistik ve stigmatik (kutsal yaralar taşıyan) Luise Lateau, Bois d'Haine'de (Belçika) İsa, Meryem, melekler ve azizlerin görüntüleriyle karşılaşmıştı.
2.12.1870: Potay-Loigny (Fransa) yakınındaki savaş alanında yaralı general de Sonis'e görünen Meryem onu teselli etti.
1871: Meryem görüntüsüyle karşılaşan Maria Kalb'a Locherboden (İnnsbruck-Avusturya) yakınlarındaki İnntal'da bulunan bir mağara gösterildi.
17.1.1871: Pontmainli (Fransa) yedi çocuk Kutsal Bakire'yi gördü: görüntünün üzerinde, soluk altın yıldızlı koyu mavi bir rob, siyah bir tül, altın taç vardı ve giysinin yenleri "bir avukatınki gibi" idi.
4.8.1871: Çocukluğundan beri hastalık çeken Marie-Françoise Décotterd, Lozan yakınındaki ufak bir kilisede bulunan hasta odasında iki

kez Meryem'i gördü.

15.8.1871: Walschbronn (Fransa) da birkaç kez Meryem görüntüsüyle karşılaşan Barbara Conrad (9) birden iyileşti.

25.8.1871: Beyaz giysili altın taçlı Kutsal Bakire, Therese Schaffer'e göründü; St. Louis'de (Amerika) yaşayan kadın son derece hastaydı.

5.12.1871: Paris'te hemşire Térese Emmanuel de la Mere de Dieu, gelecekte yer alacak dindarlar sürüsünü önünde güden Kutsal Bakire'nin görüntüsüyle karşılaştı.

7.7.1872: Clementine G. L'Hopital Kilisesi'nde (Fransa) bir saat süreyle Bakire'yi gördü: üzerinde sarı bir giysi ve elinde de bir top bulunan bu görüntünün çevresinde Alman ve Fransız askerleri görülüyordu.

1873: Meryem'in birkaç gece üst üste görünmesinden sonra, Mühlhausen (Fransa) yakınındaki Michelsberg'de yaşayan iki küçük kız öldü.

10.3.1873: Wittelsheim (Alsas) da pek çok kişi uzunca bir süre sayısız görüntü olayına tanık olmuştu.

17.3.1873: Mavi roblu ve beyaz tüllü Meryem St. Avold (Fransa) da Catherina Fill Jung'a göründü.

14.4.1873: Birkaç kişi, özellikle Joseph Hoffert (Walbach-Alsas) "Ren üzerindeki aziz bayanı" görmüştü. Görüntünün isteği dua ve kefaretti.

7.6.1873: Montpellier'deki (Fransa) bağında çalışmakta olan August Arnauld'a görünen Meryem ondan bağda bir heykelini yaptırmasını ve ayin düzenlemesini istedi.

19.2.1876: Hasta durumunda olan Pellevoisinli (İndres-Fransa) Estelle Faguette, Meryemi'i 15 kez görmüştü.

3.7.1876: Haertewaldlı (Saarland-Almanya) üç çocuk ve birkaç yetişkin, sayısız melekler ve çocuk İsa'nın başının üstünde bir güvercin gördüler.

27.6.1877: Allentein yakınlarındaki Dietrichwalde'de (Doğu Prusya-şimdi Polonya'da) yaşayan, değişik yaşlardaki dört kadın uzunca bir süre boyunca 160 Meryem görüntüsüyle karşılaşmışlardı. Bazan uçar, bazan oturur durumdaki bu görüntü hep ışıklar içindeydi ve çevresinde melekler bulunuyordu.

2.1.1882: Lyon'daki bir hastanede bulunan Anne-Marie Coste, bir bulutun üzerinde muhteşem giysili ve başında ufak bir taç bulunan Meryem'i gördü. Bu görüntü kollarında çocuk İsa'yı, dünya küresini ve kırık bir haçı taşıyordu.

1884: St. Colombinli (Fransa) Maria Lordeau dokuz yaşındayken, klasik sayılan Meryem görüntüleriyle karşılaşmıştı.

29.11.1886: 27 yaşındaki Marie-Louse Nerbolliers, Diémoz'da (Fransa) Madonna görüntüsüyle karşılaştı.

22.3.1888: 30 yaşlarında iki bakire, Castelpetroso (İtalya) daki bir mağarada iki kez Meryem görüntüsüne rastladı.

8.5.1890: Alfred ve Marie Caileaux adlı iki çocuk Signy'de (Fransa) Meryem'i gördüler: Bir ışık bulutu içindeki bu görüntünün uzun etekleri-

ni melekler tutmaktaydı:

1893: Enghien'deki (Belçika) Noel ayini sırasında Berthe Petit haça gerilmiş İsa'yı gördü: Yanında Meryem ve John vardı. Bundan birkaç yıl sonra da İsa'nın ve Meryem'in kılıçla delinmiş kutsal yüreklerini gördü.

1895: Vellangany (Hindistan) da hasta bulunan 12 yaşındaki Krishnannesti Sankaranarayanam'a "Sevgili Bayanımız ve çocuk İsa" göründü.

18.3.1896: Tilly-sur Seulles'li 50 okul çocuğu Meryem'i, melek ve azizleri görmüşlerdi.

1906: Beyaz ışıklar saçarak toprağın üstünde uçan bir küre, Nobel ödülü sahibi Profesör Charles Richet'e göründü.

1906: San Gabriel Cizvit Koleji'nde (Quito-Ekvator) teneffüs sırasında, öğretmen ve öğrenciler "Acı çeken Madonna" yı gördüler; gözlerini birkaç kez açıp kapayan görüntünün yüz ifadesi de değişiyordu.

12.9.1914: Marne savaşındaki büyük katliam sırasında pek çok Alman askeri, ileri yürüşlerini durduran gökteki beyazlı bayanı gördüler.

13.2.1914: Potschinki'deki çiftçi karısı Eudokia Andrianova'ya bir ses, Moskova yakınlarındaki Kolomenskoye'de siyah bir ikonun gizli olduğunu söyledi. Bu ikon orada bulundu.

13.5.1917: Beklenmeyen bir şimşek çakmasının ardından Fatimalı üç çoban çocuk, beyaz giysiler giymiş, başında güllerden bir taç bulunan Meryem'in bir meşe ağacının tepesinde durmakta olduğunu gördüler.

22.5.1918: Vannes (Fransa) yakınlarındaki Muzillac'da üç çocuk 65 Meryem vizyonu yaşamıştı.

8.12.1921: Bickendorf'da (Almanya) yaşayan Anna-Maria Göbel sayısız aziz görüntüleriyle karşılaştı.

10.12.1925: Parlak bir bulutun üstündeki Meryem, yanında çocuk İsa olarak, hemşire Lucie'ye göründü (Couvent de Tuy-İspanya)

Temmuz 1926: Marlemont'da (Fransa), 6 yaşındaki Maria P. iki kez Meryem'in ağladığını gördü. Çocuk o kadar etkilenmişti ki, döşemedeki gözyaşlarını silmeye çabaladı.

2.3.1928: Vojlar'daki (Fransa) Ferdrupt'da çocuklar (bu kez pelerinsiz!) bir Kutsal Bakire gördüler; ancak, bunun da elinden ışıklar yayılıyordu.

8.4.1930: "Haça gerilmiş İsa Misyonerlik Enstitüsü"nün yardımcı kurucusu hemşire Amalia, Campinas'da (Brezilya) pek çok kez Meryem görüntüsüyle karşılaşmıştı.

22.6.1931: Ezquioga'da (İspanya) aralarında inançsızların da bulunduğu değişik yaşlardan pek çok kişi melek ve azizlerce eşlik edilen Meryem'i, "Üzütülü Bayanı" gördüler.

29.11.1932: Beauring'de (Belçika), Degeimbre ailesinin beş çocuğu beyaz giysili, tüller içindeki Meryem'i gördüler.

15.1.1933: "Göklerin Anası", 12 yaşındaki Mariette Beco'ya göründü. (Ban-

neux-Belçika)

16.7.1933: Mont-St. Michel (Fransa) yakınındaki Crollon'da yaşayan çocuklar, gülden taçı bulunan, beyaz giysili Meryem'i gördüler.

4.8.1933: 13 çocuğu bulunan hasta bayan Nieke, Onkerzeele'de (Belçika) pek çok Meryem görüntüsüne tanık olmuştu. Aynı yılın 28 Aralığında da dönüp duran yeşil-kırmızı bir güneş gördü.

2.10.1933: 40 yaşındaki Jules de Vuyst Herzele'deki (Belçika) odasında ışıklarla çevrelenmiş Meryem'i gördü.

22.10.1933: Yıldızlardan taçı bulunan mavi giysili bir Meryem, Maurice Vandembroeck'e göründü. (Olsen Flandern-Belçika)

11.4.1936: Ham-sur-Sambre'lı Emelda ve Adeline Pietcquin, masmavi bir gökyüzünde meleklerle çevrili Meryem'i gördüler.

1.11.1937: Heede'de (Emsland-Almanya) yaşları 12 ile 14 arasında değişen dört kız mezarlıkta Meryem ve çocuk İsa'yı gördüler.

15.8.1938: Bochum-Almanya: Ursula Hibbeln, "Kutsal Üçlü'nün kar beyaz zambağı" olarak Meryem'i sık sık gördü.

15.9.1938: Maviler içindeki "muhteşem bir bayan" bir çiftçi karısı olan Jeanne-Louise Ramonet'ye göründü. (Kerizinen-Brötanya)

9.12.1939: Kerrytown (Donegal-İrlanda) köylüleri uzunca bir süre boyunca Meryem'i kıyıdaki sarp kayalıklar üstünde gördüler.

13.5.1940: "Gül Taçlı Kraliçe" Pfaffenhofenli (Almanya) 16 yaşındaki Baerbel Ruess'e göründü. Kız altı yıl sonra başka vizyonları da yaşadı.

19.6.1940: Bodennoulu (Brest yakınında-Fransa) Thérése Coat, kopkoyu bulutlar içinde Meryem ve yanında bir çocuk gördü.

18.6.1940: Mme. Jeannette Tochet, Meryem'in tüm değişik kişiliklerini gördü. (Ortoncourt)

1943: Bay ve Bayan Débord "Üzgün Meryem" in çocuklarını beklediğini gördüler.

8.2.1943: Litvanya'daki Grinkalnes köylüleri, bir akşam vakti taç giymiş Bakire'yi kilisenin üzerinde gördüler.

13.5.1944: Adele Roncalli Bergamo (İtalya) yakınındaki Bonate'de sekiz görüntü olayı yaşadı; görüntünün beyaz giysisi, mavi pelerini ve süslü bir taçı vardı.

27.5.1945: Önce 10 yaşındaki Marcelina Barossa, daha sonra da büyükler tarafından birkaç Madonna vizyonu görüldü.

11.6.1946: Pasman'da (Dalmaçya) yetişkinler ve küçükler, bulutlar içindeki taçlı Meryem'i gördüler.

22.8.1946: Mossac yakınlarındaki Espic'de (Fransa) değişik yaştaki kişiler Meryem'i, melekleri ve azizleri gördüler.

10.10.1946: Vilar-Chao'da, hasta kız Amelia Nahiridade, binlerce kişinin hazır bulunduğu sırada Meryem vizyonları yaşadı.

12.4.1947: 34 yaşındaki Bruno Cornacchiola ve üç çocuğu Tre-Fontane'deki mağarada birkaç kez Meryem vizyonuyla karşılaştılar.

27.6.1947: Anton ve Bertus van der Velden adlı çocuklara, mavi giysili ve

leylak taçlı Meryem göründü. (Vorstenbocsh-Hollanda)

2.7.1947: Clara Laslone'nin St. Emmerich-Berg'deki (Macaristan) evinde ortaya çıkan Meryem ona hastalar için bir su kaynağı gösterdi.

4.7.1947: 48 yaşındaki Bayan T. Paula, başında bembeyaz güllerden bir taç bulunan Meryem'i birkaç kez gördü. (Tannhausen, Schwaben-Almanya)

16.11.1947: Meryem, "Rosa Mystica-Gizemli Gül" olarak hastane hemşiresi Pierine Gilli'ye önce sokakta, daha sonra da Montichiari'deki (İtalya) "Merhametli Hemşireler Manastırı"nda göründü.

26.12.1947: Meryem, Pleskoplu Thérese Le Cam ile Annik ve Monique Goasguen'e Vannes yakınlarında (Fransa) göründü.

19.5.1948: Önce çocuklar, daha sonra da Viterbo yakınındaki Marta'da oturan pek çok kişi tarafından bir mağaradaki Meryem görüldü. (İtalya)

12.9.1948: Lipa'da (Filipinler) yaşayan Teresita'ya Meryem pek çok kez göründü. Hep de yukarıda anlatılan klasik şekillerde.

11.11.1948: Aspang (Avusturya) da yaşayanlar, Königsberg'in üzerinde bir bulutun durduğunu, bunun ışımaya başladığını ve açıldığını gördüler. Bunun içinden uçarak Meryem çıktı.

7.12.1948: Komünist bir aile babası Louis Mercier ve öteki on bir kişi, Ardenler'deki Liart'da sessiz bir Madonna gördüler.

18.12.1948: St. Jean-aux-Bois'li (Fransa) Mme. Lucie Manteau, kısa süren bir Meryem gözlemi yaşadı.

1.5.1949: İç savaş sırasında Zo-se'de (Şanghay) bulunan Hıristiyanlar, kilisede ayin yapılırken "Hüzünlü Meryem"i gördüler.

12.5.1949: Pirmasens (Almanya) yakınındaki Fehrbach'da oturan Senta Ross uzun beyaz giysili bir Meryem gördü.

Temmuz 1949: Polonya'daki Lublin katedralinde bulunan Meryem heykeli on iki gün boyunca kanlı gözyaşları döktü.

9.10.1949: Önce dört, sonra yedi kız ve ardından 300 yetişkin, Heroldsbach'da (Bavyera) pek çok Meryem görüntüsüyle karşılaştılar.

14.3.1950: Casalicchio (İtalya)daki 12 yaşındaki Pina Mallia, beyaz giysili ve ışıldayan taçlı bir Meryem gördü.

7.4.1950: Bayan Anna-Maria van Hoof Necedah'da (Wisconsin-Amerika) sık sık Meryem görüntüleriyle karşılaşıyor, bunlar Papa'ya, piskoposlara ve rahiplere iletilmesi gereken şeyler söylüyordu.

15.4.1950: İtalya'daki Casalicchio ve Acquaviva'da binlerce kişi bir bulutun ayrıldığını ve bunun içinde bir güneşle yıldızın bulunduğunu, sürekli dönen güneşin her tarafa doğru akla gelebilecek her renkte ışıklar yaydığını gördüler.

11.9.1950: Denverli 15 yaşında bir öğrenci olan Mary Ellen'e görünen Meryem bir tüle sarılıydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak ağlıyordu.

30.10.1950: Kardinal Tedeschini'nin yaptığı açıklamaya göre, Papa XII. Pi-

us Vatikan bahçelerinde birkaç kez dönmekte olan bir güneş gördü; Fatima'daki güneş mucizesini andırıyordu bu.

1951 sonbaharı: "Fakirlerin Bakiresi" 39 yaşındaki Luigia Nova'ya göründü. (Aruno – Milano yakınında)

19.8.1951: Dungy'deki (Fransa) kireç ocağının üç işçisi beyazlı Meryem'i ve çocuk İsa'yı gördüler.

1.7.1952: Rodalben'deki (Almanya) 26 yaşında bulunan Anneliese Wafzig, yaklaşık 60 kişinin bulunduğu bir sırada beyaz bir örtü üzerine kanla çizilmiş kalp, kutsal ekmek kabı ve kutsal kupa resmi aldı.

10.7.1952: Gerpinnes'de (Belçika) yaşayan 7 yaşındaki Rosette Colmet, kırmızı kalplerle süslü mavi giysisi bulunan Meryem'i gördü.

1953 başları: 10 yaşındaki O. Lavoisier ve daha sonra 50 yetişkin kişi Calais'deki Hydrequent'de (Fransa) bulunan bir mağarada Meryem'i gördüler.

19.7.1954: Evangelist iki hizmetçi çevresinde ışıyan bir halde bulunan Meryem'i sık sık gördüler. (Pingsdorf – Almanya)

1954 sonbaharı: Eisenberg'de (Almanya) yaşayan küçük Anna Lex, ışıldayan bir küre içinde uçan Meryem'i gördü.

1.7.1958: 42 yaşındaki orman korucusu Matousch Laschut, 1958 yılının 1 Temmuzla Ağustos ayı arası Turzovka'da (Çekoslavakya) yedi kez İsa'yı gördüğünü söyledi. Turzovka bir hac yeri olup çıkmıştır.

18.6.1961: Carabandal, İspanya. Dört küçük kız bir haftayı aşkın süre baş melek Michael ve Bakire'yi görmüşlerdi. Güneş Mucizesi.

29.9.1961: San Damianolu Bayan Rosa Quattrini "Evrenin Kraliçesi"ni ve Kutsal Aile'deki değişik figürleri görmüştü.

2.4.1968: Kahire'nin banliyösü olan Zeytun'da birkaç akşam ardarda çok parlak bir görüntü olayı yaşandı. Görünen şey Kopt kilisesinin kubbesi üzerindeydi. Dindar kişiler bunu Kutsal Bakire olarak tanımladılar.

12.4.1974: Castelnaud – en – Guers (Fransa) kiliselerinde bulunan tüm cemaat, kutsal ekmek kabının örtüsü üzerinde "öteki dünyaya ait" bir yüz gördüler.



1 — «Kutsal Ruh Bankası»nın Romadaki bir şubesi. Bu kez inanç, hesap açanlara güvence veriyor olmalı. Banka Vatikan'ın malıdır.



2 — 13 Ekim 1917 günü 70-80.000 hacı güneş mucizesini gördü. Her yılın 13 Mayıs ve 13 Ekim günleri, mucize bekleyen büyük bir kalabalık Fatima'da toplanır.





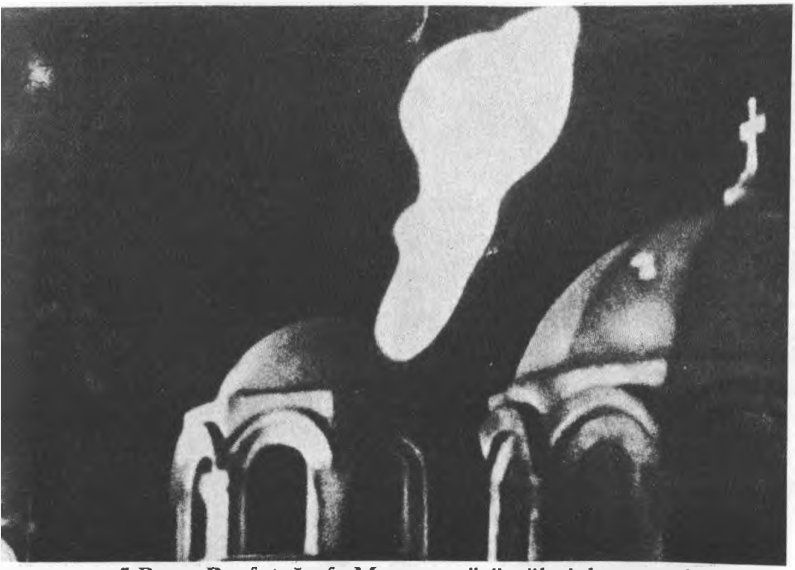
3 — Fatima: Jacinta Martos, Francesco ve Lucia Santos adlı çocuklar 13 Temmuz 1917 günü öğleden sonra ilk Meryem görüntüsüyle karşılaştılar.



4 — 11 Şubat ve 16 Temmuz tarihleri arasında, Bertadette Subirous bu mağarada 18 kez Meryem görüntüsüyle karşılaştı; bugün, ayni yerdeki mermer heykelin önünde bir umutlular kalabalığı tapınmaya devam ediyor.



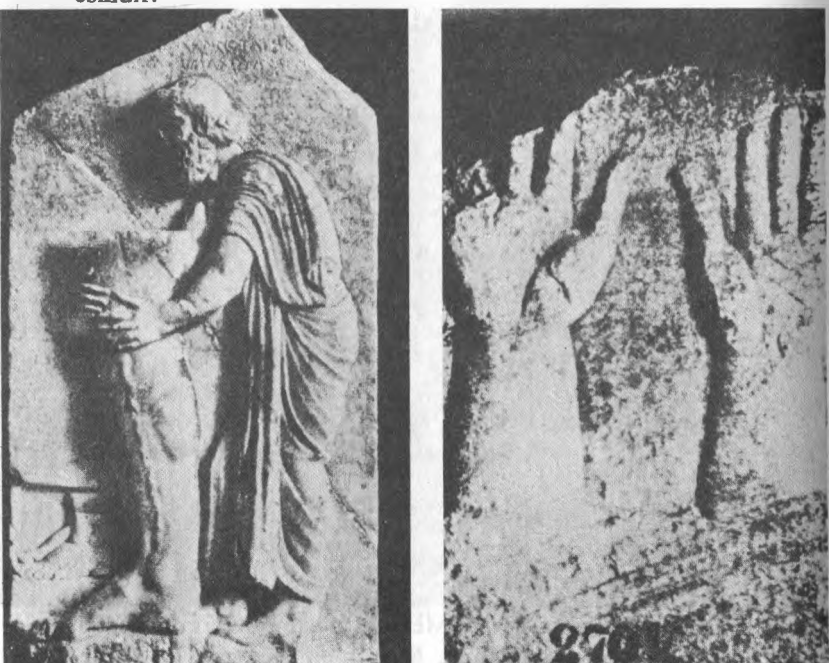
5 A — Carabandal'daki küçük Conchita «Kutsal ekmek» mucizesini böyle yaşadı.

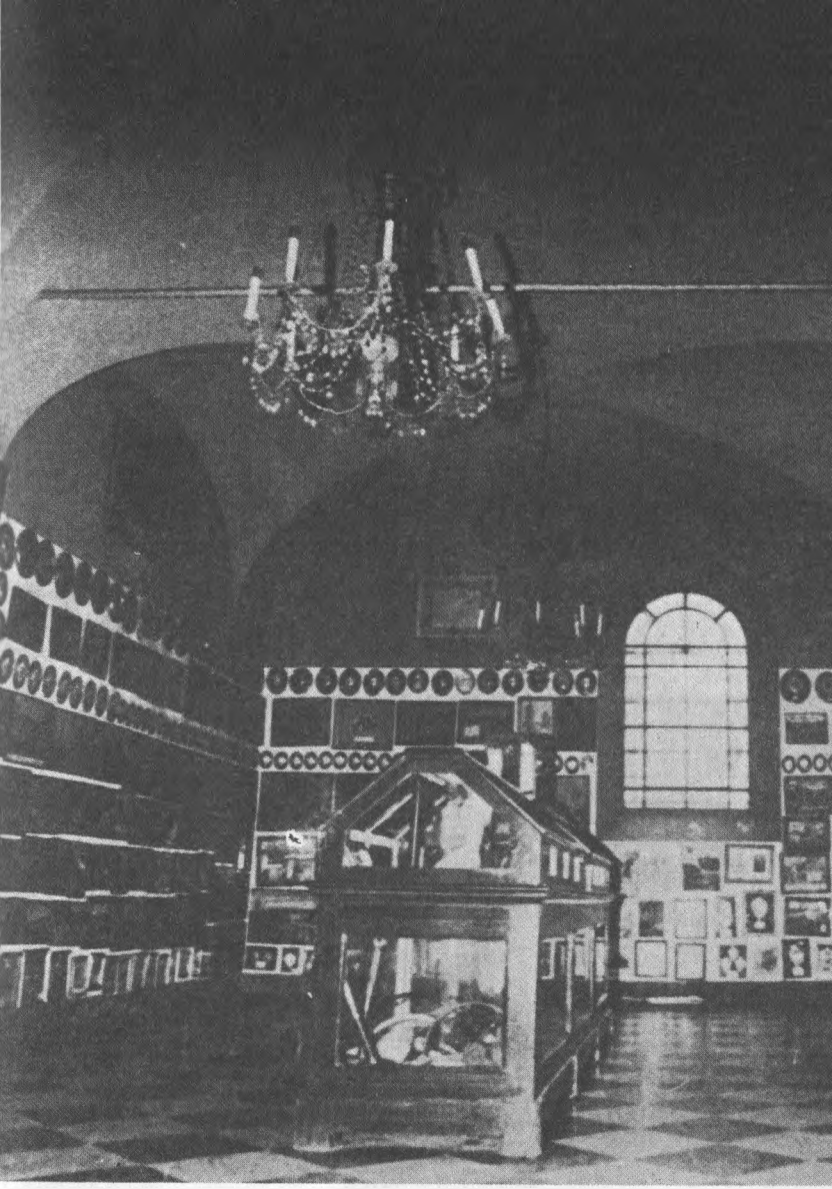


5 B — Bu fotoğraf, Meryem görüntüleri konusunda belki de ilk olanıdır. Bunu Mısırlı bir gazeteci 12 Nisan 1968 günü, Kahire'deki Kopt kilisesinin üzerinde görüntüledi.



6 — Hıristiyanlık dönemi öncesi adak tabletleri. Mucizelere karşı şükran duyma arzusu tarih kadar eskidir.





7 — Adak tabletleri: «La Madonna della Guardia», Cenova.

8 — Dr. von Schrenck - Notzing'in deneyleri sırasında flaşla çektiği resimler, medyum Eva C. deki materyalizasyon olayını gösteriyor. Sir William Crooks'un yönetimi altındaki «İngiliz Psişik Araştırmalar Derneği» de aynı anda dört kameranın kullanılmasıyla bu tür resimler elde etmiştir.



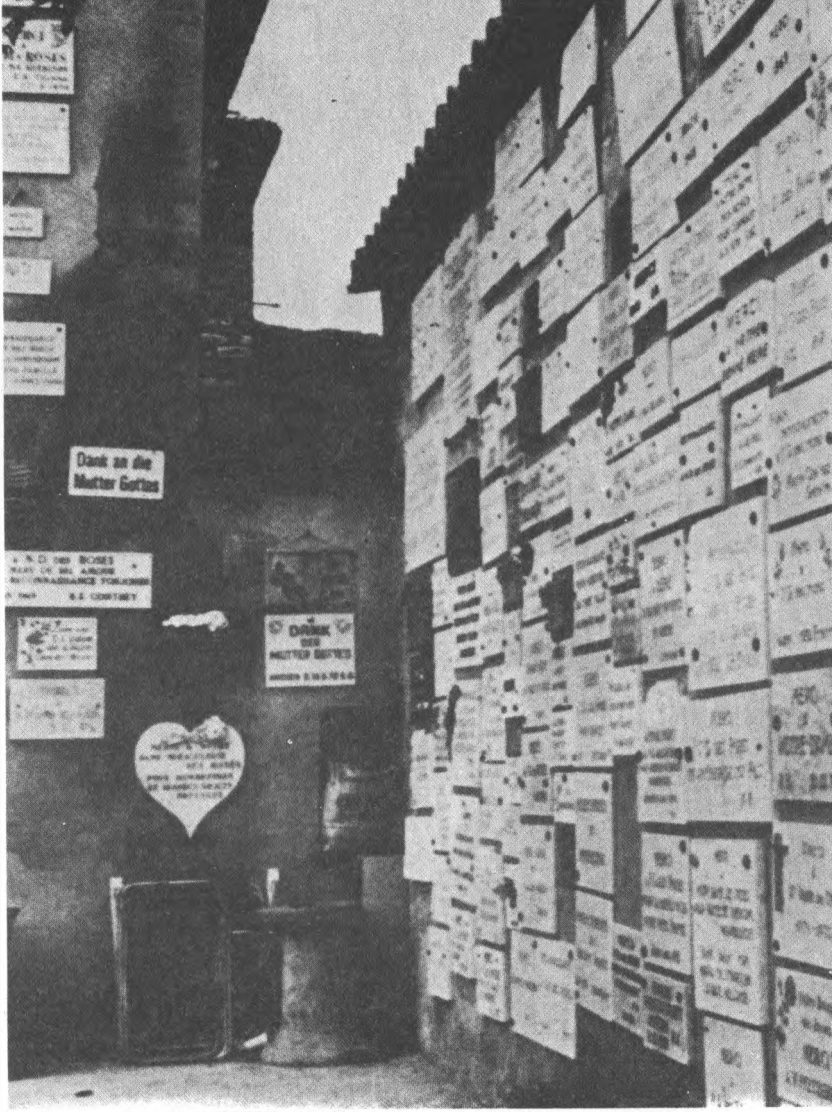




9 — Medyum Collin Evans, 1938 yılında Londra'nın Rochester Square Tempel adlı yerinde 300 kişinin gözü önünde birkaç metre havaya yükseldi.



10 — Kilise yasağına karşın. Sırtlarına haç yüklemiş kişiler Heroldsbach kırlarında tören yürüyüşü yapıyorlar.



11 — «Mama Rosa» belli ki çok iyi çalışmakta. Avlunun güney duvarı adak tabletleriyle süslenmiş: «Meryem yardım etti!» Teşekkür adresleri bildiğim tüm dillerde yazılmış. Kilise onaylamıyor olsa bile, «Mama Rosa» mucizeler konusunda ayağını yere sağlam basmış görünüyor.



12 — 5 Mayıs 1974: Kahine Jane Dixon'la Washington'daki görüşme.

PETER LEMESURIER

NOSTRADAMUS:

SON HESAPLAŞMA

ÜNLÜ NOSTRADAMUS YORUMCUSU PETER LEMESURIER'den, 4500'e KADAR GELECEK YILLARIMIZIN KEHANET REHBERİ!

Nostradamus, Büyük Piramit, İncil, St. Malachy, Edgar Cayce, Sir Arthur C. Clarke, Jeane Dixon ve Mario de Sabato'nun öngörülerini inceleyen Lemesurier, 150'ye yakın kehanetin gerçekleşeceği tarihleri açıklıyor - günümüzden 4500 yılına kadar!

Doğu'dan gelen Müslüman orduların Avrupa'yı istilası, seller, depremler, savaşlarla dolu bir çağın sonunda istilacıların geri püskürtülmesi ve restorasyon dönemi. Sonra dünya dışı zeki yaratıklardan ilk işaretlerin alındığı, insanların geçmiş hatalarından ders alıp yeni bir evrensel bilince kavuştuğu uzun bir barış ve bolluk çağı!

– Cep Kitapları Bilgi Dizisi'nden –

ERICH VON DÄNİKEN'İN
YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN TÜM KİTAPLARI

TANRILARIN AYAK İZLERİ
YILDIZLARA DÖNÜŞ
TANRILARIN STRATEJİSİ
TOHUM VE EVREN
TANRILARIN ARABALARI
KİRİBATİ'YE YOLCULUK
TANRILARIN MUCİZELERİ
TANRILARIN GELDİĞİ GÜN
YOKSA YANILDIM MI?
TAŞ DEVRİ BİLDİĞİNİZ GİBİ DEĞİLDİ
TANRILARIN ŞOKU
YÜCE TANRININ İZİNDE
SONSUZLUĞUN İŞARETLERİ

– Cep Kitapları Bilgi Dizisi'nden –

Tanrıların Mucizeleri

Yalnız Türkiye'de kitapları yüzbinlerce adet satılarak ulaşılması güç bir rekor kıran Daeniken'in yepyeni bir kitabı...

Dünyanın çeşitli ülkelerinde, tarih boyunca vuku bulduğu iddia edilen **mucizelerle** ilgili belgeleri on yıl boyunca araştırıp toplayan Daeniken, bu **mucizelerin** altında ne yattığı sorusuna yanıt veriyor...

Bir dokunuşuyla hastaları iyi eden kişiler, peygamberlerin ve azizlerin kimi seçilmiş insanlara **göründüğü** kutsal yerler, yıllar sonra mezarlarından hiç bozulmadan çıkarılan ölüler, havada uçan(levitasyon) medyumlar ve daha niceleri...

Bütün bunlar gerçekten **birer mucize** mi, yoksa bildiğimiz fizik ve kimya yasalarıyla açıklanabilecek olgular mı?

Daeniken'in çok ilgi çekecek, düşündürücü yanıtları var bu sorulara...

5. BASKI

ISBN 975-480-062-6

9 789754 800623